BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

MODA CİNAYETLERİ

ÇAĞATAY YAŞMUT

Macera Perest
kitaplar

(...) cesedin bırakılış pozisyonu çok garipti. Bunca yıllık meslek hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Adamcağız, Kâbe resmi ve dinsel motiflerle bezeli yeşil bir seccadenin üzerinde namaz kılıyormuş gibi, başı secdeye varmış pozisyondaydı. Devrilmeden öylece bırakıldığı gibi duruyordu. Yeşil seccade kanı emdiği için ortaya garip bir renk cümbüşü çıkmıştı. Seccadenin yanına açık bir Kur'an *ve siyah bir tespih bırakılmıştı.*

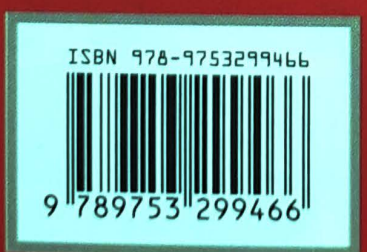
Necati, maktulün namaz kılışına son vererek, koca gövdeyi yana doğru devirdi. Göğsüne üç kurşun isabet etmişti...

Kadıköy, Moda'da işlenen kanlı cinayetler ve cinayetlerin peşinde bir başkomiser... Galip bu kez bir profesörün ölümünün ardındaki gizemi çözmeye çalışıyor.

Oğlak Yayınları, polisiye edebiyatın usta yazarlarından Çağatay Yaşmut'un, "Başkomiser Galip Polisiyeleri"nin beşinci kitabı, *Moda Cinayetleri*'ni yayımlamaktan gurur duyar...

ISBN 978-9753299466

Macera Perest
kitaplar

ÇAĞATAY YAŞMUT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde Ekonometri okudu. Başta bankacılık ve finans olmak üzere, birçok sektörde uzun süre çalıştı. Maltepe Üniversitesi Felsefe bölümünde yüksek lisans yaptı.

2008 yılında Beyoğlu'nun arka sokaklarını anlattığı *Beyoğlu Çıkmazı* romanıyla yarattığı Başkomiser Galip tiplemesini, *Şarkılar Susunca*, *Beni Yavaş Öldür* ve *Kadıköy Cinayetleri* romanları ve yine Başkomiser Galip maceralarının anlatıldığı *Doktor Ceyda'yı Kim Öldürdü?* adlı hikâye kitabıyla sürdürdü.

Kadıköy Cinayetleri romanı 2012 yılında "Dünya Kitap Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü"ne layık görüldü. Halen çeşitli dergilerde hikâyeleri yayımlanmakta.

Türkiye Polisiye Yazarları Birliği üyesi olan yazar, evli ve İstanbul'da yaşıyor.

Çağatay Yaşmut'un Maceraperest Kitaplar'daki Başkomiser Galip Polisiyeleri

Beyoğlu Çıkmazı
Şarkılar Susunca
Beni Yavaş Öldür
Kadıköy Cinayetleri
Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? / Başkomiser Galip Hikâyeleri
Moda Cinayetleri

Moda Cinayetleri

Bir Başkomiser Galip Polisiyesi

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Moda Cinayetleri / Çağatay Yaşmut
Dizi editörü: Çiğdem Bakırcıoğlu

© Çağatay Yaşmut, 2018
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2018
Sertifika No: 12149

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
Sertifika No: 12148

Birinci baskı: 2018
ISBN 978 - 975 - 329 - 946 - 6

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
www.oglak.com
e-posta: info@oglak.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakyayinlari
www.instagram.com/oglakkitap

Moda Cinayetleri

Çağatay Yaşmut

Macera Perest
kitaplar

Oğlak Ailesi'ne...

Bu kitaptaki bütün olaylar ve kişiler kurmacadır. Herhangi bir ülke ve o ülkenin devlet kurumlarıyla ve yasal ya da yasadışı kişileriyle hiçbir benzerlik kurulamaz.

YAZARIN NOTU

1

Profesör Aziz Aksoy, her akşamkinden çok daha yoğun köprü trafiğiyle boğuştuktan sonra, otomobilini Moda Camii'nin hemen bitişiğindeki belediye otoparkına park etti, saatlerce süren bu trafik eziyeti sona erdiği için başını arkaya yaslayıp derin bir "oh" çekti. Her geçen gün daha kötüye giden trafik keşmekeşini yaşadıkça, şehrin kalabalığını, yok edilen yeşil alanları ve her yanı saran o sevimsiz yüksek binaları gördükçe, daha büyük bir özlemle anıyordu çocukluğunun güzelim ve tenha İstanbul'unu, Kadıköy'ünü. Arnavut taşlarıyla döşeli Bahariye'den Altıyol'a inerken, tek tük geçen otomobillerle; görgülü ve kibar insanlarıyla eski Kadıköy ne kadar modern, sakin ve huzurluydu. Kadıköy'de gerçek Kadıköylüler otururdu. Eskiden trafik gürültüsü yoktu. Sıkışıklık yoktu. Yaz akşamlarında evlerin balkonlarında hayat vardı. Artık balkonlar yoktu, olanlara da insanlar çıkmıyordu. Ne olmuştu da, son yıllarda niteliksiz, kaba saba insan nüfusu birden artmış, araçlar çoğalmış; caddelere, sokaklara sığamayacak hâle gelmiştik.

Profesör'ün, altüst olan sinirlerini toparlaması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Soğuk havaya rağmen, otoparkın bitişiğindeki halı sahada gençler top oynuyordu. Dünya umurlarında değildi. Elbet, çoğunun bir sürü derdi, sorunu vardı ama bunları kenara bırakarak bir topun peşinden hırslanarak ve amaçsızca koşup yorulmak güzel bir duyguydu herhalde? Gençlerin bağırışları akşamın sessizliğinde yankılanıyordu. Bir süre maçı izledikten sonra

sinirleri yatışınca, yan koltuktan çantasını alıp otomobilden çıktı. İstanbul'da soğuk bir Ocak akşamıydı. Gün boyu yağan yağmurdan dolayı yerler ıslaktı. Yağmur durmuştu, ancak poyraz sert eserek üşütüyordu. Kapıyı kilitleyip paltosunun düğmelerini ilikledi.

Kulübenin önünden geçerken, profesörü gören belediye görevlisi kulübesinden dışarı çıktı, "Bugün geç kaldınız hocam? Saat altıya geliyor" dedi saatini göstererek.

"Hiç sorma İsa! Hiç sorma! İstanbul'un trafiği artık çekilecek dert değil. Köprüde biri intihar mı ediyormuş ne, trafik kilitlendi yine. Yarım saat hareket edemedik."

"Millet ne yapsın hocam; hayat pahalı, borç gırtlakta. Ya kendilerini aşağıya atıyor ya da ailelerini katlediyorlar. Kurtardılar mı bari garibanı?"

"Bilmiyorum. Akşam haberlerde öğreniriz."

İsa kendinden emin bir tavırla, "Atlamamıştır hocam. Can tatlıdır. Kurtarmışlardır. Şöyle bir köprü havası almıştır."

"Orasını bilemem ama bir gün, bu trafik yüzünden otomobili durdurup ben atlayacağım aşağıya!"

"Allah korusun hocam. Memleketin size ihtiyacı var!"

"Yaa, ne demezsin. Haydi eyvallah."

"Güle güle hocam. Sağlıcakla kalın."

İsa kulübesine girerken, profesör de Kadıköy Çarşısı'nın yolunu tuttu. Bu akşam evde kuracağı içki sofrası için sıkı bir alışveriş yapacaktı. Çarşıya girmeden önce, mis gibi bir deniz havası almaya rıhtıma indi. Martılar akşam rızıklarını çıkarabilmek için kalkmak üzere olan Beşiktaş vapurunun arka güvertesi çevresinde çığlık çığlığa, arsızca simit avına çıkmışlardı. Motorlar yanaşıyor, yorgun yüzlü insanlar Kadıköy'e akıyordu. Simsiyah göğün altında bıçak gibi bir rüzgâr yüzleri kesiyordu. Sahil daha da soğuktu. Profesör ışıl ışıl duran

Sarayburnu'na, baktı. Bu lanet şehirde yaşamak güzeldi be! Dünyada yoktu İstanbul gibisi. Her gün trafiğine küfür etse de, estetikten yoksun binalar görse de, seviyordu bu büyücü şehri! Büyücüydü tabii! Ne yapıyor, ne ediyor kendinden bir türlü vazgeçiremiyordu. Dünyada şu manzaraya hayran olmayacak insan var mıydı! Ahh, bir de ölüm olmasa! Ölüm aklına gelince, içi karardı ve hayranlıkla seyrettiği güzelim manzara gölgelere karıştı. Yaşı ilerledikçe ölümü daha çok düşünür olmuştu. Hayata bağlandıkça, ölüm yakasına sıkı sıkı yapışıyordu. Bütün bu güzellikleri bırakıp hiçlik içinde yok olup gitmek ürkütücüydü. Bu hiçlik duygusunu en derinden, rüyasız geçen bir uykunun ardından, sabah kalktığında hissediyordu. Karanlığın içinden tekrar dünyaya gözlerini açmak elbet güzeldi, ama uykuda geçirdiği o bilinçsizlik hâlini düşündükçe, yüreği daralıyordu. Ölüm demek, bilinçsizlikti. Bilinçsizlikse, hiçliğin ta kendisiydi! Schopenhauer ölüm korkusunun, üzerinde durulmayacak kadar saçma bir şey olduğunu söylerdi: "Dünyaya gelmeden önceki var olmayışımız bizlerde nasıl endişe ve korku yaratmıyorsa, ölünce de yine aynı var olmayışa sürüklenecek olmamız, bizde niye endişe yaratsın ki?" diyordu büyük filozof. Ama insanın dünyaya geldikten sonra bilincinin olduğunu göz önünde bulundurmuyordu. İşte o bilinç, öldükten sonraki var olmayışı bir türlü kabullenemiyordu. Bir Tanrı'nın olmadığını ve varoluşunun anlamsızlığını kavrayalı çok zaman olmuştu. Ne demişti Sartre: "Varoluşumuz özümüzden önce gelir. Herkes özünü kendi yaratır ve ondan sorumludur." Ne güzel söylemiş. Tanrı tanımazlığın kesin bir ifadesiydi bu sözler. Bu koca evrende tek başımızaydık. Yukarıda bizi kollayan kimse yoktu. Keşke, bilimle uğraşmak yerine, çevresini kuşatmış bu cahil halk yığınından biri olup

sorgusuz sualsiz Tanrı'nın varlığını kabul edebilseydi. Keşke, namaz kılıp huşu içinde yaşayıp bu inançsızlığından kurtulabilseydi. Keşke, ölümden sonra ruhun yaşayacağına dair safsataya inanabilseydi. Epikuros: "Ben varsam ölüm yok, ölüm varsa ben yokum!" demişti. Filozofların çoğu, kendisi gibi ölümden sonra başka bir hayatın olduğuna inanmıyordu. O zamanlarda bilim denen şey henüz ortalarda yokken bile, öbür dünya ve bir yaratan düşüncesi saçma geliyorken, bu zamanda böyle şeylere inanmak tamamen saçmalıktı.

Elini pardösüsünün cebine atıp içinde tek taş yüzüğün olduğu küçük kutuyu hissedince, karamsar düşüncelerden sıyrıldı. Pelin'e hediye edeceği bu tek taş yüzük sayesinde, karısı eski neşesine tekrar kavuşacak, güzel günlere geri döneceklerdi. Bu akşamki rakı sofrasının nedeni de, bu hediye törenine yakışır bir zemin hazırlamak değil miydi zaten!

Profesör, Kadıköy Postanesi'nin önünden çarşıya girdi. Postanenin arkasındaki Neşet Ömer Sokak'ta bulunan, oğlu Okan'ın esnaf lokantasına uğramayı düşünse de, bu fikrinden hemen caydı. Çünkü, alışverişi yapıp bir an önce eve gitmek, Pelin eve gelmeden içki sofrasını kurmak istiyordu. Şimdi, Okan'a giderse, yanından en az yarım saat kurtulamazdı.

Kadıköy çarşısındaki pastaneler, şekerciler, lokantalar, fırınlar, baharatçılar, kitapçılar, cep telefonu bayileri cıvıl cıvıldı. Soğuğa rağmen kahvecilerin masalarında yer yoktu. İnsanlar ısıtıcıların altında, yuvarlak, mermer masalarda, lokumla servis edilen Türk kahvelerini sigara eşliğinde yudumluyorlar, sohbet ediyorlardı. Salep de içiliyordu, boza da. Meyhaneler de yükünü almaya başlamıştı. İnsanlar soğuğa aldırmadan dışarıdaki masalarda oturuyorlardı. Rakılar kadehlere konmuş, çeşit çeşit

mezeler masalara yerleşmişti. Çarşı o kadar kalabalıktı ki, daracık sokaklarında itiş kakış yürürken, birilerine omuz atmadan ya da omuz yemeden yürümeyi becermek marifet istiyordu. Ancak Kadıköy'ün yerlisi bu deneyime sahip olabilirdi. Profesör, Surp Takavor Ermeni Kilisesi'nin bulunduğu meydandan geçerek her zaman alışveriş yaptığı Elif Şarküteri'ye girdi.

"Hoş gelmişsiniz sayın hocam" dedi çeşit çeşit peynirlerin, mezelerin, sucukların sergilendiği; pastırmaların tavana asıldığı tezgâhın arkasındaki bembeyaz önlüklü, temiz yüzlü delikanlı. Dükkânda profesörden başka birkaç müşteri daha vardı. Onlarla diğer tezgâhtarlar ilgileniyordu.

"Ne var ne yok Kadir?"

"Sağlığınıza duacıyım hocam. Ne zamandır uğramıyorsunuz, özlettiniz kendinizi."

"Epey oldu, değil mi?"

"Oldu valla hocam. Ne emredersiniz?"

Profesör önce asılı duran pastırmalara, sonra tezgâhtaki, neredeyse Türkiye'nin her iline özgü peynirlere iştahla göz gezdirdikten sonra ağzı sulanarak, "Sen bana geçen sefer verdiğin şu özel peynirinizden bir kalıp ver bakalım. O iyi çıktı. Yanına biraz tulum ekle. Az da Macar kes. Çiroz ve somonumu unutma. İki yüz elli gram da çemensiz pastırma."

"Derhal. İtalyan salatası çok taze hocam, vereyim mi?"

"Eh, ondan da biraz koy bakalım. Bu gidişle bu kiloları zor vereceğim" dedi paltosunun üzerinden göbeğini tutarak.

"Yok hocam. Maşallah. Turp gibisiniz. En son gördüğümden bu yana kilo almamışsınız. Midye dolma vereyim mi?"

"Gönlümü aldın, ver bakalım dört beş tane. Haydi, hazır almışken yanına da birkaç tane kadınbudu köfte koy."

"Başüstüne hocam."

"Büyük Tekirdağ'ı unutma sakın!"

"Altın Sarı! Hiç unutur muyum hocam!"

"Aferin. Turşu da ekle."

Profesör orta karar bir ikinci el otomobil değerinde bir parayı kasaya bayıldıktan sonra şarküteriden çıktı, meyvecisine ve fırına da uğrayıp elleri kolları dolu evin yolunu tuttu. Hayat güzeldi be! Yaşamak buydu işte! Güzel bir kadınla karşılıklı yudumlanan rakının yerini ne doldurabilirdi! Pelin'i düşününce aklında ne ölüm kalıyordu ne de başka kötü bir düşünce. Hayatında verdiği en doğru karardı Pelin'le evlenmek. İlk karısı Füsun'la otuz yıllık evliliğini bitirdiğine ne pişmandı ne de vicdan azabı duyuyordu. Arkadaşları pörsümüş karılarıyla mutsuzluk içinde yaşarken, Pelin ona mutluluk ve gençlik hormonu aşılıyordu. Böyle güzel ve genç bir kadınla insan nasıl yaşlanırdı ki! Pelin sayesinde kanı damarlarında jet hızıyla akıyordu. Ayrıca, şu mavi haplar sayesinde de, Pelin'e ayak uydurmakta zorlanmıyordu. Bazen yataktan hiç çıkası gelmiyordu. Performans arttıkça güveni de artmıştı. Artmasına artmıştı ama son zamanlarda Pelin'in ruh hâlindeki değişiklikler de gözünden kaçmıyor değildi. Bazen karısının çok düşünceli ve mutsuz olduğunu fark ediyordu. Profesörün bu dünyada en korktuğu şey, karısının genç birine âşık olması ve kendisini terk etmesiydi. Bu düşünce, üzerine bir fil oturmuş gibi yüreğini daraltıyordu. Bu yüzden Kapalıçarşı'daki kuyumcudan tek taş yüzüğü satın almıştı. Paralar suyunu çekiyordu ama olsun, Pelin'e her şey değerdi. Ona canını verirdi.

Profesörün evi Moda'da Barış Manço Müzesi'nin sokağındaydı. Apartmanına girdi, merdivenleri tırmandı, daire kapısının önünde poşetlerini ve çantasını yere bıraktı, cebinden anahtarları çıkarıp kilide soktu. Kapı

kilitli değildi. Pelin evde miydi? Bugün biraz geç gelmeyecek miydi yahu? Tüh be! Eğer evdeyse onu rakı sofrasıyla karşılama sürprizi gümbürtüye gidecekti.

Kapıyı açıp, "Canım" diye seslendi. "Ben geldim."

Buzdolabının gürültüsünden başka ses yoktu evin içinde.

Hole girerken bir kez daha seslendi. Yine cevap gelmedi.

Pelin sabah evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydı. Bu zamanda insan evinin kapısını kilitlemeyi unutur mu canım! Etraf hırsız kaynıyordu. Daha geçen yıl apartmana hırsız girdiğini ne çabuk unutmuştu! Ama bir yandan da, karısına yapacağı sürpriz bozulmadığı için çok sevindi. Ayakkabısını ve pardösüsünü çıkardı, pardösüsünü askıya astı, yüzük kutusunu pardösüsünün cebinden alarak pantolonunun cebine soktu. Terliklerini giydi. Kapının önündeki çantasını ve poşetleri alarak kapıyı ayağıyla itip kapattı. Çantasını hole bırakıp mutfağa geçti, poşetleri tezgâha koydu. Biraz soluklandı. Salondaki masayı kurup Pelin eve gelinceye kadar hafiften demlenmeye başlayabilirdi. Nevaleyi keyifle poşetlerden çıkardı. Masayı kurmak için salona girdiğinde donup kaldı!

Zihninin bir oyunu olup olmadığını algılamaya çalıştı. Zihni birkaç salise içinde, o an karşısındaki, susturuculu tabancasını sırıtarak ona doğrultmuş adamı, bir arkadaşıyla, bir komşusuyla, okuldan bir meslektaşıyla ya da tanıdığı herhangi biriyle eşleştirmeye çalıştı. Eşleşmedi. Tabanca üç kere tısladı. Profesör göğsünde hissettiği acıyla o çok korktuğu hiçliğin karanlığına yuvarlanıverdi.

Adam tabancasını beline sokarken, "Amma geç kaldın be hocam. Beklemekten ağaç oldum. Daha yapacak bir sürü işimiz var" dedi kan gölüne dönmeye başlamış parkenin üzerinde gözleri açık, cansız yatan profesöre

bakarak. "İnsan bu kadar bekleyince acıkıyor, seninle işimiz bitince o poşetlerde neler olduğuna bir bakacağım" diye ekledi yine sırıtarak.

Spor çantasından bir seccade, *Kur'an* ve siyah bir tespih çıkardı. Seccadeyi yere serdi. Profesörü kollarından tutup seccadeye doğru sürüklerken bir yandan da, "Amma ağırmışsın be hocam" diye mırıldandı. O sırada sokak kapısının kilidine bir anahtar girdi. Adam, profesörü bırakıp mutfağa koştu, kapının arkasına gizlendi. Silahını çıkardı. Sokak kapısı açıldı, biri eve girdi, kapı kapandı. Dolabın kapağı açıldı, kapandı, terlik giyildi, adımlar salona yöneldi. Birkaç saniye sonra bir kadın çığlığı koptu. Adam mutfaktan çıkarak başını salona doğru uzattı. Sarı saçlı, uzun boylu bir kadın yerdeki cesede bakıyordu. Sırtı dönüktü. Üzerinde bej renkli uzun bir pardösü vardı.

"Merhaba, sen de kimsin?" dedi kadına.

Kadın yerinde zıpladı, arkasını döndüğünde yüzü şaşkınlık ve korkuyla çarpıldı. Ne olduğunu anlamadan tabancanın kabzasını alnının ortasına yedi.

Kadın yarı baygın vaziyette iki güçlü kol tarafından koridor boyunca yatak odasına sürüklendiğini fark ediyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sonra o güçlü kollar onu hoyratça yatağa fırlattı. Adam, yatağın ayak ucuna geçerek gözü kadında, ne kadar şanslı bir hergele olduğunu düşündü. Bir taşla iki kuş vurmuştu. Bu afet iştah vericiydi ve uzun süre onu tok tutacağa benziyordu.

"Bana yalnızca profesör demişlerdi, bu da hediyesi galiba!" dedi pis pis sırıtarak. Fermuarını açtı.

Vahşi bir hayvan gibi kadının üzerine atıldı. Bu sırada, kadın kendine gelmiş, gücü yettiğince üstündeki adama rastgele salladığı zayıf yumruklarıyla karşı koymaya çalışıyordu. Adam, bu çelimsiz yumrukları yakalayıp kadının kollarını iki yana doğru bastırdı.

"Şişşt! Debelenme, sakin ol! Ne demişler: Tecavüz kaçınılmazsa zevk almaya bak!"

Sevimsiz bir kahkaha attı.

Kadın son bir gayretle bileklerini adamın koca ellerinden kurtarmayı başardı, can havliyle adamın yüzüne vurarak, umutsuzca kendini kurtarmaya çalıştı. Adamın sadist gülüşünün yerini korkunç bir öfke aldı. Bütün gücüyle kadının çenesine yumruğu indirdi. Kadın yumruğun etkisiyle yeniden kendinden geçti.

"Rahat dur!"

Kadının pantolonunun düğmesini açıp hoyratça aşağıya sıyırdı. Siyah dantelli külot beyaz geniş kalçalarla birlikte bütün tahrik ediciliğiyle ortaya çıktı. Kadın yavaş yavaş kendine gelirken, gözlerini zorlukla araladığında, içine giren sert şeyle birlikte bu hayatta gördüğü son şey, üzerinde ileri geri hareket eden adamın zevkten yamulmuş iğrenç suratıydı.

2

Rüzgârın uğultusunu hastanenin sessiz koridorundan işittiğimde, hastane ortamından mıdır nedir, sanki ölümün soğuk nefesini ensemde hissediyordum. Melike'nin annesini ziyaret için gelmiştik akşamın bir vakti bu asap bozucu yere. Birkaç gün önce, Mukaddes Teyze ağırlaşınca, Çayırova'daki bu özel hastanenin onkoloji servisine yatırılmıştı. Kanser illeti kadıncağızı yiyip bitirmişti. Hastalıkla boğuşan zayıf ve yorgun bedeni, hastane yatağında bu dünyadaki son saatlerini geçiriyordu. Hastalık son evresindeydi. Doktorların yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Kadının son anlarını ağrısız geçirmesi için ağrıkesicileri ve morfini dayıyorlardı. Hemşire ve doktorların dışında odasına kimse alınmıyordu. Hastanın bir enfeksiyon kapmaması için, onlar da odaya maskeyle giriyorlardı. Bu yüzden, hastanenin kafeteryasında oturduk.

Melike kısa süre önce Narkotik'e geri dönmüştü. Ağzımla kuş tutmama rağmen onu bu kararından bir türlü vazgeçirememiştim. Hayatımda bu kadar dik kafalı ve inatçı bir insan görmemiştim. Nuh deyip peygamber demiyor, bizim Serdar'ı affedemiyordu ve bu gidişle de hiçbir zaman affetmeyecekti.

Kafeteryada konuşmadan oturuyorduk. Tek yapabildiğim, yüzüme üzüntülü bir ifade vererek, acısına ortak olduğumu belli etmekti. Bunu da ne kadar başarabildiğimi bilmiyordum. Son zamanlarda, ölümlere karşı iyice duyarsızlaşmıştım. İnsanların her gün sudan nedenlerle hayatlarını kaybettiği, birbirlerini katlettiği, her gün şehitlerin verildiği bir ülkede yaşadığımızdan mıdır nedir, hissizleşmiştim galiba.

Melike'yi hiç bu kadar mutsuz ve bitkin görmemiştim. İzinli olduğu için bir haftadır Emniyet'e gelmiyordu. Üzerinde eski, rengi solmuş, lacivert bir eşofman, ayaklarında terlikler vardı. Saçlarını arkadan gelişigüzel toplamıştı. Hastane ortamının sinirlerini allak bullak ettiğini, yüzüne maske gibi yerleşen kederden, her an ağlamaya hazır ifadesinden, gülmeyi unutuşundan ve hayata boş vermiş bakışlarından anlayabiliyordum.

"Anneni güzel bir hastaneye yatırmışsın, eminim burada ona iyi bakıyorlardır; hastane değil, otel gibi burası" dedim.

"Hastanenin güzeli mi olur amirim, hastane işte! Allahtan anneme zamanında özel sağlık sigortası yaptırmışız. Yoksa, buranın masrafının altından hayatta kalkamazdık."

"Doğru söylüyorsun. Özel hastaneler çok pahalı, buralarda tedavi görebilmek için sağlık sigortası şart" dedi Serdar, Melike'nin gözlerinin içine bakarak. Melike'yse, yardımcımın yüzüne bakmamakta ısrar ediyordu.

"Sen nasılsın Mustafa?" dedi Mustafa'nın koluna dokunarak.

Mustafa gülümsemeye çalışarak, "Nasıl olsun işte, bildiğin gibi" diyebildi, kolunu tutan eli severek. Sonra o eli dudaklarına götürüp öptü.

"Canımsın" dedi Melike.

Bir süre daha oturduktan sonra ziyaretin makbulü kısa olanıdır sözünü hatırlatarak, Melike'den izin isteyip kalktık. Melike bana uzun uzun sarıldı. Neredeyse kemiklerimi kıracaktı. Mustafa'ya da sarıldı, sıra Serdar'a gelince, özellikle bana sunduğu sıcaklığı ondan esirgedi. Elini uzatıp tokalaşmakla yetindi. Melike'nin bu soğuk tavrı karşısında Serdar'ın yüzü düştü. Melike'nin elini bırakmak istemese de, Melike elini duygusuzca çekti. Kafeteryadan çıkıp asansörlerin olduğu koridora yürüdük. Bu saatte

hastanede fazla ziyaretçi olmadığı için koridorlar boştu. Sessizdi. Asansörü çağırdım, yine konuşmadan bekledik. Asansörün kata geldiğini belli eden "bip" sesiyle birlikte kapı iki tarafa doğru açıldı, kabinden tekerlekli metal bir çubuğa takılmış serumuyla birlikte zayıf ve çok bitkin bir genç çıktı. Yirmili yaşların başındaydı. Belki de daha küçüktü. Serum damar yoluyla koluna bağlıydı. Onun da üzerinde eşofmanlar vardı. Ayağında terlikler. Geçmesi için kenara çekildik. Ayağını sürüyerek yanımızdan geçerken, göz göze geldik; gözlerindeki o hüzün yüreğimi acıttı. O hüzünlü bakışları, kendimi sağlıklı olduğum için suçlu hissetmeme neden oldu.

Hastanenin kapısından bahçeye adım attığımda, yaşamın paha biçilmez olduğunu ve bu değerli yaşamı, başta sigara olmak üzere, bir sürü gereksiz şeyle nasıl mahvettiğimizi akşamın ayazını derin derin içime çekerken farkına vardım. Elbet, yalnızca farkına varmak yeterli olmuyordu. Bir şeyler yapmak lazımdı. Ben de yaptım! Cebimde kıvranan sigara paketini çıkarıp yılların birlikteliğine hiç aldırmadan çöp tenekesinin içine gönderdim. Bir ambulans feryat figan önümüzden geçerek acil servisin kapısına yanaştı. Acil servisten hastabakıcılar dışarı fırladı, hastayı sedyeyle acil servise soktular. Otoparka yürüdük, otomobile bindik; Serdar direksiyona, ben öne, Mustafa arkaya geçti. Otoparktan çıkarak Ankara yoluna girdik.

Yolda yağmur atıştırmaya başladı, kısa süre sonra çılgın bir sağanağa dönüştü. Bu küresel iklim değişikliği, yağmurların böyle deli gibi yağmasına neden oluyordu. Saat dokuza geldiği için yol çok kalabalık değildi. Sağ şeritte ilerleyen kamyonların yanından geçerken tekerleklerinden ön camımıza sıçrayan yağmur sularının görüşümüzü kapatmaması için Serdar silecekleri hızlandırdı. Sol şeritten süratimizi biraz artırdık. Kaynarca, Pendik, Kartal, Cevizli, Maltepe ve Küçükyalı'yı da geride bıraktık.

"Mukaddes teyze çok yaşamaz" dedim otomobilin içindeki sessizliğe son vermek için. "Melike çok perişandı. Yazık kıza!"

"Çok pis bir hastalık bu ya!" dedi Serdar, direksiyona vurarak.

"Mustafa sana söylüyorum, Melike'yi yalnız bırakmayın. Artık bizim bölümde çalışmıyor diye sakın boşlamayın kızı!"

Serdar'ın vites değiştirişi, debriyaja basışı, direksiyon tutuşu ve yolda ilerleyişimiz biraz hoyratlaşmaya başladı.

Mustafa öne doğru eğilerek, "Merak etmeyin amirim, Melike kardeşim" dedi.

"Bugün yarın kötü haberi alırız" dedim.

"Mustafa, yolu tarif et. Hep karıştırıyorum" dedi Serdar dikiz aynasından Mustafa'ya bakarak. Göztepe kavşağından girerek Ankara yolundan ayrıldık.

"Düz devam et abi."

Örnek Mahallesi'nin girişinde trafik tıkalıydı. Yağmur durmuştu ama rüzgâr aracı sallıyordu. Otobüs durağındaki yolcular içi tıka basa dolu otobüslere, minibüslere binebilmek için savaş veriyorlardı. Saat dokuz buçuğa gelmesine rağmen millet işten yeni dönüyordu. Emekçiysen böyleydi. Üç kuruşa gecenin bi vaktine kadar çalışıp minibüs tepelerinde yorgun argın eve dönerek ay sonunu getirmeye çalışırdın.

Mustafa, Serdar'a eliyle önümüzdeki kavşağı göstererek, "İleriden sola" dedi.

"Memnun musunuz yeni evinizden Mustafa, alıştınız mı?" dedim.

"Memnun olmasak ne olacak amirim! Bu paraya ancak burayı bulabildik."

"Baban nasıl, neler yapıyor, namaza devam mı?"

"Devam amirim. Buldu kendine bir cami, çıkmıyor yine oradan."

"Fikirtepe'yi özlüyor musun?"

"Neyini özleyeceğim amirim. Gerçi, burası da aynı. Al birini vur ötekine."

Trafik ışıklarında durduk. Yeşil yanınca hareket ettik. Önümüzdeki, her gördüğü yayayı potansiyel yolcu sanıp korna çalarak salına salına giden minibüs sayesinde hızımız bir yayanın hızına kadar indi.

"Fikirtepe'yi sevimsiz rezidanslarla çevirdiler" dedim. "İyi ki taşındınız."

"İstesek de orada oturamazdık ki amirim. Masraflarının altından kalkamazdık."

"Doğru söylüyorsun. Tülay'la görüşüyor musunuz?"

"Görüşmüyoruz amirim" dedi mahzun bir sesle.

"Niye görüşmüyorsunuz, aramıyor mu seni?" dedim yarasını biraz deşmek için.

"Aramıyor amirim."

Serdar, "Ben dedim bu kazmaya, bu sosyetik kızdan sana hayır gelmez diye!" dedi yine dikiz aynasından Mustafa'ya bakarak.

Arkaya döndüm, Mustafa'nın gözlerinin içine bakarak, "Değdi mi bari gizli bilgilerimizi ona sızdırmana?" dedim.

Mustafa'nın yüzü allak bullak oldu.

Serdar, "Aptal âşık! Kız bunu kullanıp kâğıt gibi çöpe attı" dedi.

Mustafa'da çıt yoktu. Başını öne eğdi. Önüme dönerek başka bir şey söylemedim. Bu gece bu kadar utandırmak yeterdi.

Mustafa'nın oturduğu mahallenin bir Anadolu kasabasından farkı yoktu. Anacaddenin iki tarafı da gecekondu apartmanlardan oluşuyordu. Eski ve çirkin evlerin çevresinde üçüncü sınıf lokantalar, nalburlar, elektrikçi dükkânları, çeyizlik mağazalar, oto tamircileri, uyduruk birkaç market sıralanmıştı. Uyuz sokak köpekleri

kaldırımlarda, tekinsiz sokaklarda cirit atıyorlardı. Çöp konteynerlerindeki çöpler yerlere saçılmıştı. Erkekler kılıksız, kaba saba ve suratsızdılar. Köşede otomobiline yaslanmış bir taksici bir elinde sigara, diğer elinde tespih, taş gibi bir suratla etrafı kesiyordu. Anacaddeden sonra birkaç sokağa girdik, ufak bir parkı geçtik, bulvar gibi bir yola çıktık, biraz ilerledikten sonra caminin yanından kişiliksiz bir sokağa saptık, önünde birkaç mutsuz görünüşlü kılıksızın durduğu kahvenin az ilerisine park ettik. "Haydi sana iyi geceler Mustafa" dedim yüzüne bakmadan, sanki küsmüşüz gibi.

"Yukarı gelmez misiniz amirim?" dedi yarım ağız.

"Başka zaman. Babana selam."

"Başüstüne."

Serdar'a, "Yolu bulabilecek misin?" diye sordu.

"Gelirken yola ekmek attım" dedi Serdar gülerek.

"Aman ne komik!"

Apartman boyasız, dört katlıydı. Bu semtteki diğer binalar gibi, olası İstanbul depreminde yıkılacak potansiyeldeydi. En üst kat penceresinin perdesi aralandı, başörtülü bir kız belirdi, birkaç saniye bize baktıktan sonra perdeyi çekip içeri girdi. Apartmanın sokak kapısında ancak kendini aydınlatabilen bir lamba yanıyordu. Mustafa'yı bıraktıktan sonra, "Bunaldım, gazla" dedim.

"Çok boktan yerler abi."

"Sanki senin oturduğun yer buradan iyi!"

"Hiç değilse benim semtin bir geçmişi var. Üsküdar."

"Aman aman!"

Geri geri gidip anacaddeye çıktık. Serdar, "Zavallı çocuk, Tülay bakar mı buna? Kız gelir mi buralara?" dedi. Kahvenin önünde kümelenmiş hırsız kılıklı zibidiler otomobilin içini kesiyorlardı.

"Tiplere bak" dedi Serdar.

"Gece gece bulaşma."

Göztepe köprüsünden tekrar Kadıköy istikametine döndük. Yağmur yeniden başladı ve hemen hızlandı. Yağmurla birlikte önümüzdeki trafik yavaşladı. Yağmurun yağması iyiydi. Barajların doluluk oranı artıyordu.

Serdar, "Abi, Mustafa'nın yanında konuşmak istemedim, gerçi her boku bizden daha önce haber alıyor ya, yarın Emniyet'te bombalar patlıyormuş. Konuşamadık bugün, yeni duyumlar aldın mı?"

"Bu sabah Serhat Engin'in ağzını yokladım, morali bozuktu, bize dokunmayacaklarını söyledi ama hiçbir şeyin garantisi yok. Biz işimizi yapmaya devam edeceğiz."

"Bence de bize dokunmazlar. Bizim ne işimiz olur diğer örgütle!"

Çayırbaşı'ndan Kadıköy yoluna çıktık. Yol rahatladı.

Serdar, "Narkotik'ten Hasan gidiyormuş" diyerek aldığı duyumları paylaşmaya devam etti.

"Melike bu haberi duydu mu acaba? Eğer doğruysa çok üzülecek. Hasan'la iyi anlaşıyorlardı. Kızın amirlerinden yana hiç şansı yok. Ya seri katil çıkıyor ya da diğer örgütçü!"

"Belki Cinayet'e döner" dedi Serdar umutla.

"Hiç zannetmiyorum. Bence, sen artık Melike'yi unut! Boşu boşuna hayal kurma. Bu akşam sana olan tavrından sonra bir kilometre yanına yaklaşacağını zannetmiyorum."

Serdar'ın yine yüzü düştü. "Öyle söyleme abi, onu tekrar kazanacağım!"

"İşinize odaklanın. Mustafa'yı da tembihle. Ulu orta konuşmasın. Serhat Engin'in bile kime hizmet ettiğini bilmiyoruz."

Yarınki operasyonu düşünüyordum. Düğmeye basılmıştı. Taşlar yerinden oynayacaktı. Oysa, asıl operasyonun bu akşam benim evimde olacağını nereden bilebilirdim!

3

Mustafa eve girdiğinde babası da camiden yeni gelmişti. Yaşlı adam elini yüzünü yıkadıktan sonra hayat yorgunluğunun altında kalmışçasına, salondaki eski yüzlü koltuğuna bıraktı kendini. Mustafa'nın babasıyla arası iyi olmasa da, yaşlı adamın bu akşamki yorgun hâlini görünce içi sızladı.

"Hayırdır baba, çok yorgun görünüyorsun?"

"Yorgunum oğlum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Son birkaç gündür böyleyim. Hastalanacak mıyım neyim?"

"Çay koyayım mı baba?"

"Koy valla oğlum, karşılıklı içeriz. Melike kızım nasıl, annesi nasıl?"

"Nasıl olsun. Bitmiş kız. Doktorlar kötü habere hazırlıklı olmasını söylemişler."

"Allah yardımcıları olsun. Onlar için her gün dua ediyorum."

Mustafa mutfağa girip çaydanlığı ateşe koyarken, babasına karşı yüreğinde peydahlanan şu garip vicdan azabının, Melike'nin bu akşamki o umutsuz hâlinden kaynakladığını biliyordu. Kendi babası da aynı durumda olsaydı, Melike gibi perişan olur muydu acaba? Mustafa'nın babasına hissettiği duygular karman çormandı. Bir yandan, rahmetli annesine yıllardır çektirdiklerinden dolayı duyduğu o bir türlü dinmeyen öfke, diğer yandan, artık durulmuş, annesine yaptıklarının pişmanlığıyla boğuşan, her

gün yaşlanarak ölüme yaklaşan bu yaşlı adama duyduğu üzüntü; Mustafa'yı yumuşatacağı yerde, daha da öfkelendiriyor, yaşlı adamın en ufak bir sözünde, en küçük bir ters hareketinde parlamasına neden oluyordu. Ama çabuk alevlenen öfkesi geçince, pişman oluyor, vicdan azabı tırnaklarını çıkarıp yüreğine saplıyordu.

Odasına kapanıp yatağa uzanarak Tülay'ı düşünmek yerine, salonda babasıyla oturdu. Kumandayı alıp televizyonu açtı. Dinî sohbetin olduğu her zamanki kanalı buldu, sesini biraz açtı.

"Bugün imamla şu elektrikçi işini konuştun mu baba?"

Yaşlı adam belli belirsiz gülümsedi.

"Namazdan sonra yakaladım hocayı. Cemaat gidince camiden birlikte çıktık. Yolda açtım konuyu."

Cami imamının yeğeni olan mahallenin elektrikçisi İsmail, sık sık evlere işe gittiği için dükkânı kapatmak zorunda kalıyormuş. Bu yüzden epeyce iş kaçırıyormuş. Dükkânda bekleyecek, gelen müşteriyi karşılayacak, satış yapacak, güvenilir, dürüst birini arıyormuş.

"Konuşacak mıymış yeğeniyle?"

"Biri daha varmış. Çok fakirlermiş. İki çocukla perişanlarmış. Bu işe ihtiyacı varmış. Ama yine de benim için İsmail'le konuşacakmış. Birkaç gün beklememi söyledi."

"İstersen ben de gidip bir konuşayım"

"Öbür adam çok fakirmiş be oğlum. Kısmet kiminse onun olsun."

"Biz zengin miyiz baba? Şu oturduğumuz eve baksana!"

"Hâlimize şükredelim oğlum. Beterin beteri var."

"Daha beteri ne bunun baba, bir söylesene, daha beteri ne?"

"Ne yapayım Mustafa, konuştum işte imamla. Herifin ayağına mı kapansaydım?"

"Adam fakir makir diyorsun baba! Sen çalışmak istemiyor musun, hani sıkılıyordun evde?"

"Sıkılıyorum."

"Sen caminin cemaatinden değil misin? O imam olacak pezevenk yapsın bir kıyak."

"Tövbe tövbe."

"Oğlum polis, deseydin!"

"Polis olduğunu biliyor zaten."

"Eee, niye kıvırtıyor o zaman?"

"Ne kıvırtması oğlum. İsmail'le konuşacağı söyledi. Adam daha ne yapsın?"

"Ben bir görüneyim, bak bakalım iş nasıl çözülüyor."

Mustafa babasına acıdığına yine bin pişman olmuştu. Öfkeyle içeri giderken sokak kapısının zili çaldı.

"Hayırdır bu saatte?" dedi yaşlı adam.

"Kim o?" diye seslendi Mustafa kaba bir sesle.

"Benim" diyen yumuşak bir kız sesi işitildi apartman koridorundan.

Şimdi tam sırasıydı be! Kapıyı açtı.

Üst kat komşuları Kudret Hanım'ın kızı Sibel, elindeki tabakta iki dilim börekle eşikte çekinerek duruyordu. "Merhaba Mustafa" dedi heyecanlı bir sesle.

"Merhaba Sibel."

Kız söyleyecek bir söz bulamadığı için hemen tabağı uzattı.

"Annem az önce pişirdi. Sıcak sıcak, afiyet olsun."

Mustafa'nın hiç konuşası yoktu. Babasına sinirliydi, Tülay'ın hayali de zihnini hiç rahat bırakmıyordu. Tabağı aldı. Kızın elleri titrediği için tabak da titriyordu.

"Kudret Teyze'ye teşekkür ettiğimi söyle" dedi Mustafa.

Sibel, annesiyle en üst katta oturuyordu. Babaları tır şoförüymüş. Yıllar önce geçirdiği bir trafik kazasında

ölmüş. Sibel'in annesi Kudret Hanım evde yün hırka, kazak, bere gibi şeyler örüp satıyor, Sibel de bir muhasebe bürosunda çalışıyordu. Mustafa alıcı gözlerle karşısında heyecandan titreyen kızı süzdü. Başörtüsünün altından alnına bir tutam dökülen siyah saçları, kocaman siyah gözleri, minik burnu ve utangaç tavırlarıyla Mustafa'nın ilgisini çekmiyor değildi. Mazbut, terbiyeli ve en önemlisi de masumdu. Buna rağmen, şu anda Sibel'e bakarken bile aklının her köşesini Tülay'ın hayali zapt ederek Mustafa'da huzur muzur bırakmamıştı. Tülay'la yatıp Tülay'la kalkıyordu. Tülay'ın ulaşılmazlığı, Mustafa'ya âdeta mazoşist bir zevk veriyordu.

Mustafa'nın babası, "Kim geldi Mustafa?" diye seslendi.

"Sibel" dedi Mustafa.

Sibel rahatsızlık verdiğini hissederek, "Afiyet olsun, iyi geceler" dedikten sonra gitti.

Apartmanın giriş katındaki panoda ben hariç bu ayki aidatı ödeyenlerin adlarının üstünün yeşil fosforla çizildiği utanç listesiyle selamlaşıp merdivenlere yöneldim. Utanmadım, gocunmadım, alışıktım. Öderdim. Gecikmeli de olsa mutlaka öderdim.

Eve girer girmez Oya'yı aradım. O da benden telefon bekliyormuş gibi, ilk çalışta açtı.

"Selam. Ben eve geldim."

"Tamam" diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Kadınlık içgüdüsüyle bir şeyler seziyordu. Çünkü, bu akşam yapmayı planladığım ayrılık konuşmasına uygun bir zemin hazırlamak için birkaç hafta boyunca ona karşı aşırı ilgisiz görünmeye, artık ilişkimizin yolunda gitmediğini belli etmeye, sık sık sinirli tavırlar sergilemeye,

zaman zaman maçoluk taslamaya, işlerimin çok yoğun oluşunu bahane ederek, daha az buluşmaya, daha seyrek telefonlaşmaya, hatta onu aramamaya çalışmıştım. Aslında, bu akşamki yapacağım ayrılık konuşması, işin kolay kısmıydı. Bence, işin zor yanını bitirmiştim. Bu akşamdan sonra hayat ikimiz için yeniden başlayacaktı. Ben, Semra'ya koşacaktım, Oya da başkasını bulacaktı. Bu kadar basitti.

Tuvalete gidip güzel bir işedikten sonra aynada sakallarımı sıvazladım; dolaptan jileti, berberlerin kullandığı çakma usturayı ve tıraş köpüğünü çıkardım. Jileti ikiye bölüp usturanın içine yerleştirdim, tıraş köpüğünü tam yüzüme sürecekken, beyaz sakalların yüzüme ne kadar yakıştığını fark ederek, bir süre daha sakallı dolaşmaya karar verdim. Salona geçtim, kendimi televizyonun karşısındaki divana bıraktım. Kumandayla televizyonu açtım. Haber kanallarının birinde durdum. Güneydoğu'daki operasyonlarda on terörist etkisiz hâle getirilmişti. Başka bir haber kanalına geçtim. Dört gazeteci karşılıklı oturmuş, hükümetin Suriye politikalarını hararetli bir biçimde tartışıyorlardı. Ne söylediklerıyle ilgilenmedim. Bıraktım tartışsınlar. Bir spor kanalında Avrupa'dan maç yayını vardı. Hangi takımlar olduklarıyla yine ilgilenmedim. Televizyonun sesini kıstıktan sonra mutfağa gittim, buzdolabından peynir tabağını çıkardım, yanına bir dilim ekmek aldım, kavanozdan bir iki tane zeytin ekledim. Ayaküstü atıştırdım. Kendimi bu ayrılık konuşmasına hazırlamış olsam da, yine de içime yumruk gibi bir sıkıntının yerleşmesine engel olamadığım için iştahım kaçmıştı. Semra kaltağını Oya'dan daha çok seviyor, onun için kuduruyordum. O büyük memeler, o koca kıç, o kalın bacaklar! Bunlar aklıma gelince küçük Galip hemen kafasını kaldırarak benimle aynı düşünce-

de olduğunu belli etti. Niye biz erkekler Semra gibi etli butlu kadınların kulu kölesi oluyorduk? Hani, neredeydi o ruh güzelliği? Niye hiç siklemiyorduk ruhu? Çünkü, ruhlar âleminde yaşamıyorduk!

Salona döndüğümde apartmanın önünde bir otomobilin durduğunu işittim. Kapısı açıldı kapandı, motor sesi uzaklaştı. Bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi. Yüzleşme anı yaklaşıyordu. Kapının kilidi döndü, kapı açıldı, Oya içeri girdi. Evin anahtarını Oya'dan almalıydım artık.

Başlıyorduk.

Soğukça öpüştük. "Hoş geldin" dedim.

Botlarını çıkardı. Üzerine yeşil bir parka, altına kot pantolon giymişti. Ayaklarında desenli kalın çoraplar vardı. Parkasını aldım, portmantoya astım. Üzerindeki renkli desenli kalın kazak tam kış havasına göreydi. Divana oturup çantasını yanına aldı, ellerini ovuşturdu. Ben de divanın diğer köşesine iliştim.

"Üşümüşsün" dedim. "Sıcak bir şey ister misin?"

"Seni dinliyorum, dök bakalım eteğindeki taşları" dedi beni hiç duymamış gibi, onda hiç görmediğim bir ciddiyetle. Şu anda karşımda büyük bir buz kütlesi oturuyordu.

Serdar, Kızıltoprak'da Fulya'nın oturduğu sokakta otomobilini park ettikten sonra aşağıdan kadını arayıp geldiğini haber verdi. Fulya'nın eve erkek aldığı dedikodularına maruz kalmaması için, geldiğini aşağıdan haber veriyor, Fulya da apartmanın sokak kapısını açıyor, Serdar herhangi bir komşuyla ya da apartman görevlisiyle karşılaşmamak için hayalet gibi içeri süzülüyordu. Bu gece de öyle yaptılar.

Sevişirlerken Fulya, her şeyi o kadar akıcı ve doğal

yapıyordu ki, Serdar kendini tamamen bu kadına bırakmaktan büyük bir haz alıyordu. Buna rağmen, Melike'nin zamk gibi yapışmış hayalini zihninden bir türlü söküp atamıyordu. Yanında böyle güzel bir kadın varken, hâlâ Melike'nin peşinde koşmaya, zihninin sürekli olarak onun yorucu hayaline ev sahipliği yapmasına mani olamıyordu.

Oya'nın yanına, divana oturunca, benden iğrenmiş gibi bir hareketle divandan kalkarak, pencerenin önündeki berjere oturdu, bacak bacak üstüne attı. Ayağını sinirle sallıyordu. Bakışları öfke doluydu ve o bakışlarda hiç yumuşama emaresi göremiyordum. Bir kadının ruhu derin bir kuyu gibidir. Dipte neler olduğunu asla göremezsiniz. Ben de görememiştim. Oya gibi yumuşak, mazlum, sakin bir kadın bile böyle değişebiliyorsa, gerisini siz düşünün!

"Çay yapayım mı?" dedim biraz zaman kazanmak için. Oysa, söyleyeceklerimi bir an önce söyleyip kurtulmak istiyordum. Ama şimdi, karşımdaki bu gergin kadını görünce, yanıldığımı anlıyordum. O, çok kolay geçeceğini zannettiğim konuşmanın, aslında, hiç de kolay olmayacağının farkına varıyordum.

Bir kaşını havaya kaldırarak, "Bırak şimdi çayı mayı, ne kadar sürecek?" dedi.

"Ne ne kadar sürecek?"

"Beni hayatından sepetlemen!"

"Böyle konuşma."

"Nasıl konuşayım?" dedi sesini yükselterek.

Kalktı, yanıma gelip çantasına uzandı, içinden bir sigara paketi ve çakmak çıkardı. Sigarayı dudağına yerleştirişi, sonra yakışı çok acemiydi. Elleri titriyordu. Oya sigara içmezdi. Eğer benim yüzümden sigaraya başlamış-

sa, dünyada bir kişiyi daha sigara şirketlerine bağımlı yaptığım için üzülürdüm.

Derin bir nefes çekip dumanı olduğu gibi yüzüme üfledi.

"Sen sigaraya mı başladın?" dedim.

"Sayende" dedi elini boşlukta sallayarak.

Bıraktım gerisi gelsin. Konuşsun. Döksün içini. Böylesi benim için daha kolay olacaktı. Belki de, bu gece bir konuşma yapmadan bu işten sıyrılabilecektim.

"Geçen hafta ben çok düşündüm" dedi ayakta durmaya devam ederek.

İşler benim açımdan şimdilik iyi gidiyordu. Bıraktım gitsin. Bu sefer, divanın en uç köşesine oturdu. Ben henüz eteğimdeki taşları dökmeden Oya kendi eteğindekileri silkelemeye başlamıştı.

"Her akşam eve sağ salim dönüp dönmeyeceğini merak etmekten çok yoruldum. Ben bu hayatı bir ömür sürdüremem Galip."

Az önce onu sepetlememden bahseden kız, şimdi beni sepetlemek üzereydi. Kim tutar seni, dedim içimden. Devam et, önce sen terk et beni.

"Çok yıprandım" dedi.

"İşim bu benim" diyerek sözlerine destek verdim.

Bu iş bitiyordu. Semra'ya kavuşacaktım. Aramızdaki tek engel kalkmak üzereydi.

Oya gözlerimin içine bakıyordu. Ama üzerime diktiği bakışlarda görmeye alışık olduğum o masumiyeti, o saflığı göremiyordum. Sigaradan derin bir nefes daha çekti acemice. Duman salonun ortasında asılı kaldı.

"Ben böyle yaşamak istemiyorum Galip."

"Haklısın. Ben de böyle yaşamanı istemem."

Gece benim için güzel gidiyordu. Bir tek kelime etmeden ayrılmak buna derlerdi. Böyle olacağını bilseydim,

bütün gün stres içinde, söyleyeceğim sözleri elli kere prova yapar mıydım!

"Kurşunun nereden geleceği hiç belli olmaz Galip, buna her zaman hazırlıklı olmalısın!"

Allah Allah, laflara bak! Bu sözlerin işimle ilgili olduğunu zannettim. Yanıldığımı biraz sonra anlayacaktım!

"Aslında, dünyada âşık olunacak son erkeksin!"

O kadar da değildi ama çıt çıkarmayarak söylediklerini tasdik ettiğimi belli ettim.

"Hayat her zaman istediğimiz gibi olmuyor Galip."

"Orası kesin."

Sözlerini destekleyici rolüme devam etmeyi sürdürdüm. Sigarasını söndürmek için sehpanın üzerindeki kül tablasına uzandı, sertçe küllüğe bastırdı.

"Son günlerde bana karşı soğuk tavırlarından senin de bu düşüncede olduğunu anlıyorum, doğru, değil mi?" dedi.

Sıra bana gelmişti. Oynama sırası bendeydi.

"Oya" dedim. "Bu konuyu ben de çok düşündüm."

Bir kaşını yukarıya kaldırarak yüzüne alaycı bir ifade yerleştirdi.

"Öt bakalım" dedi.

"Aramızda ciddi bir kültür farkı var" dedim onu yüceltmek için.

Derin bir nefes aldım. Benim de sıkı bir konuşma yapmam gerekiyordu. Her şeyi ondan beklememeliydim. Biraz ondan biraz benden. Oya'nın ayrılık konuşması beni rahatlatsa da, üzerimdeki yükü alsa da, yine de bir kadın tarafından terk edilme fikri çok hoşuma gitmemişti. Benim de elimi taşın altına koymam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak neyi, nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Şimdi bir sigara iyi giderdi. Melike'nin annesi aklıma gelince bu arzumdan hemen vazgeçtim. Zaten kendi

sigaramı da çöpe atmıştım. Oya'nın garip markalı ince sigarasına hiç yüz vermedim.

"Dünyada âşık olunacak son erkek benimdir herhalde" diyerek bir giriş yaptım.

Gözlerinden bir onay bekledim. Onay gelmedi. Yine de hafifçe gülümsedim.

"Ben sana ayak uyduramıyorum, senin yanında çok basit bir hayatım var. Senin zevk aldığın şeyler bana hiç hitap etmiyor. Bana okumam için bir sürü kitap, izlemem için film verdin. Hiçbirine elimi bile sürmedim. Ben kitap okumam, sinemaya, tiyatroya gitmem; biz nasıl anlaşacağız Oya?"

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Kötü bakıyordu. Alay ve öfkeyle bakıyordu. Bu benim tanıdığım Oya değildi.

"Bu mudur aramızdaki sorun, kültür farkı mı?" dedi.

"Yani" dedim.

"Ben kültürlü, sen kültürsüz olduğun için birlikte olamayız, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Ayrı dünyaların insanlarıyız mı, diyorsun?"

"Her yönden."

"Benimle yatarken bu kültür farkı neredeydi Galip?" diye bağırdı.

Doğru bir noktaya temas etmişti. Yerden göğe kadar haklıydı. Neredeydi cidden?

"O başka."

"Anladım. Konu seks olunca din, kültür, ırk fark etmiyor senin için."

"Ben bunu kastetmedim."

"Bula bula bu ayrılma nedenini mi buldun!" dedi gülerek.

"Az önce beni merak içinde bekleyemeyeceğini kendin söyledin."

"Benim söylediklerimi bana satma" dedi sesini yine yükselterek.

Ellerini başında birleştirdi. "Allah'ım ya! Allah'ım!" dedi.

Bu hareketler, bu ses tonu, bu gecenin hiç de umduğum gibi bitmeyeceğini anlatıyordu.

Parmağını tehditkâr bir tavırla yüzüme salladı. "Sen bana baksana! Hayatında başka bir kadın mı var senin?"

Bu savunmacı taktikle devam edersem bu maçı zor kazanacağım belli olmuştu. Kendi kaşınmıştı. En iyi savunmanın, saldırmak olduğunu hatırlayarak taarruza geçtim.

"Evet, hayatımda başka bir kadın var" dedim.

Yeterdi artık be!

Yumruk yemiş gibi oldu. Kötü sarsıldı. Sarsıldı ama yıkılmadı.

"Tahmin etmiştim."

"Kusura bakma."

"Allah belanı versin Galip!"

Gözleri sulandı. Gözyaşları yanaklarından nehir gibi akmaya başladı. Sinsice yapışan vicdan azabını, musallat olmadan hemen içimden defettim.

Berjere çöktü. "İnanamıyorum sana" diye mırıldandı. "Ne zamandan beri?"

"Ne fark eder."

"Ne kadar zamandır aptal yerine konduğumu merak ediyorum. Bana karşı soğuk tavırlarından anlamalıydım ama sana o kadar güveniyordum ki, böyle bir adilik yapacağın aklıma bile gelmedi."

"Çok üzgünüm."

"Kim bu kadın?"

"Konumuz o değil. Konu biziz."

"Bana ters davranma Galip."

"Davranmıyorum. Seni kırmamak için çaba harcıyorum."

"Ay, çok teşekkür ederim" dedikten sonra, "Kültürmüş... ne salağım ya" diye mırıldandı. Acı acı gülümsedi.

"Oya, sen benden ayrılmak istemiyor muydun?"

"Aldattın beni" diye bağırarak yerinden kalkıp üzerime gelerek başıma dikildi. Tırnaklarını çıkardığı için saldırıya karşı gardımı aldım. Ama saldırmadı.

Bir kere ok yaydan çıkmıştı. Bunun geri dönüşü yoktu.

"Aldattım, ne olacak!"

"Sen ne utanmaz adamsın be!"

"Bağırma bana" diyerek hücumu karşılamaya çalıştım.

"Bu yaptığına çok pişman olacaksın Galip" dedi parmağını bana doğru sallayarak. İntikam almak için yanıp tutuşan bir kadının ses tonundan çok, ilahî adalete sığınılarak söylenmiş bir cümleydi bu.

Sakinleşti, yüzü masumlaştı, tavırları durgunlaştı. Şimdi karşımda, yine o eski yumuşak başlı Oya duruyordu. Bir şey söylemeden gözlerinden inen yaşları izledim. Ne yalan söyleyeyim; bunda garip bir huzur buldum. Kendimi Tanrı gibi hissettim. Mutluluğu da ben veriyordum üzüntüyü de.

Yine berjere geçti. Birkaç dakika sakince oturduk. Konuşmadan. Birbirimize bakmadan. Küs gibi. Göz-yaşları dindi. Zırlaması kesildi. Bu durgunlaşmasını kopacak fırtınanın öncesi sessizlik olarak yormak istemiyordum. Çünkü, bu tartışmayı sürdürecek gücüm kalmamıştı. Canım sıkılmıştı. Yine o baş belası mutsuzluk yakama yapışmıştı. Oya gözlerini halıya dikmiş, bir noktaya sabitlemişti. Kim bilir aklından neler geçiyordu? Bakışlarımı pencereye, sokak lambasının ışığında belirginleşen yağmura çevirdim. Bir süre yağmuru izledim. Boş boş.

Gözlerini halıdan bana çevirdi.

"Alacağın olsun Galip. Bu geceyi sana hiç unuttur-mayacağım!" dedi sakin bir sesle, bir karar vermiş gibi. Burnunu çekti.

Hiddeti geçmişti. Öfkesi bitmişti. Kalkıp tuvalete gitti. Kapıyı sertçe kapattı.

Eve bir sessizlik çöktü. Hiçbir şey düşünmeden otur-dum. Uzun bir süre oturdum. Oya banyodan çıkana kadar yerimden kalkmadım. Ama Oya banyodan çıkmadı.

"Oya" dedim banyonun kapısına giderek, kapıyı tık-lattım.

Tuvaletten su sesi gelmiyordu. İçeride hayat belirtisi de yoktu. Kapıyı yine tıklattım.

"Oya."

Tuvaletten çıkmış mıydı yoksa? Önce yatak odasına ve balkona, sonra küçük odaya baktım. Hayır, hiçbir yerde yoktu. Tuvaletin kapısına geri geldim.

"Niye cevap vermiyorsun? Açıyorum kapıyı."

"Çıkıyorum" ya da "Siktir git!" veya "Rahat bırak beni!" gibi sözler bekledim. Beklediğim sözlerin hiçbiri-ni duyamadım.

Kapıyı açtım. Açamadım. Kapı kilitliydi.

O anda, Oya'nın çok önceden söylediği bir sözü hatırlayınca beynimden vurulmuşa döndüm: "Beni terk edersen intihar ederim Galip!"

Kapıyı yumruklayarak, "Oya" diye bağırıp evi inlet-tim. "Açsana şu lanet kapıyı, yoksa kıracağım!"

Birkaç adım geri gittim, "Bak, kapıyı kırıyorum, kapı-nın arkasında duruyorsan kenara çekil."

Elli yıllık apartmanın banyo kapısını kırmak için geri gidip güç almaya gerek yoktu. Bir tekmeyle kapı mente-şeleriyle birlikte fırladı. Banyoya girdiğimde lavabonun üzeri karman çormandı. Sonra yerdeki kanı ve onu gör-düm. Görmez olaydım!

O anda, Oya'nın bahsettiği kurşunun nereden geldiğini anladım!

Oya, küvetin içine boylu boyunca uzanmıştı. Yıkanmıyordu ama. Başını küvetin kenarına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Göğsü hırıldıyordu. Sol kolunu küvetten sarkıtmıştı. Bileğinden fışkıran kan küvetten taş zemine yayılmış, yerdeki usturanın yanından bir nehir gibi banyonun ortasına doğru akıyordu.

Fulya tüttürdüğü zevk sigarasını komodinin üzerindeki kül tablasında söndürdükten sonra dirseğini yastığa koyup başını eline dayayarak Serdar'a döndü, "Bu gece aklın başka yerdeydi, bir şey mi oldu?" dedi kuşkulu bir ifadeyle. Parmağını adamın göğsünde dolaştırdı.

"Çok yorgunum" diye geçiştirdi Serdar.

Fulya'nın bakışları okşamıyordu, ısırıyordu. Yataktan çırılçıplak çıktı, komodinin aynasının karşısına oturdu. Aynadan Serdar'a bakarak, "Bu ilişkimiz daha ne kadar böyle devam edecek?" dedi.

"Hoppala! Şimdi nereden çıktı bu?"

Kadın Serdar'a döndü.

"Bu oyun değil Serdar. Ben artık ilişkimizin ciddi olmasını istiyorum."

"Bence gayet ciddi bir ilişkimiz var."

"Söylemek istediğim şey, ben evlenmek istiyorum."

Serdar evlilik lafını duyunca kan beynine çıktı. En son Melike aynı istekte bulunduğunda, kaçacak delik aramış, sonunda Melike'yi kaybetmişti. Başucundaki sigara paketine uzandı, bir tane yaktı. Bu sigara, keyif sigarası değildi. Gecenin boka gittiğinin ilk işaretiydi. Sigaranın dumanını sertçe havaya gönderdi. Fulya sandalyeden kalkıp yatağa yanaştı, bir dizini yatağın üzerine koydu.

"Şu Melike'den ne zaman kurtulacaksın?"

"Üzerine bir şeyler giysene. Böyle çırılçıplak karşımdayken seninle kavga edemiyorum."

Fulya sandalyenin üzerindeki geceliğini giydi.

Serdar, Fulya'nın niye aniden celallendiğinin şaşkınlığından sıyrılarak, "Melike'yle birlikte olmadığımı sana daha kaç kere söyleyeceğim!"

"Belki bedenen ayrısın ama aklın hep onda."

"Saçmalama."

"Beni aptal mı zannettin? Anlamıyor muyum sanıyorsun? Aklındaki başka bir kadını paylaşmaktan sıkıldım artık!"

Serdar sigarasını Fulya'nın bedeninde söndürmeye can atsa da, bunu yapmadı, bir hışımla yataktan çıktı, sigarayı hırsla kül tablasına bastırdı, yerdeki pantolonunu giydi. Yatağa oturup çoraplarını ayağına geçirdi.

"Ben de sıkıldım. Biliyor musun, senin bu olur olmaz suçlamaların, kuşkuların beni çok bunaltıyor!"

"Bunalırsın tabii. İki kadını idare etmek zor olsa gerek."

Serdar yerdeki kazağını da alıp düz tarafını çevirerek üzerine geçirdi.

"Benden memnun değilsen bu işi bu gece bitirelim!"

"Belki en iyisi budur."

"Fulya, sıçtın gecenin içine!"

Komodinin üzerinde duran silahını da beline yerleştirdi.

"Kaç tabii, zoru görünce sıvış hemen!" diye bağırdı Fulya.

Adamın gitmesine mani olmak için karşısına dikildi.

Serdar, "Çekil yolumdan" dedi ve kadını iterek, yatak odasından çıkıp salona geçti. Koltuğun üzerindeki kabanını aldı. Fulya yalınayak peşinden geldi.

"Ben ikinci kadın olmak istemiyorum Serdar!"

"Neden böyle parladın, anlamıyorum?"

"Bazı haklarım olduğuna inanıyorum. Bu haklarımı senden istiyorum. Ben fahişe değilim!"

"Sana fahişe diyen mi oldu! Seni artık dinlemek istemiyorum."

Serdar eğilip ayakkabılarını giyerken Fulya hırsla onu kolundan tutup çekti.

"Yüzüme bak. Onu çok mu seviyorsun?" diye bağırdı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Neyim ben senin gözünde, zaman geçirdiğin, sevişti-ğin basit bir orospu mu?"

"Delirmişsin sen!"

"Seni adam sanmıştım, hepiniz aynısınız."

"Şişirdin beni!" diyerek sokak kapısını açtı, apartmana çıktı. Merdivenlerden inerken, Fulya arkasından, "Gidip o Melike'yle konuşacağım" dedi tehditkâr bir sesle.

Serdar indiği birkaç basamağı iki adımda tırmanıp Fulya'nın boğazına sarıldı, bütün gücüyle onu duvara çarptı. Fulya, "Ahhh!" diye bağırdı, yüzü acıdan buruştu.

Serdar, kadının boğazını sıkarken, "Böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm. Yemin ediyorum, öldürürüm!" diye bağırıyordu.

Karşı dairenin kapısı açıldı, biri gecelikli diğeri pijamalı yaşlı çift kapıda belirdi.

"Fethi, hemen polisi çağır!" diye bağırdı gecelikli yaşlı kadın.

Serdar, Fulya'yı bıraktı. Parmağını sallayarak, "Akıllı ol!" dedi. Sonra yaşlı karıkocaya dönerek, "Ben polisim zaten geri zekâlılar!" diyerek merdivenlerden indi, gözden kayboldu.

Aşağıda apartman kapısı çaptı. Fulya duvarın dibine yığılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yaşlı kadın.

Fulya'nın yanına çömelip ona bir anne şefkatiyle sarıldı. Kocasına bir bardak su getirmesini istedi. Adam gidince Fulya'nın yerden kalkmasına yardımcı oldu, kolundan tutarak onu eve soktu, salondaki kanepeye yatırdı. Az sonra, kocası elinde bir bardak suyla geri geldi, Fulya suyu içti.

Fethi, "Polisi arasak mı acaba?" diye sordu, ne yapması gerektiğini bilemeyen bir tavırla.

"Durduğun kabahat, ara tabii" dedi kadın öfkeyle.

"Aramayın Münevver Abla, bir işe yaramaz!" dedi Fulya ağlayarak.

"Kızım, şikâyet edelim bu iti, cezasını çeksin."

"Polis miymiş gerçekten?" dedi yaşlı adam Fulya'ya.

Fulya, "Evet" anlamında başını salladı.

Kadın bilirkişi edasıyla, "Polis diye dokunulmaz mı sanıyorlar kendilerini! Adalet var!"

"Kimi kime şikâyet edeceksin, hangi memlekette yaşıyoruz!" dedi adam bu ülkede yetmiş beş yıl yaşamanın tecrübesiyle.

"Biz sessiz kaldıkça bunlar meydanı boş sanıyorlar, dilediklerini yapıyorlar!" dedi kadın.

Fulya, "Sağ ol Münevver Abla'cığım ama Fethi Abi haklı; polise haber vermeye gerek yok" dedi son noktayı koyduğunu belli eden kararlı bir tonla.

Yaşlı kadın endişeyle, "Kızım şu hâline bak, boynun kızardı!" dedi acıyarak.

"Geçer Münevver Abla, geçer" dedi elini boynuna götürerek.

Yaşlı adam karısını dürtükledi. "Haydi hanım, biz gidelim de, kız yatsın, uyusun, dinlensin. Sabah yine geliriz" dedi.

Kadın, Fulya'nın saçlarını severek, "Kendini iyi hissetmezsen hemen kapıyı çal, oldu mu güzel kızım" dedi.

Fulya minnetle başını salladı.

Yaşlı karıkoca gittikten sonra Fulya bir süre daha ağladı. Bu akşam, Serdar'ın yaptığı gururuna çok dokunmuştu. Serdar'ın şiddete meyilli olduğunu da yeni öğrenmişti. O anda, aklına bir fikir geldi, dudaklarını ısırarak, bilmiş bilmiş gülümsedi.

Yatak odasına koşup gardırobun içini talan ederek, yıllardır takmadığım tek kravatımı çıkarıp banyoya geri döndüm, Oya'nın yanına çömelerek küvetten sarkan kolunu dizimin üzerine koydum, kravatı kesik bileğinin biraz üzerinden geçirip sardım, bütün gücümle sıkarak düğümledim. Oya'nın bilinci kapalı değildi, göğsü kalkıp iniyordu, yarı baygın hâldeydi. 112'yi aramakla hastaneye kendim götürmek arasında kararsız kaldım. Ambulans kim bilir ne zaman gelirdi? Küvete eğilerek bir kolumu sırtından, diğer kolumu diz kapaklarının altından geçirerek onu küvetten çıkardım. Umduğumdan çok daha ağırdı. İnsan baygınken zayıf bir kadın olsa bile, böyle ağır oluyordu. Banyonun kapısına ulaştığımızda kendimi iki yüz kilo halter kaldırmış bir halterci, kırk iki kilometre koşmuş bir maratoncu gibi hissettim. Kol kaslarımın acı çığlıkları yetmezmiş gibi, sanki biri belimin ortasına koca bir bıçak sapladı. "Ahhhh!" diye bağırarak inledim. Belime saplanan ağrıyla az kalsın bilincimi kaybedecektim. Ben böyle bir ağrı hayatımda yaşamamıştım. Yere çömelerek Oya'nın önce bacaklarını bıraktım, sonra da gövdesini yavaşça taş zemine yatırdım. Bu hâlde Oya'yı evden çıkarıp merdivenlerden aşağıya indirmeme imkân yoktu. Yeni bir ağrının belime saplanmaması için elimi fayanslara dayayıp yavaşça doğruldum. İçeriye koşup cep telefonuna sarıldım, 112'yi aradım.

Ambulansın siren sesini duyana kadar bilekteki kesiğin üzerine havluyla bastırdım, kanamayı durdurmaya çalıştım. Her tarafıma kan bulaşmıştı. Kapıya koşup otomata bastım. 112'nin, biri başörtülü kadın, ikisi erkek üç sağlıkçısı banyoya girdiler. Sedyeyi yere koydular, Oya'yı üzerine yatırdılar, sağlıkçılardan biri kesiğin üzerine benim yaptığım gibi bastırarak tampon yaptı. Kadın sağlıkçıya, "Turnike!" dedi. Diğer erkek sağlıkçı tansiyon aletini çıkararak Oya'nın koluna geçirdi. Pıs pıs. Kadın sağlıkçı turnikeyi uzattı. Adam benim düğümlediğim kravatı çözdükten sonra turnikeyi Oya'nın bileğine geçirdi. Bu arada, kadın sağlıkçı serumu hazırladı. Tansiyona bakan sağlıkçı, "Tansiyon çok düşük. Bu yüzden hızlı hızlı nefes alıp veriyor" dedi. Oya'nın yüzünden boncuk boncuk terler boşalıyordu. Koluna damar yolu açarak serumu bağladılar. Kadın bir iğne hazırlayarak seruma enjekte etti. Kanamayı durdurup yarayı temizledikten sonra pansumanla kesiği kapattılar. Oya'yı sedyeye bağlayıp üzerine battaniye örttüler, erkek sağlıkçılar sedyeyi kaldırıp banyodan çıkardılar. Kadın sağlıkçı Oya'nın kimliğini istedi. Salona koşup divanın üzerindeki çantayı karıştırdım, cüzdanından kimliği bulup verdim. Sağlıkçılar sedyeyi sokak kapısından çıkararak merdivenlerden dikkatlice indirdiler.

"Onu hangi hastaneye götürüyorsunuz?" diye seslendim arkalarından.

"Numune."

Televizyonu kapattım, kabanımı giydim, Oya'nın çantasını, ayakkabılarını ve parkasını da yanıma aldıktan sonra ışıkları kapatıp evden çıktım. Koşarak aşağıya indim. Apartmanın önünde duran ambulansın tepesindeki ışıklar geceyi aydınlatıyordu. Bazı komşular pencerelerde, bazıları uykularındaydı. Parkın önünde uyuz

bir sokak köpeği durmuş olan biteni merakla izliyordu. Oya'yı ambulansa bindirdiler, ambulans siren çalarak yola çıktı.

Otomobile atladım, ambulansın peşine takıldım. Ambulans öyle hızlı gidiyordu ki, neredeyse gözden kaçıracaktım. Beş-altı dakikada Numune Hastanesi'ne vardık. Ambulans Acil'in kapısına yanaştı. Ben de otomobili park ederek Acil'e koştum. Ne yazık ki beni bu hastaneye bağlayan kötü anılar vardı. Aylin'i bu hastanede kaybetmiştim. Hayır, bu sefer benim yüzümden bir kadının daha ölmesine izin veremezdim. Acil'e girdiğimde, Oya'yı zeminde kırmızı çizginin gösterdiği acil müdahale bölümüne alıyorlardı. Kapının önünde duran güvenlik görevlisi içeriye hasta yakınlarını sokmuyordu. Kapı açılıp kapandıkça hasta yakınları başlarını içeriye uzatarak hastalarını görmeye çalışıyorlardı. Boş bir sandalyeye çöktüm. Acil servis hınca hınç doluydu. Durumu acil olmayan kurnazlar, muayene parası ödememek için gece vakti Acil'e doluşmuşlardı. Hepsinin elinde bir numara, yüzlerce kişilik sıranın kendilerine gelmesini sabırla bekliyorlardı.

Hem ruhen hem de bedenen bitmiş hâlde olduğum için ellerimi kenetleyip başımı öne eğdim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Acil'in kapısında bir feryat kopunca başımı kaldırıp baktım. Yüzü gözü kan içinde bir adamı sedyeyle içeri soktular. Kafası ortadan ikiye yarılmıştı. Sedyenin başında genç bir kadın çığlıklar atıyordu. Onu da Oya'nın olduğu acil müdahale bölümüne aldılar. Kadın kapının dışında kalınca, kendinden geçip yere yığıldı. Bağrışmalara acil müdahale bölümünün kapısı açıldı, içeriden çıkan iki hastabakıcı kadını da içeriye aldı. Gözüm duvar dibinde sedyede yatan bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir amcaya takıldı. Amcanın

gözleri yarı aralıktı ve boş boş bakıyordu. Göğsüne baktım ama nefes alıp verdiğine dair bir hareket göremedim. Yoksa amca ölmüş müydü? Bu hengamede ölseniz, eğer yanınızda bir yakınınız yoksa, öldüğünüzün ancak iki gün sonra farkına varılırdı! Elli yaşlarında, bıkkın bakışlı, kafada tek tük saç kalmış, kısa boylu, şişman bir adam, bir hastabakıcıyı amcanın başına getirdi.

"Babamın çişi geldi, ne yapacağız?" dedi.

"Tuvalet şurada hemşerim, beni bunun için mi getirdin!" diyerek koridorun diğer ucunu gösterdi hastabakıcı sinirlenerek.

"Tuvaletin orada olduğunu biliyorum, görmüyor musunuz babamın hâlini, nasıl işeteceğim?"

Tombul yüzüne biriken terleri sildi.

Hastabakıcı nefretle sedyedeki yaşlı adama bir göz attı. "Bekleyin burada" dedikten sonra acil müdahale kapısından içeri girdi. Bu arada, amca gözlerini aralayıp inledi. Kapı açıldı, hastabakıcı elinde kordonlu, garip bir aletle geri döndü. "Alın, bunu takın" dedi.

Şişman adam alete uzaylıya bakar gibi bakarak, "Nedir bu?" diye sordu.

"Hayatında hiç sonda görmedin mi hemşerim?"

"Sonda bu mu ya, kim takacak bunu?"

"Kim takacak, sen takacaksın."

"Ben ne anlarım sonda takmaktan! Sen takamaz mısın?"

"Görmüyor musun işim var!"

"Ne işin var ya?"

Şişman adamın gözlerine mutsuzluk ve umutsuzluk perdesi indi. Bunu fark eden hastabakıcı etrafına bakınarak birine seslendi.

"Mesut, bir gelsene buraya."

Kara kuru bir oğlan yanlarına yanaştı.

"Buyur Müslim Abi."

Müslim, yaşlı adamı göstererek sondayı uzattı. "Şunu amcaya takıver, işeyiversin, haydi koçum" diyerek olay yerinden topukladı.

Şişman adam, "Sen de hastabakıcı mısın?" diye sordu kara kuru oğlana.

"Yok, abi. Ben taşeron firmanın inşaat işindeyim."

"Sondayı nasıl takacaksın?"

"Çocuk oyuncağı abi. İstersen iğne yapar, damar yolu da açarım."

Şişman adam, "İyi bari" diyerek, kaderine razı oldu. Kara kuru oğlan sedyenin arkasına geçerek amcayı tuvaletlere doğru itmeye başladı. Böylece, bu tiyatro sona erdi.

Bu kadar tantanadan sonra acil müdahale kapısı açıldı, bir doktor dışarı çıktı. Ben bu doktoru çok iyi tanıyordum. Aylin'i bütün çabalarına rağmen kurtaramadıklarını söyleyen doktordu bu. Yine yorgun, bitkin ve bıkkındı. Boynunda stetoskobu asılıydı. Saç baş dağınık, iki günlük sakal, önlüğünün düğmeleri açılmış ve içinde terden rengi solmuş gömleği pantolonunun üzerine çıkmıştı.

"Oya Hanım'ın yakını burada mı?" diye bağırdı. Bütün hasta yakınları Oya'nın yakınıymış gibi doktorun etrafını sararak, onu âdeta ablukaya alıp hastalarının durumunu öğrenmeye çalışıyorlardı. Ortam tam bir curcunaydı.

"Müsaade edin, müsaade edin, Oya Hanım'ın yakını burada mı?" diye tekrar bağırdı doktor.

"Buradayım doktor" dedim, elimi kaldırıp kalabalığı itekleyerek yanına yanaştım.

"Benim babam da içeride. Ne zaman haber alacağız? Kimse bir şey söylemiyor!" diye ortalığı inletti bir kadın.

"Herkesle ilgileniyoruz" diye karşılık verdi doktor.

Pala bıyıklı bir başkası, "Koca acil serviste bir doktor mu var, ne biçim hastane burası" diye anırdı.

"Nesi oluyorsunuz?" dedi doktor, etraftan gelen saldırılara hiç aldırmayarak. Bu durumlara çok alışık olduğu açıkça belliydi.

Az önce babasını soran kadın daha yüksek sesle, "Parasız tedavi ediyorlar ya, bilgi vermek zorlarına gidiyor" diye çıkıştı

"Ölmüşüz kalmışız hemşire, kimin umurunda!" dedi bir başkası.

"Baksanıza tavırlara, bunları boşu boşuna dövmüyorlar."

"Arkadaşıyım" diyebildim etrafımdaki sözlü tacizlere kulaklarımı tıkayarak.

"Oya Hanım damar cerrahisinde ameliyata alınacak. Damarı dikilecek."

"Hayati tehlikeyi atlattı mı?"

"Atlattı."

Bir "oh" çektim. "Ameliyat ne kadar sürer?"

"Bir saatte biter. Ameliyattan sonra yukarıya servise alacağız."

"Teşekkür ederim doktor, çok teşekkür ederim."

Neredeyse ellerine sarılacaktım.

"Bu gece olan bitenlerle ilgili polise ifade vermek zorundasınız."

"Ben polisim zaten. Cinayet Büro Amiri'yim."

"İyi o zaman, prosedürleri biliyorsunuz."

"Kendisini ne zaman görebilirim?"

"Yarın sabah."

Kaşlarımın düştüğünü görünce, gülümseyerek, "Neyse ki, bu sefer arkadaşınızı kurtarmayı başardık, size mahcup olmadık" dedi.

Bense utancımdan yerin dibine geçmiştim. Acaba kaç erkek iki sevgilisini de ölmek üzereyken Acil Servis'e getiriyordu? Ayrıca, doktorun hafızasına da hayran kal-

mıştım. Eee, boşuna o yüksek puanları alıp tıp fakültelerine girmiyorlardı!

Yeniden hasta yakınlarının sesleri yükselmeye başladı.

"Beyefendi polis ya! Önce ona bilgi veriyorlar."

"Polis olunca ayrıcalığı mı oluyor?"

"Gaz bunlarda, cop bunlarda, torpil de bunlarda, anasını satayım!"

Yurdum insanı sabırsızdı. Yurdum insanı öfkeliydi ve yurdum insanının öfkesi bir türlü dinmek bilmiyordu. Zavallı güvenlikçi öfkeli kalabalığın ortasına düşmüş, tek başına savaşıyordu.

Bahçeye çıkıp boş bir banka oturdum. Temiz ve soğuk havayı ciğerlerime doldurdum. İyi geldi. Telefonu çıkarıp Oya'nın annesini aradım, kadını telaşlandırmadan, sakin bir ses tonuyla olan biteni anlattım. Kızının durumunun iyi olduğunu, yarın sabah taburcu edileceğini ve hangi hastanede olduğumuzu söyledim.

"Kızıma ne yaptın?" diyerek hırladıktan sonra telefonu yüzüme kapattı.

Sigara içmeme kararımı şimdilik askıya alıp Oya'nın yürüttüğüm paketinden ince bir dal çekerek yaktım. Derin derin çektiğim birkaç nefesten sonra zihnimin buğusu dağıldı. Bu ince sigara hiç fena değildi. Hafifti. Ciğerlerimi ele geçiren duman temiz hava kadar iyi geldi.

Yanıma oturan sakallı genç benden sigara istedi. Paketi tuttum. Sigaramın markasından pek memnun görünmese de, bir tane aldı. "Geçmiş olsun" dedi.

"Sağ ol" dedim, "Sana da geçmiş olsun."

Sigarasını yakarken, "Pezevenkler" diye bağırdı. "Babamızla ilgilendikleri yok. Adam ölüp gidecek."

Acil Servis'in kapısından arkadaşı, "Hüseyin, doktor çıktı" diye bağırdı.

Adının Hüseyin olduğunu öğrendiğim sakallı genç

sigarayı atıp ok gibi fırlayarak, Acil Servis'e daldı. Hüseyin'in hiç iyi niyetli olmadığını gördüğüm ve bahsettikleri doktorun da benim doktor olduğunu tahmin ettiğim için, gerekli olan enerjiyi aldığım sigarayı, ben de bir fiskeyle fırlatarak kalktım. Acil Servis'den içeriye girdim. İçerisi tam bir tımarhaneye dönmüştü. Yumruklar, tekmeler havada uçuşuyordu. Güvenlik görevlileri sayıları ikiye çıkmasına rağmen yumruklardan nasiplerini fazlaca alıyorlardı. Haberlerde izlediğim doktor dövme sahnesinin tıpkısının aynısı şu anda tam karşımda canlı canlı oynanıyordu. Benim doktor da başroldeydi. Sigara verdiğim Hüseyin, bizim doktorun üstüne çullanmıştı.

"Kesin kavgayı ulan, polis!" diye bağırıp kavgayı durduracağıma, daha farklı bir şey denedim: Kendimi doktora karşı borçlu hissettiğim için midir, yoksa bu akşam canım birilerini dövmek istediğinden midir, kalabalığa daldım. Hüseyin'i ensesinden tuttuğum gibi doktorun üzerinden çekerek, yerde yatan doktora rahat bir nefes aldırdım. Hüseyin hırsla arkasını döndü, yüz yüze geldik. Öfkeden yamulmuş yüzene bakarak sırıttım ve yumruğumu burnunun üzerine geçirdim.

Yumruğun şokuyla sendeledi, yerden kalkmaya çalışan doktorun üzerine kapaklandı. Zavallı doktor bir kez daha yere uzandı. Hüseyin'i doktorun üzerinden kaldırmak için tam ikinci hamleyi yapacakken, arkamdan, sırtımın ortasına sert bir tekme yedim. Belime saplanan şiddetli acıyla Hüseyin ve doktorun üzerine kapaklandım. Şimdi üçümüz hamburger gibi üst üste yerdeydik. Acıdan iki büklüm olmuştum. Oya'yı kaldırmaya çalışırken belime saplanan acıdan çok daha beter bir acı canıma okuyordu.

Ben acıdan kıvranırken, Hüseyin altımdan kendini kurtarıverdi ve üzerime çıkmayı başardı. Şimdi roller

değişmişti. Hüseyin'in bana doğru ışık hızıyla gelen yumruğunu fark ettiğimde çok geçti.

Hani, az önce, sigaramı almıştın, birbirimize geçmiş olsunlar dilemiştik...

Yirmili yaşlarda olsaydım bu yumruğu savuşturabilirdim. Ama yirmili yaşlarda değildim. Dişlerim damaklarımla birlikte ağzımın içinde yer değiştirdi. Boktan bir kan kokusu ağzıma yayıldı. Kurşun bile canımı bu kadar yakamazdı. Kurşun yerseniz, büyük ihtimalle ölür gidersiniz. Sağlam bir yumruk yersiniz, ölmezsiniz, sürünürsünüz. Yumruğun etkisiyle sersemlemişken göğüs kafesime yediğim bir tekmeyle nefesim kesildi. Üzerime leş gibi ayakkabılarla tekmeler yağdı. Tekmelerden doktor da benim gibi nasibini alıyordu. Gücüm çoktan tükenmişti. En iyisi, yerde kalıp kafamı koruyarak büzülmekti. Öyle yaptım. Böğrümü, dalağımı, bacağımı, kıçımı, oramı buramı, her yerimi acımasızca tekmeliyordu orospu çocukları!

Bir süre sevgili meslektaşlarımın "Polis!" diye bağırmalarıyla bu işkence son buldu. Üniformalı meslektaşım beni kolumdan tutup çok da nazik olmayan bir biçimde kaldırdı. Diğer polis, Hüseyin ve arkadaşlarını kenara çekmişti. Doktorun durumu içler acısıydı. Saç, baş, yaka bir yerdeydi. Gömleğinin düğmeleri kopmuş, önlüğünün kolu yırtılmıştı. "Yeter artık be! Bıktım artık, hayatımız tehlikede" diye bağırdı. Ortam yatışınca, polislerden biri beni tanıdı.

"Geçmiş olsun amirim" dedi. Şaşırdığı her hâlinden belli oluyordu.

"Eyvallah" dedim sanki az önceki olay çok doğal bir şeymiş gibi.

Hüseyin hırsla bağırıyordu. "Burnumu kırdı bu herif, şikâyetçiyim" dedi beni göstererek. Bir yandan da kanayan burnunu tutuyordu.

Meslektaşım nazik olmayan bir biçimde, "Derdini karakolda anlatırsın!" diye itekledi Hüseyin'i.

Acil'in önüne bir polis minibüsü yanaştı. Kısa sürede Acil Servis'te asayiş sağlanmıştı.

Hüseyin ve akrabaları, "Bizi alıyorsunuz, onu niye almıyorsunuz?" diye bağırıyorlardı beni göstererek.

"Görevi başındaki polisi darp ettin geri zekâlı!"

"Nazik olun, çekiştirmesene kolumu, maaşlarınız bizim vergilerimizle ödeniyor!"

"Kes lan! Sikerim vergini!"

"Babam var içeride, hasta!"

"Şimdi mi aklına geldi baban, bin minibüse."

"Burnum kanıyor!"

"Bir bok olmaz. Bin minibüse! Eğ kafanı, eğ kafanı."

Polisler, Hüseyin ve akrabalarını kafalarını eğerek yaka paça minibüse tıktılar.

Doktorla yeniden Acil bölümüne girdiğimizde beynim zonkluyordu. Hastabakıcılar etrafımızda pervane oldular. Doktor beni bir sedyenin üzerine oturttu.

"Sizin durum benden daha kötü" dedim.

"Önce sizin işinizi görelim."

Dudağımın kenarına ufak bir iğne yaptı. Canım acıdı tabii. Sonra, dudağıma pansuman yaptı, yarayı bantla kapatarak işi bitirdi. Kaşıma da aynı işlemi uyguladı.

"Başka bir yerinizde ağrı var mı?"

"Başım çatlıyor. Sırtımıysa hissetmiyorum."

"Tomografi çektirelim mi?"

"Yok artık doktor, daha neler. Kamyon çarpmadı, üzerimden tren de geçmedi, yalnızca birkaç yumruk, biraz tekme. Geçer."

Çekmeceye uzandı, içinden bir ilaç çıkardı. "İçin şunu, ağrıkesici" dedi. Hastabakıcı sebilden karton bardakla su getirdi. Aynı ilaçtan bir tablet verdi. "Ağrırsa günde iki tane alın" dedi.

"Eyvallah doktor."

Karşılıklı teşekkür fasılları bittikten sonra Acil Servis'in çift kanatlı kapısından bir gazi olarak çıktım. Yine dışarıdaki aynı banka oturdum, yine bir sigara yaktım. Bahçenin kapısında bir taksi durdu, içinden Oya'nın annesi indi; tüh, bu hengamede kadın aklımdan uçup gitmişti. Beni gördü, yanıma geldi telaşla.

Yakından yüzümün hâlini farkedince, "Ne oldu size?" dedi şaşırarak. Cevabımı beklemeden, "Kızım nasıl, nerede?" diye hırladı. Oya'nın ameliyatta olduğunu ama kurtulduğunu söylesem de, kadın tırnaklarını çıkarmıştı bir kere, "Ne yaptın kızıma!" dedi. Bizi duyan olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Bahçede dolanan birkaç kişi bize bakıyordu. Bu akşam, bu hastanede yeterince reklam olmanın verdiği utançla başımı öne eğdim.

"Ona bir şey olursa seni mahvederim!" diye tehdit savurarak Acil Servis'e girdi. Oya'nın otomobildeki eşyalarını kadına teslim ettikten sonra hastaneden ayrıldım.

Eve dönünce başım yine çatlamaya başladığı için doktorun verdiği ağrıkesicilerden birini daha içtim. Sessiz ve yalnız evimde pencerenin önünde sigara içerken kendi çapımda biraz felsefe yaptım. Hayat ve zaman bir nehir gibi akıyordu. Koca evrende küçük bir toz zerreciği kadar bile olmayan bizlerin ne çok dertleri vardı. Eğer geriye dönebilseydim Aylin'i kurtarabilir miydim? Gerçek mutluluk, hiç doğmamış olmak mıydı? Şu sefil hayatlarımız çok mu değerliydi?

Kendime bu tarz sorular sormayalı çok uzun zaman olmuştu. Hayatın akışında savrulurken, varoluşumuzu sorgulamak aklımıza gelmiyordu. Orta yaşlara geldiğim ve büyük uykuya yaklaştığım için mi acaba bu cevapsız sorular aklıma geliyordu? Cevabını bilemeyeceğim bu soruları filozoflara bırakarak tam da bana uygun bir şey yaptım: Vurup kafayı yattım.

4

Sanki dün geceyi çok iyi geçirmiş, bir de üstüne huzurlu bir uyku çekmişim gibi, sabahın köründe büyük bir uğultuyla, yatakta sarsılarak uyandım. Pencerelerden çatırtı sesleri geliyor, tavandaki lamba salıncak gibi sallanıyordu. Kafamı yastıktan zorla kaldırınca duvarların üzerime üzerime geldiğini fark ettim. O kadar yorgundum ki, şu depremin bile beni yataktan çıkarmaya gücü yetmedi. İstanbul sallandı, Kadıköy sallandı, apartman sallandı, yatak sallandı, ben sallandım ama yatmayı sürdürdüm. Sonunda deprem durdu. Eninde sonunda dururdu. Durmayanını bugüne kadar görmemiştim. Eğer durmasaydı, şu anda bunları düşünüyor olamazdım. Apartmandan bağrışma, koşturma sesleri geliyordu. Yatmayı sürdürdüm. Birkaç dakika sonra beni yataktan çıkarmak için ikinci saldırı cep telefonumdan geldi. Arayan Serdar'dı. Serdar'ın bıkkın sesini işitince sinirim tepeme çıktı.

"Abi, günaydın. Deprem oldu!"

"Bunu söylemek için mi aradın?" dedim hırlayarak.

"Yok abi, cinayet var."

"Hay sikeyim cinayetini!"

"Gelecek misin?"

"Saçma sapan konuşma! Geleceğiz tabii."

"Bir karıkocayı öldürmüşler. Moda'da. Ben yoldayım. Alayım mı seni?"

"Ben gelirim. Adresi ver."

Kendime gelince, dün gece olan biteni; başımın matkapla oyuluyormuş gibi çatlamasından, sırtımın, üzerin-

den kamyon geçiyormuş gibi ağrımasından, gözümün ve dudağımın, yüzlerce iğne batırılıyormuş gibi acımasından, vicdanımınsa, ruhuma bıçak gibi saplanmasından hatırladım. Eğer hınzır yardımcım bu sabah cinayet haberi vermemiş olsaydı, dün gecenin yorgunluğunu bütün gün uyuyarak çıkarabilirdim. Bu kış kıyamette uyurdum. İnsanlar depremi konuşurlarken ben uyurdum. Araçlar trafikte adım adım giderken ben yine uyurdum. Mesai saati başladığında ben uyumaya devam ederdim. Bir ara işemeye gider, sonra yine uyurdum. Yemek memek düşünmeden uyurdum. Akşama kadar zıbarırdım. Ama cinayet vardı! Şimdi işi Serdar'a bırakıp olay yerine gitmesem, Hikmet denilen o savcı bozuntusu, gelmediğimi görünce, yemez içmez hemen Serhat Engin'e yetiştirirdi.

Yataktan başımı zorla kaldırdım, komodine uzandım, doktorun verdiği ağrıkesiciden iki taneyi susuz mideye gönderdim. Başım çatlıyordu. Tamam, başımın ağrısını hallederdim. Kolaydı. Bir ilaca bakardı. Peki vicdanım? Onun sızlamasını nasıl dindirecektim? Eğer dün gece zamanında yetişmeseydim, az kalsın Aylin'den sonra bir kadın daha benim yüzümden öbür dünyaya göç edecekti. Oya ölseydi, bu suçlulukla nasıl başa çıkardım? Vicdan azabının altında ezilir giderdim. Hem ruhen hem de bedenen çok fazla darbe almıştım. Fiziksel darbeleri sorun etmedim. Geçerdi. Ruhsal darbenin açtığı yaraları nasıl tedavi edecektim? Kendimi yine karanlık bir kuyunun içine düşmüş gibi hissediyordum. Dün geceden bu sabaha kadar ruhumda anlayamadığım birçok şey olmuştu: Yaşama sevincim uçup gitmiş, enerjimi yitirmiştim. Bir zamanlar, silahını şakağına dayayan ama tetiği çekmeye cesaret edemeyen o adam, bana sırıtmaya başlamıştı. Kurtulmam gerekiyordu. Sarılacak, beni yukarı çekecek bir el bulmalıydım. O günlerdeki gibi, depresyonun pençesine düşmek istemiyordum.

Sürünerek yataktan çıktım. Kapısı kırık banyoya girdim. Yerde ve küvette, dün akşamdan yadigar kalan, Oya'nın zarif bileğinden akmış kanı görünce vicdanım boğazımı sıkmaya başladı! Aceleyle işedikten sonra giyinip apar topar kendimi dışarı attım. Apartman sakinleri deprem kritiğine çoktan başlamışlardı.

"Merkez üssü Marmara Denizi'ymiş."

"Beş büyüklüğünde diyorlar."

"Altan alttan vurdu namussuz."

"Valla öyle bir yataktan fırladım ki, dişlerimi takmayı unutmuşum. Ha hah ha."

"Artçılara hazırlıklı olmak lazım komşu."

"Bu eski binanın bir gün altında kalacağız."

"Haklısın komşu. Yıkılıp yenisinin yapılması için hâlâ ne bekleniyor, anlamıyorum."

"Pazar günü toplantı var. Bunların hepsini konuşacağız komşu."

Bodrum kata inip apartman görevlisi Murat'ın kapısını çaldım. Biraz bekledikten sonra Murat uykulu gözlerle karşıma dikildi.

"Günaydın amirim" dedi yataktan yeni kalkmış olmanın verdiği utangaç bir tavırla.

"Seni de benim gibi, deprem meprem pek etkilememiş?"

"Amirim, alnımızda ne yazıldıysa o olur" dedi işaret parmağıyla alnına hayali bir çizgi çekerek. "Kaçmanın bir yararı olmaz."

Şimdi bu kader mevzularına girecek hâlim yoktu.

"Bugün senin Fatma'nın işi var mı?"

"Yok, amirim"

"Güzel. Bir ara, benim daireye çıksın da, tuvaleti iyi bir temizleyiversin" diyerek evin anahtarlarını uzattım. "Ben seni sonra görürüm."

"Tamam amirim. Evin şöyle bir tozunu da alır."

"Eyvallah."

Murat'ın meraktan kıvranan mavi gözlerini fark etmiştim, ama benden çekindiği için dün akşam olan biteni bir türlü soramıyordu.

"Dün gece ambulans gelince çok endişelendik amirim" diyebildi benden laf çıkmayınca.

"Ufak bir kaza oldu. Sıkıntı yok. Yalnız, banyoda biraz kan var. Kapı da kırık. Fatma iyice şartlayıp şurtlasın. Apartmandan kimseye de bir şey söylemeyin ha!"

"Bizden laf çıkmaz amirim. Siz merak etmeyin, evi kaymak gibi yapar. Kapıyı tamir edeyim mi?"

"İyi olur. Haydi bakalım" diyerek merdivenlere yönelmişken arkamdan çekingen bir sesle, "Amirim, bu ayki aidatlar yazıldı" dedi.

"Biliyorum, listeyi gördüm" dedim merdivenlerden çıkmaya devam ederken.

"Bu ay doğalgaz faturası biraz fazla geldi. Faturanın yarın ödenmesi gerekiyor."

Bir elimle tırabzana tutunup durdum, arkamı döndüm. "Kaloriferleri sonuna kadar açarsanız fatura yüklü gelir tabii. Elli kere söyledim, bu kadar açmaya gerek olmadığını. Her akşam sıcaktan havale geçirmemek için cam çerçeve açıyorum. Yazık değil mi!"

"Haklısınız amirim ama yönetici kıstırmıyor. Biliyorsunuz, apartmanda çok yaşlı var. Üşüyorlarmış."

"Valla Murat, sıkboğaz etmeyin adamı. Ödeyeceğiz."

"Ben emir kuluyum amirim."

"Tamam tamam. Akşama aidatı da öderim."

"Bir de... Pazar saat 10:00'da apartman toplantısı var."

"Komşular konuşurken işittim. Ne toplantısı bu?"

"Apartmanı yenileme konusu konuşulacakmış. Bazı teklifler gelmiş. Onlar değerlendirilecekmiş."

"Hah! Bir o eksikti! Benim katılmayacağımı söylersin!" diyerek kestirip attım.

Sabah sabah heriften bir şey rica ettik, bin laf işittik!

Apartmandan sinirle çıktım, bahçede oturan komşularla deprem muhabbetine girmeden yalnızca günaydınlaştım. Hafriyat kamyonları caddeye peş peşe dizilmiş, bizim apartmanın sırasında, az ileride yıktıkları binanın hafriyatlarını almak için bekliyorlardı. Sabahın köründe iş makinesinin "tak tak tak tak tak tak....." kaya kırma sesi beynimizi ütülemeye başlamıştı. Çıkan hafriyat, taş, toprak ne varsa, kamyonlara boşaltılırken "güm güm güm..." sesleriyle çevre toz dumana boğuluyordu. Kadıköy'de nefes alamayacak hâle gelmiştik. Otomobilime atlayıp sıkı bir patiyle kalktım, Moda'ya doğru sürdüm.

Ali'nin dondurma dükkânını geçince sola, Moda İskelesi'ne doğru saptım. Moda sokakları boştu. Kaldırımlar boştu. Moda henüz güne uyanmamıştı. Saate baktım. Sekiz. Zengin semtler bu saatlerde hep uykuda olurdu. Deprem olsa bile uyurlardı. Fakir semtlerse, gökyüzü ağarmadan işe gitmek için yollara dökülürdü. Bezgin, yılgın suratlı insanlar belediye otobüslerini, metroları, minibüsleri doldururdu. Burası İstanbul'du. Sosyal adaletsizliğin başkentiydi. Yine de, hayat bir yolunu bulup akıyordu.

Yokuştan inerken Moda'nın tam karşı kıyısı olan Kalamış Yat Limanı puslara gömülmüştü. Yatlar da zengin sahipleri gibi uykudaydılar. Buraya her gelişimde çocukluğum aklıma gelir. Annemle Moda Çay Bahçesi'ne gelişimiz, el arabasında leblebi satan yaşlı amcadan aldığımız renkli leblebi şekerinin tadını hiç unutamam... Ne kadar basit bir hayatımız vardı ama çok mutluyduk. Baloncuyu gördük mü, koşa koşa soluğu yanında alırdık;

baloncunun elinden kurtulup gökyüzüne yükselmek için can atan rengârenk balonlara hayranlıkla bakardık. Ne kadar da pahalıydılar! Pipetle içtiğim o meyveli Ankara gazozunun tadı da bir başkaydı. Kaç yıl oldu ağzıma gazoz sürmeyeli? Üçgen kutularla satılan meyve sularını şimdilerde kim hatırlıyor acaba! Hele o, Moda Kadınlar Plajı! Küçük Moda tepesinden dikizlerdik o bikinili, eski zamane hatunlarının güzel vücutlarını. Dolgun dolgun. Hepsi geçmişte kaldı. Yazık!

Ağrıkesiciler etkisini göstermeye başlamıştı. Sırtımın ve başımın ağrısı hafiflemişti. Hazır Moda'ya gelmişken Moda Çay Bahçesi'nde simit ve çay yapmaya karar verdim. Hatıralarla. Denize bakarak. Üşüyerek. Moda bu sabahki moralsizliğime iyi gelmişti. Sabah içine düştüğüm o karanlık kuyudan tırmanarak yeniden gün ışığını görmeyi başarmıştım. İhtiyaç duyduğum o yardım elini Moda uzatmıştı bana. Yine de, çok dikkatli olmalıydım. Bu depresyon belasının bana yeniden musallat olmasına izin vermemeliydim. Silahlı bir adamın depresyona girmesi kadar tehlikeli bir şey yoktu. Tetiği bir kez çekememiştim, ama bu hep çekemeyeceğim anlamına gelmezdi.

Birkaç kadın üzerlerinde şık eşofmanlar ve spor kabanları, bu gri havada güneş gözlükleri ve kulaklıklarını takmış, Moda sahiline doğru, atletik adımlarla yürüyorlardı. Aynı şımarık tiplerin erkek versiyonları da, köpeklerini sabah yürüyüşüne çıkarmışlardı. Köpekler de sahipleri gibi şımarık ve mutluydular. Kafeler henüz açılmamıştı.

İskeleye varmadan son sokaktan Atıfet Sokak'a girdim. Tek yönlü, dar bir sokaktı. Sol tarafa Moda sakinlerinin otomobillerini park edebilmesi için peş peşe sıralanmış otomobillere ev sahipliği yapan cepler vardı. Sağ taraftaki kaldırımaysa, yine Moda sakinlerinin oto-

mobillerini kaldırımların üzerine çıkarmaması için, sıra sıra siyah dubalar dikilmişti. Ayrıca, her beş metrede bir kaldırımlara dikilmiş ufak ağaçlar, kışın sevimsizliğiyle gri tonlara boğulmuş sokağa yeşil bir hava katmıştı. Yeşile karşı olan duyarlılığımız gözlerimi yaşarttı! Atıfet Sokak ileride Barış Manço Müzesi'nin olduğu Yusuf Kamilpaşa Sokak'a bağlanıyordu.

Arka arkaya duran iki polis otosu, bir ambulans, bir cenaze aracı ve Olay Yeri İnceleme'nin minibüsü doğru adrese geldiğimi müjdeliyordu. Polisler sokağa giriş çıkışları kapatmışlardı. Minibüsün arkasında Serdar'ın beyaz Hyundai'si duruyordu. Onun arkasına park ettim, otomobilden çıkıp Moda Palas adlı apartmanın bahçesine girdim. Başımı kaldırıp apartmana baktım. En az Moda semti kadar eski ama yaşına göre hayli temiz görünüşlü, beş katlı, derli toplu bir binaydı. Büyük pencereleri ve balkonlarıyla eski apartmanların sahip olduğu o ferahlık duygusunu yansıtıyordu. Apartmanın tam karşısında, huşu içinde bekleyen All Saints Moda Kilisesi vardı.

Moda'nın denizden gelen buz gibi havası sokağa kadar sokuluyordu. Apartmana girdim. Kadıköy İlçe Emniyeti'nden gelen meslektaşlarımdan, olay yeri dairenin en üst katta olduğunu öğrendikten sonra dört katı yavaş yavaş tırmandım. Dairenin kapısında Serdar ile Kadıköy İlçe Emniyet Amirimiz Cengiz sohbet ediyorlardı.

Serdar beni görünce:

"Abi geçmiş olsun" dedi okulda dayak yemiş, tüyü bitmemiş bir ergenin endişeli velisi edasıyla.

"Eyvallah. N'aber Cengiz?"

"İyilik Galip'cim. Geçmiş olsun. Dün akşam hastanede ortalığı birbirine katmışsın" dedi gülerek.

"Sizin çocukların da ağzında bakla ıslanmıyor ha!"

Serdar, "Abi, o saatte hastanede ne işin vardı senin?" diye sordu.

"Amma meraklı çıktınız be!"

Cengiz, "Kavga çıkaranlardan şikâyetçi olacak mısın?" dedi.

"Doktor şikâyetçi oldu mu?"

"Oldu tabii. Zavallının yüzünü Çarşamba pazarına çevirmişler."

"Eh, doktor olduysa, ben de olayım. Ayıp olmasın."

"Sen ciddi ciddi sakal mı bırakıyorsun?" dedi Cengiz.

"Beğenemedin mi?"

"Yok lan, yakışmış. Beyaz sakal sana entel dantel bir hava katmış. Bu aralar moda ya, ondan sordum."

"Eyvallah."

"Saçlar sakallar aklandıysa, kim bilir kıçındaki kıllar ne durumda?" dedi gülerek.

"Çok merak ettiysen, gösterebilirim."

"Kalsın. Sabah sabah midemi bulandıramam."

Sırıttım.

"Bir ara uğra da, şu kavga için yazılı ifadeni alalım."

"Olur. Kahveye gelirim."

"Beklerim. Haydi ben kaçtım çocuklar. Sana nur topu gibi iki cinayet bırakıyorum" dedi gülerek.

"Eksik olma birader."

Apartmanın koridorunda ayaküstü yaptığımız geyik muhabbetinden sonra cinayetlerin işlendiği daireye girdim. Adamın cesedi salonda, karısınınkiyse yatak odasındaymış. Önce salona geçtik. Necati, cesetle içli dışlı olmuştu. Beyaz tulumlu Olay Yeri İnceleme elemanlarından biri, parmak izi bulmak için sehpanın üzerine toz serpiştirirken, diğeri cesedin fotoğraflarını çekiyordu. Necati, "Hoş geldin Galip" dedi. Cesedi göstererek, "Manzara bu! Garip bir olay, değil mi?" dedi. "Aaa, ne oldu yüzüne oğlum, kimden dayak yedin sen?"

"Sana ne meraklı Melahat!"

"Ne kızıyorsun! Soruyoruz işte!"

"Sorma."

"İyi, sormam. Bu sabah heyheylerin üzerinde."

Necati'nin söylediği gibi, cesedin bırakılış pozisyonu çok garipti. Bunca yıllık meslek hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Adamcağız, Kâbe resmi ve dinsel motiflerle bezeli yeşil bir seccadenin üzerinde namaz kılıyormuş gibi, başı secdeye varmış pozisyondaydı. Devrilmeden öylece bırakıldığı gibi duruyordu. Yeşil seccade kanı emdiği için ortaya garip bir renk cümbüşü çıkmıştı. Seccadenin yanına açık bir *Kur'an* ve siyah bir tespih bırakılmıştı.

Necati, maktulün namaz kılışına son vererek, koca gövdeyi yana doğru devirdi. Göğsüne üç kurşun isabet etmişti. Maktul, profesör Şevket Öz'e ne çok benziyordu. Şişman bir beden, beyaz saçlar, çipil gözler, yuvarlak gözlükler, yanaklardan çenenin altına doğru inen beyaz ince sakallar, düzgün bir burun, minik bir çene, koca bir gerdan.

"Bir profesyonelin işine benziyor" dedi Serdar.

"Fark ettin mi, Şevket Öz'e ne çok benziyor?" dedim.

"O da kim?" dedi çok kültürlü yardımcım.

Şevket Öz'ü ben bile tanıdığıma göre, yardımcımın genel kültürü tam evlere şenlikti.

"Neyse, şimdi konumuz Şevket Öz değil. Cesedi kim bulmuş?" dedim.

"Temizlikçi kadın" dedi Serdar.

"Konuştun mu kadınla, ne diyor?"

"Konuşamadım abi. Bu manzarayı görünce fenalaşmış, kapıcının dairesine indirmişler."

"Maktul kim?"

"Aziz Aksoy. 1956 Kayseri doğumlu. Üniversitede hocaymış."

"Kovanları buldunuz mu?"

"Bulamadık. Katil hepsini toplamış. Yine de arkadaşlar her yere bakıyorlar."

"Aman ha, çok önemli!"

"Maktul katili tanıyormuş" dedi yardımcım. "Kapıda zorlanma yok. Maktul katili kendi içeriye almışa benziyor. Ayrıca, cüzdan ve cep telefonlarına dokunulmamış. Ha! Bir de maktulün cebinde şunu bulduk" diyerek küçük bir kutu uzattı.

"Ne bu?"

"Tek taş yüzük. Taşı öküz kadar."

"Demek, cinayet hırsızlık amaçlı yapılmamış."

Kutunun içindeki yüzüğe elimi sürmeden inceledim. Çok pahalı olduğu belliydi.

Kutuyu geri verdim, Serdar kutuyu kapatarak, delil poşetine koydu, olay yeri memuruna teslim etti.

Necati'ye, "Adamı niye bu biçimde bırakmışlar, bize dinsel bir mesaj mı veriyorlar?" diye sordum.

"Nereden bileyim! Onu anlamak da senin işin."

"Cinayet ne zaman işlenmiş?"

"Adli tabip ölümün yaklaşık on beş-on altı saat önce gerçekleştiğini söyledi."

Saatime bakarak, "Demek oluyor ki, cinayet dün akşam saat yedi gibi işlenmiş."

"Aşağı yukarı."

Duvara monte edilmiş dev televizyonun karşısına yarım ay biçiminde, üstü yastık dolu büyük, gri desenli bir koltuk konmuştu. Koltuğun iki yanında birer berjer ve berjerlerin ayak ucunda da kare şeklinde puflar duruyordu. Büyük koltuğun arkasında antika olduğu belli, hantal bir yemek odası takımı vardı. Büfenin içine gümüşler yerleştirilmişti. Üzerindeyse gümüş çerçevelerde maktulün ve karısının birlikte çektirilmiş, gülümseyen, mutlu olduklarını belli eden fotoğrafları duruyordu. Kadın çok

güzel ve çok gençti. Artık aramızda olmadığına üzüldüm. Pencerenin önünde karşılıklı iki berjer daha vardı. Berjerlerin arasında yuvarlak bir sehpa duruyordu. Konsolun üzerinde bir sürü süs eşyası göze çarpıyordu. Vazolar, filler, büyük nazar bocukları... Duvarlara tabiat manzaralı yağlı boya tablolar asılmıştı. Tavandan büyük bir kristal avize sarkıyordu. Pencerenin köşesinde de uzun bir aplik dikiliyordu.

"Haydi" dedim Serdar'a. "Filmin ikinci yarısını da izleyelim."

Holde kan izleri ve bir kadın terliği vardı. Kadının salondan yatak odasına sürüklendiği çok belliydi. Yatak odasına girdiğimde, gözlerime inanamadım. Yatakta kadın değil, sanki bir melek yatıyordu. Fotoğraftakinden çok daha güzeldi. Yeşil gözleri tavana dikilmişti ve görünen o ki, yüzde yüz ölüydü!

Uzun sarı saçlar, büyük yeşil gözler, estetikli havası veren ucu kalkık minik burun, güzel ve büyükçe bir ağız, zarif boyun, pürüzsüz cilt. Parçalanmış bluzunun arasından kendilerini ortaya sermiş muntazam göğüsler... Başındaki kanlı yara hemen göze çarpıyordu. Pantolonu diz kapaklarına kadar indirilmiş, siyah dantelli külotu koparılmış, külotlu çorabı yırtılmıştı. Memelerinden biri küçük bir kurşun deliğine ev sahipliği yapıyordu. Çarşaflar memeden sızan kana bulanmıştı.

Olay Yeri İnceleme bu odada da çalışmalarını sürdürüyordu. Fotoğraflar çekiliyor, oraya buraya toz serpiştiriliyordu. Bir eleman da dolapları karıştırıyordu.

"Kadın kimmiş?" dedim yardımcıma.

Serdar, "Pelin Aksoy. 1989 İzmir doğumlu."

"İçerideki mevtanın bu kadının kocası olduğuna emin misiniz, babası olmasın?"

"Nüfuz cüzdanında babasının adı farklı abi. Ayrıca, apartmandan karıkoca olduklarını öğrendik."

"Vay be!"

Koridordaki izlere bakılırsa, katil kadını salonda kafasına vurarak bayıltmış, yatak odasına sürüklemiş, tecavüz etmiş ve öldürmüş. Kadına tecavüz edildiği çok belli olduğu için Olay Yeri İnceleme'ye bunu sormayı gerekli görmedim.

Serdar'a, "Temizlikçi kadın ne zaman bulmuş cesetleri?" dedim.

"Bu sabah saat yedide, eve geldiğinde görmüş."

"Ne işi varmış sabahın o saatinde? Çağır şunu da bir konuşalım."

Yatak odası derli topluydu. Duvardan duvara kocaman bir sürgülü dolap odanın yarısını kaplıyordu. Karyolanın başlığı pirinçtendi. Yatağın ayakucunda dikdörtgen şeklinde geniş bir puf, aynalı şık bir şifonyer, şifonyerin üzerinde bir sürü parfüm ve makyaj malzemeleri duruyordu. Dolapları karıştıran elemanın yanına gittim. Açtığı çekmecede renkli iç çamaşırlar göze çarpıyordu. Böyle bir kadına da, böyle iç çamaşırlar giymek yakışırdı.

Serdar, kadını getirmeye kapıcı dairesine giderken ben de eve göz atmak için önce mutfağa girdim. Rakı şişesi kırılmış, lavabonun içine atılmıştı. Anason kokusu bütün mutfağa sinmişti. Bir sürü iştah kabartıcı meze, paketleri açılmış vaziyette tezgâhın üzerinde duruyordu. Gözüm pastırmaya takıldı. Uzun zamandır pastırma yemediğimi hatırlamak, elimin istemsiz olarak pastırmalara doğru hareket etmesine neden oldu. Çaktırmadan bir dilimi mideye indirdim. Pastırmanın üzerinde delil melil vardıysa bile, artık midemdeydi. Merhumun gurme işlerinden anladığı ve boğazına düşkün olduğu pastırmanın tadından anlaşılıyordu. Zeki insanların kafaları çok çalıştığı için fazla enerji tükettiklerini ve bu yüzden de midelerine çok düşkün olduklarını duymuştum.

Pastırmanın tadı bu teoriyi kanıtlıyordu. Çirozlar da âdeta bana göz kırpıyorlardı. Onların da peşine düştüm. İki-üç tane çirozu da elimle kutusundan alıp mideye gönderdim. Bu da iyi gitti valla. Moda Çay Bahçesi'ndeki çay simit hayalimi başka bir zamana erteledim. Kapanışı Macar salamıyla yaptım. Bu ufak atıştırmanın ardından mutfaktan çıktım, tekrar işime dönerek, çalışma odasına girdim.

Bütün duvarı kaplayan, içi tıka basa akademik kitap dolu kütüphaneyi görünce ruhum daraldı, profesörün bütün bu kitapları okuyup okumadığını merak etmedim. Okuduysa bile, şu saatten sonra profesörün bir işine yaramayacağı kesindi. Çalışma masasının üzerinde masa lambası, kâğıtlar, defterler, dosyalar, kalemler düzenli duruyordu. Masanın önüne bir divan konmuştu. Divanın üstünde yastık ve battaniye vardı. Profesör çalışmaktan yorulunca şuracığa kıvrılıyordu demek.

Katil, profesörü öldürdükten sonra namaz kılar vaziyette bırakmıştı. Demek ki, dindar bir fanatikti. O zaman, kadına niye tecavüz etmişti? Semavi dinlerde tecavüzün büyük günah sayıldığını bilmemesine imkân yoktu.

Ya da, katil din min ayaklarıyla şüpheleri başka bir tarafa çekip bizi yanıltmak amacındaydı ama kadını görünce aklı başından gitti, amacı mamacı siktir ederek, kadına dalıverdi. Pelin Aksoy'un pardösüsünün üzerinde olması, kocasından sonra eve geldiğini gösteriyordu. Demek, katilin üzerine gelince, ölüm fermanını imzalamıştı.

Kafamda cinayetin olasılıklarını kurarken Serdar, temizlikçi kadını getirdi. Üzerinde uzun palto, kafasını sıkı sıkıya saran başörtüsü, ayağında spor ayakkabılar vardı. Şişman, yuvarlak, duba gibi bir kadındı. Kara gözler, kalın kaşlar, kırmızı yanaklar... Tombul yüzünden garip bir sevimlilik akıyordu. Elli yaşlarındaydı. Ya da otuz. Bu köylü milletinin yaşını tahmin etmek için med-

yum olmak gerekiyordu. Ne görünüşlerinden ne de nüfus cüzdanlarında yazan doğum yıllarından gerçek yaşlarını öğrenebilirdiniz!

Salonda ve yatak odasında çalışmalar devam ettiği için kadını çalışma odasına soktuk. Divana oturdu. Elinde mendil, hüngür hüngür alıyordu. Çantası da omuzuna asılıydı.

"Cesetleri sen bulmuşsun."

"He ya, ben buldum, bulmaz olaydım!"

Burnunu çekti.

"Adın ne senin?"

"Ayşe."

"Nerelisin Ayşe sen?"

"Kars."

"Bu zamanlar buz gibi olur sizin oralar."

"He ya, havası mis gibidir. Her şey doğaldır."

Yine burnunu çekti.

"O zaman, niye geldiniz İstanbul'a, kalsaydınız ya oralarda."

"Bizim oralarda iş güç yoktur. Bütün akrabalar buraya gelmişiz."

"Nerede oturuyorsun sen?"

"Maltepe Başıbüyük'te."

"Eve nasıl girdin sen bakiyim, anahtarın mı var senin?"

Başörtüsünü çekiştirdi. Sanki, iftiraya uğramış gibi bir ifade takınarak, savunmacı bir ses tonuyla, "Hanımım vermişti üst kilidin anahtarını. Bütün gittiğim evlerin anahtarları var bende. Sibel'in, Aysun'un, Zehra'nın. Güvenirler bana." Panikle çantasına sarılıp içini karıştırdıktan sonra küçük, sarı renkli, ufak bir bozuk para kesesi çıkardı, keseyi divana döküp içindeki bir sürü irili ufaklı anahtarları gösterdi.

"Gittiğim evlerin bütün anahtarları burada."

"Tamam, tamam. Heyecanlanma. Bir şey söylemedim. Haftada kaç gün geliyordun buraya?"

"Üç gün! Aysel Hanım'a da gidiyorum. Ama o her hafta almıyor beni. İki haftada bir, bazen, üç haftada bir. Yalnız yaşadığı için evi çok kirlenmiyor. Kendi de temizliyor evi. Vah, hanımım benim, kim kıydı size?"

"Aysel Hanım kim?"

"Pelin Hanım'ın annesi. İlk ona haber verdim. Yıkıldı kadıncağız. Yolda, geliyor."

"Anlat bakalım; nasıl insanlardı bu Aziz Bey ve Pelin Hanım?"

Tekrar başörtüsünü düzeltti. Gurur duyan bir ifade takınarak, "Pelin Hanım'ım melek gibi bir insandı. Gittiğim evler arasında en çok onu severdim. Bana hep hak ettiğimden fazlasını verirlerdi. İşim geç bittiği günlerde beni eve minibüsle yollamazdı. Taksi çağırırdı. Parasını da verirdi. Erzakımızı alırdı. Aziz Bey de çok iyi bir insandı. Sağ olsun, bizim Turgut'a iş de bulmuştu.

"Turgut kim?"

"Benim adam. Aziz Bey ona belediyede çöpçülük işi buldu. Hem de kadrolu. Maaşı iyi. Sigortası da var. Temiz iş. Daha ne isteyelim."

"Evet, çok temiz bir iş! Bu Aziz Bey ve Pelin Hanım'ın bir düşmanı var mıydı, biliyor musun?"

"Aboo, düşmanı mı varmış?" dedi, tombik elini ağzına götürerek.

"Ben de onu soruyorum, var mıydı?"

"Bilmem ben. Kendi hâllerinde insanlardı. Ne düşmanı olacak!"

"Bu Aziz Bey hocaymış."

"He ya! Üniversitede çok büyük hocaydı!"

"Hocaydı yani!"

"He, hocaydı, ama en büyüğüydü."

"Anladım. En büyüğü."

Tam o anda kapıda bir patırtı bir gürültü koptu. Polisler ağlayan bir kadını yanımıza getirdiler.

Aydınlık yüzlü bir kadın. Saçlar kumral. Gözler yeşil. Altmışlarında. Endam yerinde. Hoş.

"Kızım! Kızım!" diye bağırıyordu. Pelin Aksoy güzelliğini annesinden almıştı. Ayşe, kadını görünce o duba gövdesiyle divandan ok gibi fırlayarak, kadının boynuna atıldı. İki farklı sınıftan, iki farklı kadın, ortak bir acı altında birleşti. Birbirlerine sarılarak bağrıştılar.

"Gitti Pelin Hanım'ım, gitti, gitti..." dedi Ayşe.

Burada herkes yatak odasındaki sarışın için ağlıyordu. Salondaki garibanı umursayan yoktu.

Aysel Hanım, "Yavrum nerede, neredeeee kınalı kuzum? Gösterin bana onu!" diye bağırarak polis arkadaşlara yakardı.

Bizimkilere, kadını yatak odasına sokmamaları için işaret yaptım. Bir kadın polis bize destek olmak için odaya geldi. Kadını divana oturttu. Mutfaktan bir bardak su getirdi. Kadın suyu içince biraz kendine gelir gibi oldu. Ama gözündeki yaşlar bir türlü dinmek bilmiyordu. Elleri titriyordu. Böyle sahnelere alışık olmama rağmen yine de içim parçalandı. Kadının yanına, divana oturdum. Sakinleşmesini biraz daha bekledim. Polis, kadının elinden tutmuş, bütün içtenliğiyle bir evladın anneye gösterdiği şefkati sunuyordu. Sonunda, kadının ağlaması biraz kesildi.

"Sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama birkaç soru sormak zorundayım. Damadınızın ve kızınızın bir düşmanı var mıydı?"

"Vardı ya. Vardı!" diye bağırdı. "Bir süredir Aziz'e tehdit telefonları geliyordu. Bu telefonlar yüzünden huzurları kalmamıştı. Pelinim çok korkuyordu."

"Kimin tehdit ettiğini biliyor musunuz?"

"Üniversitede Aziz'e düşman dinî bir grup mu ne varmış. Sürekli rahatsız edip duruyorlarmış."

Aziz Aksoy'un namaz pozisyonunda bırakılmasının nedeni anlaşılmıştı. Bu dinci grupla cinayetlerin ilgisi olabilirdi.

"Neden tehdit ediyorlardı Aziz Bey'i?"

Aysel Hanım'ın gözleri nefretle açıldı, ifadesi acımasızlaştı.

"Aziz, Allah'a inanmazdı. İnancı yoktu."

"Olabilir. Çoğu insanın yok."

"Ama Aziz bunu her yerde bir marifetmiş gibi söylerdi. Kaç kere bu konuyu ortalıklarda konuşmamasını, bu ülkenin böyle şeyleri kaldıramayacağını söyledim. Ama dik kafalının tekiydi. Kendisinin çok zeki, kendi dışındaki herkesin, özellikle dindar insanların aptal olduğuna inanırdı. Okulda bu yüzünden kaç kez öğrencilerle başı derde girmişti!"

"Bu tehdit olayları ne zaman başladı?"

"İki-üç aydır tehdit telefonları alıyorlardı."

"Polise haber verdiler mi?"

"Kaç kere söyledik Aziz'e. Ama dinletemedik. Eğer işin içine polis girerse, ona 'korkak' derlermiş. Nuh deyip peygamber demiyordu. İnatçı, dik kafalının tekiydi."

"Aziz Bey ne hocasıydı?"

"Jeoloji."

"Hangi üniversitede?"

"İTÜ."

"Kızınızla kaç yıldır evliydi?"

"Üç yıl."

"Çocuk var mı?"

"Aziz çocuk mocuk istemedi. İyi de olmuş. Şimdi o yavrucak anasız babasız kalacaktı, ona kim bakacaktı?

Aziz'in bu ikinci evliliğiydi. İlk evliliğinden yetişkin bir oğlu var."

"Siz kızınızı en son ne zaman gördünüz?"

"Ahh, kınalı kuzum! Geçen gün birlikteydik. Bana geldi. Birlikte dışarı çıktık. Alışveriş yaptık. Yemek yedik. Sanki öleceğini hissetmiş gibi, zamanını benimle geçirdi yavrum, kınalı kuzum benim!" dedikten sonra sorularıma cevap vermek için sarf ettiği olağanüstü gayretinin sonuna gelerek, yeniden gözyaşlarına teslim oldu ve divana kütük gibi devrildi. Kadın polis sağlık görevlilerini çağırmaya gitti. Sonra da nereden bulduysa, elinde kolonya şişesiyle geri döndü. Kolonyayı Aysel Hanım'ın yüzüne sürüp koklatarak kadını kendine getirdi. Ayılmıştı ama zangır zangır titremesinden bir sinir atağı geçirdiğine hiç şüphe yoktu. Zavallının yüzü pancar gibi kızardı. Sağlıkçı kız odaya girdi, Aysel Hanım'ın üzerindeki kabanı çıkarttı, kazağının kolunu sıvadı, tansiyon aletini koluna, stetoskopu da kulağına taktı. Pıs pıs pıs, bekledi, tıssss... Endişeli bir yüzle stetoskopu kulağından, tansiyon aletini de Aysel Hanım'ın kolundan çıkardı.

"Büyük yirmi iki, küçük on bir."

Hayda! Kadın, kızının yanına gidiyordu!

Acil Yardım çantasını açıp içinden bir dil altı hapı çıkardı, kadının ağzına koydu.

İki erkek sağlıkçı sedyeyle odaya geldiler. Aysel Hanım'ı sedyeye yatırıp dışarı çıkarırlarken Ayşe de içeriden tiz bir çığlık kopardı. Kadın memura Ayşe'yi kapıcı dairesine indirmesini ve orada yazılı ifadesini almasını tembihledim.

Ben de evde bunalarak kendimi salondaki balkona attım. Soğuk havayı içime çekerek az önce maruz kaldığım depresifliği üzerimden atmaya çalıştım. Aşağıya

baktım. Aysel Hanım, apartmanın kapısından dışarı çıkarılıyordu. Arka kapıları açık olan ambulansa sokuldu. Üç sağlıkçı da peşinden ambulansa girerek kapıyı kapattılar. Mahalle sakinleri artık uyanmıştı. Pencerelere, balkonlara doluşmuştu. Hatırı sayılır bir kalabalık da aşağıda, sokağın başına çekilen sarı bandın arkasında birikmeye başlamıştı.

İçeri girdiğimizde karşımda savcı Hikmet'i buldum. Cesedin başında Necati'den bilgi alıyordu. Beni görünce "Merhaba Galip" dedi soğuk soğuk.

"Hoş geldiniz savcım."

Tokalaştık.

"Seni göremeyince Necati'den bilgi alıyordum" dedi manalı manalı. "Meğerse balkonda manzara seyrediyormuşsun!"

Bu heriften hiç hazzetmiyordum. Karanlık güçlere mi, adalete mi, kime hizmet ettiği belli değildi. Geçen ay, piyasaya sürülmeye hazırlanan alzaymır ilacının ölümcül yan etkilerini örtbas eden ilaç firması ve bu konuyla ilişkili iki işadamı ve bir doktorun öldürülmesi olayında takipsizlik vererek dosyayı apar topar kapattırmıştı. Tetikçinin öldürülmesini yeterli saymış, işin daha fazla üzerine gitmenin gereksiz olduğu söylemişti. Oysa, araştırmaya devam etseydik, tetikçinin arkasındaki kişileri tek tek ortaya çıkarmamız işten bile değildi. Ama tepeden birilerinin talimatıyla dosya apar topar kapatılarak örtbas edilmişti. Eğer işin peşini bırakmasaydım, beni örtbas edeceklerdi.

"Bu iş sizde Galip" dedi.

"Tabii ki savcım."

Başka kimde olacak geri zekâlı!

Necati'nin çalışmaları bitince ve savcı da onay verince profesör siyah ceset torbasına konuldu. Torbanın fermuarı

çekilip yüzü bir daha gün yüzü görmemek üzere Adli Tıp'a doğru yola çıktı. Savcıyla birlikte yatak odasına geçtik. Kadının incelenmesi bitmişti. O da Adli Tıp'a gitmeye hazırdı. Pelin Aksoy da kocası gibi ceset torbasına konarak evden çıkarıldı.

"Otopside vücutlarından çıkarılan çekirdeklerin balistik sonuçları için kriminal laboratuvarı sıkıştırırsın, değil mi Necati?" dedim.

"Hallederiz."

"Kovanları buldunuz mu?"

"Kovan filan yok. Katil hepsini toplamış."

Serdar yanımıza geldi.

"Neredesin sen ya? Savcı buradaydı" dedim.

"Tuvaletteydim."

"Araziydin yani."

Sırıttı.

"Şu daire sakinleriyle konuşuver, olayı gören duyan birileri var mı bakalım?"

"Olur abi" diyerek gitti.

Olay Yeri İnceleme'nin işi bitince toparlanmaya başladılar. Hep birlikte daireden çıktık. Kıvırcık sarı saçlı ve bira kamyonu cüssesindeki karşı komşu kadın, eşikte durmuş endişeli gözlerle bizi seyrediyordu. Yanına gidince gözlerinin çok güzel olduğunu fark ettim. Şişmanların yüzlerinin güzelliğine dair şehir efsanelerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu bu gözler. Üzerinde buruşuk bir sabahlık vardı. Memeleri kocamandı ve sarkıktı. Kolları bacağım kadar kalın ve tombikti. Elleri büyük ve boğum boğumdu.

"Size birkaç soru sormak istiyorum, girebilir miyim?"

İri gövdesini kenara çekerek, "Buyurun" dedi. İçeri adım attığım anda ağır bir koku burnumun direğini kırdı. Öyle ki, kusmamak için ağzımdan nefes alıp vermeye başladım. Salonun başköşesine yerleşmiş diğer konuklar

bana yadırgayan ve tedirgin gözlerle bakıyorlardı. Biri siyah beyaz, diğeri sarman iki kedi azmanı, pencerenin önünde, üzerine örtü serilmiş berjerleri sahiplenmişti. Berjerlerin dışında üçlü bir kanepe duvara yaslanmıştı. Koltuğun üzerindeki bir ton kıl yumağı midemi bulandırdı. Anneannem zamanından kalma, kırık dökük bir yemek takımı salonun yarısını işgal ediyordu. Halı tırtık tırtıktı. Koltuklar da kediciklerin tırnaklarına teslim olmuşlardı. Profesörün eşyalarına kıyasla bu eşyalar dökülüyordu. Ortadaki sehpanın üzeri Çarşamba pazarına dönmüştü. Bütün çekmeceler boşaltılmış, masaya dökülmüştü. O kadar ki, ıvır zıvırlar koca bir yığın oluşturmuştu. Dikiş nakış takımları, gazete yığınları, bir sürü eski elbezi, leblebi kavanozları, kedi maması paketleri, çatal kaşık, bıçaklar... Televizyon tüplüydü. Ne arasan vardı! Bu dağınıklık insanı strese sokardı. Hatta, intihara bile sürükleyebilirdi.

Üçlü koltuğa iliştim. Kediler hiç istiflerini bozmadan, alanlarına giren bu yabancıyı tedirgin gözlerle süzmeye devam ediyorlardı. Kadın, "Hemen geliyorum, ocakta paça çorbası ile bunlara ciğer kaynatıyorum" diyerek mutfağa gitti. Evi saran berbat kokunun kaynağı belli olmuştu.

Berjerlerde oturan azmanlardan sarı olanı yere atlayıp kadının peşinden içeri gitti. Siyah beyaz olan arkasından baktıktan sonra gözlerini bana dikti. Gülümsedim. "Gel pisi pisi" diyerek, yanıma çağırmak gibi hayatımın hatasını yaptım. Çevik bir hareketle berjerden kucağıma atlayıverdi. Mırıldayarak bir süre kucağımda durup onu sevmemi istedi. Ben de kafasını sevdim. Sevmez olaydım! Üzerime tırmanmaya başladı. Karnımın üzerinden göğsüme erişti. Az önce, o mırıldayan kedinin gözleri şimdi hiç sevimli bakmıyordu. Gövdesinden tutup üzerimden almaya çalıştım ama namussuz tırnaklarını kabanıma öyle bir geçirmişti ki, kabanımın yırtılması endişesiyle

bundan vazgeçtim. Yüzünü çeneme kadar yaklaştırdı. Beni yiyecekmiş gibi garip garip bakıyor ve kokluyordu. Kedi tarafından iştahla yenilmek üzereyken kadın dev cüssesiyle yanımda bitti, "Cincin sen ne yapıyorsun misafirime?" diyerek azmanı üzerimden aldı, tabii tırnaklarına da dikkat ederek, kucağında kediyle berjere oturdu. Kafasına sertçe vurdu. Cincin hiç oralı olmadı. Kadının kucağından bana doğru hâlâ pis pis bakıyordu. Ne psikopat bir kediydi be!

"Kusura bakmayın, misafire pek alışık değillerdir. Gelmeseydim, çenenizden bir parça alabilirdi."

"Maşallah. Çok sevimli! İsim?"

"Cincin."

"Kedinin değil hanımefendi, sizin adınızı soruyorum?"

"Ha ha ha."

Ya sabır çektim.

"Seval."

"Biliyorsunuz, karşı komşularınız bir cinayete kurban gitti. Dün akşam evde miydiniz?"

"Ah, ah. Bu muhitte böyle bir cinayet ilk defa oluyor, nasıl böyle bir şey olur!"

"Bazen oluyor ne yazık ki. Evde miydiniz?"

"Evdeydim. Bu kış kıyamette akşam vakti nereye gideceğim!"

"Cinayet akşam saat yedi sularında işlendi. O saatlerde bir şey görüp işittiniz mi?"

"İçeri odada Esra Erol'u seyrediyordum. Biliyorsunuz, Caner'i evlendirdik şimdi sırada Pembe var. Dün akşam Pembe'ye bir talip geldi ama çocuğu beğenmedi. Niye beğenmedi anlamadım. Oysa, eli ayağı düzgün bir gençti. Evi, otomobili de varmış. İnsan bir çay içer, değil mi? Bence, Pembe iyi bir kısmeti tepti."

Bu hayatta herkesin bir dünyası vardı. Karşı dairedeki komşuların cinayete kurban gitmesi bile, bu dünyanın duvarlarını yıkamıyordu.

"İnsanın karşı dairesinde cinayet işlenmesi çok sık rastlanan bir olay değil. Komşularınızın öldürülmesi sizi pek etkilemişe benzemiyor. Komşunuzu sevmiyordunuz galiba?" dedim şüpheli bakarak.

"Öyle demeyin ayol. Severdim Aziz Bey'i. Kibar ve iyi bir insandı. Ne de olsa eski komşumdu. Öldürüldüğüne çok üzüldüm."

Kadın şişman ve boğum boğum parmaklarıyla kucağındaki kedinin koca kafasını sevdi, ensesini okşadı, gıdığını çekiştirdi, dudağına koca bir öpücük yapıştırdı.

"Bunlar benim her şeyim, amcası."

Kusmamak için ağızdan nefes almak yeterli değildi. Gözlerimi de kapatmam gerekiyordu.

"Peki, ya Pelin Hanım?"

"Allah rahmet eylesin ama Pelin, Aziz Bey'e göre değildi. Bir kere, aralarındaki yaş farkı çok fazlaydı. Kızı gibiydi ayol. Kendini beğenmişin tekiydi. Apartmanda kimseye selam vermez, kimseyle konuşmazdı."

Dudaklarını ıslatıp gözlerini kırpıştırdıktan sonra yüzünü ekşiterek, "Ölünün arkasından konuşulmaz, günaha mı giriyorum acaba, ama Pelin biraz kıpır kıpır bir kadındı. Gözü dışarıdaydı. Aziz Bey yıllarca okumuş, profesör olmuş, gidip böyle genç bir kadınla evleniyor. Olacak şey değil!" dedi.

Bu konu hakkında bir yorum yapmadım. Sonuçta, Aziz Aksoy çüküne güveniyormuş ki, genç hatunu kapmış.

"Aziz Bey tehdit ediliyormuş, bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Kedi gözlerini yine bana dikti, kafasını uzatarak burnunu birkaç kez titretti, kadının kucağından yere atladı.

"Tehdit mi ediliyormuş? Hiç duymadım. Geçenlerde Füsun geldi, kapının önünde Aziz Bey'le kavga ettiler."

"Füsun kim?"

"Aziz Bey'in eski karısı. O da üniversitede hoca."

"Neden kavga ettiklerini biliyor musunuz?"

"Aziz Bey artık nafaka ödemeyi kesmiş. Bunun üzerine, Füsun parasını istemeye gelmiş. Bunlar kapıda birbirine girmesin mi! Apartman ayağa kalktı. Neredeyse karakolluk olacaklardı. Füsun, 'bunun hesabını vereceksin, yaptıklarını burnundan fitil fitil getireceğim' diyerek gitti."

"Ne zaman oldu bu olay?"

"Geçen Cumartesi."

Cincin, burnunu titrete titrete, gözlerini benden ayırmadan yanıma süzüldü. Ayakkabımı ve paçalarımı kokladı. Az önce çenemden bir parça koparmaya niyetli olduğu için, bacaklarımı hareket ettirerek bana sırnaşmasını engellemeye çalıştım. Bir-iki adım geri çekildi, gözlerimin içine baktı, sonra tekrar yanaştı, mırladı, sırnaşmasını sürdürdü. Az önceki canavarca hareketinden ötürü özür dilemek ister gibi bir hâli vardı. Kediye gülümseyerek özrünü kabul ettim.

"Ah ah, bu fazlalıkları atacağım artık" dedi kadın masayı göstererek.

"İyi olur" diyerek ufak bir yorumda bulundum.

"Kızıma beni arka bahçeye eşyalarımla gömmesini istedim. Firavunlar gibi. Ama nerede, dinleyen yok. Anlaşıldı. Eşyalar burada kalacak. Öbür tarafa cascavlak gideceğim. Ben de düşündüm, ben öldükten sonra arkamdan bu eşyalarımı atacaklarına, yararlanacak birilerine vereyim. İyi düşünmüş müyüm?"

Bu kadın hangi âlemde yaşıyordu acaba? Karşı komşusu bir cinayete kurban gidiyor, kadın eşyaların derdin-

de. Haa, bir de televizyondaki Pembe'nin evlilik meselesi vardı!

"Çok iyi düşünmüşsünüz."

Cincin'i uzaklaşması için ayağımla hafifçe ittim. Biraz diklenir gibi oldu, bu sefer gözlerini elime dikti. Burnunu yaklaştırıp parmaklarımı kokladı. O tombul, sevimli yüzü birden şeytanlaştı, kaşla göz arasında elime doğru zıpladığını gördüm ama bunu öyle hızlı yapmıştı ki, elimi çekemeden parmağım Cincin'in dişlerinin arasına girmişti bile.

"Ahh!"

Seval, "Cincin!" diye bağırıp yerinden fırladı. Cincin kadının ciyaklaması üzerine parmağımdan vazgeçip arka odaya kaçtı.

Anlaşıldı. Bu kedi bugün beni yemeye niyetliydi! Seval kalkarak başıma geldi. "Ahh, çok derin ısırmış! Affedersiniz, durup dururken niye böyle yaptı bu yaramaz kedi?" dedi.

Parmağım sızlıyordu ve kanıyordu.

"Kolonya var mı?"

Kadın içeri giderken, "Öldüreceğim seni, sakın gözüme gözükme, cezalısın!" diye çemkirdi. Biraz sonra elinde kolonya, pamuk ve yara bandıyla geri döndü.

Yara bandını açtı. "Uzatın parmağınızı" dedi.

Yaraya kolonya dökecekken elimi tutup kaldırdı, parmağımı burnuna götürdü, az önce kedisinin yaptığı gibi kokladı. Bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Cincin'in neden parmağınızı ısırdığı belli oldu" dedi. "Parmağınız balık ve pastırma kokuyor!"

Ben de kokladım. Gerçekten, kediyi cezbedecek her türlü koku parmağımda mevcuttu.

"Hayvanın günahı yokmuş" dedi kedisinin temize çıkmasının vermiş olduğu rahatlamayla.

"Az önce, karşı dairede bir şeyler atıştırmıştım."

"Hayvanın iştahını kabartmışsınız."

"Kuduz aşısı var mı?"

"Elbette var."

"Maşallah" dedim. "Sizin de koku almada Cincin'den aşağı kalır yanınız yok!"

Isırık yarasını kolonya döküp pamukla temizledi. Kolonyanın canımı yaktığını düşünerek çocukmuşum gibi yaraya üflemesin mi! Bantla yarayı kapattı. Bir şey daha yaptı. Hiç beklemediğim bir şey!

Elimi dudaklarına götürerek öptü.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı polissin! Ben hepinizi hırt sanırdım. Böyle cam gibi mavi gözlüsünü hiç görmemiştim ayol. Gerçi kafada pek saç kalmamış ama olsun. Beyaz sakallar filan... bir de şu gözündeki morluk çok yakışmış, hava katmış sana. Hani şu, 'Vatanım Sensin' dizisindeki general Cevdet'e benzediğini hiç söyleyen oldu mu sana?"

"O da kim?"

"Muhteşem Süleyman'ı tanımıyor musun ayol!"

"Muhteşem Süleyman mı? Tanımıyorum."

"Halit Ergenç'i tanımıyor musun kız!"

"Ah, evet. Muhteşem Süleyman. Tanıyorum tabii. Teşekkür ederim" dedim en mütevazı sesimle.

Bu sefer, elini ensemden, kabanımın altına soktu ve sırtımı okşamaya başladı. Resmen tecavüze uğramak üzereydim. "Pardon" diyerek koltuktan kalkınca ayaküstü seks sona erdi.

Balık etli, güçlü hatunları sevmeme rağmen, bu kadarı bana bile fazlaydı. Seksen kilocuk daha az olsaydı belki karşılık verebilirdim.

"Yatak odasına gidelim mi?" dedi gayet pişkin ve hiç utanmadan.

"Anlamadım?"

"Yatak odasına gidelim mi diyorum?"

"Niye?"

"Niye olacak, sevişmek için tabii!"

"Ha!"

Afallamıştım.

"Hanımefendi ben şu anda görev başındayım ve komşunuzun bir cinayete kurban gittiğini size hatırlatmak isterim."

"Ne yapalım. Gittiyse gitti. Kader. Bir gün hepimiz öleceğiz, kazık çakmadık ya dünyaya, ayol! Zevkimize bakalım."

Kadındaki özgüvene hayran kalmamak elde değildi. Bu tipe rağmen, beni yatağa atmak için elinden geleni yapıyordu. Elimi yakalamaya çalışıyordu ama elimi kaçırarak karşı koydum. Bir yandan da, içimdeki şeytan, o devasa memeleri kaçırmamam için aklımı çelmeye çalışıyordu. Şeytana karşı büyük bir direnç göstermeliydim.

"Füsun Hanım'ın sizde telefonu var mı?" dedim kadından kendimi geri çekerek.

Şu içinde bulunduğum durumda, kendimi kadınlar tarafından beğenilen şanslı bir herif sayıp mutlu mu olmalıydım, bilemedim.

"Bizim apartman görevlisi Murtaza versin" dedi alınmış bir tavırla, soğuk soğuk.

Gururu kırılmıştı. Açıkçası, umurumda değildi.

Göğüslerin devasa olsa bile, başımda zaten iki kadın varken ve o kadınlardan birine evlenme teklif etmiş, diğerini hastanelik etmişken, senin gibi bir denizanasının koynuna nasıl girerdim!

O sırada, kapı çaldı. Seval kocaman kalçalarını sallayarak kapıyı açmaya gitti.

Serdar'ın sesi duyuldu. "Amirim burada mı?"

Seval ve kedilerinden daha fazla öğrenecek bir şey yoktu.

Serdar'ın yanında el pençe duran kavruk adam Murtaza'ymış. Yeniden Aziz Bey'in dairesine geçip balkona çıktık. Bir sigara yaktım. Serdar sarılı parmağımı görünce, "Parmağına ne oldu abi?" diye sordu merakla.

"Özel mama."

"Ha?"

"Boş ver."

"Kurşun döktürsene sen, bu aralar nazar var sende. Her tarafın yara bere içinde."

"Döktürürüm kocakarı!"

Murtaza'ya dönerek, "Anlat bakalım Murtaza, Aziz Bey ve Pelin Hanım'ı niye öldürdün?"

Murtaza yumruk yemiş gibi sarsıldı.

"Ne öldürmesi amirim, ben kimseyi öldürmedim!"

Serdar, Murtaza'yı omuzundan iterek, "Yalan söyleme. Kapıda zorlama olmamış. Demek ki, katil tanıdıkları birisiymiş. Bu işi burada senden başka kim yapacak?"

Murtaza'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Aman derim amirim!"

"Aman, maman yok! Sen şimdi inkâr etmeyi bırak da, dün akşam saat yedi sularında neredeydin bakalım?" dedim.

"Nerede olacağım amirim, evdeydim. Bizimkilerle yemek yiyorduk."

"Olabilir. Bu, beş dakikada yukarı çıkıp cinayeti işlemen için engel değil ki!" dedi Serdar.

"*Kur'an* çarpsın amirim ben yapmadım. Niye öldüreyim Aziz Bey'i?"

"Bilmem, sen söyleyeceksin bunu?" dedim. Sigaramdan derin bir soluk alarak, dumanı Murtaza'nın suratına üfledim.

"Akşam çöpleri toplamıyor musun?"

"Topluyorum amirim."

"Saat kaçta çöpe çıkıyorsun?"

"Sekiz gibi amirim."

"Aziz Hoca'nın kapısını çalmadın mı?"

"Çaldım amirim."

"Hiç merak etmedin mi kapıyı niye açmadıklarını?"

"Evde olmadıklarını düşündüm amirim."

"Bence yalan söylüyorsun. Senin Pelin Hanım'da gözün vardı. Güzel kadın. Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordun. Olmayacak şey değil. Kadına sahip olmak için önce Aziz Bey'i öldürdün sonra işini gördün. Silahın var mı senin?"

"Ne silahı amirim. Silah ne gezer bende!"

"Oğlum bu devirde sokaktaki kâğıt toplayıcıların üzerinden bile silah çıkıyor. Nerelisin sen?"

"Kastamonu Cide amirim."

"Sende köylü kurnazlığı seziyorum. Bir şey gizliyorsun sanki."

"Ne gizleyeceğim amirim?"

Serdar patladı. "Sen ne biçim apartman görevlisisin ulan! Bir apartmana sahip çıkamıyorsun. Adamı ve karısını gelip çat çat vuruyorlar, senin dünyadan haberin yok!"

"Amirim ben yemek yiyordum, nereden bileyim. Hem silah sesi filan duymadık ki! Katille karşılaşsaydım, belki ben de bok yoluna gidecektim. İyi ki görmemişim!"

"Girişte kamera mamera var mı?" dedim.

"Yok amirim."

"Olsaydı şaşardım zaten."

Sigaradan bir nefes daha çekip bahçeye fırlattım. Hiç keyif vermemişti.

"Bu Aziz Bey'in eski karısı varmış; Füsun. Cumartesi günü buraya gelip Aziz Bey'le kavga etmişler?" dedim.

Murtaza, şüphelerimizin başka birine yönelmesinin verdiği rahatlamayla, "Doğrudur amirim. Kavga ettiler" dedi.

"Sende telefonu varmış."

"Yoksa katil Füsun Hanım mı amirim?"

"Sana ne ulan!" diye patladı Serdar.

"Pardon amirim, ben şey olsun diye sordum..."

"Kes. Şey olsun diye sorma! Şu Füsun'un telefonunu ver."

Cep telefonunu çıkarıp numarayı bulduktan sonra söyledi. Serdar numarayı kendi telefonuna kaydetti.

"Bugün Emniyet'e gelip yazılı ifadeni vereceksin" dedi Serdar.

"Öğlen servisinden sonra gelsem olur mu amirim?"

"Olur olur, bir yerlere de gitme sakın. Aradığımızda bulalım seni!" dedim.

"Gitmem amirim."

Üniformalı meslektaşım, ropdöşambr giymiş yaşlı, zayıf bir adamı getirdi yanımıza.

"Amirim, bu bey sizinle görüşmek istiyor."

"Buyurun?"

Adam elini uzattı. "Merhaba, adım Alpay. Bir alt katta oturuyorum."

Tokalaştık.

"Bunun ne işi var burada?" dedi Murtaza'yı göstererek. "Bundan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Apartmanda herkesi sorguya çekiyoruz."

"Cinayeti bu işlediyse hiç şaşmam!"

Murtaza kulaklarına inanamıyormuş gibi, panik hâlinde, "Niye böyle söylüyorsunuz Alpay Abi?" dedi.

Alpay Bey, at pisliğinin üzerindeki sineklere bakar gibi, suratını ekşiterek, "Bunlardan her şey beklenir" dedi bana.

"Tamam Alpay Bey. Biz gerekeni yapıyoruz zaten. Siz ne söyleyecektiniz?" dedim.

Alpay Bey, Murtaza'ya pis pis baktı, "Ne kadar önemlidir bilmem ama söylemem gerektiğini düşündüm."

"Arkadaşlar az önce sizin ifadenizi almadılar mı?" dedim Serdar'a bakarak.

Serdar hemen savunmaya geçti. "Kapıyı çaldık, kimse açmadı abi" dedi.

"Kapı çalındığında tuvaletteydim. Çıkamadım."

"Buyurun Alpay Bey, sizi dinliyorum."

Alpay önce bana, sonra Serdar'a baktı.

"Söylediğim gibi, ne kadar önemli bilmiyorum. Dün akşam çöpü kapıya çıkardığımda, Aziz Bey'in anahtarla kapısının açıldığını işittim. Aziz Bey sanarak, 'merhaba' dedim. Ama hiç cevap gelmedi ve kapı kapandı. O zaman, gelenin Aziz Bey değil, Pelin Hanım olduğunu düşündüm. Genelde, Pelin Hanım komşularıyla pek konuşmadığı için, bana cevap vermemesini yadırgamadım. Sonra efendim, çayımı alıp penceredeki koltuğuma oturdum. Bir süre sonra, Aziz Bey elleri kolları dolu bir hâlde gelince, kapıdakinin Pelin Hanım olduğundan emin oldum. Ancak biraz sonra bir de ne göreyim: Pelin Hanım geliyor! Öyleyse, anahtarla Aziz Bey'lerin dairesine giren kimdi?"

"Katildi tabii ki!" dedim. "İşittiğinizin anahtar sesi olduğuna emin misiniz? Maymuncukla açmış olmasın kapıyı?"

"İki kere kilit döndü. Tak tak. Adım gibi eminim. Hem ayrıca, geçen yıl apartmanda bir hırsızlık hadisesi yaşandı. Bu Murtaza apartmana sahip çıkmadığı için hırsız elini koluna sallayarak apartman girdi. Bu yüzden, hepimiz çelik kapı taktırdık. Kapıları açmak çok zor."

Murtaza ile Alpay'ın birbirlerine sevgileri gözümü yaşartmıştı.

Serdar, "Ya amcacığım, çağıralım çilingir, bak bakalım kaç saniyede açıyor kapıyı!" diye çıkıştı.

Alpay hiç istifini bozmadan, "Demek katil çilingirmiş!" dedi. Dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Serdar, "Abi ben tuvalete gidiyorum" diyerek yanımızdan ayrıldı.

"Ulan amma işedin haa, prostat mı oldun?" dedim arkasından.

Murtaza dişlerini sıktı, suratını ekşitti. "Amirim sen ne yaptın" diye mırıldandı. Alpay Bey'inse beti benzi attı.

"Az önce ne söylediniz efendim?" dedi. Elleri titremeye başlamıştı.

"İşedin, dedim."

"Yok yok, son söylediğiniz?"

"Prostatı mı diyorsunuz?"

"Bir daha söyleyin?"

"Prostat."

"Bir daha söyleyin lütfen."

Allah Allah.

"Prostat."

Alpay Bey cebinden jilet çıkarınca bir adım geri çekildim, elim silahıma gitti. Adam bana bakmadan jilete konsantre olmuş vaziyette, elleri zangır zangır titreyerek, jileti küçük küçük parçalara bölüp yere attı. Yerdeki jilet parçalarının üzerine basarak hepsini tek tek ezdikten sonra selamsız sabahsız yanımdan ayrıldı.

Murtaza, "Amirim keşke prostat demeseydiniz. Alpay Abi'nin bazı kelimelere karşı takıntısı vardı. Prostat, fare ve jilet. Adam bu üç kelimeyi duyunca hastalanıyor. Bir hafta yemekten içmekten kesiliyor, yıkanmıyor, sürekli aynı giysileri giyiyor. Evden dışarı çıkmıyor. Bana sarıyor. Mahvettiniz beni!"

"Ruh hastası mı?"

"Galiba amirim."

"Karısı yok mu bunun?"

"Yok amirim. Kadıncağızın canına tak etti, kaçtı gitti oğlunun yanına. Kim dayanır buna."

Murtaza bir şey söylemek ister gibi sanki ıkınıyordu.

"Ne var?" dedim.

"Amirim, Alpay Bey, Aziz Bey'i pek sevmezdi. En son apartman toplantısında birbirlerine girdiler."

"Niye?"

"Alpay Bey apartmanın yıkılıp yenisinin yapılmasını istiyor. Bir firmadan teklif almış. Aziz Bey'se apartmanın yenilenmesine karşı çıkıyordu."

"Bunlar her apartmanda yaşanan şeyler."

"Öyle de amirim, Alpay Bey'in bu firmadan yüklü bir komisyon aldığı söylentisi yayıldı apartmanda."

"Alpay Bey'in komisyonu kaybetmemek için Aziz Bey'i öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Bu işler hiç belli olmaz amirim."

"Ulan Murtaza, sende hakikaten köylü kurnazlığı varmış. Kendini kurtarmak için adamı kaşla göz arasında nasıl da katil yaptın! Haydi, şimdi yaylan bakalım."

Murtaza'yı yolladıktan sonra Serdar da pantolonunun fermuarını çekerek geri döndü.

"Bu profesör, üniversitede bazı öğrenciler tarafından tehdit ediliyormuş. Telefonla rahatsız ediyorlarmış. Şu üniversiteye git; bir bak bakalım. İşin aslı neymiş, öğrenmeye çalış. İTÜ, Jeoloji. Odasına da bakıver. Çantası holdeydi. Anahtar içindedir. Necati'ye sor bakalım."

"Hallederim. Sen ne yapacaksın, Emniyet'e mi döneceksin?"

"Önce hastaneye uğrayacağım."

"Abi, nedir bu hastane meselesi?"

"Gel aşağıya inelim."

Bahçeye inince Serdar'ı köşeye çektim.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama aramızda, tamam mı?"

Merakla, "Tamam abi" dedi.

"Dün gece Oya benim evde intihar etti."

"Ne! İntihar mı etti! Nasıl ya!"

"Tam zamanında yetiştirdik hastaneye. Gidiyordu valla!"

"Durumu nasıl?"

"İyi iyi. İnşallah bugün çıkaracaklar. Ben şimdi hastaneye geçiyorum. Oradan Emniyet'e gelirim."

Bu intihardan benim sorumlu olduğumu tahmin ettiği için neden intihar ettiğine dair bir şey sormadı.

Sesimi biraz alçaltarak, "Senin bu ay para durumun nasıl, bana biraz çıkabilir misin?" dedim.

"Ne kadar abi?"

"Bu ayki aidatı ödeyeceğim. Dört yüz filan."

Serdar ince cüzdanını çıkarıp, "Bende de fazla bir şey yok" diyerek içinden üç tane yüzlük aldı. "İşini görür mü?"

"Maaşı alınca ödeyeceğim."

"Sıkıntı yok abi."

"Eyvallah."

"Diğer daire sakinleriyle görüştün mü?"

"Görüştüm abi. Kimse bir şey duymamış, görmemiş. Silah sesini kimse işitmediğine göre, katil susturucu kullanmış. Kesin profesyonel işi bu."

"Bence de. Kovanları da yanında götürmesinden belli."

Ambulansı göstererek, "Pelin'in annesinin yazılı ifadesini alın, kadın boşuna Emniyet'e kadar gelmesin" diye Serdar'ı tembihledikten sonra parmağıma sarılı bandı çıkarıp attım, otomobilime atladım, geri geri çıkarak mahalleden ayrıldım.

5

Vakit öğlene geldiği için Moda'nın sabahki o tenha ve sakin görüntüsü sona ermişti. Semt yine her zamanki rutin keşmekeşliğine bürünmüştü. Yine de, kentsel dönüşüm furyası henüz buralara gelmediği için, ne inşaat sesleri ne de o Allah'ın belası hafriyat kamyonları yolları istila etmişti. Numune Hastanesi'ne gitmek için Moda İlkokulu'nun önünden, Moda Caddesi'ne indim, Sular İdaresi'nin eski binasının yanından geçerek rıhtıma ulaştım. Hava buz gibiydi, yağmur çiseliyordu, denizden esen rüzgâr donduruyordu ama Kadıköy'ün insan yoğunluğu hiç azalmıyordu. Kadıköy'ün içinden çıkıp Numune'ye varmam tam yarım saat sürdü. Acil Servis yine ana baba günüydü. Allah'ın varlığını kanıtlamak için insan fizyolojisinin kusursuzluğundan bahseden ilahiyatçılara, şu Acil Servis'teki zavallıları göstermeliydiler. Yardım almak için etrafıma bakınırken yardım arkamdan geldi: "Amirim hoş gelmişsin" dedi bir ev sahibi sıcaklığıyla hastabakıcı.

"Hoş bulduk. Hoş bulduk da, sen beni tanıyor musun ya?" dedim.

"Nasıl tanımam amirim. Nasıl tanımam! Dün gece bizim Kenan doktoru o yabanilerin elinden kurtaran polissin sen. Ne yürek varmış sende amirim! Helal olsun sana!"

"Eyvallah. Adın ne senin?"

"Hasan, amirim."

"Benim hastam vardı Hasan, dün damar cerrahisinde ameliyata aldılar."

"Yukarıdaki kata, servise çıkardık. Annesi de akşamdan beri başında zaten."

Bu sözler sıktığım bütün kaslarımın gevşemesine neden oldu. Derin bir nefes aldım.

"Durumu iyi, değil mi?"

"İyi amirim. Bugün taburcu olacak. Esas, sen nasılsın, ağrın sızın var mı?" dedi yüzümdeki bandajı göstererek.

"Sıkıntı yok. Görebilir miyim kendisini?"

"Tabii görebilirsin. Gel benimle amirim."

Arka taraftan asansörlerin olduğu koridora geçtik.

"İkinci kat amirim. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Eyvallah Hasan."

Asansörle ikinci kata çıktım.

Katta hemşire bankosunda uyumakla uyumamak arasında bir türlü karar veremeyen, asık suratlı hemşireye Oya'nın yattığı odayı sordum. Koridorun en dibindeki odayı gösterdi.

Oya'nın annesinin bana vereceği tepkiyi, benim de nasıl bir tavır sergileyeceğimi düşünürken, odada Oya'dan başka kimse olmadığını görüp rahatladım. Oda küçük ve iki kişilikti. Diğer yatak boştu. Başlığı pas tutmuş karyola, karyolanın başında çelik bir komodin. Komodinin üstünde yarısı su dolu bir sürahi, bir bardak, kolonya, mendil, birkaç kutu ilaç. Kirli perdeler. İlaç kokusu. Ölüm hissi.

Oya geldiğimi işitince gözlerini açtı.

"Merhaba" dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

Dik dik baktı bana.

"Ne oldu yüzüne?"

Elimi kaşıma götürerek, "Önemli bir şey değil" dedim.

"Umurumda değil zaten."

Başını çevirdi.

"Annen yok mu?"

Cevap vermedi.

Ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışırken, beni bu sıkıntılı durumdan arkamdan odaya giren doktor kurtardı. Hayır, dün akşam sırt sırta dövüştüğümüz Kenan doktor değildi. Zaten o raporluydu. Bu doktor orta yaşı çoktan geçmişti. Babacan bir ifadesi vardı. Oya, doktoru görünce bir kurtarıcıya sarılır gibi gülümsedi.

"Bu sabah nasılsınız bakalım?" dedi doktor yine babacan bir tavırla.

"İyiydim ama şimdi kötü oldum" dedi bana ters ters bakarak.

Doktor bıyık altı gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi.

"Dün gece yaptıklarınız için teşekkür ederim" dedi minnet dolu bir ifadeyle ve elimi güçlü bir biçimde sıkarak.

Anlaşılan, bu hastanede Emniyet'teki kadar iyi tanınmaya başlamıştım. Tanınmak gururumu okşamıştı.

"Görevim" dedim. "Biraz dayak yedik ama birkaç tane de yumruk salladık. Doktor Kenan nasıl?"

"Eve yolladık. Bir hafta rapor aldı. Morali çok bozuk."

"Konuştuğunuzda, hastama iyi baktığı için kendisine teşekkür ettiğimi iletirseniz sevinirim" dedim.

"İleteceğim."

Oya'ya dönerek, "Sabah söylediğim gibi, bugün akşama çıkaracağım sizi" dedi. "Yazdığım ilaçları bir hafta kullanın. Bir daha da, böyle bir şeye kalkışmayın, tamam mı?"

Oya utangaç bir tavırla başını salladı. Doktorla dışarıya çıktık. Oya'nın mutlaka bir psikoloğa görünmesi gerektiğini, yeniden intihara kalkışabileceğini söyledi. İntihara neden olan şeyin, karşısında duran adam olduğunu ona söylemedim tabii. İyi bir psikolog arkadaşı olduğunu söyledi, telefonunu verdi. Fazla zaman kaybetmememizi tembihledi. Doktor gittikten sonra odaya geri döndüm. İskemleye oturdum.

Oya'nın doktora gösterdiği o yumuşak yüz ifadesinden eser yoktu. Bakışları yine sertleşmişti. Bu iyi huylu, sakin yaradılışlı kadının bana karşı böyle korkunç bir düşmanlık beslemesine neden olduğum için kendimi tebrik ettim.

"Kavga mı ettin yine?" dedi alaycı bir tavırla.

"Niye böyle bir şey yaptın Oya, buna değer miydi, beni bu kadar çok mu seviyorsun?" dedim.

Mutluluğunu yitirmiş bir gülümsemeyle, "Kendini o kadar önemseme!" dedi.

Birden yüz hatları acıyla gerildi. Kolunu oynattı.

"Bir şey mi oldu" dedim telaşla.

"Bileğim acıyor" dedi yüzünü buruşturarak.

Elini tutmak için hamle yaptığımda, "Dokunma!" diye bağırararak elini çekti.

"Tamam. Tamam. Dokunmam."

"Gitsene artık sen. Gördün işte, iyiyim."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver bana."

"O benim bileceğim iş!"

"Böyle konuşma! Korkutuyorsun beni."

"Buraya geldiğinden haberi var mı?" dedi duygusuz bir sesle.

"Kimin?"

"Uğruna beni bıraktığın sevgilinin."

"O konuya girmeyelim lütfen."

"Sen hayatımda gördüğüm en bencil, en kendini düşünen adamsın! Bir daha beni sakın arama Galip. Seni görmek istemiyorum" dedi.

Koridordan sesler işittim, az sonra çok güzel üç kadın odaya girdi. Yüzlerde bol makyaj, üstlerinde çok şık kabanlar, etekler, siyah çoraplar, sivri topuklar, mis gibi parfümler...

Oya'nın bankadan arkadaşlarıymış. Bana soğuk bir

selam vererek yatağın çevresini sardılar. Oya onları görünce donuk yüzü ışıldadı.

"Kızım sen ne yaptın?"

"Bizi çok korkuttun!"

"Boğaç Bey sana 'çok geçmiş olsun' dedi ve sevgilerini iletti. O da gelecekti ama Genel Müdürlük'te bir toplantısı çıktı. Bol bol dinlensin, işi mişi düşünmesin dedi."

İlk raundu benim evde kaybetmiştim. İkinci raunt da bitmişti. Kazandım mı kaybettim mi bilmiyordum ama raunt bitmişti. Hastaneden çıkarken bu zaman zarfında Semra'nın hiç aklıma gelmediğini fark ettim. Moralim bozuk bir hâlde Emniyet'in yolunu tutarken çözmem gereken çifte cinayet vakasını hatırlayınca canım daha da sıkıldı.

6

Serdar, kapitalizmin en sevimsiz simgesi, Maslak'taki dev plazaların arasında sıkışmış İTÜ'nün vahaya benzeyen ormanlık kampüsün girişindeki güvenlikten, Jeoloji Fakültesi'nin yerini öğrendi. İki tarafı ağaçlarla çevrili yoldan devam ederek fakültelerin olduğu caddeye çıktı. Serdar, lise yıllarında bu okulda okuyup mühendis olmayı çok istemişti. Ama amcası olacak o pezevenk yüzünden, kötü insanlara karşı içinde giderek büyüyen öfkenin etkisinden kurtulamamış, onları cezalandırmak, adaleti sağlamak, masum insanları korumak daha ağır basmış ve babası da öldürülünce, mühendis olma hayalinden vazgeçerek, Polis Akademisi'ne girmişti.

Öğrenciler sırtlarında çantalarla, ellerinde T cetvelleriyle fakülte binalarına girip çıkıyorlardı. Bazıları soğuğa rağmen banklarda oturuyordu. Serdar otomobili misafirlere ayrılmış otopark alanına park etti. Maden Fakültesi'nin binasına doğru yürürken Çevik Kuvvet polislerine ait iki minibüs fakültenin arka kapısına konuşlanmıştı. Polisler hazırlık yapıyorlardı. Oysa, ortalık çok sakin görünüyordu. Ne olabilirdi ki?

Serdar, Maden Fakültesi'nin önüne geldiğinde, durup binaya şöyle bir özlemle baktı. Gösterişli bir bina değildi. Ama sonuçta burası Türkiye'nin en iyi mühendis yetiştiren okuluydu. Bahçede birkaç öğrenci not alışverişi yapıyordu. Aziz Hoca'nın odasının yerini sormak yerine, odayı kendi başıma bulmaya karar vererek, fakültenin koridorlarında kaybolmak istedi. Önce uzun bir koridoru

kat etti, büyük kapılardan geçti, koridorun sonuna geldiğinde, Aziz Hoca'nın odasını göremeyince, merdivenden bir kat yukarı çıktı, erkekler tuvaletine girdi, işedi, oda kapılarının üzerindeki adlara bakarak yürümeye devam etti. Fakülte binası umduğundan çok büyüktü. Bu katta da odayı bulamayınca, bir kat daha yukarı çıktı, yine uzun bir koridoru kat etti. Bu koridorda cam vitrinlerin içinde irili ufaklı taşlar ve kayalar sergileniyordu. Duvarlara asılmış büyük panolara yeraltı tabakalarını gösteren bilgilendirici posterler asılmıştı. Serdar jeolojiye hiç ilgi duymamasına rağmen, yine de sergilenen taşlar ilgisini çekmişti. Bu üniversitede okumuş olsaydı, Uçak Mühendisliği'ni tercih ederdi. Daha fiyakalıydı. Prof. Dr. Aziz Aksoy adını görünce durdu. Hocanın kapısı kilitliydi. Yan odanın kapısında Dr. Seyfi Bulut yazıyordu. Kapıyı açıp odaya girdi. Otuz yaşlarında, top sakallı, mavi gözlü, uzun boylu, zayıf bir genç, bilgisayardan başını kaldırıp Serdar'a baktı.

"Buyurun?" dedi sert sert, Serdar'ın odaya kapıyı vurmadan bodoslama girmesinden dolayı biraz sinir olmuştu, ama karşısındaki kişinin öğrenci olacak yaşı çoktan geride bırakmış olduğunu görünce meraklanmıştı.

Serdar, "Polis!" diyerek kimliğini gösterdi. "Aziz Hoca'nın asistanını arıyorum" dedi.

"Buyurun, benim" dedi genç adam daha da meraklanarak.

Serdar hiç teklif beklemeden masanın önündeki koltuğa yerleşti. Oda küçük ve kitap dolu olmasına rağmen, insanın içini daraltmıyordu. Bilim ve toz kokusu her yana sinmişti. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar, içi kalemlerle dolu kavanozlar, kâğıtlar, defterler, üst üste dizilmiş beyaz ciltli tezler yığılıydı. Düzensiz ama insanı çalışmaya teşvik eden bir masaydı. Kapının yanına

küçük bir dolap konmuştu. Dolabın üzerinde ufak bir su ısıtıcısı, poşet çay kutusu, yarısı bitmiş kahve kavanozu, kâğıt bardak içinde plastik kaşıklar, yine kâğıt bardak içinde küp şekerler ve toz krema kutusu gelen misafirlere sunulmak üzere duruyordu.

"Aziz Hoca yok mu?" diyerek bir yem attı Serdar.

"Henüz gelmedi. Ben yardımcı olayım?"

"Aziz Hoca'yı en son ne zaman gördün?"

Seyfi kuşkulu bir ifadeyle, "Niye soruyorsunuz Aziz Hoca'yı?" dedi. Sesinden meraklandığı iyiden iyiye hissediliyordu.

"Sen benim soruma cevap ver, Aziz Hoca'yı en son ne zaman gördün?"

"Dün gördüm. Okuldaydı."

"Aziz Hoca'n dün akşam evinde öldürüldü. Başın sağ olsun."

Seyfi korkunç bir büyünün etkisinde kalmış gibi sarsıldı. Kendini geriye atarak sırtını koltuğuna dayadı.

"Ne! Aziz Hoca'm öldürüldü mü!" dedi eliyle ağzını kapatarak. "Kim, kim yapmış, kim öldürmüş Aziz Hoca'yı?"

"Araştırıyoruz. Bana cinayeti aydınlatacak önemli bilgiler vereceğini umuyorum. Mesela, Aziz Hoca'yla öğrencilerin arası nasıldı?"

Seyfi bir an zaman ve mekân algısını yitirdi. Serdar'ın sorusu üzerine, "Pardon! Ne... ne sordunuz?" diyebildi.

"Öğrencileriyle arası nasıldı?"

Biraz tereddütle, "İyiydi" dedi omuz silkerek. "Demek Aziz Hoca öldü, ha!" diye mırıldandı kendi kendine.

Odanın kapısı pat diye açıldı; beyaz saçlı, temiz yüzlü, zeki bakışlı, çok zayıf, atmış yaşlarında bir adam başını içeri uzattı.

"Seyfi, Aziz gelmedi mi daha?" dedi.

Seyfi saygıyla yerinden kalktı, ağlamaklı bir ifadeyle, "Hocam, çok kötü bir şey oldu!" dedi.

Kapıdaki adam kuşkulu bir yüzle odaya girdi. Bakışlarını Serdar'ın üzerinde gezdirdikten sonra cevap bekleyen bir tavırla Seyfi'ye baktı.

"Ne oldu?"

Seyfi, "Aziz Hoca'yı öldürmüşler hocam!" diyebildi titreyen bir sesle.

"Aziz'i mi öldürmüşler? Ne diyorsun sen! Ne zaman, nasıl?" diye haykırdı adam, koltuğa çökerken.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Adam kalp sektesinden gidebilirdi. Seyfi, Serdar'ı göstererek, "Beyefendi Emniyet'ten" dedi.

Serdar, adama adını sordu. Aytekin olduğunu öğrendi.

"Hocam iyi görünmüyorsunuz, tansiyonunuza baktıralım mı?" dedi Seyfi endişeli.

"Boş ver şimdi tansiyonu mansiyonu. Nasıl olmuş?" diyebildi zorlukla. Kravatını gevşetti, gömleğinin ilk düğmesini çözdü.

"Dün akşam. Evinde, tabancayla öldürmüşler" dedi Serdar. "Ne yazık ki, karısını da öldürmüşler."

Seyfi ve Aytekin Hoca birbirlerine bakakaldılar. Seyfi'nin gözleri yuvalarından çıktı. Aytekin Hoca eliyle alnına vurdu.

"Felaket bu! Felaket!" diyebildi.

Serdar, az önce Seyfi'ye sorduğu soruyu bu kez Aytekin Hoca'ya yöneltti.

"Öğrencileriyle arası nasıldı? Duyduğumuza göre, hocayı bazı öğrenciler tehdit ediyormuş."

"Hocam su ister misiniz?" dedi Seyfi telaşla.

Aytekin Hoca doksan yaşındaki bir ihtiyar gibi, sandalyeden güçlükle doğruldu, "İstemem" dedikten sonra Serdar'a, "Gelin, benim odaya geçelim" diyerek kapıya

yöneldi. Omuzları düşmüştü. Seyfi'yse, gözlerini bir noktaya dikmişti. Serdar kapıyı kapatırken, Seyfi'nin hortlak görmüş gibi korkulu ifadesini fark etti. Aytekin Hoca'nın odası bitişikteydi. Aynı büyüklükteki oda yine benzeri eşyalarla doluydu. İçi dosya ve kitaplarla dolu koca bir dolap ve kütüphane, üzeri karmakarışık bir masa vardı. Odalardaki tek farksa, bu odadaki koltukların deri oluşu ve duvardaki klimaydı. Toz kokusu buraya da sinmişti.

Aytekin Hoca kendini sandalyesine bırakırken, Serdar'a oturmasını işaret etti. "Sizce kim yapmış olabilir, şüpheli var mı?" diyebildi çok üzgün bir sesle.

"Bir profesyonelin işi olduğunu tahmin ediyoruz."

Aytekin Hoca dirseklerini masaya dayadı, eliyle yüzünü kapadı. "Nasıl olur?" diye mırıldandı. Sonra ellerini yüzünden çekti. Kuşkuyla Serdar'a, "Size bu tehdit meselesini Seyfi mi anlattı?" diye sordu.

Serdar, Seyfi'yi terslediği gibi, "soruları ben sorarım!" tavrından vazgeçerek, "Kayınvalidesinden öğrendik. Aziz Hoca okuldaki bazı dinci öğrenciler tarafından tehdit telefonları alıyormuş. Sizin bu konu hakkında bilginiz var mı?" dedi.

"Doğru. Aziz'i bazı öğrencilerin rahatsız ettiklerini biliyorum. Ama işin bu raddeye geleceği kimin aklına gelirdi?"

Birkaç saniye durdu, yutkundu sonra devam etti.

"Aziz, bu tehditlere pek aldırış etmezdi. Doğru bildiği yolda korkmadan yürürdü. Kimse onu yolundan çeviremezdi."

Aytekin Hoca burnundan derin bir soluk çıkardı. Yüz kasları gevşedi ve ifadesi duygusallaştı.

"Tam olarak bu öğrencilerin Aziz Hoca'yla alıp veremedikleri neydi?"

"Aziz ateistti, hem de ateşli bir ateistti. Dünyanın

kurtuluşunun dinlerden kurtulmakla mümkün olacağına inanıyordu."

"Ülkemizde bu nedenle cinayet işleyecek çok ruh hastası var. Hocayı tehdit eden bu öğrencilerin kim olduklarını biliyor musunuz?"

Aytekin Hoca biraz çekimser kaldı. Bunu fark eden Serdar, hocayı rahatlatmak için adının gizli tutulacağını söyledi. Hocanın bu dinci öğrenciler tarafından hedef hâline gelmek istemeyişini anlayabiliyordu.

Aytekin Hoca bilgisayarında bir dosyaya tıkladı, monitörü Serdar'a doğru çevirerek izlemesini istedi. Bu bir konferans videosuydu. Görüntülerde Aziz Aksoy dinleyiciler arasından elinde mikrofon olan sakallı bir gençle tartışıyordu. Tartışma giderek alevleniyor, sert sözler sarf ediliyordu. Aziz Hoca'yla tartışan bu sakallı genç, hocayı tehdit eden dinci öğrencilerin ele başıymış. Serdar Aytekin Hoca'dan videonun linkini kendi mail adresine göndermesini istedi. Adam linki gönderdi.

"Bu seminer ne zaman oldu hocam?"

"İki ay önceydi."

"Bulmamız lazım bu öğrenciyi" dedi Serdar.

"Nasıl bulacağız, daha öğrenci olup olmadığını bile bilmiyoruz, dışarıdan girmiş bir provokatör de olabilir."

"Bu görüntülerden bulamaz mısınız?"

"Zor. Sizin elinizdeki imkânlar bizde yok ne yazık ki."

"Aziz Hoca'nın odasına şöyle bir göz atabilir miyim?"

Aytekin Hoca hüzünlü bir bakışla, "Elbette. Odasının anahtarı Seyfi'de vardır" dedi.

"Gerek yok hocam. Hocanın anahtarı bende" dedi Serdar.

El sıkıştılar. Serdar, Aytekin Hoca'nın yanından ayrılıp tekrar Seyfi'nin odasına döndü ama Seyfi'nin odasının kapısı kilitliydi. Aziz Hoca'nın kapısının önüne gelerek,

cebinden anahtarı çıkardı, kapıyı açıp odaya girdi. İçerisi Aytekin Hoca'nın odasının eşiydi. Yalnızca daha derli topluydu. Masanın arkasında içi tıka basa kitap dolu kütüphane duruyordu. Sol tarafındaki keson kılıklı küçük dolabın üzerinde kalın dosyalar, dergiler üst üste yığılmıştı. Masanın gerisindeki koltuk deriydi ve arkalığı yüksekti. Önüneyse iki tane ufak deri koltuk yerleştirilmişti.

Serdar çalışma masasının etrafından dolanıp koltuğa oturdu. Ne aradığını, ne bulacağını bilmeden kesonun ilk çekmecesini açtığı anda, çekmecenin içinden bir sürü kâğıt fışkırdı. Diğer çekmeceler de farklı değildi. Bilgisayar kapalıydı. Telefonu çıkarıp Necati'yi aradı ve bilgisayarı merkeze almak için Olay Yeri İnceleme ekibini çağırdı. Odada o kadar çok kâğıt ve kitap vardı ki, bunların aralarından bazıları delil bile olsa, şu an için Serdar'ın bunları fark etmesine imkân yoktu.

Odada işini bitirip koridora çıktığında, bahçeden bağırışma sesleri geliyordu. Serdar, koridordaki pencereden bahçeye baktı. Fakültenin önünde sakallı öğrencilerden oluşan bir kalabalık birikmişti. Sayıları giderek artıyordu. Serdar sakallıları görünce, neler olduğunu öğrenmek için hızla fakültenin ön kapısına yöneldi. Toplanmış sakallı öğrenciler, duvarın üzerine çıkıp konuşan başka bir sakallı öğrenciyi dinliyorlardı. Sakallı öğrenci, "Tekbir!" diye bağırınca diğer öğrenciler "Allahuekber!" diye ortalığı inletiyorlardı. Üç kere daha Tekbir getirdiler. Üç kere daha Allahuekber! Çevik Kuvvet polisleri fakültenin karşısındaki alana dizilmişlerdi ama müdahale etmiyor, sakince olan biteni izliyorlardı.

"Din düşmanlarına ölüm!"

"Ateistler cehenneme! Ateistler cehenneme!"

"Cihadımız mübarek olsun!" deyip tekbir eşliğinde okulun kapısına yöneldiler. Çevik kuvvet hâlâ müdahale etmiyordu.

Serdar bir an ne yapacağını şaşırdı, içeri kaçmanın daha doğru olacağını düşündü. Çünkü, dışarıda kafasına koca bir taş yiyebilirdi. Koridordaki bütün odaların kapıları kapatılıp kilitlenmiş, ortalıkta insan kalmamıştı. Öfkeli grup okulun içine girdiğinde, Serdar saldıran öğrencilerin önlerine cengaver gibi atılarak, kimliğini çıkarıp havaya kaldırdı. "Durun arkadaşlar, ben polisim. Hemen eylemlerinize son verin!" diye bağırdı. Baştaki sakallı, "Çekil önümüzden, sen devletin polisi değil misin, bu ateistleri mi koruyorsun, çekil önümüzden! Din düşmanlarını yok etmek sevaptır!" diye öfkeyle bağırdı. Grubun gözü dönmüştü. Bağıran bu sakallı, Aytekin Hoca'nın az önce izlettirdiği konferans videosundaki Aziz Hoca'yla tartışan sakallıydı. Herifi bulmasına bulmuştu, ama bu kalabalığın içinden onu nasıl alacaktı?

"Sevaptır!" diye bağırdı kalabalık.

"Tekbir!" diye komut verdi sakallı. Koridorda "Allahuekber!" sloganları yankılandı. Yumruklar havaya kalktı, fakültenin içlerine doğru yürüyüş başladı. Arapça yazılı yeşil bayraklar, pankartlar ortaya çıktı.

"Aziz Aksoy ve onun gibilere ölüm!"

Bir taş Serdar'ın başının üzerinden geçerek arkadaki cam panoyu indirdi.

İkinci taş, bu sefer ıskalamayıp Serdar'ın alnının ortasına isabet edince, genç adamın acıyla gözü karardı, kendini iki seksen yerde buldu. Kalabalık slogan atarak tren gibi üzerinden geçti. Tabancasını çıkarıp arkalarından bütün şarjörü üstlerine boşaltmak istediyse de, bir anlık zevk uğruna hayatını karartamazdı. Ağzına tuzlu bir tat geldi. Dudağına dokunduğunda canı çok yandı ve parmağına kan bulaştı. Bu sırada, kapıda bir grup Çevik Kuvvet polisi gönülsüzce içeri girmeye hazırlanıyordu. Çevik Kuvvet amiri talimatını verdi:

"Giriyoruz!"

Polisler yüzlerine gaz maskelerini taktılar, ellerinde gaz tabancalarıyla bağırış, çağırışların, sloganların atıldığı koridora yöneldiler. Bir süre sonra, koridorun diğer tarafından gaz dumanları bir bulut oluşturdu. Kapı kırılma, cam şangırdama sesleri birbirini izledi. Savaş bölgesinden kaçan hocalar, mendillerle yüzlerini kapatarak can havliyle kendilerini dışarıya atıyorlardı. Dumanların arasında Aytekin Hoca da göründü. Adam yüzünü gözünü kapatmış, iki büklüm olmuş, yere düştü düşecekti. Serdar kendi can acısını unutarak, adamcağızın koluna girdi, fakültenin bahçesine çıkardı. Öksürük krizi geçirenlerin, ayılıp bayılanların arasında boş bir banka oturdular. Ayakta kalmayı başaran hocalar yerde yatanların yüzlerini suyla yıkayıp kendilerine getirmeye çalışıyorlardı. Diğer fakültelerin öğrencileri de, Çevik Kuvvet polislerinin müsaade ettiği yerde kümelenip olan biteni izliyorlardı. Serdar birinden su şişesini alıp yaşlı adamın eline döktü. Aytekin Hoca eliyle yüzünü iyice yıkadı. Gözleri yaşarmış ve şişmiş, burnu kızarmıştı.

"Polis onları engelleyeceğine ortalığı gaza boğdu. Bizi yaka paça dışarı attılar. Adamcağız öldü gitti, daha ne istiyorsunuz, alçaklar!" diye bağırdı ve yeniden öksürüğe boğuldu. Biraz sonra fakültenin kapısından elleri ters kelepçelenmiş eylemci öğrenciler dışarı çıkarıldılar. Polis minibüsüne giderlerken hâlâ bağırıyorlardı.

"Bu ülke dinsizlere kalmayacak!"

"Allahuekber!"

"Yaşasın mücadelemiz!"

Olayları izleyen diğer öğrencilerin bazıları polisi alkışlarken bazıları yuhaladı. Serdar gözaltına alınanlar arasında elebaşı olan sakallıyı göremedi.

"Sizin de dudağınız kötü!" dedi Aytekin Hoca.

Serdar eliyle dudağına dokundu. Canı o kadar yanmıyordu artık.

"Ben alışığım bunlara hocam, esas, siz iyi misiniz?" diye sordu.

Aytekin Hoca'nın kızgınlığı ve heyecanı geçmiş, sakinleşmişti. "İyiyim, iyiyim" dedi.

Serdar, Aziz Aksoy'un odasının kapısını açık bıraktığını hatırladı. Aytekin Hoca'yı bırakıp koşarak fakülte binasına daldı. Eliyle ağzını, burnunu kapatarak Aziz Hoca'nın odasına geldiğinde, gaz etkisini kaybetmişti, ama duman hâlâ nefes tıkayacak yoğunluktaydı. Aziz Aksoy'un kapısı sonuna kadar açıktı. İçeri girince odanın altının üstüne getirilmiş olduğunu gördü. Masanın üzerinde ne varsa yere saçılmıştı. Koltuklar ters dönmüştü. Monitör, bilgisayar kasası param parça edilmişti. Kitaplar odanın her köşesine saçılmıştı. Kütüphane devrilmişti. Koridora çıktı, Seyfi'nin kapısı kilitliydi. Bahçeye, Aytekin Hoca'nın yanına döndü.

"Seyfi'yi gördüğünüzde, Emniyet'e ifade vermeye gelmesini söyler misiniz hocam?"

"Söylerim tabii."

Serdar'ın cep telefonu çaldı. Arayan Galip'ti. "Ne yaptın Serdar? Bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Gelince anlatırım abi. Burada acayip olaylar oldu!"

"Hadi ya! Neyse, konuşuruz. Sana kötü bir haberim var. Melike'nin annesi sizlere ömür!"

O anda, sanki Serdar'ın şakağına bir kurşun sıkılmıştı.

7

Serdar ve Mustafa'yla birlikte, odamda pinekliyorduk. Serdar'ın dudağına pansuman yapılmış, bant yapıştırılmıştı. Ne üniversiteden getirdiği haberleri düşünecek ne de içinde cinayete ışık tutabilecek seminerin görüntülerini izleyecek hâlim vardı. Aklım Oya'daydı. Vicdan azabı yakama yapışmış, beni yine kuyunun derinliklerine çekmeye çalışıyordu. Üstüne üstlük, dışarıda depresyonumu tetikleyecek iç karartıcı, soğuk bir hava vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Öylece oturuyorduk. Ben elimdeki kalemi çeviriyordum. Serdar dudağındaki bantla oynarken, kirli tavandaki çatlakları sayıyordu. Mustafa cep telefonuyla ilgileniyordu. Telefonum çaldı. Arayan Melike'ydi.

"Merhaba Melike" deyince Serdar'ın ilgi alanına giriverdim.

Hattın diğer ucundaki üzgün ses, hem ağlıyor hem konuşmaya çalışıyordu.

"Annemin cenazesini bugün ikindi de Koşuyolu Camii'nden kaldıracağız amirim."

"Tamam Melike. Orada olacağız. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Sağ olun amirim. Varlığınız yeter."

"Sen de sağ ol."

Telefonu kapattıktan sonra, "Bugün Koşuyolu Camii'nden ikindide kalkacakmış" dedim.

Serdar fırladı, "Ben, Melike'nin yanına gideyim" dedi heyecanla.

"Bence bu iyi bir fikir değil."

Birkaç saniye düşündükten sonra bana hak verdi, heyecanı söndü, kalktığı gibi çöktü koltuğa. "Haklısın" dedi.

Mustafa saatine baktı. "Öğlen oldu zaten. Birkaç saat sonra çıkarız. Akşam da helvasını yeriz" dedi.

Mustafa'ya hayretle baktık.

"Ayı!" dedi Serdar.

Mustafa savunmacı bir sesle, "Niye öyle diyorsun abi! Kadıncağız çekiyordu, Allah rahmet eylesin, kurtuldu."

Son zamanlardaki sağlıklı yaşam tutkumu bir kenara bırakarak bir sigara yaktım. Dumanı havaya üfledim. Koltuğuma yaslanıp gözümü tavana dikerek ben de Serdar gibi çatlakları tek tek saydım.

Serdar, "Abi, şu konferans görüntülerini izlemeyecek miyiz?" dedi.

"Hiç havamda değilim. Sen iyice baktın mı, önemli bir şey var mı?"

"Yani!" dedi kararsız bir suratla. "Tartıştığı öğrenci bugünkü olayda grubun elebaşıydı. Herif sonra kayboldu. Bence, sen de bir izlesen iyi olur."

"Şu anda izleyen yerlerim ağrıyor" dediğim anda, bu keyifsizliğime son verecek şey koridordan geldi. Bir gürültü koptu. Birileri koşturuyordu. Kapılar sertçe kapanıyordu. Mustafa neler olduğunu öğrenmek için dışarı çıktı ve iki dakika sonra heyecanla geri döndü. "Amirim, Serhat Engin'i götürüyorlar!" dedi.

Diğer meslektaşlarımızla birlikte giriş katına indik. Ortalık ana baba günüydü. Çevik Kuvvet polisleri asansörün önünden çıkış kapısına kadar olan on metrelik mesafede bir koridor oluşturup etten duvar örmüşlerdi. Yüzlerinde gaz maskelerinin takılı olması iyiye alamet değildi. Bizim polislerse, Çevik Kuvvet amiriyle tartışıyorlardı. Arkada uğultular yükseliyordu. Amir, "Biz görevimizi yapıyoruz, zorluk çıkarmayın" diye bağırıyor-

du. Asansör zemin kata indi, kapısı açıldı, üç polis eşliğinde elleri önden kelepçelenmiş vaziyette Asayiş Şube Amiri'miz Serhat Engin, İstihbarat Büro Amiri Hakkı Olcay ve Narkotik Büro Amir Yardımcısı Hasan dışarı çıkarıldılar. Hemen arkalarından Terörle Mücadele amiri Mümtaz onlara eşlik ediyordu. Bizimkiler Çevik Kuvvet koridoruna doğru hareketlenince itiş kakış ve kargaşa başladı. Hakkı Olcay kelepçeli ellerini havaya kaldırarak, "Polisim ben! Başım dik, alnım açık!" diye bağırıyordu.

Serhat Engin'se, "Benim Allah'tan başka kimseye verecek hesabım yok. Hırsızlar utansın!" diye arkadaşına eşlik etti. İki polis de çok öfkeliydi. Serhat Engin'in zaman zaman bana olan sert tavırlarını bilmeme rağmen, onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. Otoriter bir sesle, "Kimse bizi yıldıramaz! Biz bu vatan için canımızı veririz!" diye bağırıyordu. Hasan'sa diğerleri gibi yaygara çıkarıp isyan etmiyordu. Başı önde yürüyordu. Üç polis, Çevik Kuvvet'in ördüğü koridordan çıkış kapısına doğru götürülürken, diğer polislerle Çevik Kuvvet polisleri arasında itiş kakış kesilmiyordu. Kalabalığın içinde Ahlak Büro Amiri Tevfik'i gördüm. Kalabalığı yararak yanına ulaşmayı başardım. Nedenini az çok tahmin ediyordum ama Tevfik'in Emniyet içinde ayaklı gazete olduğunu bildiğim için, "Diğer örgüt yapılanması mı?" dedim.

Yüzünü ekşiterek, başını "evet" anlamında salladı.

Emniyetin içi, Çevik Kuvvet polislerine, "Yuhhh!" sesleriyle inledi.

"Ellerinde delil var mıymış?" dedim.

"Telefonlarında yazılım yüklüymüş."

"Vay vay vay!"

Kalabalığın arasından sıyrılan Serdar'ın, "Emniyetten böyle yaka paça adam alma var mı, ulan şerefsizler!" diye bağırmasıyla kargaşanın fitili ateşlendi. Polislerle Çevik Kuvvet polisleri birbirlerine girdiler. Arbede, meydan

muharebesine dönüştü. Coplar havada kalkıp kalkıp iniyordu. Sıkılan biber gazından ortalık dumana boğuldu. Çevik Kuvvet polisleri, sanki izinsiz bir gösteriye müdahale ediyorlar gibi gazın ve copun hakkını veriyorlardı. Gazın etkisiyle burnum tıkanınca nefes almakta zorlandım. Tevfik merdivenlerden yukarı kata kaçarken, ben bir elimle yüzümü kapatarak, dumanın içinde Serdar'ı kolundan yakaladığım gibi tuvaletlerin olduğu koridora sürükledim. Tuvalete girdik. Benden daha çok gaza maruz kaldığı için yüzü kızarmış, gözleri sulanmıştı. İkimiz de hiç bitmeyecekmiş gibi gelen öksürüğe boğulduk. Kriz hafifleyince lavaboda yüzümüzü iyice yıkadık.

Toparlanınca, "Sen ne yaptığını sanıyorsun, salak mısın oğlum, bugün okulda yediğin gaz yetmedi mi?" diye parladım kutudan kâğıt havluyu çekip yüzümü kurularken. Sonra yeni bir öksürük dalgası ikimizin de yakasına yapıştı. Kendimizė gelince, "Müdürlerimizin böyle götürülmesine izin mi vereceğiz abi!" diye bağırdı.

Serdar benimle ilk defa bu kadar yüksek sesle konuşuyordu. Yüzü öfkeden çarpılmıştı. Burnundan soluyordu.

"Şerefsizler!" diye bağırdı, tuvaletin kapısına doğru.

Kapı açıldı, neredeyse iki düzine polis küfürler eşliğinde tuvalete doluştu. Hepsi öksürüp aksırıyorlardı. Gözler şişmiş, suratlar kızarmıştı. Geçmiş olsun dedikten sonra odama çıktık. Gaz kokusu yukarıya odama kadar sinmişti.

"Mustafa'yı ara, hemen gelsin! Şu pencereyi de aç, oda biraz hava alsın."

Pencereden gelen soğuk havayı içime çekerek yanan genzimi biraz rahatlattım. Yetmedi, pencereden başımı dışarı çıkararak derin derin nefesler aldım. İyi geldi. Yerime oturdum.

"Oğlum sen niye böyle celallendin?"

"Müdürlerimizi böyle almaları gücüme gitti abi."

"Oğlum, telefonlarında yazılım yüklüymüş."

"İftira. İnanmam."

Kuşkulu bir tavırla, gözlerimi kısarak, "Yoksa sen de diğer örgütten misin?" dedim.

Sitemle baktı.

"Ne ilgisi var abi!"

Yine kuşkucu bir tavırla, "Öyleyse, diğer örgüte içten içten bir yakınlık besliyorsun" dedim.

"Tanımıyor musun beni abi! İşimizde gücümüzdeyiz."

"Serhat Engin için kendini niye ortalara atıyorsun? Bu adamlar yüzünden zamanında bir sürü suçsuz insan haksız yere hapislere tıkılmadı mı! Bir sürü insanın hayatı mahvolmadı mı!"

"Diğer örgüt de olsa, müdürlerimizi bu biçimde almalarına içerliyorum! Hepimiz polisiz. Aynı gemideyiz!"

"Aynı şeyleri zamanında onlar da yapmadı mı? Milleti evlerinden kelepçeleyerek zorla almadılar mı? O yakalama emirlerini çıkaran savcılar, hâkimler şimdi nerede?"

Yüzünü buruşturarak dudaklarını belli belirsiz bir gülüşe zorladı. "Tüydüler" dedi.

"Tüydüler ya! Serhat Engin suçsuzsa nasılsa ortaya çıkacaktır. Şimdi bunları bırakıp şu cinayete odaklanalım."

Mustafa kapıyı tıklatıp odaya girdi. Yüzünde gazın tahribatından en ufak bir iz yoktu.

"Neredeydin Mustafa?" dedim.

Biraz çekinerek, "Kantindeydim amirim. Çay içiyordum. Ortalığın sakinleşmesini bekledim" dedi.

Koltuğa oturdu.

Serdar'a ince bir gülüşle, "Bak, görüyorsun değil mi, canı kıymetli, suya sabuna bulaşmıyor" dedim.

Mustafa'nın hemen ardından Semra iki göz iki çeşme odaya girdi.

Yaşama sevincini yitirmiş gözlerle bize baktı. "Galip" dedi ağlayarak. "Çok kötüyüm!"

Mustafa fırladı, yerini verdi. Semra oturdu, mendiliyle gözlerini sildi.

"Üzülme Semra. Bence, Serhat Engin'in suçsuzluğu çok yakında ortaya çıkacaktır" dedim yatıştırıcı bir ifadeyle. Yalandan kim ölmüş!

Birkaç kere öksürdükten sonra, ağzının kenarında öfkeli çizgiler belirginleşti.

"Bana ne Serhat Engin'den! Tayin emrim gelmiş. Çocuk Şube'ye yolluyorlar beni!"

Hayat böyleydi işte! Herkesin kendi derdi vardı. Herkes kendi sorunlarıyla boğuşuyordu.

"Bir saniye bile durmam artık Emniyet'te!" dedi. "İstifamı vereceğim!"

"Saçmalama" dedim. "Mesleğini mi yakacaksın, sinirle karar verme!"

Burun delikleri her solukla açılıp kapanıyordu. Semra'nın bu sinirli hâlini ilk defa görüyordum ve bu hâli gelecekteki muhtemel beraberliğimizi düşündüğümde, karakteri hakkında bende bir sürü soru işaretinin oluşmasına neden oluyordu.

"Serhat Engin'i aldınız, anladık. Beni niye tayin ediyorsunuz, benim suçum ne?" diye bağırdı.

"Çocuk Şube buradan daha rahattır" dedi Serdar karşımızda çılgına dönmüş kadını yatıştırmak için.

Semra'ya destek vermek amacıyla, "Çocuk Şube'de daha çabuk yükselirsin" dedim.

Semra yerine sığmıyordu. Kapıya gelmemi söyledi. Dışarı çıktık, koridorun kuytu bir köşesine, gazın ulaşmadığı yere çekti beni.

"Galip, bu olanlardan dolayı moralim çok bozuldu. Bazı kararlar almak zorundayım. Bu akşam bana gel."

Semra'nın bu sözleri içime bir kurt düşürdü, canımı feci hâlde sıktı. Oya'nın yaşadıklarından sonra hiçbir şey

olmamış gibi koşarak Semra'nın kollarına atılamazdım. Oya'ya bunu yaparak vicdan azabının altında ezilmek istemiyordum.

Semra'yı gönderdikten sonra masama oturup "Artık işimize bakalım" diyerek maillerime girdim. Serdar'ın gönderdiği maili bulup tıkladım. Mail açılınca linkin üzerini bir kez daha tıkladım. Link açılırken, Serdar da üniversitede olan biteni bütün ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

Cinayette bu dincilerin parmağı varsa, niye Aziz Hoca'nın odasına hücum ettiler, "Aziz Aksoy'a ve onun gibilere ölüm" sloganları attılar. Acaba, cinayeti kamufle etmek için mi böyle bir tezgâh kurmuşlardı?

Görüntüde, öğrencilerle tıka basa dolu bir konferans salonunda, sahneye kurulmuş uzunca bir masada oturan üç adam vardı. Önlerinde ad ve soyadlarının yazıldığı beyaz birer kâğıt, ufak dizüstü bilgisayarlar, masada İTÜ bayrakları, plastik su şişeleri ve bardaklar görünüyordu. Sağ başta oturan bizim Aziz Hoca'ydı. Diğer iki hoca da bizim profesörle aynı yaştaydılar. Sahnenin arkasındaki dev ekrana, "Deprem gerçeği ve Türkiye" yazısı çıkmıştı. Görüntüleri biraz ilerleterek bizim profesörün konuşmasını yakaladım.

"Ana fayların hareketi depremlerin asıl kaynaklarını oluşturmaktadır. Bu fayların biriktirdiği enerji ve hareketlerine göre depremin büyüklüğü ortaya çıkar."

Arkadaki ekranda çeşitli fay şekilleri gösterilmekteydi. Profesör, bilgisayarından bazı fayları gösterirken, "Bu faylar aktiftir ve yaratacağı depremin şiddeti çok yıkıcı olacaktır" diyordu. Aziz Aksoy faylarla ilgili teknik birtakım bilgiler aktarmaya başlayınca sıkıldım ve görüntüyü on dakika kadar ileri aldım. Videoyu tekrar oynattığımda, öğrencilerin üç akademisyene tek tek sorular sormaya başladıkları kısma gelmiştim. Soruların büyük çoğunluğu olası İstanbul depremiyle ilgiliydi.

"Fay kaç büyüklüğünde deprem yaratacak hocam?"

"Araştırmalara göre, ana fay Tekirdağ çukurluğunda tek parça devam ediyor. Çınarcık ile Armutlu arasında tek parça olarak kırılacak ve 7,5 büyüklüğünde bir deprem üretecek."

"Bu fayların yapısı nasıl hocam?" dedi bir kız öğrenci bizim profesöre.

"Biliyorsunuz, Kuzey Anadolu fayı, Marmara'da iki uzun parçaya ayrılıyor ve Marmara'yı bu şekilde kat ediyor. İlki, körfezden çıkıp Çınarcık'ın kuzeyine kadar geliyor. İkincisi Büyükçekmece'den başlayıp Mürefte'ye kadar devam ediyor. Bu faylar çok uzun ve riskli gözüküyor. En son 1894 yılında kırıldığı göz önüne alındığında yeniden kırılması büyük bir olasılık. Mesela, Gölcük fayı yaklaşık yüz otuz kilometre civarında ve 7,4 büyüklüğünde deprem üretti. Bolu fayı ise, elli kilometre uzunluğunda ve o da, 7,1 büyüklüğünde deprem yaptı. Bu veriler ışığında, az önce bahsettiğimiz iki uzun fayın kırılması büyük bir depreme neden olacaktır. Bu depremin olacağını biliyoruz. Önemli olan, ne zaman olacağıdır."

Bir erkek öğrenci söz aldı. "Hocam, en çok hangi ilçeler etkilenecek?"

Bu sefer ortadaki hoca bu soruya cevap verdi: "Her ilçe aynı oranda etkilenmeyecek tabii ki. Örneğin, depremin merkezine uzaklıkları göz önüne alındığında, Kadıköy yaklaşık altı büyüklüğünde hissederken Zeytinburnu, Bakırköy, Yeşilköy ve Avcılar dokuz büyüklüğünde hissedecek ne yazık ki."

Aynı öğrenci sorusuna devam etti.

"En az Kadıköy hissedecek olmasına rağmen kentsel dönüşüm bu ilçede tam gaz devam etmektedir. Niye risk altındaki ilçelerde kentsel dönüşüm yapılmamaktadır hocam?"

"Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz, değil mi?

Bunun depremle falan ilgisi yok. Kadıköy'de yirmi yıllık sağlam binaları bile yıkıyorlar. Belediyelerin bu işlere çok kolay ruhsat vermemesi gerekiyor."

Aziz Hoca söze girdi. "Arkadaşlar, deprem Allah'ın işi değildir. Bu bir tabiat olayıdır. Allah'tan geldi diyerek sorumluluklarımızdan kaçamayız. Kentsel dönüşüm düzenli olarak her yerde gerçekleştirilmelidir" dedi otoriter ve sert bir sesle.

Sakallı bir öğrenci söz istedi. Uzatılan mikrofonu eline aldı ve Aziz Aksoy'a diklenerek, ters bir tavırla, "Siz Allah'ın adını ağzınıza almayın hocam. Size yakışmıyor" deyince salonda bir uğultu oldu, öğrencinin çevresindeki diğer sakallı öğrenciler alkışladılar.

"Ben yalnızca depremin Allah'la ilgili olmadığını, bunların dünyanın yapısından dolayı ortaya çıkan doğa olayları olduğunu söylüyorum" dedi hoca.

"Doğa olaylarını kim yaratıyor hocam? Allah, değil mi! Sizin gibi ateistler bunu bir türlü kabul etmiyorlar!"

Aziz Aksoy'un yanındaki akademisyen araya girerek, "Lütfen arkadaşlar, konumuzun dışına çıkmayalım. Eğer sorularınız deprem hakkındaysa devam edelim" dedi.

Serdar ekrana yaklaşarak, "İşte bu! Bugün üniversitede olay çıkaran grubun elebaşı buydu" dedi altın bulmuş gibi heyecanlanarak.

Bizim sakallı iyice celallenerek, Aziz Aksoy'a bütün nefretini kusuyordu, "Sizin gibi inançsızlar, başörtülü arkadaşlarımıza düşük not vererek onların istikballeriyle de oynuyorlar!"

Profesör sinirlenerek, "Yalan konuşmayın! Ben herkese hak ettiği notu veriyorum" dedi. Adamın öfkelendiği sesinden fark ediliyordu. Sakallının etrafındaki diğer sakallılardan uğultu yükseldi.

Sakallı, "Devletimiz başörtüyle derse girmeyi serbest bırakınca siz inançsızlar da başörtülü bacılarımızı dersten bırakarak intikam almaya başladınız" dedi.

Diğer hocalar, "Arkadaşlar konunun dışına çıkmayalım!" diye ikaz etmelerine rağmen bu ikazları takan yoktu.

Salonun diğer köşesindeki bir grup öğrenci bu sakallıları yuhaladı, ıslıkladı. Herkes ayaklandı, itiş kakış başladı. Güvenlik salona girdi. Sakallılardan biri plastik su şişesini Aziz Hoca'ya doğru fırlattı. Su şişesi masaya çarpıp patladı, Aziz Aksoy korkuyla ellerini yüzüne kapattı, üstü başı ıslandı.

Konuşmacı akademisyenler apar topar güvenlikçiler tarafından kürsüden indirilip salondan çıkarıldılar. Yuhalamalar, alkışlar, ıslıklamalar, tekbir sesleri birbirine karıştı. Bir grup güvenlikçi de sakallıların olduğu koltuklara yönelip onları yaka paça dışarıya çıkarmaya çalıştılar. Sakallılar, "Dinsizlere ölüm! Dinsizlere ölüm!" diye bağırarak güvenlikçilerle birbirlerine girdiler. Bu sahnelerin sonunda videonun gerisini merak etmeyerek görüntüleri durdurdum, Serdar ve Mustafa'ya, "Bu sabah okulda gözaltına alınan öğrencileri TEM'e mi havale edecekler, öğrensenize" dedim. İkisi çıkınca Ahlak Büro amiri Tevfik'i aradım.

"Alo, Tevfik, işin yoksa sana beş dakika uğrayacağım."

"Gel bekliyorum."

Tevfik'in odasına girdiğimde, bana sürekli karı kız çakmaya çalışan o neşeli, şen şakrak adam gitmiş, yerine gözlerini endişe bulutu sarmış, gayet ciddi bir adam gelmişti.

"Yeni haberler var mı?"

"Bu işler dallanıp budaklanıyor Galip. Bu operasyonların devamı gelecek."

"Serhat Engin'i daha önceki dalgada niye tutuklamamışlar?"

"Duyduğuma göre, Serhat Engin'in kabinedeki bir bakanla arası çok iyiymiş. Ancak bu üç dönem şartı nedeniyle bakan ayrılınca bizimki de açıkta kalmış. Zaten, o

bakanın da diğer örgütle yakınlığı konuşuluyor kulislerde. Son zamanlarda partinin gözünden düşen bir isim. Üç dönem şartı olmasaydı bile görev değişikliğine gidilecekmiş, diyorlar."

"Gerçekten Serhat Engin ve Hakkı Olcay diğer örgütten miymiş?"

Başını "evet" anlamında salladı. "Usulsüz telefon dinlemeleri de yapmışlar" diye ekledi.

Tevfik sigarasını çıkarıp bana tuttu. Aldım bir tane. Zippo'yu öfkeyle şaklattı. Dumanları havada çarpıştırdık.

"Teşkilatı yeniliyorlar" dedim.

"İçimizde daha çok diğer örgütçü var Galip. Kim kime hizmet ediyor, kim kimin adamı, bilemiyorsun! Hepsini nasıl ayıklayacaksın?"

"Millet birbirine düşman gibi bakıyor, Çevik Kuvvet Emniyet'in içinde gaz sıkabiliyor. Eskiden böyle şeyler olur muydu hiç!" dedim sigaramdan koca bir nefes çekerek.

"Teşkilatta herkes kaygılı. Bu işle ilgisi olan olmayan herkes endişeli. Ne olacağımız belli değil. Bok yoluna gitmekten korkuyorum ben. Sen korkmuyor musun?"

"Diğer örgütle hiçbir ilgim olmamasına rağmen endişeliyim."

Tevfik'in bakışlarındaki kuşkuyu fark etmemek imkânsızdı. Teşkilatta herkes birbirinden şüphelenir hâle gelmişti. Bugüne kadar kol kola çalışıp al gülüm ver gülüm olanlar; yargıyı, eğitimi, kolluk kuvvetlerini, orduyu paylaşanlar, şimdi birbirlerine düşman olmuşlardı.

Sigarasından bir nefes çekip izmarit dolu, leş gibi olmuş küllüğe bastırdı. Aynısını yaptım.

"Serhat Engin'in yerine kimin atanacağını duymuşsundur sen" dedim.

"Konya Emniyet'inden Ahmet Saygun diyorlar. Hükümete yakın bir isim. Tanıyor musun?"

"Tanıyorum. Son derece dindar birdir. Dergâhları, tarikatları iyi bilir" dedim.

"Ben de öyle duydum."

"İstihbaratın başına kim gelecekmiş?"

"Henüz onun bilgisini netleştiremedim. Ama kulislerde MİT'ten bir atanma bekliyorlar."

"Neyse, gelişmelerden beni haberdar edersin, değil mi?" diyerek kalktım.

"Ederim" dedi zoraki gülümseyerek.

Koridorda yürürken bu kadro tasfiyelerinin devam edeceğini seziyordum. Şu an için, Cinayet Büro'ya kimse dokunmuyordu ama bu işler belli olmazdı. Umarım, ben ve ekibim bir iftiraya hedef olmazdık.

Aşağıya inip odama girdiğimde Serdar ve Mustafa sabahki olay hakkında konuşuyorlardı.

"Ne öğrendin Serdar?" dedim.

Serdar, "Dediğin gibi abi, öğrencileri Terörle Mücadele sorgulayacakmış" dedi.

Telefona sarılıp TEM'in amiri Mümtaz'ı aradım. Yerindeydi. Eski TEM amiri Ozan Kara, Emniyet'e yapılan ilk dalgada, Sabiha Gökçen'e sürülünce yerine Mümtaz gelmişti. Bir taksicinin öldürülmesi olayının arkasından terör örgütü çıkınca birlikte çalışmıştık. Mülayim ama derinliklerinde neler sakladığını belli etmeyen bir adamdı.

"Alo Mümtaz, ben Galip. Nasılsın?"

"Merhaba Galip. İyiyim, ne var ne yok kardeş."

"Sabahki olaylar yüzünden biraz canımız sıkkın."

"Sorma, hepimizin canı sıkkın."

"Serhat Engin'in diğer örgütün üyesi olduğuna emin misiniz?"

"Eminiz Galip. Hakkı Olcay'ın da durumu aynı. Usulsüz dinlemeler yapmışlar. Sen ve ekibini de dinlemişler."

"Vay anasını! Peki, Hasan?"

"Uyuşturucu trafiğini yönetiyormuş. Bir çeşit finans kaynağı."

"Vay vay vay. Zavallı Melike."

"Melike de soruşturma geçirecek, haberin olsun Galip."

"Şimdi kızın üzerine gitmeyin. Annesini kaybetti."

"Biliyorum. Başı sağ olsun. Onu araştırdığımızdan haberi olmayacak."

"Melike'nin bu işlerde bezi yoktur."

"Hiçbir şey bilemezsin Galip. Ortalık tam bir cadı kazanı. Sen de dikkatli ol. Bunlar daha buzdağının görünen yüzü. Köprünün altından daha çok sular akacak."

"Öyle" deyip kestirip attım. "Senden bir şey rica edeceğim"

"Buyur Galip."

"Bu sabah İTÜ'den gözaltına alınan şu öğrenciler var ya, onların sorgusuna başladınız mı?"

"Henüz başlamadık. Hayırdır?"

"Dün akşam Moda'da işlenen cinayeti duymuşsundur. İTÜ'de çalışan bir profesörle karısı öldürüldü."

"Duydum. Feci bir olay."

"Okulda bazı dinci öğrenciler bizim hocayı tehdit ediyormuş. Sizin sorgulayacağınız grubun bu cinayetle ilişkisi olabileceğinden şüpheleniyorum. Sorguya gelebilir miyim?"

Mümtaz birkaç saniye sessiz kaldı.

"Gel tabii. Yarım saat sonra başlayacağız" dedi yarım ağız.

"Eyvallah Mümtaz."

Serdar'la birlikte TEM'in sorgusuna indik. Aynalı camın arkasına geçtik.

Odada, bilgisayarın başında sorguyu kaydeden memurla birlikte Mümtaz ve yanında iri yarı elemanı Haydar vardı.

"Hoş geldiniz, nasılsınız bakalım?" dedi gergin bir yüzle Mümtaz. Tokalaştık.

"N'aber Haydar?" dedim.

"Çok şükür amirim. Siz?"

"Cinayet peşinde koşturup duruyoruz."

"Cinayet iyidir" dedi Mümtaz.

Sigaramı çıkarıp Mümtaz'a tuttum.

"Sağ ol. Bıraktım."

"Ciddi misin! Keşke ben de bırakabilsem."

"Haberin olsun, yeni Asayiş Müdürü sigara düşmanıymış."

Sorgu odasının kapısı açıldı, elleri önden kelepçelenmiş gür sakallı, bıyıkları seyrek, zayıf bir genç odaya sokuldu, iskemleye oturtturuldu. Haydar sorgu odasına geçti.

Mümtaz, "Bu dinci tayfasından da laf almak çok zordur. Pek konuşmazlar" dedi.

"Senin bu yarma da konuşturamazsa, inanırım" dedim.

Klasik sorgu süreci başladı: Amacınız nedir, kaç kişisiniz, niye okulda olay çıkarıyorsunuz, örgütle bir bağınız var mı, kimin için çalışıyorsunuz falan filan...

Çam yarması Haydar, cüssesine göre oldukça sakin bir tavır içinde sorguyu sürdürüyordu. Çocuk soruya cevap vermezse, yeni soruya geçiyordu. Çocuğa bir kere bile dokunmadı. Hayatımda gördüğüm en nazik sorguyu izliyorduk.

"Allah yolunda verilen savaş, ibadetlerin en hayırlısıdır" dedi genç.

"Okuldaki bütün dinsizleri dine döndüreceğiz. Onlara Allah korkusunu öğreteceğiz."

"Allah yolunda olanlar cennete giderler."

"Bizim hiçbir örgütle bağımız falan yok. Biz terörist değiliz!"

Daha fazla dayanamadım, Mümtaz'ın yakasına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Burada ne tür bir tiyatro çevriliyor Mümtaz, bugün bu herifler neredeyse hocaları linç edeceklerdi, siz tutmuş 'Allah yolunda molunda' zırvalıklarını dinliyorsunuz! Neler oluyor, bu adamlara niye bir bok yapmıyorsunuz? Daha hangi dinî gruba bağlı olduklarını bile öğrenemedik!"

Cansız bir sesle, "Hiçbir gruba bağlı değilmiş. Sen de işittin!"

"Kulaklarıma inanamıyorum! Bunu sen mi söylüyorsun? Madem bu heriflere dokunmayacaktınız, niye aldınız sorguya?"

Dudaklarını büzdü.

"Bu işi fazla kurcalama Galip! Bunların hiçbir grupla bağlantısı yok."

"Örgütle bağlantısı yok ama cinayetle olabilir. Şu sorguya ben de girebilir miyim?"

"Olmaz Galip."

"Beş dakika."

"Olmaz."

"Kayıt yapmazsınız."

"Duyulursa işim biter."

"Bu herifler bir profesörü ve karısını öldürmüş olabilirler. Şu anda, hiçbir soruya cevap alamadım. Benim bu sorguya girmem şart!"

Mümtaz telefonu açıp sorgu odasındaki nazik çam yarmasına sorguyu bitirmesini söyledi. Haydar, sakallı öğrenciyi sorgu odasından çıkardı.

Mümtaz, "Yukarı götürüp çıkış işlemlerini yapın" diye emretti Haydar'a.

"Bir de serbest mi bırakıyorsunuz?" dedim hayretle.

"Örgüt bağlantısı bulamadık. Hocalara hiçbir fiziki şiddet kullanmamışlar. Yalnızca bağırıp çağırmışlar. Gözaltında tutmak için elimizde bir delil yok Galip."

Onu öldürecekmişim gibi baktığımı görünce, "Ne yapabilirim Galip!" dedi çaresizce.

"Biz de enayi gibi gelip sorguyu izliyoruz."

"Kendin istedin! Gelme mi deseydim!"

"Sana bir tavsiyede bulunayım mı Mümtaz; kimsenin adamı olma! Çok şükür, ben değilim! Başım dik!"

Mümtaz bir süre yüzüme manalı manalı baktıktan sonra, kulağıma eğilerek, "Üsküdarlılar Dergâhı" diye fısıldadı. "Benden duymadın, tamam mı?"

Öfkem biraz olsun yatışmıştı. "Hiç değilse bunu söyledin. Sağ ol."

Serdar'a, "Kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz" dedim. Birlikte odama çıktık, Mustafa'yı da çağırdık. Beyaz tahtayı getirmesini söyledim. Mustafa tahtayı getirince tahtanın başına geçtik.

"Yaz Mustafa. Maktuller Aziz Aksoy ve eşi Pelin Aksoy."

Mustafa adları yazdı.

"Maktullerden aşağıya doğru bir ok çiz. Okun altına, Şüpheli: Sakallı. Üsküdarlılar Dergâhı. Nokta. Hepsi bu."

Serdar kaşlarını çatarak, "Bu dergâha nasıl gireceğiz? Elimizde hiç delil yokken dergâhı basıp sakallıyı almaya kalkarsak, kendimizi Güneydoğu'da bir sınır ilinde bulabiliriz. Bu aralar, zaten herkes diken üzerinde. Yukarıdan birilerinin bu herifleri kolladığı çok açık. Baksana, heriflere doğru dürüst sorgu bile yaptırmadılar."

Sakallarımı sıvazlayarak yüzüme ince, muzip bir gülüş yerleştirdim.

"Belki, Ahmet Saygun'dan yardım alabiliriz. Düşünsene, adam ilk gün, nur topu gibi bir cinayetle işe başlayacak. Koskoca profesörün ve karısının öldürülmesi çok yakında basının ilgisini çeker. Cinayetin çözümü gecikirse kafasında boza pişirmeye başlarlar. Göreve yeni atanmışken, böyle önemli bir cinayetin faili meçhul kalmasını istemeyecektir."

Serdar, "Nasıl olacak o iş?" dedi.

"Ahmet Saygun'un dergâhları iyi tanıdığını biliyoruz. Kanımca, onun aracılığıyla içeriden birilerine ulaşabiliriz. Böylece, kimliğimizi gizleyerek dergâha girebiliriz. Eğer işin içinde bizim sakallı varsa, onu çaktırmadan takip eder, her hareketini izler, gerekli kanıtları toplayınca enseleriz."

Serdar merakla, "Peki, dergâha kim köstebek olarak girecek? Beni okulda gördüler" dedi. Mustafa'yı göstererek, "Bu kazma da işi eline yüzüne bulaştırır" dedi sırıtarak.

Mustafa'nın yüzü düştü.

Sakallarımı bir kez daha sıvazlayarak, "Ben gideceğim" dedim.

Serdar'dan anında itiraz geldi.

"Abi, sen dinden minden anlamazsın ki!"

"Dinden anlamaya ne gerek var, müezzin olmaya gitmiyorum oraya! Karar verilmiştir. Dergâha ben gidiyorum" diyerek son noktayı koydum. "Yeter ki Ahmet Saygun bu planımıza sıcak bakıp destek versin. Siz de Aziz Aksoy'un eski karısı Füsun'a gidin bakalım. Cumartesi gecesi çıkan kavga olayını iyice bir araştırın. Ayrıca, bir de şu anahtar meselesi var."

"Hangi anahtar meselesi?"

"Ya şu Aziz Aksoy'un alt komşusu, kapının anahtarla açıldığını işittiğini söylemedi mi? Cinayeti bu radikaller işlediyse, anahtarı nereden buldular?"

Serdar gülerek, "Abi sen de hakikaten çok enteresansın. O ruh hastası moruğun söylediklerini ciddiye mi alıyorsun? Prostat lafını duyunca herifin yaptıklarını görmedin mi?"

"Öyle de yine de aklıma takıldı. Doğu söylüyor olabilir."

"Boş ver abi ya."

Görev dağılımını yaptıktan sonra Melike'nin annesinin cenazesine gitmek üzere Emniyet'ten ayrıldık.

8

Cenazenin akşamı Melike'ye başsağlığı dilemek için evine gittik. Sokak kapısındaki ayakkabı yığınının üzerinden atlayarak, evin holüne girmeyi başardık. Ayakkabılar, semtin sosyolojik yapısı hakkında fikir veriyordu. Koşuyolu kaliteli bir semtti.

Ev sahibinden önce mutfaktan gelen mis gibi helva kokusu karşıladı bizi. Evin içi mahşer alanı gibiydi. Başörtülü ve üzgün yüzlü kadınlar, ellerinde tabaklarla, misafirlere helva servisi yapıyorlardı. Önce salona yöneldik, ama kendimizi bir salon dolusu kadının ortasında bulunca kalakaldık. Ne bir boş koltuk ne de boş sandalye vardı. Koltuklar ve sandalyeler yetmediği için komşulardan ödünç alındığı belli olan farklı tipte ve renkte sandalyeler salonda adım atacak yer bırakmamıştı.

Ortamdaki erkeklerse masada oturan üç hocaydı. Hatim indirmeye başlamadan önce önlerinde duran *Kur'an*ları karıştırıyorlardı. Yaşlıca olan ikisi sakallı, en gençleriyse badem bıyıklıydı. Üçünün de üzerinde farklı tonlarda gri takım elbise, başlarındaysa beyaz takke vardı. Hocalar kendi cinslerini görünce ellerini göğüslerine götürüp bizi selamladılar. Biz de aynı biçimde minnetle selamlarına karşılık verdik. Ortaya doğru "Başınız sağ olsun" dedikten sonra tekrar hole çıkıp bize yol gösterecek kılavuza bakındık; çok geçmeden kılavuz imdadımıza yetişti.

Melike arkadan gelerek, "Hoş geldin Galip" dedi ve birbirimize var gücümüzle sarıldık. "Tekrar başın sağ olsun Melike" dedim sırtını sıvazlarken. Bir süre sarılmış vaziyette durduk.

Melike bana ilk defa adımla hitap ediyordu. Geçen gece hastanedeki, hatta bugün cenazedeki hâline kıyasla biraz toparlamış görünüyordu. Mezarlıkta *Kur'an* okunurken bir ara kendini kaybedip bayılacak gibi olmuştu. "Nasılsın, iyi misin?" dedim.

"Ne yapacağız! Hayat devam ediyor. Bugün cenazede hep yanımdaydın, eksik olma" dedi acı dolu, buruk bir gülümsemeyle.

Serdar ve Mustafa da başsağlığı dilediler tekrar. Melike, aynı sıcaklık ve minneti Mustafa'ya da sarılarak gösterdi. Böyle zamanlarda insanlar yanlarında dostlarını arıyorlardı. Sarılacak bir omuz, sıcak bir bakış, acıya karşı en kuvvetli savunmaydı. Melike, bize gösterdiği samimiyeti Serdar'dan yine esirgedi. Tokalaşarak estirdiği soğuk rüzgârı devam ettirdi. Yardımcımın gözlerine bile doğru dürüst bakmadı. Böyle bir zamanda bile, bir kadının eski sevgiliye koyduğu bu acımasız mesafe, kırık bir kadın kalbinin onarılmasının ne denli güç olacağını gösteriyordu. Serdar adına üzüldüm.

Melike bizi arkadaki odaya aldı. Salonda göremediğimiz erkek nüfusu buradaydı. Herkes helva tabaklarına yumulmuştu. Odaya girince birbirimize başsağlığı diledik, tekrar helvalarına döndüler. Oda havasızdı. İçeriyi ekşi bir ayak kokusu sarmıştı. Pencereye sırtını dayamış bir berjerde oturan kirli sakallı, sıska delikanlı bizi görünce kalktı, saygıyla yerini bana verdi. Berjerin hemen yanında, ninem zamanından kalma bir divana beş kişi kıç kıça sıralanmıştı. Bana yerini veren delikanlı da divanın kenarına sığıştı. Biraz sonra, iki elinde sandalyeyle genç bir kız geldi, Mustafa hemen sandalyeleri kızın elinden alarak, benim koltuğun yanına sığıştırdı, Serdar'la birlikte oturdular. Divanın karşısında sürgülü, kocaman bir giysi dolabı odaya daha da kasvet katmıştı.

Ama bu kasvet dolaptan mı yoksa ölümün evin üzerine sinmesinden mi kaynaklanıyordu, anlayamadım.

Odada kimse konuşmuyordu. Helvalar bitmiş, bütün bakışlar yerde, halıdaydı. Divanın baş tarafında oturan nur yüzlü yaşlı amca elindeki kocaman tespihi sabırla çekiyordu. Arada bir gözlerini halıdan kaldırıp tavana dikiyor, "Yarabbi sen büyüksün" diye mırıldanıyordu. Melike elinde üç tabak helvayla geri geldi, Mustafa yerinden fırlayıp Melike'nin elindeki tabakları alarak bize verdi.

Melike'nin diğer misafirlerin yanına gitmekle gitmemek arasında tereddüt ettiğini anladığım için ona işine bakmasını söyledim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın" dedi.

"Çağırırız."

Ölü evlerinden nefret ederim. Ölümden de nefret ederim. Ölen kişinin acılı yakınlarına söyleyecek bir söz bulamam. "Başınız sağ olsun", "Mekânı cennet olsun" gibi basmakalıp sözler söylemeyi hiç sevmem ama mecburen söyleriz. Çünkü söyleyecek başka söz bilmeyiz. Zaten başka söz de yoktur. Hah, bir de şu muhabbet vardır taziyeye gidildiğinde; "Görüyorsun işte! Hayat boş, ne zaman öleceğimiz belli değil, hiçbir şeyi dert etmemek lazım, hiçbir şey için üzülmeye değmez, yaşamaya bak, ne istiyorsan onu yap" deriz bir filozof edasıyla, sonra evden çıktığımız anda stresli hayatlarımıza koşa koşa geri döneriz, kaldığımız yerden hiç ölmeyecekmişiz gibi devam ederiz. Şu anda da aynı duyguları hissediyorum Melike'nin evinde, sıkıcı, küçük odasında, diğer üzgün görünüşlü erkek komşularla birlikte, dağıtılan ve kıvamı çok iyi tutturulmuş helvalarınızı kaşıklarken.

İnsanlar mutlaka ölür. Öyle ya da böyle günün birinde öleceğiz. Ne yaptığımız, nerede olduğumuz hiç önemli değil; şu lanet ölüm zamanı gelince bizi bulup ense-

mize yapışacak. Geçmişte yaptıklarımıza bakmayacak, gelecekte yapacaklarımıza da hiç aldırmadan bizi alıp götürecek. Şimdi sıra Melike'nin sevgili annesindeydi. Melike'nin acısı biraz hafiflediğinde, ölümün çok da kötü bir şey olmadığını anlayacaktı. Çünkü ölümün en iyi yanı, ölen sevdiğimizin hep bizimle birlikte olmasıdır. Ölen sevdiğimiz bizlere kalır ve hiç ayrılmayız. Bugünden sonra Melike'nin annesi de kızıyla birlikte yaşayacaktı. Kimsenin onları ayırmaya gücü yetmeyecekti. Her insan gibi, Melike'nin de şu anlamsız dünyadaki manasız hayatı artık değer kazanmıştı. Bu değer onu hiçliğin korkutuculuğundan koruyacaktı. Amma felsefe parçaladım ha!

Salonda hocalar hatim indirmeye başladılar. Sesleri tok ve güzeldi. İnsanı dindar olmaya davet eden ses tonları vardı. Uzun zaman sonra içimden bir Fatiha okuyasım geldi. Bildiğim tek sureyi okudum.

Mustafa'ya, "Bundan sonra kızı sakın yalnız bırakmayın ha, yanında olun" dedim. Kendisinin kapsam dışı olduğunun farkında olan Serdar bir tepki veremedi. Kadınlar böyleydi işte! Aldatılmayı asla affetmiyorlardı. Serdar aldatmıştı ve Melike cezayı kesmişti. Üstüne üstük ben de iyi bir elemanımı kaybetmiştim.

Mustafa helvasını kaşıklarken, "Sen merak etme amirim" dedi. Bunu söylerken birden gür bir öksürük patlattı, öksürükle birlikte ağzından küçük helva parçaları halıya saçıldı. Bir tanesi de çorabımın üstüne kondu.

"Ağzını kapa."

"Pardon amirim" dedi utangaç bir ifadeyle.

Eğilip helva parçasını çorabımın üzerinden alıp tabağına attım. Serdar'la bakışıp sırıttık.

Mustafa hiç istifini bozmadan helvasından kallavi bir kaşık daha mideye gönderdi. Çorabıma uçan parçanın

mideye gidip gitmediğine aldırmadı bile. Ona garip garip baktığımızı görünce, "N'apayım! Tadı çok güzel olmuş" dedi.

Nur yüzlü amca aramızda konuştuğumuzu görünce o da konuşmaya dahil olmak istedi. "Siz de polis misiniz evladım?" diyerek muhabbeti başlattı. Serdar, "Polisiz amca" diye cevap verdi.

Amca, "Rahmetli çok iyi kadındı, zavallı çok çekti, çok" diye muhabbete devam etti. "Bu illet hastalık kadını yiyip bitirdi. Son zamanlarda kızına da çok üzülüyordu."

Diğerleri de başlarını sallayarak, gözleri yerde amcaya koro hâlinde destek verdiler. "Çok üzülüyordu."

"Biz aynı sitede yan apartmanda oturuyoruz evladım. Az önce bana yer veren delikanlıyı göstererek, "Bu benim torunum, Fırat. Melike Abla'sını çok sever. Sağ olsun Melike Abla'sı ona hep ders çalıştırır. Para mara da almaz. Melike bizim öz kızımız gibidir. Benim hanımın, rahmetliyle arası çok iyiydi. Melike'nin nişanlısı olacak o zibidi aldatmış mı ne kızı, rahmetli son zamanlarda kızının hâline çok üzüldü, siz tanıyor musunuz o zibidiyi?"

Serdar'la göz göze geldik. Tabağındaki iki kaşık helvayla oynuyordu.

Mustafa, "Yemeyecek misin onu?" diye fısıldadı.

Serdar tabağını Mustafa'ya uzattı. Mustafa altın madeni bulmuş gibi helvaya saldırdı.

Serdar, Melike'nin eski sevgilisi olduğu için kendini cevap verme zorunluluğunda hissederek amcaya döndü, "Tanıyoruz amca" dedi. "Hem de çok iyi tanıyoruz. İşe yaramaz, eşeğin tekidir."

Diğerleri, "Tam eşekmiş!" diye desteklediler elemanımı.

Amca, "Hasta kadının ölümüne neden oldu. Şimdi kadıncağız meleklere hesap veriyordur, Yüce Rabbim

mutlaka onu yanına alacaktır, bakalım o it nasıl hesap verecek" dedi sesini yükselterek.

Diğerleri başlarını sallayarak, "Nasıl hesap verecek it?" diye destek çıktılar amcaya.

Serdar bu sefer diklenerek, "Amca içeride *Kur'an* okunurken birine it mit demek, doğru mu? Belki durum bildiğiniz gibi değildir" diye savunmaya geçti.

Mustafa tabağındaki son helva kırpıntılarını da temizledikten sonra amcaya, "Amca, sen bu konularda bilgilisin, cennette bize kaç huri düşecek?" diye sormaz mı!

Mustafa'ya dik dik baktım. "Saçma sapan konuşma be!"

Mustafa omuz silkerek, "N'apayım amirim, çok merak ediyorum" dedi.

Serdar araya girdi. "Cennete gitmeyi garantiledin de sanki, salak!"

Tam o anda kapının önünde tombulca yaşlı bir teyze belirdi, başını uzatıp içeriye göz attı. Göğsüne kadar inen beyaz başörtüsü, üzerinde basma elbise ve elinde ufak bir Yasin kitabı vardı. Amcaya, "Cemal iyi misin, bir şey ister misin?" diye sordu.

"İyiyim hanım iyiyim. Bak, bizim Melike'nin işten arkadaşlarıymış" diyerek amca bizi gösterdi. Kadın kederli yüzle yine o basmakalıp sözü yapıştırdı.

"Başınız sağ olsun evladım."

"Dostlar sağ olsun" dedim biraz tebessüm ile üzüntü arasındaki o dengeyi yüzüme yansıtmaya çalışarak. Serdar, "Abi tabağını ver, mutfağa götüreyim" diyerek benim ve Mustafa'nın tabaklarını aldı. Melike'nin yanına gitmek için yanıp tutuşuyordu. İşte tam o anda, ne olduysa oldu! Bir kıyamet koptu odada! Serdar odadan çıkarken yaşlı teyze birden yaygarayı bastı.

"Ayyy! Senin ne işin var burada?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Serdar bir an ne yapacağını şaşırdı. Olduğu yerde kalakaldı.

"Sensin o, tanıdım seni. Seni kaç kere sitede görmüştüm. Sen hangi yüzle buraya geliyorsun!"

Kocasının kolundan çekiştirerek, "Cemal, Melike kızımı aldatan, ahretliğimin ölümüne neden olan bu işte!"

Bu lafları duyan amcanın torunu yerinden ok gibi fırlayarak Serdar'ın kıçına tekmeyi çaktı.

"Höst! Ne oluyor be!" diye bağırdı çocuğa Serdar, kıçını tutarak.

"Defol bu evden!"

Diğerleri çekyattan fırlayarak çocuğu zor zapt ettiler. Bir anda odada savaş çıktı.

"Zavallı kadın senin yüzünden öldü, katil!" diye feryat ediyordu yaşlı teyze. Elindeki Yasin'i Serdar'ın kafasına vurmaya kalktı. Serdar iki büklüm olarak kendini korumaya çalıştı. İçeriden kadınlar arkaya koştular. Gür ve tok sesli hocalar *Kur'an* okumayı kestiler.

Amca, "Sen hangi yüzle bu eve gelebiliyorsun, kâfir" diye bağırarak yerinden kalktı. Sonra, "Bana bir şeyler oluyor, fenalaşıyorum Neriman" diyerek tekrar divana çöktü. Torunu ve diğer erkekler Serdar'ı bırakıp amcanın başına toplandılar.

"Cemal!"

"Dede iyi misin?"

"Doktor çağırın!"

"Dedem gidiyor!"

"Su verin."

"Çabuk su getirin."

"Kalkın, gidiyoruz, işin boku çıktı" diyerek bizimkilerle odadan kaçıp kendimizi hole attık. Melike olaya müdahale ettiğinde, biz çoktan ayakkabılarımızı giyiyorduk. "Onlar benim arkadaşlarım, bu yaptığınız yakışıyor

mu size bu üzüntülü günümde?" diye bağırdı, Neriman Teyze önderliğindeki komşulara.

Yaşlı kadın, "Annen de benim arkadaşımdı" diye karşılık verdi. "Defolup gitsinler, istemiyoruz onları burada. Bunların yüzünden Cemal fenalaştı, az kalsın gidiyordu adamcağız annenin yanına!"

"Ayıp oluyor Neriman Teyze."

Melike'nin omuzunu tutarak, "Boş ver Melike, biz kalkacaktık zaten, sonra görüşürüz" dedim.

"Olanlar için çok çok özür dilerim Galip. Ne olur, kusura bakmayın."

"Senin suçun yok, insanlar acılı, olur böyle şeyler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arıyorsun, tamam mı?"

"Tekrar özür dilerim komşularım adına."

Sarıldık sırayla. Serdar hariç.

Salondaki bütün kadınlar gözlerini bize dikmişlerdi. Hocalar hâlâ suskundu.

9

Melike'den eve doğru giderken Semra aradı ve son derece asabi bir sesle hırladı. "Galip, seni bekliyorum, gelmeyecek misin?" dedi.

"Melike'ye başsağlığına gittik. Şimdi çıktık."

"Nasıl o?" dedi, sesi biraz yumuşamıştı.

"Nasıl olsun. Çok üzgün. Ayakta durmaya çalışıyor."

"Kolay değil ama güçlü kızdır o, üstesinden gelir."

"Bence de."

Serdar beni Kadıköy İskelesi'nin önünde bıraktı. Tenhalaşan Kadıköy çarşısının içinden yürüyerek beş dakikada Moda Caddesi'ne çıktım. Semra'nın evinin önündeki çöp konteynerinde sokak kedileri çöpçüler gelmeden, yemek bulma telaşındaydılar. Kedileri görünce parmağımdaki yaranın sızladığını fark ettim. "Pist!" diye bağırarak üzerlerine yürüdüm; çil yavrusu gibi kaçışıp araçların altına saklandılar. Küçük de olsa, kedi milletinden intikamı mı almıştım. Uzaklardan bir dükkânın kepengi kapandı. Bir köpek havladı.

Derin derin nefesler alıp ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışsam da, aklıma bir şey gelmediği için, her şeyi oluruna bırakarak, zili çaldım. Birkaç saniye bekledikten sonra kapı "çat" diye açıldı. Apartmana girip otomatı yaktım, eski Kadıköy apartmanlarının o kendine özgü küf kokusunun eşliğinde iki kat tırmandım, Semra kapıyı açtı, girdim, öpüştük, ayakkabılarımı çıkarıp salona geçtim. Pencerenin yanındaki koltuğa bıraktım kendimi.

"Hoş geldin, bir şey içer misin?"

"Biran var mı?"

"Var tabii" diyerek mutfağa gitti. "Bardak ister misin?" diye seslendi.

"İstemem."

İki bira şişesiyle geri döndü.

Uzattığı soğuk şişeyi aldım, yudumladım. Biranın ilk yudumundaki o tat, hiçbir şeye değişilmez. Semra karşıma oturdu.

"Gözün mosmor olmuş."

"Biliyorum. Bana bir çekicilik katıyor."

"Çekiciliğini yesinler. Bu beyaz sakallar filan, iyice entelleştin."

Gülünce, "Hemen şımarma" dedi. "Dudağın nasıl?"

"Ya boş ver beni şimdi. Kızın nerede?"

"Bu akşam arkadaşında kalacak. Sınav dönemi. Ders çalışıyorlar."

"Senin kız da evde hiç oturmuyor ha!"

"Ne yapacaksın, üzerine gitsem daha kötü olacak. Ergenlik çağında."

Biradan soğuk bir yudum daha aldım. Semra da bana eşlik etti. "Melike nasıl?" dedi. "Bugün cenazede çok kötü görünüyordu?"

"Daha bir toparlamış. Zamanla alışacak. Allah'tan iyi komşuları var. Koruyorlar onu."

"Sağlığına" diyerek biraları havaya kaldırdık. İri göğüslerinin yarığını gözler önüne seren, kısa kollu siyah bir bluz giymişti. Altında gri renkli kısa bir etekle kombin etmişti. Bacaklar kütür kütürdü.

"Şu başımdaki hengame bitsin, rahat bir nefes alsın kız, ben de başsağlığına gideceğim" dedi.

"İyi olur. Sen nasılsın, toparladın mı biraz?" dedim.

Göğüslerini ortaya döken bluzu, bu gecenin konusunun yalnızca Emniyet'teki görev değişiklikleri olmayacağını ima eder gibiydi. Göğüsler içimi bir garip yaptı.

"Serhat Engin'den haber var mı?" diye devam ettim.

"Az önce Adliye'den bir arkadaşla konuştum. Savcılık sorguları devam ediyormuş."

"Tutuklanır" dedim.

Gözleri hüzünlendi.

"Bence de."

"Sen ne yapacaksın?"

Biradan koca bir yudum aldı. Sonra sehpanın üzerindeki sigara paketine uzandı. Bir tane aldı içinden. Bana tuttu. Ben kendiminkinden içeceğimi söyledim. Sigaraları yaktım. Koltuğa yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"Çocuk Şube'ye gitmemezlik etme" dedim. "Şimdilik başla, sonra uygun bir yer bakarsın. Hem orayı niye istemediğini anlamıyorum, sessiz, huzurlu bir yer."

"Ne yapacağımı bilmiyorum" dedi. Sonra öfkelendi. Bacaklarını indirdi, öne doğru eğildi. "Serhat Engin'i tutukladınız, tamam, benden ne istiyorsunuz! Ben ne yaptım?" dedi.

"Onun yanında çalıştığın için seni görevden aldılar. Sen tutuklanmadığına dua et."

"Yok artık."

"Bence ucuz yırttın."

"Sen bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun Galip?"

"Tabii ki, işime devam edeceğim. Benim bu işlerle ilgim yok ki. Yoksa, kulislerde bizim bölümle ilgili bir şey mi geldi kulağına?"

"Yoo. Ben kendi derdime düşmüşüm, seni mi düşüneceğim!"

Birayı dikip fondipledim.

"Bir tane daha ister misin?"

"İstemem, sağ ol."

Birasını sehpaya bıraktı, sigarasını söndürdü, kalktı, yanıma gelip oturdu. Ben de sigaramı söndürdüm.

Parfümünün baştan çıkarıcı kokusu burnumdan içeri süzüldü. Bir an gözlerim yüklü memelere kaysa da hemen toparlandım. Seks dürtülerimin zihnimi ele geçirmesi, bu gece isteyeceğim en son şeydi.

"Ben çok düşündüm" dedi.

"Neyi?" derken seksi dudaklarının arasından çıkacak sözcükleri az çok tahmin edebiliyordum.

"Benle evlenmek istiyordun ya; düşündüm, taşındım, tamam, hadi evlenelim!"

"Nereden çıktı şimdi bu evlilik mevlilik?"

Başını geriye doğru çekip ne demek istediğimi anlamamış gibi baktı.

"Ne demek 'nereden çıktı'? Sen de evlenmek istemiyor muydun? Geçen gün kendin söyledin benimle evlenmek istediğini."

"Doğrudur. Söyledim. İnkâr etmiyorum. Ama senin çok istekli olmadığını görünce, emrivaki yaptığımı düşünerek, biraz daha zamana ihtiyacımızın olduğunu farkına vardım. İlişkimizi bir süre daha böyle devam ettirmeye karar verdim."

Bir hışımla yanımdan kalktı, gitti eski yerine oturdu.

Burnunun yukarısındaki dikey çizgiler derinleşti, kaşları çatıldı.

"Seni anlamıyorum Galip. Bu evlilik işini sen benim aklıma soktun. Şimdi benim isteksiz olduğumu söylüyorsun. Sen tam olarak ne istediğini biliyor musun?"

Burnundan öfkeyle derin bir soluk çıkardı.

Bu aralar, kadınlarla ne çok ciddi konuşmalar yapıyordum. İlk konuşmamın sonucu faciayla bitmişti. Umarım, bu gece de ona benzer bir olayla karşılaşmazdım. Yoksa, Kenan doktorun yüzüne utancımdan bakamayacaktım. Hoş, raporlu olduğu için karşılaşma olasılığımız yoktu ama hastanede tanınan bir sima olmuştum.

Ortamı yatıştırmak için, "Aşk olsun Semra. Benim evlilikten vazgeçtiğim filan yok. Yalnızca bu işi aceleye getirmememiz gerektiğini söylüyorum" dedim yumuşak bir sesle. "Hele Emniyet'teki durumlar bir yatışsın, bir önümüzü görelim, sonra oturup planlarımızı yaparız."

"Bu ilişki oyun değil Galip. Benim bir kızım var. Annesinin genç kızlar gibi flört etmesini nasıl karşılar acaba?"

"Zor tabii" dedim, yerimden kalktım, pencereye gittim, bir sigara daha yaktım. Perdeyi aralayıp sokağa baktım. Bir kâğıt toplayıcısı, çöp konteynerinin içine eğilmiş, gecenin ganimetleri arasından seçim yapıyordu. Kediler sağa, sola kaçışmış, çöp toplayıcısının gitmesini bekliyorlardı. Diğer apartmanların pencerelerinde ışıklar sönmüştü. İnsanlar kendilerini huzurlu uykularının derinliklerine bırakmışlardı. Şu aralar, "huzur" benim için ne kadar uzak bir kavramdı.

Semra arkamdan belime sarılıp memelerini sırtıma yasladı. "Nereye bakıyorsun?" dedi.

"Kedilere."

Şehvetli ve yumuşak bir sesle, "Kapat şu perdeleri" diyerek perdeleri çekti. Çocuksu bir tavırla, "Evlenelim, seni mutlu ederim!" dedi.

Kafamdaki Oya'ya ait açık çekmeceyi henüz kapatmamışken, bu işe körü körüne dalmak, isteyeceğim en son şeydi. Eğer bu kadınla evlenirsem ve Oya bunu duyarsa, yine intihara kalkışabilirdi. Ya da kalkışmazdı. Bu kadınların nerede ne yapacaklarını asla tahmin edemiyordum. Oya'nın hastanede bana karşı tavırlarına rağmen yine de benim için hayatından vazgeçmeye kalkan bir kadını nasıl yüz üstü bırakırdım? Şehvet ve iri memeler uğruna, sevdiğimden bile tam emin olmadığım bu kadınla bir ömür geçirmeyi nasıl başaracaktım? Evlenirsem, asıl intihar etmiş olan ben olmayacak mıydım?

Beni kendine doğru çevirdi. Yanaklarımı avuçlarının içine alarak, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Yapamam" dedim. "Şimdi evlenemem seninle!"

Ellerini yanaklarımdan çekerek birkaç adım uzaklaştı.

"Evlenemezsin tabii. Çünkü, rahat ve yalnız yaşamından vazgeçemiyorsun!"

"Neden o değil."

"Hayat boyu yalnız yaşamış bir adamdan, bir kadına ve kızına bakmasını beklemek salaklığın daniskası zaten!"

"Hiç alakası yok!"

Öfkeyle yüzüme baktı. Sinirden yüz kasları titriyordu. Sonra objektif bir karar vermiş gibi, "Gitmeni istiyorum Galip, bu akşam seni daha fazla görmek istemiyorum!" dedi.

Bu aralar, mütemadiyen kadınlar tarafından kovulduğum için Semra'nın bu tavrını hiç garipsemedim. Aslına bakarsanız, benim de alttan alacak ne gücüm ne de sabrım kalmıştı. İri memelerin canı cehennemeydi!

"Sen bilirsin" dedim gayet müdanasız bir ifadeyle, salondan çıkıp kapıya yöneldim. Ayakkabılarımı giydim. Peşimden gelmedi. Ona hiç bakmadan kapıyı çekip çıktım. Sokağa indiğimde derin derin nefesler alarak soğuk havayı ciğerlerime doldurdum. Kâğıt toplayıcı gitmişti. İki sokak köpeği önümden geçtiler. Ne ben onlara, ne onlar bana ve kedilere bulaştı. Kediler çöp konteynerine dönmüşlerdi. Başımı kaldırıp Semra'nın penceresine bakmadım. Ellerimi kabanımın cebine soktum, Moda Caddesi'ne doğru yürüdüm.

Mustafa, Serdar'ın otomobilinden indikten sonra onun gitmesini bekledi. Serdar köşeyi dönüp gözden kaybo-

lunca eve çıkmak yerine, anacaddeye kadar hızlı adımlarla yürüdü, önünden geçen Ümraniye-Göztepe minibüsünü durdurup atladı. Göztepe Sigorta Hastanesi'nin orada minibüsten indi, ara sokaktan yürüyerek İstasyon Caddesi'nin başındaki benzincinin önüne çıktı. İstasyon Caddesi'nden devam ederek İkinci Orta Sokak'ın yokuşunun başına geldi. Yokuş aşağıya yaklaşık elli metre kadar yürüdükten sonra, her zaman önünde en az bir saat beklediği apartmana geldi, birinci katında ışıkları yanan pencereye gözlerini dikti. Haftada üç-dört kez geliyordu buraya. Yaptığının yanlış ve çok saçma bir iş olduğunu bilmesine rağmen Tülay'ın varlığına bu kadar yaklaşmak, onun birkaç metre ötesine kadar sokulmak hoşuna gidiyordu. Sigarayla arası pek iyi olmamasına rağmen böyle geceler için yanında paket taşımaya başlamıştı. Paketi çıkarıp bir tane yaktı. Dumanı acemice içine çekince öksürdü. Tülay'ın penceresine bakmaya devam etti.

O sırada, köpeğini çişe çıkarmış bir adam önünden geçerken, Mustafa'ya kuşkuyla baktı. Mustafa da ona, "Ne bakıyorsun birader?" bakışıyla karşılık verdi. Adam giderken, Tülay'ın penceresinin önünde bir siluet belirince Mustafa'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Tülay perdeleri aralayıp pencerede göründüğünde, Mustafa korkuyla hemen kendini geri çekerek karanlığa sindi. Az önceki köpekli adamsa, dönüp dönüp Mustafa'ya kuşkuyla bakarak, kendi apartmanının bahçesine girdi.

Tülay'ı gördüğü için Mustafa'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Genç kadının evde olmasının verdiği rahatlık, az sonra yerini kuşkuya bıraktı. Tülay hâlâ bu saatte niye ayaktaydı? Niye yatmamıştı ve pencereden dışarıya bakmıştı? Birini mi bekliyordu? Mustafa sigaradan da keyif alamayınca izmariti fırlattı. Tülay'ı gördüğünde şahlanan yüreği şimdi kuşku girdabının içinde dönü-

yordu. Elleri cebinde sıkıntıyla bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Volta atarken de gözü penceredeydi. Sokağın başında bir çift far belirdi. Siyah bir cip homurtuyla Tülay'ın apartmanının kapısının önünde durdu. Camlar siyah olduğu için Mustafa cipin içini göremiyordu. Cipin Tülay'a geldiği düşüncesi Mustafa'nın göğsüne hançer gibi saplandı. Beş dakika geçti geçmedi, apartmanın sokak kapısı açıldı, kapüşonlu bir kız dışarı çıktı. Mustafa'ya neredeyse inme inecekti. Tülay mıydı bu kız? Mustafa'nın dizlerinin bağı çözüldü. Kız cipe binerken kapüşonunu açınca, Tülay olmadığını gördü. Cip yine homurdanarak çalıştı ve gözden kayboldu. Sokak tekrar sessizliğe büründü. Artık gönül rahatlığıyla eve dönebilirdi. Tülay evdeydi ve dışarıya çıkmayacaktı. Yatıp uyuyacaktı.

Sokağın başında yine bir çift far belirdi. Ama bu farlara aracın tepesindeki yanıp sönen mavi kırmızı ışıklar eşlik ediyordu. Polis otosu Mustafa'nın önünde zınk diye durdu. Otomobilin içinde iki polis vardı. Şoför koltuğundaki polis pencereyi açtı, kuşkulu bakışlarla Mustafa'yı süzerek, "Ne bekliyorsun burada birader?" diye sordu kabaca. Mustafa daha ağzını açmadan polisler araçtan inerek Mustafa'nın yanına dikildiler. "Kimliğini göster bakalım."

Polis otosunun açık penceresinden telsiz sesleri işitiliyordu. Mustafa, "Ben de polisim arkadaşlar" diyerek kimliğini çıkarmak için elini cebine attığında polislerin elleri tabancalarının üzerine giderek, "Yavaş yavaş" diyerek bağırdılar.

"Sakin olun arkadaşlar, siz hangi İlçe Emniyet'indesiniz?" dedi ortamı yumuşatmak için.

"Sana ne lan!"

Mustafa yavaş hareketlerle kimliğini çıkardı, polise

uzattı. Polis kimliği ve rozeti görünce sert yüz ifadesi yumuşadı. Şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Kimliği elinde tutan polis, "Pardon komiserim, kusura bakmayın" dedi kimliği geri uzatırken.

"Sıkıntı yok arkadaşlar, siz görevinizi yapıyorsunuz" dedi Mustafa, kimliğini geri aldı, cüzdanına yerleştirdi.

"Biri 155'i arayıp şüpheli bir şahıs ihbarında bulunmuş" dedi polis.

Yokuşun başında bir polis aracı daha belirdi, diğer polis otosunun arkasında durdu. İki polisle birlikte arka koltuktan iri kıyım, kel bir polis indi. Omuzundaki üç yıldız hemen fark ediliyordu.

"Problem mi var arkadaşlar?" dedi üç yıldızlı, polislerin yanına gelerek. Mustafa'ya kuşkuyla bakıyordu.

Polisler amirlerine dönüp saygıyla, "Yanlış ihbar amirim. Arkadaş bizden. Cinayet Büro'dan."

Üç yıldızlının gözlerindeki kuşkular dağıldı ve sevecenlikle Mustafa'ya, "Kolay gelsin, şüpheli birini mi gözlüyorsunuz?" dedi.

Mustafa gecenin bir vakti buraya bir kızı dikizlemek için geldiğini söyleyemeyeceğinden ki zaten hiçbir zaman hazır cevap olamamıştı, öyle bir panikledi ki, o anda söyleyebileceği en kötü yalan ağzından çıkıverdi. "Bir cinayet zanlısına baskın yapacağız, bu yüzden mekânı gözlüyorum" dedi. Mustafa bunu söylerken polislerin, "Öyleyse, biz sizin işinizi bölmeyelim, size mani olmayalım, siz takibinize devam edin, baskınınızı gerçekleştirin, zanlıyı yakalayıp adalete teslim edin", diyeceğini ummak gibi salak bir beklenti içine girdi. Tabii ki böyle söylemediler. Onun yerine, üç yıldızlı şu cümleleri kurdu: "Size destek olmak görevimiz. Zanlı hangi dairede kalıyor?"

Hazır cevap olmamanın bir kez daha sıkıntısına

düşen Mustafa, yine ne söyleyeceğini bilemeyerek ve istemsiz bir biçimde kolunu kaldırıp apartmanda tek ışık yanan Tülay'ın dairesini gösterdi.

Üç yıldızlı, polislere, "Arkadaşlar, komiserimizi yalnız bırakmıyoruz, gerekli desteği veriyoruz, pozisyon alıyoruz" dedi.

Mustafa paniklemiş hâlde, "Buna hiç gerek yok amirim, şimdi bizim ekip de gelecek zaten!" dedi.

Üç yıldızlı, Mustafa'nın omzunu sıvazladı. "Sen benim oğluma çok benziyorsun. Seni burada yalnız bırakacak değiliz herhalde. Kırk yılda bir Galip Başkomiser'ime bir iyiliğimiz dokunsun, adını çok duyduk ama daha nasip olmadı kendisiyle tanışmak" dedi babacan bir tavırla.

Elini uzattı. "Benim adım Rıfat. Çorlu'dan, Erenköy İlçe Emniyet'ine yeni tayin oldum."

Mustafa'nın elleri sıkıntıdan sırılsıklam olmuştu.

"Ben Mustafa."

Tokalaştılar.

Mustafa'nın gerginlikten ve heyecandan nefes alışları hızlandı, yüz kasları gerildi. Nasıl bir belanın içine düştüğünü giderek daha iyi anlıyordu. Üç yıldızlı kendi polislerine araçları yoldan çekmelerini emretti. Polisler otomobillerinin tepe lambaları söndürerek, sokağın biraz aşağısına park ettiler.

"Hemen yolu kapatın" dedi üç yıldızlı sokağın başını göstererek. Polislerden biri belindeki tabancasını tutarak koşmaya başladı. Sokağın başında yine bir çift far belirdi. Polis, hemen otomobili durdurdu. Pencereye eğilerek şoförle bir şeyler konuştular. Üç yıldızlı, diğer polisleri apartmanın etrafına yerleştirdi. Mustafa'ysa olup bitenleri gördükçe ölmek istiyordu.

"Amirim, gerçekten bütün bunlara hiç gerek yok, biz hallederiz" dedi umutsuz bir sesle.

"Bunu duymamış olayım evlat! Hem bize de antrenman oluyor. Karakolda otura otura kıçımız büyüdü!"

Mustafa silahını çıkarıp kendi kafasına sıkmak istiyordu.

Bu akşam bir mucize olmalıydı. Bir mucize, bir mucize... Mustafa gökyüzüne bakarak içinden Allah'a yalvararak ondan ilk defa çok acil yardım diledi. Çok beklemedi. O yardım tanıdık bir sesle geldi: "Mustafa, ne yapıyorsun lan burada?" dedi Serdar araçtan inerken.

Mustafa, Allah'la karşılaştığını zannetti. Meğerse, az önce yokuşun başında durdurulan otomobil Serdar'ınmış. Mustafa can havliyle yalvardı.

"Abi! Ne olur yardım et bana!"

Üç yıldızlı, "Biz giriyoruz evlat!" dedi. Sonra Serdar'a kuşkuyla bakarak, "Bu arkadaş da sizden mi?" diye sordu.

"Bizden amirim."

Serdar'la tokalaştılar.

"Siz burada bekleyin çocuklar, biz zanlıyı alır geliriz" dedi üç yıldız Rıfat.

Üç yıldızlının uzun zamandır böyle bir aksiyona ihtiyacı olduğu belli oluyordu. Adamın gözleri âdeta parlıyordu. Bu harekâttan kendini mahrum etmeye hiç niyeti yoktu.

Serdar, Mustafa'yı kenara çekerek, "Ne diyor oğlum bu herif, ne zanlısı, ne yakalaması, ulan yoksa üniversitedeki sakallıyı mı buldun sen? Çakal seni! Bak bize hiç söylüyor mu? İyi ki minibüse bindiğini görüp takip etmişim seni!"

"Abi iş bildiğin gibi değil!"

"Aferin lan! Nasıl buldun herifi?"

Ekip apartmana girdiğinde oluşan gürültüye kapıcı alt kattan çıktı. Serdar ve Mustafa da ekiple birlikte apartmana girdiler. Kapıcı şaşkın şaşkın olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle, "Hangi daireye geldiniz amirim" dedi.

"Birinci kattaki caddeye bakan daire."

"Tülay Hanım için mi geldiniz?" dedi daha da şaşırarak.

Üç yıldızlı, "Tülay Hanım kim?" diye sormayı gereksiz buldu. Hedef belliydi. Eve girilip zanlıyı alacaklardı.

Kapıcının söylediklerini duyan Serdar, hayretle Mustafa'ya, "Sakallıyı, Tülay denilen bu kız mı saklıyormuş?" dedi saf saf.

"İşler bildiğin gibi değil abi. Sakallı makallı yok burada!"

Mustafa ve Serdar da ekibin peşinden birinci kata çıktılar. Polislerden biri merdivenlere, diğeri asansörün hizasına mevzilendi. Tabancalar çıktı, mermiler sürüldü. Tülay'ın karşı komşusunun sokak kapısının kilidi döndü, kapı aralandı, uykulu gözlerle orta yaşlarda bir kadın başı göründü.

"Gir içeri, gir gir!" diyerek kapıyı kapamasını emrederek, kadına kapıyı zorla kapattırdılar.

Mustafa basamakları çıkarken bacaklarından dermanın kesildiğini fark ediyordu. Bir anda yaşlanmıştı.

Üç yıldızlı, zile bastı, merdivenlere çekilip duvarı kendine siper ederek nişan aldı. Serdar ve Mustafa basamaklarda olan biteni izliyorlardı. Kapı açılmayınca üç yıldızlı tekrar kapıya yaklaşıp zile bastı. Uzun bastı ama. Zilden elini çekmedi.

"Aç kapıyı, polis!"

İçeriden sesler işitildi, kapının kilidi dönerken polisler tetikteydi.

Mustafa umutsuzlukla, "Arkadaşlar buna hiç gerek yok" dedi titreyen bir sesle.

Serdar, "Ne diyorsun oğlum, bırak adamlar işlerini yapsınlar, niye gerek olmasın?" dedi.

Mustafa ağlamaya başladı.

"Abi, ben sıçtım!"

Kapı açıldı, üzerinde eşofmanla Tülay, şaşkın, korkulu gözlerle polislere bakakaldı.

"Eller yukarı! Yat yere, yat yere!"

Tülay'ın gözleri merdivenlere sinmiş olan Mustafa'yı buldu.

Mustafa bayılmadan önce Serdar'ın son sözlerini hayal meyal işitti.

"Bu senin Tülay, değil mi yahu?"

Semra'dan kendimi sokağa attığımda karmaşık duygular içinde eziliyordum. Bir tarafım, hemen koşa koşa geri dönüp af dilememi ve kendimi Semra'nın güçlü kollarına bırakmamı söylerken, diğer tarafım, ki bu zannedersem vicdandı, Oya'yı hayatımdan çıkarmamamı öğütlüyordu. Öyle ya da böyle sonunda bir karar vermek zorunda kalacaktım. İki kadınla birlikte sonsuza kadar böyle gitmeyeceği belliydi zaten.

Apartmana girip alt kata indim, Murat'ın kapısını çaldım. Epeyce bir bekledikten sonra bir kez daha çaldım kapıyı. Ayak seslerini işittim, Murat kapıyı açtı. Üzerinde atlet, altında pijama. Saç baş dağınık. Beni görünce içeri gidip anahtarımı getirdi.

"Oğlum sen hep uyuyor musun?"

"Saat bire geliyor amirim."

"O kadar oldu mu ya? Temizlediniz mi banyoyu?"

"Temizledik amirim. Evin diğer odalarının da şöyle bir tozunu aldık."

"Eyvallah."

"Şu aidatı da vereyim" diyerek cüzdanımdan Serdar'dan aldığım üç yüz liraya yüz lira daha ekleyip

uzattım. İçeriye gidip aidat makbuzunu getirdi. Cüzdanımdaki son paralardan bir yirmi lirayı eline sıkıştırdım.

"Amirim buna hiç gerek yoktu."

"Daha fazla vermek isterdim ama ben de çok sıkışığım. Maaş yatınca inşallah."

Şevket Abi'nin birinci kattaki dairesinin önünden geçerken beni bekliyormuş gibi kapı birden açıldı, Şevket Abi çizgili pijamalarıyla önüme attı kendini.

"Merhaba Galip oğlum, nasılsın bakalım?"

"İyiyim Şevket Abi. Sen nasılsın? Bu saatte daha yatmadın mı?"

"Seni bekliyordum Galip'cim."

"Hayırdır abi!"

"Gelsene içeriye."

"Abi gelmeyeyim, çok yorgunum!"

"Beş dakika. Gel hadi" diyerek kolumdan tutup beni içeri sürükledi. Arkamdan kapıyı kapadı.

Antrede dikilmeye başladık.

"Biliyorsun bu Pazar apartmanın yenilenmesi için toplanacağız."

"Biliyorum abi, Murat söyledi."

"Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Apartmanın acil yenilenecek kadar çok eski olduğunu düşünmüyorum. Zaten, eve geceden geceye geliyorum. Yenilenmese de olur."

Şevket Abi hayret dolu gözlerle bakıyordu.

"Niye öyle söylüyorsun Galip. Binamız yenilense iyi olmaz mı, evlerimizin değeri artacak."

"Bu kış kıyamette bir de taşınmayla mı uğraşacağız be abi?"

"Sen hiç merak etme. Sen 'evet' de, ben senin evi taşırım."

Güldüm.

Şevket Abi sesini alçaltarak, bir sırrı paylaşır gibi, "Yan apartmanın yöneticisi Sadık Bey'le birlikte bir inşaat firmasıyla görüştük. İki binayı yıkarak yerine büyük modern bir bina yapmak istediklerini söylediler. Güzel bir teklif verdiler. Kiralarımızı da ödeyecekler. Ama şu beş numaradaki Kâmuran Hanım bu firmayı istemiyor. Onun da konuştuğu başka bir firma varmış. İlla, o olsun diye tutturuyor."

"Abi bu meseleler toplantıda konuşulur, oy birliğiyle bir karara varılır."

"Ben de onu söylüyorum. Oy birliği çok önemli Galip. İşi bizim firmanın alabilmesi için senin oyun çok önemli. Bizim firma lehine oy kullanırsan işi bitiririz. Ben üç ve dört numarayla da konuştum. Onlar da bizim firmayı istiyorlar."

"Bakarız abi. Önce firmanın sunduğu şartları bir inceleyelim."

"Söylüyorum ya sana, bu firmanın şartları çok iyi. Adamlar kiralarımızı da en yüksekten ödeyecekler."

Şevket Abi bu işi bağlarsa inşaat firmasından cebine girecek avantayı merak ettim doğrusu. Bu rantsal dönüşüm nedeniyle, açıkgöz inşaat firmalarının daire sakinlerine vadettikleri avantalardan dolayı kırk yıllık komşular bir anda gırtlak gırtlağa geliyordu!

Kapıya doğru hareketlenince Şevket Abi kolumdan yakaladı.

"Senin de sıkışık olduğunu biliyorum Galip. Polis maaşıyla nereye kadar! Hayat pahalı. Hepimiz ayın sonunu zor getiriyoruz."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülüş belirdi.

"Doğrudur abi. Yalan yok."

"Ben de onu diyorum. Benim yanımda ol, seni de göreceğiz."

Aldığım nefes öfkeden yetmemeye başladı. Ama

diğer yandan, Serdar'dan aldığım üç yüz lira borç aklıma gelince, Şevket Abi'ye hak verdim. Ayın sonunu ondan bundan aldığım borçlarla zar zor getiriyordum. Havadan gelen bir miktar destek hiç fena olmazdı. Karşılığında yalnızca bir oy verecektim. Ha o inşaat firması olmuş, ha bu inşaat firması. Benim için çok da fark etmezdi. Kapıyı açıp çıktığımda Şevket Abi kolumu bıraktı. "Sen bunu Pazar'a kadar bir düşün" dedi.

Eve girdiğimde ilk işim banyoya bakmak oldu. Kapı yerine takılmıştı. Küvet, fayanslar, taşlar pırıl pırıldı. Her yer çamaşır suyu kokuyordu. Küvetin yanına çömeldim ve Oya'nın dün geceki o hâlini düşündüm. Kanın aktığı fayanslara içim sızlayarak dokundum. Kuvvetli bir ağlama hissine kapılınca kendimi yatak odasına atarak balkona çıktım. Bir sigara yakıp karanlığa gömülmüş pencerelere baktım. Kafamda o kadar çok açık kalmış çekmece vardı ki, onları kapatmak için verdiğim uğraş beni çok yormuştu. Birini kapatırken bir yenisi açılıyordu. Karanlık gökyüzüne baktıktan sonra sigarayı fırlatıp içeri girdim, yattım.

Serdar otomobili Üsküdar Salacak sahilinde kenara çekti. Kaloriferin çalışması için motoru kapatmadı. Mustafa sessizce denizi seyrediyordu. Karşıda Topkapı Sarayı ışıl ışıldı. Sultanahmet ve Ayasofya da şıklık yarışında birbirleriyle yarışıyorlardı. Kız Kulesi karanlık denizin ortasında hüzünlü bir yalnızlığı çağrıştırıyordu. Balıkçı tekneleri hırçın denizdeki mesailerinin ardından yorgun, barınağa çekilmiş, uyuyorlardı.

Serdar torpidoya uzanıp bir sigara paketi çıkardı.

"Senin yüzünden tiryaki olacağım" dedi Mustafa'ya sitemle.

Mustafa, Serdar'a utangaç bir bakış attı.

Serdar sigarayı yakıp camı araladı. Otomobilin içinin sıcaklığı birden düştü.

"Ne olacak senin bu hâlin Mustafa? Ne salak adamsın ya!" dedi.

"Ne yapsaydım abi? Birden amiri karşımda görünce heyecanlandım işte!"

"Yerim amirini!" diye bağırdı Serdar. "Oğlum sen cinayet masası komiser yardımcısısın. Biraz kendine güvensene! Ne yaptığını sorduklarında, 'size ne lan' deyip siktir edemedin mi herifleri!"

"Edemedim abi. Edemedim işte! Tülay'ın evini gözlediğim için birden polisleri karşımda görünce panikledim. Ben sizin gibi değilim abi. Yüzüm tutmuyor. Hazır cevap olamıyorum."

"Böyle tırsak olursan hiçbir zaman iyi polis olamazsın Mustafa. Böyle gidersen, pek yakında Galip seni postalar. Zaten önceden vukuatın var. Adam o yaptığını hâlâ unutamıyor. Sen onun gülüp geçtiğine bakma. Aklını başına topla!"

Serdar, Mustafa'nın endişeli bakışlarına üzülse de, belli etmedi. Acemi bir elemana iş, ya severek ya da döverek öğretilirdi. Bu, elemanın istek ve kapasitesine bağlıydı. Ama sonunda o iş öğretilirdi. Mustafa dayak yiyerek işi öğreniyordu.

"Şimdi anlat bakalım; kızın evinin önünde işin neydi? Bu kadar seviyorsan kızı arayıp konuşsana!"

"Ne konuşayım abi?"

Serdar sigaraya yüklendi, içerinin duman olmaması için dumanı camdan dışarıya saldı.

"Oğlum sen nasıl bir cinssin? Bu kızla bir yakınlığın olmadı mı, bu kıza bizden bilgi taşımadın mı?"

Mustafa'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Utangaç ve çekingen baktı Serdar'a.

"Seni utandırmak için söylemiyorum bunları. Aranızda bir mesai olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Aç telefonu, konuşmak istediğini söyle. Her akşam evinin önünde ne bekliyorsun sokak köpekleri gibi! Kendine saygın yok mu senin! Hoş, bu akşam olanlardan sonra kız seninle artık sittinsene konuşmaz ya!"

Karadeniz'e doğru koca bir tanker ilerliyordu. Karanlık denizin içinde karanlık bir tanker. Ne kadar ürkütücüydü!

Mustafa utanarak gülümsemeye çalıştı.

"Haklısın. Tülay'ı sonsuza kadar kaybettim. Sence benden nefret ediyor mudur?"

"Allah'tan, kızdan defalarca özür diledim de, üstüne sen de küt diye bayılınca, biraz sakinleşti. Yoksa, bu iş mahkemeye kadar giderdi. Senin üç yıldız bir şey söylemezse, hakkında idari soruşturma açılmaz. Ulan, koskoca cinayet masasının, İlçe Emniyeti'nin karşısında düştüğü duruma bak!"

"Atın beni Cinayet Masası'ndan abi. Rezil ettim bölümü. Aptalın tekiyim ben."

"Galiba sende biraz aptallık var Mustafa ya da çok safsın, anlayamadım."

"Bir türlü aklımdan çıkaramıyorum Tülay'ı abi. Zamk gibi yapıştı zihnime." Elleriyle kafasını tuttu, salladı. "Tülay'ı düşünmeden bir saniyem geçmiyor. Onun varlığını hissedebilmek için gidiyordum evinin önüne. Onu göremesem bile evde olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu."

Serdar kuşkuyla bakarak, "Ya da gece biriyle çıkıp çıkmadığını görmek için" dedi.

Serdar sigarasını bitirip sokağa fırlattı, camı kapattı. Ellerini ovuşturdu. "Haydi gidelim."

"Bu gece arayıp özür dilesem mi?" dedi Mustafa. Serdar'dan onay bekleyen bir tonla.

"Aptal mısın, saf mısın, hâlâ anlayamadım."

Mustafa'nın yüzü asılarak, aklına korkunç bir şey gelmiş gibi. "Bu akşam olanlardan Galip Amir'imin haberi olur mu?" dedi.

Serdar yine alaycı bir üslupla, "Galip'e gelinceye kadar çoktan bütün İlçe Emniyet'lerine sakız olmuşuzdur" dedi.

Serdar otomobili hareket ettirdi. Harem otogarı gecenin bu vakti uyumuyordu. Otobüsler girip çıkıyordu. İnsanlar valizleriyle seyahat bürolarının önünde bekliyorlardı. Seyahat firmalarının elemanları Anadolu'muzun bir sürü güzide illerinin adlarını bağırıyorlardı. Arabalı vapurlar son seferlerini yapmışlar, dinlenmeye çekilmişlerdi. Az ileride peş peşe otomobillerin kırmızı fren ışıkları birikmeye başladı. Haydarpaşa limanından sırtlarına konteynerlerini yüklemiş tırlar çıkış yaptıkları için trafik durmuştu.

Serdar, Mustafa'yı eve bıraktı. Mustafa inerken hemen yatıp uyumasını tembihledi. Bütün bu olanlara rağmen, Serdar, Mustafa'ya çok kızamıyordu. Çünkü, kendi durumunun da Mustafa'dan farklı bir yanı yoktu. Mustafa, Tülay'ı aklından çıkaramıyorsa, o da Melike'yi aynı biçimde zihnine hapsetmişti. Mustafa'yı eve bıraktıktan sonra Kızıltoprak'a gitti.

Fulya kapıyı açtığında Serdar pişman bir yüz ifadesi ve en tatlı sesiyle, "Özür dilerim" dedi.

Fulya bütün gücüyle Serdar'a sarıldı.

10

Ertesi sabah, Serdar ve Mustafa'yı, profesörün eski eşi Füsun'la konuşmak için kadının çalıştığı üniversiteye yolladıktan sonra ben de bölümün sıkıcı bütçesini hazırlamak için, kolları sıvayarak, bilgisayarın başına geçtim. Tasarruf önlemleri nedeniyle bölümün iki otomobilinden birini geri almak istiyorlardı. Şu aralar, Emniyet'te harcamalar çok kısıldığı için, bizim otomobillerden birinin başka bir bölüme gideceğine kesin gözüyle bakabilirdik. Eğer Serhat Engin gözaltına alınmasaydı, aracın bizde kalması yönünde bir şansımız olabilirdi. Ama bugün işe başlayan Ahmet Saygun'un bu konuda ne tavır sergileyeceğini bilmiyordum. Araçlardan birinin gideceği kesinleşirse, kendi otomobilimi verip Serdar'ınkine dokunmayacaktım. Emniyetin aracını kendisinin sandığı için, eğer onu otomobilsiz bırakırsam uzun süre kendine gelemeyebilirdi. Ben de bu vesileyle, işe gidip gelirken trafik çilesinden kurtulmayı planlıyordum.

Geçen yıl dışarıda yediğimiz yemek tutarlarına, kırtasiye harcamalarına, silah masraflarına bu yılki tahminî enflasyon oranını ekledim. Ayrıca, bu yıl içerisinde bölüme muhtemel alacağımız elemanın maliyetini de hesaplayarak, çıkardığım yeni rakamları tabloya yazdım. Sıra eğitim bütçesine geldi. Polislerin mesleki kariyerleri açısından üniversitelerin İnsan Hakları bölümlerinde yüksek lisans yapma zorunluluğu getirileceğine dair rivayetler dolaşıyordu ortalarda. Hatta, bazı bölgelerdeki komiserlerin bu eğitime başladıklarına dair söylentiler

kulağıma geliyordu. Umarım, bu konuda bir zorlamayla karşılamazdık. Yoksa, biz tembellerin bu yaştan sonra tekrar okula dönmesi hiç iyi olmazdı. Şimdilik, İnsan Hakları eğitimini hesaba katmayarak çok düşük bir rakam belirleyerek tablodaki eğitim hanesine ekledim.

Telefon çaldığında neredeyse bütçeyi tamamlamıştım. Semra'nın alışık olduğum o şuh sesi yerine, yaşça çok daha küçük ve daha çocuksu ince bir ses, Ahmet Saygun'un beni görüşmek için çağırdığını söyledi.

Başlıyorduk. Hazırladığım tabloyu bilgisayara kaydettikten sonra Ahmet Saygun'un huzuruna çıkmak için yukarı kata ışınlandım.

Semra'nın yerine göreve başlayan üniformalı kızcağız, merdivenlerden yukarıya koşarak çıkıp nefessiz kalmaya değecek kadar güzel değildi ne yazık ki. Neredeyse Semra'nın yarı yaşında olmasına rağmen, onun kadınsılığından eser yoktu. Saçları kısaydı. Çenesi uzundu. Zayıf olduğu için yanakları çökmüştü. Kollar zayıf, göğüs namınaysa ufak bir çıkıntı bile fark edilmiyordu. Boyu uzun ve çok zayıftı. Elli kilo var yoktu. Beni görünce ayağa kalkıp damarlı, ince elini uzattı. Tokalaştık. Elleri tüy gibiydi. Adı Sevgi'ymiş. Karşılıklı memnun olduk. Ah Semra ah, seni çok arayacağım be!

Ahmet Saygun'a geldiğimi haber verdi. Telefonu kapattıktan sonra içeri girmemi söyledi. Başlıyorduk.

Kapıyı tıklatıp odaya girdim. Ahmet Saygun'a baktım. O da bana baktı. Gülümsedik. Masasından kalktı, "Hoş geldin Galip" dedi, tokalaştık. Oturmamı işaret etti.

Karşımdaki adamın eski müdürümüz Serhat Engin'le tip olarak hiçbir benzerliği yoktu. Bir kere, uzun boylu değildi. Orta boyluydu, tıknaz duruyordu. Allah benden esirgediği saçları Ahmet Saygun'un kafaya monte etmişti. Fırça gibi saçlar simsiyahtı. O siyah saç ormanı içinde bir tek ak saç teline rastlamak için büyüteç gerekiyordu.

Kalın çerçeveli gözlükler zeytin karası ufak gözlerini derinlere saklamıştı. Ayrıca, yüzüne de bilgiç bir hava katmıştı. Sevimli, mülayim bir ifadesi vardı. Yanağındaki kocaman ben, insanın gözünün takılmasına neden olacak büyüklükteydi. Bıyıkları da simsiyahtı. Üzerinde güzel bir lacivert takım elbise vardı. Kravat takmamıştı.

"Yeni görevinizde başarılar dilerim amirim" dedim.

"Teşekkür ederim Galip. Hep birlikte çok güzel işler yapacağız."

Tok, güven veren bir sesi vardı.

"Bundan adım gibi eminim amirim" diyerek ufak bir yağcılık yaptım.

"Yüzüne ne oldu?"

"Geçen akşam ufak bir arbede yaşadık, önemli değil."

"Dikkatli olun. Kendinize iyi bakın."

"Bakarım amirim."

"Adını gelmeden çok duydum. Sen ve ekibin İstanbul'da hiç faili meçhul bırakmıyormuşsunuz" dedi gülümseyerek. "Ayrıca, o gece Emniyet'e gelip burayı savunduğunuz için teşekkür ederim. Eğer bugün vatan bölünmediyse; bu sizlerin vatanperverliği sayesinde gerçekleşmiştir."

"Görevimizdi. Emniyet'i teslim edecek hâlimiz yoktu."

"Çok şükür, Allah'ın yardımıyla bünyeye saldıran kanserli hücreleri yok etmeyi başardık. Sıra, bünyedeki saklı habislerin ortaya çıkarılıp ayıklanmasına geldi. Biz de bunu yapacağız. Bu yüzden, sen ve ekibinin hep tetikte olmanızı, gözünüzü, kulağınızı dört açmanızı istiyorum."

Başımla onayladım.

Ahmet Saygun benden muhbirlik yapmamı isterken ifadesi sertleşmiş, yüzündeki o sevecenlik kaybolmuştu.

Masasından kalktı, karşıma oturarak bana yakın olduğunu hissettiren bir havaya büründü.

"Eski amirin Serhat Engin için sakın üzülme. Biliyo-

rum, çok uzun yıllar birlikte çalıştınız, çok cinayet çözdünüz, ama Serhat Engin de diğer örgütün Emniyet'teki imamlarından biriydi. Eğer başarılı olsaydılar, Serhat Engin Emniyet amiri olacaktı ve başta sen ve ekibin olmak üzere, o gece Emniyet'te karşı koyan bütün vatanperver polisleri hapse tıkacaklardı. Belki de öldüreceklerdi hepinizi. O yüzden, sakın içinde kuşku ve üzüntü olmasın Galip. Adalet var bu ülkede. Çok şükür devletimiz bütün bunlarla başa çıkabilecek güçte. Allah devletimize zeval vermesin."

Yine başımla onayladım.

"Ben düzenli çalışmayı severim, disipline hayranımdır. Senin de böyle olduğunu duydum."

Bunu bir de kadınlara sormalı, dedim içimden.

Saatine bakarak sohbetimizin sonuna geldiğimizi belli etti.

"Sizden bir şey rica edeceğim" dedim.

"Tabii."

Moda'daki profesör cinayetini ve elimizdeki bulguları anlattıktan sonra Ahmet Saygun'un bana karşı gösterdiği samimiyetinden de güç alarak, dergâhlarla yakınlığını bildiğimi sezdirerek, Üsküdarlılar Dergâhı'na girebilmenin bir yolu olup olmadığını sordum. Gözlüklerini çıkardı. Gözlerini kısarak bir süre bana bakarak düşündü.

"Önce TEM'in Üsküdarlılar Dergâhı'yla ilişkisi olup olmadığını öğrenelim. Sonuçta, dergâhın adını Mümtaz söyledi sana."

"Bence bu planımızdan onlara bahsetmeyelim amirim."

"Neden?"

"Çünkü, işimize taş koyabilirler. Adamların nasıl sorgu yaptıklarını kendi gözlerimle gördükten sonra bu bilgiyi onlarla paylaşma taraftarı değilim."

"Problem çıkmasın sonra."

"Ruhları bile duymaz. Adı üzerinde, gizli görev! Biz yalnızca dergâhtan bir elemanı alıp çıkacağız. Örgütle mörgütle işimiz yok. Gerisiyle Mümtazlar ilgilenir."

"Katilin profesörü tehdit eden o sakallı olduğuna emin misin?"

"Emin değilim ama bir yerden başlamamız gerekiyor. Şu an için, elimizdeki tek adres bu dergâh."

"Sıkıntılı iş. Böyle kendi başıma habersiz iş yapma taraftarı değilimdir, ama cinayeti de çözmek için başka seçeneğimizin olmadığını görüyorum."

"İnanın amirim başka seçeneğimiz yok. TEM'i bilgilendirirsek, işlerine karışmamıza rıza göstermeyeceklerdir; iş yatacaktır."

Biraz düşündükten sonra derin bir nefes aldı, "Dediğin gibi olsun. Söylemeyelim bakalım" dedi.

Cebinden beyaz bir mendil çıkarıp gözlüklerinin camlarını silerken, "Valla Galip, benden bu yardımı istediğine göre, benim hakkımda az çok bilgi sahibi olmuşsun. Güzel. Hoşuma gitti. Araştırmacı personeli severim. Dergâhlarla ilişkilerimi muhtemelen biliyorsun. İlişkide olduğum dergâhlar diğer örgüt gibi, bu tarz eylemlere kalkışacak yapıda ve zihniyette değildir. Tek amaçları, Allah yolunda ibadet ve güzel dinimizi yaşatmaktır."

"Bundan eminim."

"İçlerinde bir katil barındıracaklarını pek olası görmesem de, eğer böyle bir çürük varsa, bir an önce ayıklanmasında fayda olduğu kanaatindeyim."

Gözlüklerini takıp mendilini cebine koyduktan sonra koltuktan kalkıp masasına geçerek aramızdaki dostluğun yeterli olduğunu, ilişkimizin tekrar alt üst emir komuta zincirinde devam edeceğini hatırlattı.

"Eğer seni dergâha sokabilirsek, dinî bilginin yeterli olması, şüpheleri üzerine çekmeden araştırma yapman açısından çok önemli. Dinle aran nasıl Galip?"

Buyur buradan yak! Ne cevap vereceğim şimdi! Çok iyidir diyerek yalan söylemek hiç içimden gelmiyor ama bu din min işleriyle hiç aram yoktur demek de az önce kurduğumuz dostluk bağlarını koparabilirdi.

"Mesela, namaz kılar mısın, camiye gider misin Galip?"

Yüzüme kararsız ifademi yansıtmadan ve kekelemeden bu testten alnımın akıyla çıkmalıydım. Herif, dergâh ayaklarına resmen benim inançlarımı sorguluyordu.

"İşlerimizin yoğun olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. Yeri geliyor, gecenin bir yarısına kadar çalışıyoruz. Bu yüzden, ibadet edecek pek zaman bulamıyorum ne yazık ki. İşin doğrusu bu. Yalan yok!"

Oysa, yalanın dik alası vardı!

Ahmet Saygun anlayışlı bir tavırla gülümsedi. Bakışları, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyi yansıtmıyordu. "Çalışmak da bir tür ibadettir. Allah'ın katında önemli bir yeri vardır. İbadet insanın içindedir. Allah görür. Ezan sesini duyunca ne hissedersin?"

Dikkatlice yüzüme bakıyordu. Söyleyeceklerime değil de, yüzümün ifadesinden fikrimi öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Diğer örgütten kurtulmuştuk ama yerine başka bir dinî yapılanmanın içine düşmüştük. Üst bıyık alt sakaldı!

Kendi çapımda dindar bir insanla ufaktan bir empati kurup yüzüme o huşu ifadesini vermeye çalıştım.

"Tüylerim diken diken olur" dedim.

"Ne kadar doğru söylüyorsun. İnsana huzur veriyor, değil mi?"

"Hem de ne huzur!"

"Tamam öyleyse" diyerek ayağa kalkıp elini uzattı. Tokalaşırken, "Bu dergâh konusunda sana en kısa sürede haber vereceğim" dedi. Yanından çıktım. Sevgi'ye gülümsedikten sonra odama döndüm. Zannedersem, sınavı geçmiştim.

11

Haftanın bu son iş günü, Serdar ile Mustafa, Aziz Aksoy'un eski eşi Füsun Hanım'la konuşmak için Maltepe Üniversitesi'nin Başıbüyük'deki kampüsüne gidiyorlardı. Yola çıkmadan önce Serdar kadını arayarak, randevu almıştı. Otomobili Serdar kullanıyordu. Süreyyapaşa'daki Nar City'nin renk cümbüşünü, sevimsiz binaları geride bıraktıktan sonra kendilerini iki tarafı ormanlarla çevrili virajlı bir yolda buldular. Mustafa asık yüzle oturuyordu. Dün akşam yaşananlardan sonra utancından ağzını bıçak açmıyordu. Serdar camı aralayarak içeriye temiz dağ ve orman havasını doldurdu. Yolun kenarında köylü kadınlar günlük süt ve tavuğun kıçından az önce çıkmış taze yumurtaları tezgâhlarına dizmişlerdi. Tarladan toplanmış domatesler, biberler insana kahvaltı yapma isteği veriyordu. Kavanoz kavanoz ballar da tezgâhları süslüyordu.

Mustafa suskunluğunu bozarak, "Abi dönerken burada dursak mı, taze yumurta falan alırız" deyiverdi.

Serdar büyük bir angaryaya maruz kalmış gibi suratını ekşiterek, "Yolda durup bir şeyler almaktan hiç hazzetmem" diye cevap verdi.

Mustafa yine sessizliğe büründü. Serdar ufak bir zaman yolculuğuna çıkarak yoldaki tezgâh maceralarını anlattı.

"Çocukken otomobille şehirdışında bir yere giderken annem yolda babamı her gördüğü tezgâhın önüne yanaştırırdı. Yok kavunmuş, yok karpuzmuş, yok zartmış, yok zurtmuş... Zavallı adam, sırf bu yüzden iki saatlik yolu

beş saatte alırdı. Bagaj tıka basa dolar, sığmayanları da arka koltuğa yanıma sokuştururdu annem. Bütün poşetleri eve taşımak da bana düşerdi."

Mustafa yine cevap vermedi. Yalnızca gülümsemekle yetindi.

Serdar virajı sert alınca Hyundai'nin kıçı savruldu, Genç adam direksiyonu ters tarafa kırarak otomobili yolda tutmayı başardı. Sonra hızını biraz düşürdü.

"Yavaş abi" dedi Mustafa korkuyla, camın üzerindeki kola iki eliyle sarılarak. "Tamam. Durmayız. Sen küçükken resmen travma yaşamışsın ya!"

Virajın ardından Marmara Eğitim Köyü'nün devasa kampüsü çıktı karşılarına. Kapıdaki güvenliğe kimliklerini gösterip Füsun Hoca'nın fakültesini öğrendiler. Kampüs çok büyüktü. Ormanın tam ortasına kurulmuştu. Yolun solunda basket sahaları, yürüyüş parkuru, öğrencilerin araçları için otoparklar; yolun sağ tarafındaysa, ise, fakülte binaları sıralanıyordu. Öğrenciler binalara girip çıkıyorlardı. Kampüsün içindeki yoğun araç trafiği göze çarpıyordu. Günümüzün öğrencileri üniversiteye babalarının altlarına çektikleri otomobillerle geliyorlardı. Birbirinden lüks otomobiller resmi geçit yapıyorlardı. Kampüs o kadar büyüktü ki, içeride belediye otobüs durağı bile vardı. Karşı yönden gelen, içi tıka basa öğrenci dolu Maltepe - Marmara Eğitim Köyü belediye otobüsü yanlarından geçti. Serdar otomobillere kurulmuş züppelere, sonra otobüsü tıka basa doldurmuş gençlere bakarak sosyal adaletsizliğe iyi dileklerini sundu.

İnsan ve Toplum Bilimleri fakültesinin önüne park ettiler. Araçtan çıktılar. Taze, serin bir hava yüzlerine çarptı. Yüksek rakımda oldukları için çok ileriden deniz gözüküyordu. Huzurlu bir sessizlik vardı. Doğanın sessiz diliydi bu.

Fakülte binasından içeri girdiklerinde o huzurlu sessizlik sona erdi. Fakültenin koridorları dışarıya göre çok daha hareketli ve canlıydı. Öğrenciler dersliklerin önlerinde kümelenmiş, sohbet ediyorlar; kapılar açılıyor, kapanıyor, birileri birilerine sesleniyor, uğultular yayılıyordu. Panolara bir sürü seminer, konferans, sempozyum posterleri asılmıştı. Bazılarının tarihi geçmişti, bazılarınaysa daha zaman vardı. Serdar bu aralar üniversitelerle çok haşır neşir olduğu için mutluydu. Bu sayede, o çok sevdiği üniversite yıllarına geri dönmüştü. Bir öğrenciye Füsun Hoca'nın odasını sordular. Üst kattaymış. Yukarı çıktılar. Üst kattaki koridorda yalnızca öğretim görevlilerinin odaları bulunduğu için alt kata göre çok daha sessizdi. Kapıların üzerindeki adlara baka baka koridorda yürüdüler. Prof. Dr. Füsun Yalçınkaya adını görünce odanın kapısını tıklatıp içeri girdiler.

Masasında oturan ve kapı açıldığında merakla onlara bakan kadın altmış yaşlarındaydı. Biraz kiloluydu. Saçları erkek gibi çok kısa kesilmişti. Kalın gözlükleri yüzünü kaplıyordu. Polisler kendilerini tanıttılar. Başsağlığı dilediler. Masanın önündeki iki koltuğa oturdular. Yerler duvardan duvara halıyla kaplıydı ve üzerine renkli kilimler serilmişti. Kütüphane tıka basa kitap doluydu. Kapının hemen yanına toplantı için yuvarlak bir masa, dört tane sandalye konmuştu. Masanın üzerinde, tıpkı Aytekin Aksoy'un ve Seyfi'nin odasındakiler gibi, beyaz ciltli onlarca tez dosyası üst üste yığılmıştı. Füsun Yalçınkaya'nın masası da pek derli toplu sayılmazdı ama bu dağınıklık odaya sıcak bir hava katıyordu.

"Eski eşiniz Aziz Aksoy hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz" dedi Serdar. Mustafa'ysa kütüphanedeki kitaplara bakıyordu.

Füsun Yalçınkaya çok üzgün görünmüyordu.

"Aziz'i ve Pelin'i kim öldürmek ister, hâlâ anlamış değilim" dedi.

"Çok üzüldünüz mü?"

"O da ne demek! Tabii ki üzüldüm ama kendimi de parçalayacak değilim."

"Nedenini öğrenebilir miyim?"

Mustafa yerinden fırlayarak kütüphaneye gitti, bir kitap çıkardı, kadına gösterdi.

"Felsefe kitaplarının arasına bir tane kanser kitabı karışmış hocam" dedi bilmiş bir tavırla.

Gösterdiği kitabın üzerinde *Ontolojiye Giriş* yazıyordu. Füsun Hoca'nın dudakları alaylı bir ifadeyle kıvrıldı, "Sizin bahsettiğiniz onkoloji. Bu ontoloji. Diğer adıyla, varlık felsefesi."

Mustafa bozulmuştu ama belli etmemeye çalıştı, kafasını sallayarak kitabı yerine koydu. Serdar, Mustafa'ya sinirle baktıktan sonra kadına dönerek az önceki sorunun cevabını beklediğini belli etti.

"Tabii ki, Aziz'in öldürüldüğüne çok üzüldüm. Ayrılmış olsak da sonuçta eski kocamdı, uzun bir hayat paylaşmıştık. Bir oğlumuz var. Ama az önce söylediğim gibi, kendimi parçalayıp günlerce yas tutacak hâlim yok. Doğruya doğru. Yine de, Aziz gibi bir insan bile bu biçimde ölmeyi hak etmiyor."

"Kaç yıl evli kaldınız?"

"Otuz yıl."

"Uzun zaman."

Acı acı gülümsedi ve derin bir iç geçirdi.

"Şimdi geriye bakıp düşününce bütün o yılların boşa geçtiğini anlıyorum. Evliliğimiz sona erince Aziz'e çok kızmıştım. Dünyaya küsmüştüm. Ama bir mesleğim vardı ve kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek güçteydim. Boşanan çoğu kadın gibi, evliliğin o korunak-

lı duvarları kalkınca sudan çıkmış balığa dönmedim. Çabuk toparladım ve yeni hayatıma hızla adapte oldum. Kendime eskisinden daha iyi bir yaşam kurdum."

"Az önce 'Aziz gibi bir insan bile bu biçimde ölmeyi hak etmiyor,' derken ne demek istediniz?"

Kadının gözleri sertleşti.

"Aziz başarılı ve çok zeki bir akademisyendi. Mesleğinde hızla yükseldi. Kırkına gelmeden profesör oldu. Ama meslekteki başarı bir insanı iyi yapmıyor ne yazık ki. Aziz'i de yapmadı. Bazı zaafları vardı. Çok savaş verdim ama benim de dayanma gücüm bir yere kadardı."

"Zaaf derken, sanırım Pelin Hanım'ı kastediyorsunuz?"

Başını salladı. Pelin'in adı telaffuz edilince kadının yüzünde ıstırap belirdi.

"Aziz'in yaşlanmayı kabul etmeyen bir yapısı vardı. Ölümden çok korkardı. Beraber, huzurla, el ele yaşlanacağımıza, o yanında daha genç birinin olmasını tercih etti."

Serdar bu konuda Aziz Aksoy'un yolundan gidecek pek çok erkek olduğuna emindi. Özellikle, Pelin'in cansız hâli bile, şu karşısındaki kadından katbekat güzelken.

Mustafa araya girerek, "Hocam çok affedersiniz, tam olarak felsefe bölümünde ne öğretiyorsunuz?" diye ilgisiz bir soru sordu.

Serdar'ın kızgın bakışlarına rağmen, Füsun Yalçınkaya gülümseyerek bu damdan düşer gibi soruyu önemsediğini belirten bir ifade takınıp "İnsanı" dedi. "İnsanı anlatıyoruz. Her şeyin ölçüsü insansa eğer ki öyle; onun evrenle, bilgiyle, nesnelerle ilişkilerini sorguluyoruz. Zihnimizdeki kavramları mercek altına alıyoruz. Bilginin değerini anlatıyoruz. Bilgi, inanç ayrımını vurguluyoruz."

Mustafa sanki çok anlıyormuş gibi başını sallıyordu.

"Felsefe okuyanların dinden çıktığı doğru mu?"

Serdar, Mustafa'ya öfkeyle mırıldandı.

"Saçma sapan konuşma be!"

"N'apayım abi, merak ediyorum" dedi Mustafa omuzlarını silkerek.

Füsun Hoca, "O işlere girersek biraz zor çıkarız" dedi gülümseyerek.

Masadaki telefon çaldı. Füsun Yalçınkaya, "Pardon" diyerek telefonu açtı.

"Merhaba Sevgi Hocam... Ben Assos'taki Kant sempozyumuna katılamayacağım ne yazık ki. Aynı tarihte, Uludağ Üniversitesi'nde çocuklar için felsefe oturumunda konuşacağım... Evet, yeni belli oldu. Oradan Ankara'ya geçeceğim. Biliyorsunuz, ODTÜ'deki Zihin felsefesi sempozyumunda konuşma yapacağım. Benim kusuruma bakmayın... Size iyi Kant anlatmalar... Dönünce sizden haberleri alırım."

Telefonu kapattı.

Serdar konuya dönerek, "Aziz Bey'le geçen Cumartesi bir tartışma yaşamışsınız" dedi.

"Bu sorunuzdan sanki beni şüpheli konumuna koyduğunuzu hissediyorum."

"Yalnızca soruyorum. Tartışmanızın nedeni neydi?"

"Nafaka. Aziz yükümlü olduğu nafakayı bir süredir ödemiyordu."

"Ne kadar?"

"İki bin lira."

"Fazla değilmiş. Niye ödemiyordu?"

"Sözüm ona, son zamanlarda maddi açıdan zorlanıyormuş. Eh, öyle genç bir kadınla evlenirseniz, maddi açıdan da, her açıdan zorlanmanız doğaldır" dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Siz de gidip yakasına mı yapıştınız?"

"O gün biraz sinirliydim. Üstüne bir de bu olay

gelince küplere bindim. Yaptığımı asla onaylamıyorum. Çünkü, şiddet hiç taviz vermediğim bir şeydir. Kapısına gitmemeliydim. Kendimi küçük düşürdüğümü biliyorum. Özellikle eski komşularıma karşı çok ayıp ettim. Yalnızca konuşmak istiyordum ama bana karşı vurdum duymaz tavırlarını görünce çileden çıktım. Kendimi kontrol edemedim. Her insanın bir tahammül sınırı olduğunu siz de benim kadar iyi bilirsiniz. Bunun okumakla, akademisyen olmakla hiçbir ilgisi yok."

Kapı tıkladı, genç bir kız girdi içeri.

"Hocam çok pardon, bölüyorum ama Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde yüksek lisans ve doktora ders programıyla ilgili toplantı var. Hatırlatmamı söylemiştiniz."

Kadın saatine baktı. "Biliyorum Dilek, sağ ol. Sen dosyaları al, önden git."

Dilek çıktı.

Füsun Yalçınkaya sandalyesinde kıpırdadı.

"Bir oğlunuz var sanırım?"

"Evet. Okan."

"Babasıyla arası nasıldı?"

"Bence bunu ona sorun. O size daha iyi cevap verecektir."

"Nerede bulabiliriz kendisini?"

"Kadıköy'de Tıkıntı adında bir esnaf lokantası var. PTT'nin arka sokağında. Bittiyse, toplantıya gitmem gerekiyor."

"Çarşamba akşamı neredeydiniz?"

"Bu sorudan hâlâ şüpheli durumunda olduğumu hissediyorum."

"Yine de bu soruyu sormak zorundayım."

"Eh, söyleyeyim bari. Çarşamba akşamı saat on yedi otuzdan geceyarısına kadar okuldaydım. O gün peş peşe iki yüksek lisans dersim vardı."

Sıkılarak sanki angarya bir iş yapıyormuş gibi, masasında duran kâğıtları karıştırdıktan sonra aralarından iki tane çekip çıkardı, Serdar'a uzattı. Yoklama listesiydi. Kâğıdın üzerinde üniversitenin adı ve amblemi, tarih, onun altında dersin adı yazıyordu. Zihin Felsefesi Sorunları. Alt alta adlar ve karşılarında imzalar atılmıştı. Kâğıdın en dibinde hocanın adı ve imzası duruyordu. İkinci yoklama kâğıdı da aynısıydı. Yalnızca dersin adı farklıydı. Felsefede Araştırma Yöntemleri.

"Bunlar yeterli olur mu? Hâlâ kuşkularınız varsa, o gün derse giren öğrencilerimle de görüştürebilirim sizi."

"Gerek yok. Sizce, Aziz Bey ve Pelin Hanım'ı kim öldürmüş olabilir?"

"Bunu bulmak sizin işiniz, değil mi?" dedi koltuğundan kalkarken.

Mustafa da ayaklandı ama Serdar hiç oralı olmayarak yerinden kıpırdamadı.

"Aziz Bey'in son zamanlarda tehdit edildiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum. Tehdit mi ediliyormuş?"

"Evet."

"Aziz'i kim, niye tehdit etsin ki? Türkiye'de jeoloji bu kadar önemli bir konu hâline geldi de ben mi bilmiyorum?" dedi alayla gülerek.

"Dinî görüşlerinden dolayı okulda bazı dinci öğrencilerin hedefindeymiş. Sizinle evliyken böyle sıkıntılar yaşamış mıydınız?"

"Geç kalıyorum. Aziz'in Allah'a inanmadığını biliyorum ama bundan ulu orta bahsetmezdi. Allah'a inananların aptal olduğunu söylerdi. Ama bu inancını son zamanlarda bir ideoloji hâline getirdiyse, onu bilemem. Bunu tehdit edenlere sormalısınız!"

Serdar, kadından daha fazla laf alamayacağını anla-

yınca, o da kalktı, teşekkür ederek tokalaştılar, kadının yanından ayrıldılar.

Okuldan sonra Kadıköy'e gittiler. Otomobili rıhtımdaki belediye otoparkına park ettiler.

Mustafa, "Abi gelmişken sosisli yiyelim mi, benim karnım çok acıktı" dedi Beşiktaş iskelesinin önündeki büfenin önünde. Millet büfenin önüne kümelenmiş, sosisli sandviçlerini iştahla götürüyordu.

"Boş ver. Okan bize yemek ısmarlar."

Trafik ışıklarından karşıya geçtiler, PTT'nin arkasındaki sokaktaki Tıkıntı'nın önüne geldiler. İçerisi tıkış tıkıştı. Kapının önüne de dört masa konmuştu ve masalar bu soğuğa rağmen doluydu. Millet şapur şupur yemeklere yumulmuştu. Masaların üzerlerinde plastik kutular içinde ekmekler dizilmişti. Tezgâhta fazla çeşit yoktu ama olanları da iştah kabartıyordu. Beyaz önlüklü aşçı yemekleri tabaklara koymakla meşguldü. Otuz yaşlarında, Aziz Aksoy'a çok benzeyen üzgün bir adam kasada duruyordu. Şişman garson ise siparişleri alıp aşçıya sipariş veriyordu: "Bir pilav üstü az kuru!"

"Bir porsiyon Bayburt Kebabı çek."

Şişman garson, Mustafa ve Serdar'a, "Az bekleteceğim abim, şimdi bir masa boşalacak" diyerek işine döndü.

Mustafa ağzının suyu akarak yemekleri keserken, Serdar kasada duran adama yaklaştı. Aziz Aksoy'a çok benzeyen, üzgün bakışlı adam Serdar'a baktı. Serdar kimliğini çıkarıp gösterdi.

"Polis. Cinayet Büro."

"Babam için geldiniz sanırım" dedi.

"Evet."

Arkadan bir müşteri parayı uzattı.

"İki patlıcan oturtma, iki cacık, bir pilav."

Okan anında tutarı hesapladı.

"On beş lira."

Mustafa, "Amma ucuzmuş burası be!" dedi.

Okan müşteriye paranın üzerini ve fişi verdikten sonra bizimkilere, "Aç mısınız, yemek yediniz mi?" diye sordu.

"Açız valla" dedi Serdar midesini tutarak.

Garson hemen az önce boşalan masaya bizimkileri oturttu. Siparişleri aldı. Yoğurtlu etli dolma, ortaya pilav üstü az kuru, Bayburt kebabı, iki komposto, iki kola. İki dakika sonra tabaklar masaya dizildi. Serdar ile Mustafa yemeklere iştahla yumuldular.

Mekân iyi çalışıyordu. Genç polisler yemeklerini yerken küçücük lokantaya giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Masalar dolup boşalıyordu. Okan hiç durmadan para alıp para üstü veriyordu. Serdar ile Mustafa yemeklerini bitirince garson yanlarına damladı.

"Çay içer miyiz abi?"

"İçeriz valla."

Çayı içtikten sonra Serdar, Okan'a hesabı ödemek istese de, Okan kabul etmedi. "Afiyet olsun" dedi.

"Ben biraz çıkıyorum, kasaya göz kulak olun" diye çocukları tembihledikten sonra lokantadan çıktılar, hemen bitişikteki kafeye girdiler. Boş bir masaya geçtiler. Kahve söylediler.

"Buyurun, sizi dinliyorum" dedi.

"Öncelikle başınız sağ olsun" dedi Serdar üzgün bir yüzle.

"Dostlar sağ olsun."

"Babanıza çok benziyorsunuz."

Okan'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı.

Serdar, "Bize babanız hakkında vereceğiniz en ufak bilgi bile çok önemli olabilir. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsek, katili o kadar çabuk yakalarız."

Okan'ın yüzündeki buruk gülümseme devam etti. "Bu soruşturma için ben doğru adres miyim, bundan emin değilim. Benden öyle işinize yarayacak bilgiler alabileceğinizi umuyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Size yalnızca aile olaylarını anlatabilirim. Çünkü, ben de fazla bir şey bilmiyorum."

Bir an durduktan sonra devam etti. "Öldüğüne tabii ki çok üzüldüm ama çok uzun zaman önce babamla yollarımız ayrılmıştı."

Garson kahveleri getirdi. Birer yudum aldılar.

"Bir şey sorabilir miyim? Sakın yanlış anlamayın, küçümsediğimden değil ama annesi ve babası profesör olan birinin bu işi yapmasını açıkçası biraz yadırgadım" dedi Serdar.

Okan gülümsedi. "Babam da çok yadırgamıştı. Lise yıllarımda ne istediğimi bilen biriydim. Babamı bir kusursuzluk simgesi olarak görmeme rağmen onun yolundan gitmemeyi kafaya koymuştum. Asla onun istediği kişi olmayacağımı biliyordum. Yapmak istediğim mesleği ona söyleyince çok eleştirdi, çok incitti beni. Kendisi gibi ünlü bir jeolog ve deprem uzmanı olmamı istiyordu. Anneminse babama göre daha geri planda kalmasına rağmen, yine de felsefeci, sosyal bilimci olmam konusunda ümitleri vardı. Kimse benim hayallerimi, ne olmak istediğimi umursamıyordu. Ben de inadına onları görmezden geldim. Kararımı verdim ve hayallerimin peşinden gittim. Bolu'da Aşçılık okudum. Okul bitince birkaç otelin mutfağında çalıştım ve sonra bu yeri açtım. Babam bu yaptıklarımı kabullenemedi. Onunla hesaplaşacaktım ama öldürüldüğü için bu şansımı kaybettim. Eski anlaşmazlıkları düzeltme şansım kalmadı. Bu dünyada her şeyin bilimden ibaret olmadığını ona gösteremedim. Bu anlamda, çok üzgünüm.

"Görüşüyor muydunuz?"

"Tabii ki görüşüyorduk. Belki çok sık değildi ama haftada birkaç kez buraya gelirdi. Onun kanatları altında olmadan benim kendi ellerimle toprağı kazarak başarılı olduğum gerçeğini kabullenmeye başlamıştı. Yine de bazen, jeolojinin ve deprem biliminin ne kadar ilerlediğinden bahsederek benim neler kaçırdığımı hatırlatmaktan kendini alıkoyamazdı."

"Okulda bazı öğrenciler tarafından tehdit edildiğini biliyor muydunuz?"

"Bir kere bundan bahsetmişti. Ama pek umursamıyordu. Yeni bir proje üzerinde yoğunlaştığını, bitince çok ses getireceğinden, çok kişinin zengin olma hayallerinin suya düşeceğinden bahsetmişti."

"Öyle mi! Bu proje ne hakkındaydı?"

"Çok gizliymiş. Yalnızca, depremle ilgili olduğunu söylemişti. Yeni bir fay mı ne keşfetmişler İstanbul'un göbeğinde. Hoş, zaten ben de pek ilgilenmedim."

"Ana!" diye feryat etti Mustafa. "İstanbul'un göbeğinde fay mı varmış!"

Okan, Mustafa'nın hâline hem şaşırıp hem de gülümseyerek, "Valla varmış" dedi.

"Sıçtık abi. Bizim ev kesin yıkılır."

Serdar'ın aklına, İTÜ'deki Aytekin Hoca ve Seyfi geldi. Bu projeyi bilse bilse onlar bilir, diye düşündü.

"Babanızın yeni eşi Pelin Hanım'la aranız nasıldı, görüşüyor muydunuz?"

"Hayır görüşmüyordum. Anneme bunu yapamazdım. Ayrıca, Pelin kendini beğenmişin tekiydi. Hem karakter hem de yaş olarak babama hiç uygun değildi. Babamın iş dışında bir zaafı da, genç kadınlara olan düşkünlüğüydü ne yazık ki. Evlilikleri boyunca annemi birçok kez aldattı. Annem her şeyi sineye çekti ama bir gün annemin kar-

şısına dikilerek, Pelin'i sevdiğini ve ayrılmak istediğini pişkince söyleyiverdi."

"Aziz Amca zengin miydi?" dedi Mustafa.

Serdar ve Okan, Mustafa'ya garip garip baktılar. Mustafa'nın ağzından çıkan her şey olay oluyordu.

Okan gülümseyerek, "Evet Aziz Amca zengindi. Ama bu zenginliği kariyerinden gelmiyordu. Bir profesörün maaşı en fazla kaç kuruş olabilir ki? Babam aileden zengindi. Memlekette epeyce bir mal mülkleri, toprakları varmış. Pelin'le evlendikten sonra her şeyi sattığını, elde avuçta maaşından başka bir şey kalmadığını biliyordum. Sonunda para suyunu çekti. Eee, her şeyin bir sonu vardır bu hayatta. Sonsuz olan tek şeyse; genç bir kadının hiç bitmeyen istekleridir!"

"Size kalacak mirasın tüketilmesine hiç endişelenmediniz mi?"

"Neden endişeleneyim ki! Çok şükür buradan iyi kazanıyorum. Annemin de maaşı fena sayılmaz. Babamın üç kuruşuna muhtaç değiliz. Babam annemden ayrılınca, annemle birlikte reddimiras yaptık."

"Çarşamba gecesi neredeydiniz?"

"Lokantadaydım. Çocuklara sorabilirsiniz. Geceyarısı kapatıyoruz. Servis bittikten sonra ertesi günün yemeklerini yapıyoruz."

"Eyvallah."

Serdar ve Mustafa kalktılar.

"Yine beklerim yemeğe" dedi Okan samimi bir tavırla.

"Geliriz" dedi Serdar.

Mekândan ayrılıp Beşiktaş vapur iskelesinin önüne geldiklerinde Serdar, "Mustafa sen merkeze dön, ben şu proje hakkında bilgi almak için yeniden İTÜ'ye gideceğim" dedi.

Mustafa'nın yüzü düştü.

"Ben de seninle geleyim abi. Merkezde canım sıkılıyor."

"Galip bölümü boş bırakmamıza bozuluyor oğlum. Başka zaman gelirsin."

Mustafa oflaya poflaya Eminönü iskelesine doğru yürüdü.

Serdar İTÜ'ye geldiğinde bu sefer etrafta ne bir polis otobüsü ne de müdahale yapma hazırlığında polisler vardı. Maden Fakültesi'nin A binasından girdi, kırılan cam çerçeveler tamir edilmiş, yenileri takılmıştı. Geçen gün sanki burada bir savaş yaşanmamıştı. Çok iyi bildiği koridoru takip ederek Dr. Seyfi Bulut'un odasının önüne geldi. Asistanın kapısı kilitliydi. Bu sefer, Aytekin Hoca'nın odasının kapısını tıklatıp kapıyı açtı. Aytekin Hoca gözlüklerini takmış, masa lambasının ışığı altında çalışıyordu. Serdar kapının ağzından, "Hocam merhaba, nasılsınız?" dedi. Aytekin Hoca, Serdar'ı görünce gülümseyerek gözlüklerini çıkardı, ayağa kalktı ve kırk yıllık dostmuş gibi, candan bir tavırla, "Gelsene içeri? dedi.

"Hocam, Seyfi'yi arıyorum" dedi Serdar odaya girerek.

Tokalaştılar. Serdar deri koltuğa oturdu. Aytekin Hoca da masasına geçti.

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Sizin dinci öğrencilerinizi araştırıyoruz. Elebaşı olan o sakallıyı bulduk. Peşindeyiz."

"Bulun şu katili Serdar, Aziz'in kanı yerde kalmasın!"

"Seyfi okulda mı hocam?"

"Seyfi'yi o günden beri hiç görmedim. Ne okula geliyor ne de telefonunu açıyor. Dersleri, sınavları vardı. Aziz'in ölümüne çok sarsılmış olmalı. Bunalıma filan girmiş olabilir."

"Evine baktınız mı hocam?"

"Defalarca aradık, telefonu kimse açmıyor."

"Adresini biliyor musunuz?"

"Yeldeğirmeni'nde oturuyor ama açık adresini bilmiyorum. Bölüm sekreterinden öğreniriz" diyerek telefonu kaldırdı, birkaç numara tuşladı.

"Alo, Asuman, bizim Seyfi'nin ev adresini verir misin bana?"

Telefonu kapattı.

Serdar, "Hocam, Aziz Hoca çok önemli bir proje üzerinde çalışıyormuş. Bu konu hakkında bilginiz var mı?" dedi.

"Kim söyledi?"

"Bugün oğlu Okan'la görüştük."

"Anladım. Depremle ilgili bir çalışma yaptığını biliyorum ama detaylarına vakıf değilim. Seyfi'ye sormalı."

"Fay hattı mı ne keşfetmişler İstanbul'da."

"Evet, öyle bir şeyler var ama dediğim gibi, detayları bilmiyorum."

Telefon çaldı. Aytekin Hoca telefonu açtı, bir kâğıt kalem aldı, adresi yazdı. "Teşekkür ederim Asuman" diyerek ahizeyi yerine koydu. Kâğıdı Serdar'a uzattı. Serdar teşekkür edip kâğıdı cebine attı, vedalaştılar, okuldan ayrıldı.

Tekrar Anadolu yakasına geçti. Halitağa Caddesi'nin başına gelerek Yeldeğirmeni'ne girdi. Çok şirin bir semtti burası. Caddede ilerleyip sağlı sollu kafeleri geride bıraktıktan sonra karakolun önüne park etti. Kapıdaki polise adresi tarif ettirdi.

Seyfi'nin oturduğu apartman bitişik nizam sıralanmış, eski apartmanlardan biriydi. Seyfi giriş katındaki dairede oturuyordu. Zili çaldı. Bekledi. Bu sefer zile daha uzun bastı. İçeriden bir ses işitti ve hemen ardından çekingen bir kadın sesi, "Kim o?" dedi.

"Polis."

Kapı Emniyet zincirinin elverdiği ölçüde açıldı, uykulu bir kadın yüzü dar aralıkta belirdi. Serdar kimliğini çıkarıp kadına gösterdi. Kadın kapıyı kapattı, zinciri yuvasından çıkardı, kapıyı tekrar açtı. Uykudan uyanmıştı. Saçı başı dağınık ve makyajsız olmasına rağmen hoş bir yüzü vardı. Meraklı gözlerle Serdar'a bakıyordu. Otuz yaşlarındaydı.

"Buyurun?"

"Seyfi evde mi?"

"Yok. Niye arıyorsunuz Seyfi'yi?"

"Birkaç dakika girebilir miyim?"

"Neden?"

"Bir cinayet soruşturması için Seyfi'nin bilgisine ihtiyacımız var."

"Evde olmadığını söyledim size!"

Serdar sesini biraz yükselterek ve sıkılmış bir tavırla, "Hanımefendi, içeride açıklayacağım!" dedi.

Kadın istemeyerek de olsa, kenara çekildi, eliyle salonu işaret etti. Küçük ve havasız bir evdi. Antreden hemen salona geçiliyordu. Perdeler sıkı sıkıya kapalı olduğu için salon loştu. Ikea'dan alınmış vasat bir oturma grubu, bir sehpa ve büyük bir televizyonun dışında başka hiçbir eşya yoktu. Sigara kokusu sinmişti. Sehpanın üzerinde içi tıka basa izmarit dolu bir kül tablası, buruşuk bir sigara paketi ve çakmak, bir kahve kupası duruyordu. Kadının yüzünde hem endişe hem de merak vardı. Oturdular.

"Adınız nedir?"

"Esra."

"Az önceki ısrarım için kusura bakmayın."

"Önemli değil. Ben de dün gece bir proje üzerinde sabaha kadar çalıştım. Bu yüzden uyuyordum."

"Siz de mi jeologsunuz?"

"Hayır. Kimyacıyım. Seyfi'yle aynı üniversitedeyiz."

"Anladım. Seyfi'nin nerede olduğunu biliyor musunuz Esra Hanım, çok önemli!"

"Ailesinin yanına, Bursa'ya gideceğini söylemişti."

"Seyfi'nin hocası Aziz Aksoy ve eşinin öldürüldüğünü biliyorsunuz herhalde."

Üzgün bir yüzle başını "evet" anlamında salladı.

"Aziz Aksoy önemli bir proje üzerinde çalışıyormuş. Bu proje hakkında bilgi almam gerekiyor. Bu yüzden Seyfi'yi arıyorum. Seyfi size bu projeden hiç bahsetti mi?"

"Depremle ilgili bir çalışma olduğunu biliyorum ama açıkçası, konu hiç ilgimi çekmediği için fazla ilgilenmedim."

Herkes projenin depremle ilgili olduğunu söylüyordu ama detaylarını kimse merak edip sormamıştı.

"Seyfi'yi ne zamanda beri görmüyorsunuz?"

"Aziz Hoca'nın öldürüldüğünü öğrendiğinin ertesi günü Bursa'ya gitmeye karar verdi. Çok üzgündü. Ben de hava değişikliğinin ona iyi geleceğini düşünerek, gitmesini söyledim. Onu hiç böyle kötü görmemiştim. Bu sabah aradım ama telefonu kapalıydı. Yetiştirmem gereken bir proje olduğu için çok üstelemedim. Nasılsa, kendini iyi hissedince beni arardı."

"Rica etsem tekrar arar mısınız?"

Biraz çekimser kaldı, sonra içeri gidip telefonunu getirdi. Birkaç saniye telefonu kulağında tuttuktan sonra, "Yok, telefonu hâlâ kapalı" dedi.

"Ailesinin ev telefonunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Belki de Bursa'ya ailesinin yanına gitmedi."

"Niye böyle söylediniz?"

"Her ihtimali düşünüyorum."

Serdar kartvizitini çıkararak kıza uzattı. "Eğer Seyfi'den bir haber alırsanız beni mutlaka arayın. Çok önemli."

Serdar Emniyet'e döndü, olan biteni Galip'e anlattıktan sonra Seyfi'nin ailesinin Bursa'daki adresini bulmak için işe koyuldu. Çok geçmeden adrese ulaştı. Çekirge'de oturuyorlarmış. Bursa Emniyeti'yle irtibata geçilerek adrese polis memurları gönderildi ama ne annesinin ne de babasının Seyfi'den haberleri vardı. Serdar, Seyfi'nin şu sıralar kayıplara karışmasından ve hocasının öldürüldüğünü öğrendiği günkü endişeli ve korku dolu bakışlarından yola çıkarak, Aziz Aksoy'la üzerinde çalıştıkları gizemli projenin cinayetle bir ilgisinin olabileceği düşüncesini Galip'le paylaştı.

12

Aziz Aksoy'un, meslektaşlarının bile bilmediği gizemli bir proje üzerinde çalışması ve üzerine de, Seyfi Bulut'un ortadan kaybolması arasında bir ilişki olsa bile, şu an için önceliğimiz, dinci öğrencilerin peşine düşmekti. Çünkü, elimizdeki en kuvvetli şüpheli onlardı. Telefonum çaldı. Sevgi arıyordu. Ahmet Saygun'un beni çağırdığını söyledi. Koşarak yukarı çıktım. Şu sıska, çirkin kızın yerine ne olurdu Semra olsaydı! Gözlerim Semra'yı nasıl da arıyordu be!

Odaya girdim.

"Sana güzel haberlerim var Galip Başkomiser'im. Senin işini çözdüm."

"Dergâh işini mi amirim?"

"Dergâh işini tabii."

"Şaşırdığımı söylemek isterim. Daha bu sabah konuşmuştuk."

"Ben yavaş iş yapmayı sevmem Galip. Zamanla tanıyacaksınız beni. Benimle çalışan bütün memurlarımdan da aynı hızı ve özveriyi göstermelerini beklerim."

Bana bir şey mi ima ediyordu?

"Sözüm sana değil, yanlış anlama. Genel olarak söylüyorum. Senin işini çok iyi yaptığını gayet iyi biliyorum. Hiç faili meçhul bırakmamanızdan belli değil mi zaten!"

"Teşekkür ederim."

Ayakta dikildiğimi görünce, "Otursana" dedi.

Oturdum.

"Üsküdarlılar Dergâhı'nın şeyhini tanıyan birini bul-

dum. Şeyhin adı Şemsettin Tanrıkulu. Yetmiş beş yaşında, bilge biriymiş. Adamla telefonda tanıştım. Kendisine olan biteni uygun bir dille anlattım. İzin istedim. Eğer müritlerinden birinin cinayete karıştığı doğruysa, bir an önce gerçeğin ortaya çıkarılmasını ve yakalanmasını istedi. Son zamanlarda bazı müritlerin radikalleştiğine dair söylentiler çıktığını ve bundan çok rahatsız olduğundan bahsetti. Bu akşam seni bekliyor."

"Teşekkür ederim amirim."

"Bu işleri Emniyet'te gizli yapmak hoşuma gitmiyor, bilesin."

"Mecburuz amirim. TEM bu adamlar için dergâhla hiç temasa geçmiş mi?"

"Konuşmuş olsalardı şeyh mutlaka bahsederdi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Dergâhın açık adresini bir kâğıda yazıp uzattı.

"Bu gizli görevinde sana başarılar dilerim Galip. Bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman beni arayabilirsin. Haydi bakalım, göreyim seni, yakala şu katili!"

"Yakalayacağımdan hiç şüpheniz olmasın!"

Adam hem sözleriyle, hem ifadesiyle öyle ikna edici, öyle gaz vericiydi ki, katili yakalamak için yerimde duramıyordum.

Odama inip bizimkileri çağırdım. Bu akşam başlayacak gizli görevim hakkında bilgi verdikten sonra Aziz Aksoy'un deprem semineri videosunda tartıştığı sakallının net görüntüsünün bir fotosunu Bilişim Büro'daki arkadaşların değerli yardımıyla çıkardık, fotoğrafı yanıma alarak Emniyet'ten ayrıldım.

Eve gelince gardıroptan beyaz bir gömlek seçip yaka düğmesine kadar ilikledim. Aynanın karşısında beyaz sakallarımı güzelce bir taradım. Yakışıklıydım be! Kadınlar benim için intihar etmekte haklıydı lanet

olsun! Kabanımı üzerime geçirip evden çıktım. Açığa çıkma riski olduğu için otomobili almadım. Yürüyerek Kadıköy'e indim. Lahmacuncuda iki lahmacun yedikten sonra Osmanağa Camii'nin önündeki tezgâhtan kendime en ucuzundan bir tespih satın aldım. Tespih çekerek, rıhtımın diğer ucundan kalkan Üsküdar dolmuşuna atladım. Dolmuşta tespih çekmeyi sürdürerek hem parmaklarımın hem de zihnimin bu dinî mevzulara alışmasına katkıda bulundum. Millet tespih çekerken mırıl mırıl ne mırıldanıyordu acaba? Şimdiye kadar bunu merak edip de bir Allah'ın kuluna sormak aklıma gelmemişti.

Üsküdar meydanında dolmuştan indim. Sahile yürüdüm. Soğuk ama mis gibi bir rüzgâr esiyordu. Bir sigara yaktım. Cihangir ne güzel görünüyordu! Işıl ışıl. Motorların biri gidiyor, diğeri yanaşıyordu. İnsanlar Üsküdar'a akıyordu. İskelenin önündeki büfeler, aç karınları doyuruyordu. Simitçi, tezgâhındaki akşam simitlerini eritiyordu. Taksiler arka arkaya dizilmişti. Belediye otobüsleri ve minibüsler vızır vızır işliyordu. Kadıköy dolmuşlarının kalktığı duraktaki kâhyaya dergâhın adresini sordum. Caminin arkasındaki sokakların birini tarif etti. Daracık sokaklardan, eski Üsküdar mahallelerinin arasından yürüdüm. Sonunda, dergâhın duvarları karşıma çıktı. Sarıklı, şalvarlı erkekler; pardösülü, başörtülü kadınlar dergâha giriyorlardı. Kapıdan girince iki tarafı mezarlıklarla çevrili dar bir girişten geniş avluya çıkıyordunuz. Mezar taşları silindir şeklindeydi, üzerlerinde Arapça sözler yazılmıştı. Avlunun tam ortasında heybetli bir çınar yükseliyordu. Avlunun sağ tarafına şadırvan yerleştirilmişti. Birkaç kişi çoraplarını çıkarmış abdest alıyordu. İnsanlar avluyu geçerek, tam karşımızdaki iki katlı taş binaya giriyorlardı. Avlunun sol tarafında, üç tane silindir mezar taşının olduğu ufak bir mezarlık daha

vardı. Bu mezarlığın hemen arkasındaki sundurmanın altında bir sürü oda sıralanmıştı. İstemsiz birkaç adım attıktan sonra ne tarafa gideceğimi bilemeyerek, yönünü kaybetmiş bir denizci gibi kalakaldım. Benim için çok yabancı bir dünyaya adım atmıştım ve sanki bana bakan bütün bakışlarda, "burada ne işimin olduğu" sorgulanıyordu. Yanımdan ellerinde tespihleriyle şalvarlı tipler geçiyordu. Ellerindeki tespihi görünce tespihimi hatırlayarak hemen cebimden çıkartım ama kendimi ortama o kadar yabancı hissediyordum ki, tespihi bile çekmeyi doğru dürüst beceremedim. Oysa, Emniyet'teki odamda otururken bu işin çok kolay olacağını düşünerek ne kadar büyük aptallık etmiştim. Keşke, Ahmet Saygun'u bu işe hiç bulaştırmayıp adamı beklenti içine sokmasaydım! Ama artık iş işten geçmişti. Adam araya dostlarını sokup benim için şeyhten randevu koparmıştı. Geri dönersem, gözünde itibarım sıfıra inebilirdi. Zaten, böyle bir davranışı da kendime yediremezdim.

"Birine mi bakmıştınız?" dedi arkamdan bir ses, beni bu umutsuzluk kuyusundan çıkarmak ister gibi.

Yardım gelmişti. Sarıklı ve şalvarlı bir tip soğuk ve mesafeli bakışlarla beni süzüyordu. Uzun bir pardösü giymişti. Sakalları gürdü ama bıyıkları yoktu.

"Evet. Şemsettin Hoca'yla görüşecektim. Kendisi beni bekliyor. Randevum vardı."

Meraklı bakışları üzerimde dolaştıktan sonra adımı sordu.

Adımı söyledim.

Telefonunu çıkardı, birini aradı. "Celil Abi, burada Galip diye biri var. Şemsettin Hoca'yla görüşmek ister, randevusu varmış... Tamam... getiriyorum."

Anlaşılan Celil'in benden haberi vardı.

Asık suratında hafif bir gülümseme belirdi. Eliyle

insanların topluca girdiği taş binanın kapısını gösterdikten sonra, ellerini arkaya kavuşturup önden yürüdü. Onu takip ettim. Kapıdan girildiğinde dar bir koridora geçiliyordu. Kadınlar koridorun sol tarafındaki kapının önünde ayakkabılarını çıkararak bir odaya giriyorlardı. Kapının önünde onlarca ayakkabı birikmişti. Odanın önünden geçerken bütün kadınlar yerde oturmuş, güzel sesli bir hocadan *Kur'an* dinliyorlardı. Erkeklerse bir sonraki odaya, kapıda ayakkabılarını çıkararak giriyorlardı. Ekşi bir ayak kokusu yayılmıştı. Koridorun sonuna kadar ilerledikten sonra daracık merdivenlerden bir kat yukarı çıkarak bir odanın önüne geldik. Kapının önünde ayakkabılarımızı çıkardık. Sarıklı kapıyı tıklatıp açtı, eğilip bükülerek içeri girdi. Ben de peşinden onu takip ederek kocaman bir odaya adım attım. Onun gibi eğilip bükmedim kendimi. Tam karşımızda beyaz sakallı, heybetli bir adam oturuyordu. Koyu gri renkte, neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan bir cübbe giymişti. Odanın bir duvarında boydan boya uzanan, kitap dolu kütüphane vardı. Şeyhin oturduğu koltuğun arkasındaki duvarda, devasa bir çerçeve içinde Arapça "Allah" yazılmıştı. Odanın köşesindeki şömine çatır çıtır yanıyor, odayı sıcak tutuyordu. Şeyhin hemen önünde rahle içinde açık bir *Kur'an* duruyordu. *Kur'an*'ın arasına gözlük konmuştu.

"Sen çıkabilirsin" dedi Şeyh babacan bir tavırla önünde eğilip bükülen sarıklıya. Adam geri geri giderek dışarı çıktı, kapıyı yavaşça ve saygıyla kapadı.

"Galip Bey oğlum, buyurun oturun" dedi Şeyh tok bir sesle. Eliyle halının üzerine, rahlenin yanına oturmamı işaret etti. Elimi göğsüme götürüp teşekkür ederek, gösterdiği yere oturdum. Bakışlarıyla yaydığı içten sıcaklık ve huzur sayesinde, aşağıda duyduğum o yabancılık hissinden kurtuldum. Şeyhin varlığı, samimi bir dost mecli-

sinde oturuyor gibi hissetmeme neden oldu. Bu babacan tavırlı adama karşı içimde bir saygı tohumu filizlenmeye başlamıştı. İnsanı hemen etkisi altına alan bir güce sahip olduğu aşikârdı. Odaya girdiğimden beri içime bir huşu, bir rahatlama, bir ferahlama duygusu yerleşmişti.

"Bugün müdürünüz Ahmet Bey'le görüştük. Bana bir cinayetten bahsetti. Allah rahmet eylesin, çok değerli bir profesör ve eşi öldürülmüş."

"Ne yazık ki."

"Böyle değerli insanların kaybı elbet çok üzücüdür, lakin üzüntüyü abartmamak ve isyan etmemek gerekir. Çünkü, Allah onları yanına almıştır. Evrendeki her şeyin sahibi o olduğu gibi, bizlerin de sahibi odur" dedi ellerini yukarıya doğru kaldırarak. "Ne zamana kadar yaşayacağımıza o karar verir. Onlar artık en güzel yerdedir."

"Mutlaka."

"Bizim müritlerimizden birinin bu şeytanın işine bulaştığı doğru mu?"

"Cinayete bulaşıp bulaşmadığını henüz bilmiyorum. Bunun için sizin yardımlarınızı rica ediyoruz."

"Sizde bir fotoğraf var mı?"

Cebimden çıkardığım fotoğrafı uzattım. *Kur'an*'ın üzerinden gözlüğünü alarak taktı; fotoğrafı incelerken, ben de parmağımla sakallıyı gösterdim. Dikkatlice baktıktan sonra gözlüklerini çıkardı, yine aynı yere koydu, fotoğrafı geri verdi. Kapı tıkladı, cübbeli, sakallı başka bir tip kapıda belirdi. Elindeki tepside içi kırmızı renkli sıvıyla dolu iki bardak vardı. Herhalde likör değildi. Yürürken eğilip büküldüğü için tepsiyi düşüreceğini sandım ama bu işte usta olduğu belliydi.

Tepsiyi şeyhe uzattı. Şeyh, "Önce misafirimize" diyerek beni gösterdi. Arkasından, "Kızılcık şurubu, sever misiniz evladım?" dedi.

"Zahmet ettiniz, severim" diyerek bardağı aldım.

Kendi de şurubu aldıktan sonra, "Bana Celil'i çağır" dedi.

"Emredersiniz hocam."

Adam geri geri eğilip bükülerek çıktı. Şuruplarımızı içene kadar konuşmadık.

Şurubu içtikten sonra, "Yarabbi, sana şükürler olsun" diyerek bardağı yere bıraktı. Ben de aynısını yaptım. Şurubun tadı güzeldi ama biraz şekerli olmuştu.

Şemsettin Hoca kararlı bir ses tonuyla, "Fotoğraftaki Yasin" dedi. "Bizim müritlerimizden. Her akşam gelir, ibadetlerini eksiksiz yerine getirir, eğitimlere de katılır. Yalnız, son zamanlarda onun hakkında bazı dedikodular kulağıma gelmedi değil. Bu yüzden Celil'i çağırdım. Tanışmanızı istedim. Celil, Yasin'i iyi tanır. Hem size dergâhı gezdirir hem de Yasin hakkında daha teferruatlı bilgi verir."

"Çok memnun olurum."

Kapı yine tıkladı, yine sakallı ve bıyıksız, takkeli, kısa boylu, şişmanca, toparlak bir adam eğilip bükülerek içeri süzüldü. Kırklarında gösteriyordu. Benim gömleğim gibi yakasına kadar ilikli beyaz bir gömlek, gömleğin üzerinde bir yelek, altına da bol bir kumaş pantolon giymişti. Üzerinde yere kadar uzanan cübbesi vardı. Hocanın eteklerini öptükten sonra benim de elimi iyi bir misafirperver gibi candan sıkarak hocanın karşısına diz çöküp oturdu. Celil'in aydınlık, nur bir yüzü vardı. Şemsettin hoca konuştuklarımızı Celil'e aktardı. Fotoğrafı Celil'e de gösterdim. Evet, Yasin'miş fotoğraftaki genç. Yasin Eren. Celil, Şemsettin Hoca'dan görevini öğrendikten sonra elini göğsüne götürerek hafifçe öne doğru eğildi. Yardımları için hocaya teşekkür ettikten sonra çıkarken, Şemsettin Hoca da gözlüklerini takıp önündeki rahleye eğilerek *Kur'an*'ına geri döndü.

"Yemek yediniz mi?" dedi Celil.

"Teşekkür ederim, yedim."

Şeyh gibi karizmatik bir havası vardı. Ses tonu da şeyh gibi toktu. Keşke bütün dindarlar böyle olsaydı!

Avluya çıktığımızda dergâh iyice yükünü almıştı.

"Bu gece din felsefesi dersi var. Recep Hoca konuşacak. Çok değerli, ilmî bilgisi yüksek bir hocadır. Vaktiniz varsa, derse katılmanızı öneririm. Yasin de oradadır. Bu eğitimleri asla kaçırmaz. Gerçekten, cinayeti o mu işledi?"

"Şimdilik elimizdeki tek şüpheli o."

Arka avluya geçtik. Burası küçük erkek çocuklarla doluydu. Ufaklıkların başlarında takkeler vardı.

"Anadolu'dan gelen çocuklara dinî eğitim veriyoruz, sesi güzel olanları müezzinliğe yönlendiriyoruz. Yatılı kalıyorlar."

"Çok güzel. Kız öğrenci yok mu?"

"Kızlar için Salacak'ta başka bir yerimiz var. Eğitimlerini orada sürdürüyorlar."

Küçük bir taş yapının önünden geçerken, "Burası yemekhane. Günde üç öğün yemek çıkıyor, şurası çamaşırhane" diyerek avlunun dip köşesindeki tek katlı binayı gösterdi.

"Anladığım kadarıyla hiçbir şeye ihtiyacınız yok."

"Öyle" dedi gururla.

"Şemsettin Hoca, Yasin'in, radikalleştiğine dair bir şeyler söyledi?"

"Son zamanlarda Yasin'in dinî görüşlerinde bazı değişiklikler olduğunu fark ettik. Gerek derslerde gerekse sohbetlerde dinimizi yanlış yorumladığını, radikal bir çizgiye yakın düşünceleri savunduğunu gördük. İlim irfan sahibi büyüklerimizle neredeyse kavgaya varacak ölçüde tartıştığına şahit olduk. Dergâh dışında da bazı karanlık tiplerle ilişkide olduğunu öğrendik ve endişeye kapıldık."

Yürürken birden durdu.

"Bakın Galip Bey. Bizim dergâhımız ve diğer dergâhlar güzel dinimizin yaşandığı yerlerdir. Buralarda öğrenciler ilim, irfan, Arapça, musiki, edebiyat öğrenirler. Birbirimizle dayanışma içinde oluruz. Buradan çıkan gençler Anadolu'nun kasabalarına dağılarak güzel dinimizi yayarlar, halkı eğitirler. Sesi güzel olanlar müezzin olurlar. Ama ne yazık ki Yasin gibiler birilerinin etkisinde kalarak, dinimizi yanlış yorumlayarak ve vahşi göstererek bütün dünyada İslam'a karşı yanlış algı oluşmasına neden oluyorlar."

"Niye dergâhla ilişkisini kesmediniz?"

"Bu dergâhta bir sürü öğrenci barındırıyoruz, eğitim veriyoruz. Bu çocukları aileleri bize emanet etti. Burası bir eğitim yuvası, bir ibadet yeri. İnançlı insanların evi. Yasin'in arkasında kimlerin olduğunu, kimlere hizmet ettiğini bilmediğimiz için kimseyi tehlike altına atmak istemedik."

Ufak gezintimiz bitince, tekrar içeriye girerek erkeklerin bulunduğu salona geçtik. Bir okulun sınıfı kadar büyüklükteki salonda herkes yerde oturuyordu. Tıkış tıkıştı ama herkes fısıltıyla konuştuğu için hiç uğultu yoktu. Celil bana pencere kenarında oturan sakallıyı işaret etti. Yasin köşeye kurulmuş, elinde tespih, yanındaki iki arkadaşına fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Arkadaşlarından biri, bugün sorgu odasında hayatımda gördüğüm en nazik sorguya maruz kalan sakallıydı. Oturanlardan izin isteyerek Yasin ve arkadaşlarının yakınlarına çöktük. Kulakları dikmeme rağmen çok sessiz konuştukları için ne konuştuklarını duyamadım. Az sonra, hoca da salona teşrif etti, kalabalığa Allah'ın selamını vererek, karşımıza oturdu. Orta yaşların sonuna gelmiş, uzun boylu, ince gözlüklerinin ardında hemen fark

edilen zeki bakışlarıyla, kırlaşmış sakalıyla efendi görünüşlü ve kendi çapında yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Mesafeliydi ama asla soğuk durmuyordu. Hepimizin hatırını sorarken hem ses tonunda hem de bakışlarında bir sempatiklik, bir içtenlik vardı. Bu akşamki derste ruh ve ölüm üzerine konuşacağını söyleyince, ne yalan söyleyeyim, konu ilgimi çekti. Felsefe tarihinde önemli yeri olan Platon'dan bahsedecekmiş. Recep Hoca konuşmaya başlayınca fısıltılar kesildi, salona sessizlik çöktü. Herkes pür dikkat hocayı dinliyordu.

"Geçen derslerde İslam'ın büyük filozoflarından Farabi'nin, Gazzali'nin, İbn Rüşt'ün ruh ve varlık görüşlerini öğrendik. Bu derste de, Yunan dünyasının bir başka büyük filozofu Platon'u anlatacağız."

Recep Hoca derin bir nefes aldı.

"Platon der ki: 'İnsanların ölümden niye korktuklarını bir türlü anlayamam. Oysa, ölüm son değil başlangıçtır. Ruhun hapsolduğu bedenden kurtulup özgürlüğüne kavuşmasıdır. Bu dünyanın gelip geçici olduğunu bilen kişi; mal, mülk, takma, takıştırma, mücevher, eğlence, servet gibi şeylere önem vermez. Bunların hepsi gelip geçici zevklerdir. Bilge kişi, bütün bu zevklerden sıyrılmış, ruhun varlığını kavrayan kişidir'" diye anlatmaya başladı.

Herkes sessizce dinlemesini sürdürüyordu.

"Bedenlerimiz bizi her zaman yanılttığı için ona çok kıymet vermememiz gerekir. Beden bizi yanlışa götüren bir patika yola benzer. Beslenme yüzünden hep yemek yememize ve obez olmamıza vesile olur. Sık sık hastalanarak başımıza bin türlü iş açarak hakikatin peşinden gitmemize engel olur. Dünyadaki savaşlar, kavgalar hep bu bedensel ihtiyaçlar yüzünden değil midir?"

Herkes hocaya hak vererek, "Çok doğru, beden yüzündendir" dedi.

"Buradan şu sonuca ulaşıyoruz; bir şeyi saf hâliyle bilmek istiyorsak, hakikatin bilgisine ulaşmak amacındaysak bedenden kurtulmamız gerekmektedir. Bu da ancak öldükten sonra mümkün olmaktadır. Çünkü ruh ancak öldükten sonra kendi başına kalabilecektir. Böyle olunca ruh saf olan varlıklarla birlikte olabilecektir."

Recep Hoca insanları resmen intihara teşvik ediyordu ulan! Çok tehlikeli sulara giriyordu. Salonda hocanın ağzından çıkacak her sözcüğün etkisinde kalacak bir sürü insan olduğu düşünülürse toplu bir intihar vakasıyla karşılaşabilirdik!

Recep Hoca ılıman sesi ve bilge tavırlarıyla söylevini sürdürmeye devam etti: "Platon'un bu konudaki kanıtlamaları çok ilginçtir: Bir karşıtı olduğu sürece bir şeyin karşıtından meydana gelip gelmeyeceği önemlidir. Güzel çirkinin, haklı haksızın karşıtıdır. Böyle sayısız karşıtlar vardır. Eğer bir şey büyümüşse bu şey kaçınılmaz olarak önceleri küçük olan bir şeyden büyümüştür. Küçüldüğündeyse, önceleri büyük olan bir şeyden küçülmüştür. Aynı biçimde zayıf olan güçlüden, yavaş olan daha hızlıdan olur; kötü bir şey iyiden, haklı olan haksızdan meydana gelir. Böylece bir şeyin kendi karşıtından meydana geldiğini kanıtlamış oluyor. Birinden ötekine doğru hep bir oluş vardır."

İlginç! Düşününce anlattıkları mantıklı geliyordu.

"Uyanmış olmanın karşıtı uyumaksa, yaşamın da karşıtı ölümdür. Uyumak uyanmış olmaktan, uyanmış olmak uyumaktan olur. Yaşam ve ölüm de aynı biçimde düşünüldüğünde, canlılardan oluşan ölülerdir, ölülerden oluşan da canlılardır. Bunun sonucunda ölülerin ruhlarının bir yerde olması gerektiğini anlıyoruz. Orası da Hades'tir."

Recep Hoca anlattıklarının dinleyiciler üzerindeki etkisini görebilmek için kısa bir es verdi, gözlerini dinle-

yicilerden ayırmadan suyundan bir yudum içti. Ne yalan söyleyeyim, anlattıkları beni de etkilemişti.

"Büyük üstat ruhun ölümsüzlüğü konusunda şöyle der: Doğmadan önce edindiklerimizi doğarken yitiririr, sonra duyularımızı kullanarak, bir zamanlar sahip olduğumuz bilgileri yeniden ediniriz. Bu bağlamda öğrenme, bize ait olan bilgileri yeniden ele geçirmek olur, buna da anımsama denir. Bu da ruhun önceden var olduğunu göstermektedir. Demek ki, ruhumuz öldükten sonra yok olmayacağı gibi, ölmeden önce de yaşamaktaydı."

Dinleyiciler arasında konuşmalar, fısıltılar başladı. Yasin soru sormak için el kaldırdı. Hoca suyunu içerken Yasin'e söz verdi.

Yasin ayağa kalktı, "Hocam, inançsızlar, dinsizler, şeytanın peşinden gidenler ruhun olmadığını söylüyorlar. Bu konuda Platon ne diyor?" dedi öfkeli bir ifadeyle.

"Platon'a şöyle bir örnek vererek sorarlar: Şöyle ki, akort edilmiş bir müzik aletinde, mesela bu alet bir gitar olsun; uyum görülmez ama harikulade ve tanrısal bir uyum vardır. Gitarın kendisiyse cisimseldir, dünyevidir ve ölümlü olana yakındır. Az önce yaptığınız temellendirmeye bağlı kalacak olursak, gitar parçalandığında ya da telleri koparılıp kırıldığında uyumun hâlâ var olması ve uyum bozulmadan önce tahta ve tellerin yok olması gerekir. Oysa parçalanan gitar var olmaya devam ederken, tanrısal ve ölümsüz olan uyum yok olmaktadır. Biz ölünce, bedenlerimiz toprağa girince ve çürümeye başlayınca, ruhlarımız da bu biçimde yok olmaz mı?"

Recep Hoca gülümsedikten sonra konuşmasını sürdürdü.

"Üstat şöyle cevap verir: Uyumun bileşik bir şey olduğu ve ruhun da beden boyunca yayılmış unsurlar tarafından sağlanan bir uyum olduğu görüşünde ısrar edilirse,

bileşik bir şey olan uyumun kendisini oluşturan unsurlardan önce var olduğunu söyleyemeyiz. Bu anımsana öğretisiyle çelişmektedir. Oysa az önce, ruhun bedenden önce var olduğuna ikna olmuş ve bunu kanıtlamıştık, değil mi?"

Yasin "evet" anlamında başını salladı.

"Tersine, gitar, teller ve sesler ilkin akortsuz var olurlar; bütün bunların arasında en son gelen ve ilk yok olan da uyumdur. Kendisini meydana getiren ögelerin durumundan farklı bir durumda bulunmak, bu ögelerden farklı bir biçimde etkileme ya da etkilenme de uyuma uygun düşmez. O hâlde uyuma uygun düşen, kendisini meydana getiren ögeleri yönetmek değil, izlemektir. Böylece, bu gitar örneğinden hareketle, ruhun da beden çürümeye başladıktan sonra yaşamayı sürdüreceğini düşünebiliriz."

Yasin tekrar söz alarak ayağa kalktı.

"Hocam, eğer cihat yapılmazsa o ruh sonsuza kadar lanetlenecek! Bizler cihada baş koymalıyız. Kirlenen ruhlarımız nasıl temizlenecek, kirlenen ruhlarımız için Platon'un bir reçetesi var mı hocam?"

Dinleyiciler arasında homurtular yükselmeye başlamıştı.

Recep Hoca gülümseyerek saatine baktıktan sonra, "Bunlar bu akşamın konusu değil delikanlı. Bu geceki dersimiz sona erdi. Felsefe tarihine ufak bir yolculuk yaptık, büyük filozof Platon'un ruh ve ölüm hakkındaki görüşlerini konuştuk. Umarım, faydası dokunmuştur. Şunu söylemek isterim: Felsefe demek inançsızlık, dinsizlik demek değildir. Tam tersine, insanın akıl yolculuğuna çıkması, Yüce Rabbimizi akıl süzgeçlerinde bulmaktır. Bu yüzden, hepinizin biraz felsefe okumasını öneriyorum. Bir sonraki derste başka bir filozofu konuşmaya devam edeceğiz."

Dinleyiciler hocanın etrafını sararak onun eteklerini öpmeye başladılar. Yasin ve yanındaki iki arkadaşı kalabalığa hiç takılmadan sinirli bir tavırla aradan sıyrılarak salondan çıktılar. Ben de Celil'le vedalaşıp arkalarından takibe koyuldum.

Dergâhtan çıktık. Üçü elleri ceplerinde, hızlı adımlarla caddeye yürüdüler, aralarında konuşmuyor, etrafla da hiç ilgilenmiyorlardı. Bu yüzden beni fark etmeleri çok zordu. Peşlerinden takibi sürdürdüm. Doğancılar yokuşuna vurduk. Doğancılar parkının yanındaki sokaktan girdiler. Ara sokaklarda in cin top oynadığı için fark edilme riskine karşı biraz geride kaldım. Yine konuşmadan, eller cepte hızlı adımlarla bir ara sokaktan diğerine giriyorduk. Birbirine yapışık apartmanların arasından, küçük ama çok sevimli Üsküdar sokaklarından geçtik. Eski bir apartmanın önünde durdular ve ilk defa etrafı taradılar. Hemen kendimi park etmiş bir otomobilin arkasına attım.

Önünde durdukları apartmanın zilini çaldılar; birkaç saniye sonra kapı açıldı, apartmana girdiler. Apartmanın önünde başımı kaldırıp yukarıya baktım. Dört katlı binanın, bütün pencerelerinin ışıkları yanıyordu. Hangi daireye çıktılar acaba? Burası bir hücre evi olabilirdi? Sokağın başında iki kişi daha belirdi. Bu ıssız sokakta, binanın önünde durmuş, pür dikkat yukarı pencerelere bakan biri şüpheleri üzerine çekebilirdi. Açığa çıkmamak için yürümeye başladım. Çember sakallı iki kişi yanımdan geçerken gözucuyla beni süzdüler. Biraz ilerledikten sonra çaktırmadan başımı çevirip ne yaptıklarına baktım. Onlar da apartmana girdi. Dergâhta Yasin'in hâl ve tavırlarından sonra profesör ve karısını öldürenlerin Yasin'ler olduğundan hiç şüphem kalmadı. Öyle ki, bu cinayetin kişisel nedenlerle işlenmediğinden, cinayetin

arkasından radikal bir örgüt çıkacağından emindim. Eğer böyleyse, iş umduğumdan çok daha büyük ve tehlikeliydi. Dosyayı TEM'e çakıp kurtulabilirdim. Bir yanım, dosyayı TEM'e devredip üçüncü sayfa cinayetlerine geri dönmek istiyordu. Yurdum insanının aşk, meşk, kıskançlık, para, husumet yüzünden işlediği cinayetler neyimize yetmiyordu! Bir yanımsa, bu işin üzerine gitmemi istiyordu. Katili enselememize ramak kalmışken, dosyayı Mümtaz'a postalayarak işten sıyrılmak istemiyordum. Meslek ahlakım, bana geri dönülemeyecek çizgiyi çoktan geçtiğimizi söylüyordu. Şartlar ne olursa olsun, devam etmek yakışırdı bana. Ben de öyle yapacaktım. Dosyayı Mümtaz'a göndermeyecektim.

13

Cumartesi sabahı Emniyet'te kahvaltımı simit ve çayla yaparken Serdar elinde raporla geldi.

"Günaydın abi."

Yüzünde güller açıyordu.

"Sana da günaydın, yer misin?"

"Afiyet olsun abi, ben kahvaltı ettim."

Koltuğa oturdu, "Profesörü ve karısını öldüren silahın mermi çekirdekleri dokuz milimetrelikmiş" dedi.

"Yasin ve arkadaşlarının silahlarını ele geçirirsek karşılaştırırız."

Yüzünde mutluluk adına her emare mevcuttu.

"Ne sırıtıyorsun lan?"

"Pazartesi Melike işbaşı yapıyormuş."

"Ben ona söyledim, geç bile kaldı. Kafası dağılır, daha çabuk toparlar."

"Bence de."

"Sakın kızı rahatsız etme!"

"Nasıl edeyim ki! Yanına yaklaştırmıyor ki beni."

"Öyleyse niye seviniyorsun döndüğüne?"

"Çevremde olması bile bana yetiyor."

"Allah akıl fikir versin. Haa, bana bak. Bazı söylentiler geliyor kulağıma. Perşembe akşamı Mustafa ortalığı birbirine katmış."

Gülerek o akşam olup biten her şeyi anlattı.

"Allah ona da akıl fikir versin."

"Kızmadın mı abi?"

"Yok lan, ne kızacağım. Zaten zavallıya Tülay vurmuş, bir de ben mi vurayım!"

Raporu elime aldım. Göz gezdirirken, "Normalde bu

raporun çıkması en az bir hafta sürerdi. Nasıl oldu?" dedim.

"Ahmet Saygun farkı" dedi Serdar sırıtarak. "Hakikaten bu adam seni seviyor."

Mustafa, "Amirim telsizden işittim, Sarıyer'de cinayet var" diyerek odaya paldır küldür daldı, kahvaltımın içine etti.

Sarıyer sırtlarındaki ormanlık araziye girdiğimizde, dün gece yağan yağmurdan dolayı toprak yol vıcık vıcık çamura döndüğü için bata çıka yol alabiliyorduk. Bizden önce gelen araçların lastik izlerini takip ederek çamura saplanmadan olay yerine ulaştık. Ambulans, olay yerinin minibüsü ve polis otoları arka arkaya sıralanmıştı. Siyah bir Opel yolun kenarında duruyordu. Bagaj kapağı ve dört kapısı açıktı. Beyaz elbiseli Olay Yeri İnceleme elemanları Opel'in dört tarafında inceleme yapıyorlardı. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde bir görgü şahidi ya da bir kamera olup olmadığını sormak abes olurdu. Ambulansın arkasına park ettik. Pantolonumuzun paçalarını çoraplarımızın içine sokarak otomobilden indik, bata çıka Opel'e ilerlemeye çalıştık. Ayakkabılarım için yapacak bir şey yoktu.

Necati, Opel'in arka koltuğuna eğilmiş, çalışıyordu. Kıçına şaplağı indirince, irkilerek geri çıktı. "Ha, sen miydin, ben de kim bu öküz, dedim."

"Kolay gelsin kardeş."

"Kolaysa başına gelsin. Hazır sizi görmüşken şunu vereyim" diyerek maktulün nüfus cüzdanını Serdar'a uzattı. "Herif cinayetten firariymiş. Hırsızlık yok. Cüzdan duruyor ama telefonu bulamadık. Üzerinden ruhsatsız bir Glock çıktı."

"Ne diyorsun, valla mı!"

Necati kenara çekilince, otomobilin arka koltuğuna

eğilerek cesede bir göz attım. Maktul aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı, benim boyumdaydı, benim kilomdaydı; tavana dikilmiş gözleri de benim gözlerim gibi maviydi, saçlarıysa benim gibi seyrek ve kumral değil, siyah ve kıvırcıktı. Benim gibi yakışıklı değildi. Yüzü kare biçiminde, kemikli ve rahatsız ediciydi. Başının arkasından akan kanlar koltuğa yayılmıştı.

"Enseden tek kurşun" dedi Necati arkamdan.

"İnfaz edilmiş. Kimmiş?" dedim Serdar'a.

"Cahit Aydın. Kırk iki yaşında. Trabzon doğumlu."

"Cesedi kim bulmuş?" dedim Necati'ye.

"Avcılar. Dün gece sabaha karşı buraya avlanmaya gelmişler. Aracın yanına gelince cesedi görmüşler."

"Cesedi bulduklarında saat kaçmış?"

"Beş gibiymiş."

"Adli tabip ne diyor?"

"Aşağı yukarı ölüm saatinin sabaha karşı üç-dört suları olduğunu söyledi."

Serdar'a, "Şu avcılarla konuş bakalım. Neredeyse cinayetin üzerine gelmişler. Belki bir şey görmüşlerdir."

Serdar uzaklaşırken, Necati beni kolumdan tutup sarı bantlarla çevrilmiş lastik izlerine doğru sürükledi.

"İzlerini görüyor musun, otomobil izi değil bunlar. Bir dört çekere ait. Cip."

"Avcıların cipi olmasın?"

"Yok, değil. Onlar buraya yürüyerek gelmişler. Ciplerini ormanın girişinde bırakmışlar."

Cesedin olduğu Opel'in lastik izleriyle Necati'nin gösterdiği lastik izleri birbirleriyle hiçbir noktada kesişmiyordu. Bu izler daha geniş ve daha derindi. Necati'nin elemanları izlerin yanına cetvel koyarak fotoğraflarını çekiyor, kalıplarını çıkarıyorlardı.

Siyah bir Renault Megane geldi, bizim otomobilin arkasında durdu. Savcı Hikmet'ti bu. Selektör yaptı. Necati'yi bırakıp yine bata çıka otomobilin yanına gittim. Çamurlar

çoktan paçalarıma bulaşmıştı. Megane'nın arka camı açıldı, savcı Hikmet'in ekşimiş, sevimsiz yüzü göründü.

"Durum nedir Galip?"

Pencereye doğru eğilerek, "İnfaz gibi görünüyor. Ensesinden tek kurşunla vurulmuş. Cinayet dün gece sabaha karşı işlenmiş. Olay Yeri İnceleme diğer aracın lastik izlerini inceliyor" dedim elimle tren yoluna benzeyen izleri göstererek. "Maktul cinayetten firariymiş. Ayrıca üstünden ruhsatsız silah çıkmış. Araştırıyoruz."

"Maktul kimmiş?"

"Cahit Aydın. Trabzon doğumlu."

"Var mı görgü tanığı filan?"

"Yok savcım."

"Cesedi kim bulmuş?"

"Avcılar."

"Ne diyorlar?"

"Henüz konuşmadım."

"Konuş o zaman. Şimdi ben dışarıya çıkmayayım. Siz her şeyi halletmişiniz zaten. Benim yapacağım bir şey var mı?"

"Yok savcım."

"Tamam öyleyse, işiniz bitince cesedi kaldırabilirsiniz. Soruşturma sende."

"Bende savcım."

"Haydi, kolay gelsin."

Şoför Megane'ın motorunu çalıştırdı, geri geri gittiler, çamurdan dolayı zar zor bir manevra yaptıktan sonra geldikleri yoldan dönerek gözden kayboldular. "Şu memlekette savcı olmak varmış."

Serdar yanıma geldi.

"Abi, herif gerçekten cinayetten firariymiş!"

"Bizim nasıl haberimiz yok lan?"

"Olay Kocaeli'nde olmuş. Merkeze gidince detaylı araştıracağım."

"Avcılarla konuştun mu?"
"Aaa, unuttum."
"Aferin, git konuş."
Beş dakika sonra geri döndü.
"Konuştum. Hiç kimseyi görmemişler."
"Görselerdi şaşardım!"

Merkeze döner dönmez, Cahit Aydın'ı araştırdık. Herif suç makinesi çıktı. Adam yaralamaktan bir yıl yatmış. Daha sonra bir kumarhane baskınında yasadışı kumar oynattığı için bir yıl daha yatmış. Onu arkadaşı gammazlamış. Cahit hapisten çıktıktan bir süre sonra gammazlayan arkadaşının cesedi Sapanca'da ormanlık arazide bulunmuş. Cahit tutuklanmış ama delil yetersizliğinden serbest kalmış. Bundan altı ay önce de, Gebze'de bir site arazisi meselesi yüzünden gecekonducularla çıkan kavgada tabancayla birini vurarak öldürmüş, o günden beri de firariymiş. Öldürülen gecekonducu otuz beş yaşındaki Hüseyin Kaya'ymış. Babasın adı Niyazi Kaya. Ümraniye Mustafa Kemal mahallesinde oturuyorlarmış.

Serdar ve Mustafa hiç zaman kaybetmeden yola çıktılar. Örnek Mahallesi'ne geldiklerinde açlık hissetmeye başlamışlardı. Mustafa'nın evinin yakınlarındaki bir pidecide karınlarını doyurdular. Yemekten sonra yola koyuldular. Örnek Mahallesi'nden yukarıya, Mustafa Kemal Mahallesi'ne doğru tırmandılar, Mustafa, Google Maps'den evin tam yerini buldu; ufak bir köprüyü geçtikten sonra Niyazi Kaya'nın oturduğu evin sokağına geldiler. Eski püskü evlerin sıralandığı boktan bir sokaktı burası. Balkonları asılmış çamaşırlar, çanak antenler süslüyordu.

Şalvarlı, başörtülü kadınlar havanın soğuk olmasına aldırmadan kapıların önlerinde oturmuş, çekirdek çitleyip sohbet ediyorlardı. Sümüklü çocuklar sokakta bir topun peşinde koşturuyordu. Kimi bisiklete biniyordu. Apartmanların kapılarında numara yazmadığı için evi bulmak imkânsızdı. Serdar kadınların önünde durdu, camını açtı, "Bacım bir bakar mısın, biz Niyazi Kaya'nın evini arıyoruz" dedi. Kadınlardan en şişman olanı başörtüsünü çekiştirerek kuşkulu kuşkulu Serdar'a bakarak, "Niye arıyorsunuz Niyazi Amca'yı?" diye sordu. Daha zayıf ve genç olanı, "Bizim Hasan'ı çağırayım mı Ayfer Abla?" dedi. Ayfer Abla'sı, "Dur bakalım, anlarız şimdi" diyerek mahallenin kabadayısı gibi iri memeleri önde, kollarını sallaya sallaya otomobilin yanına geldi. Tombul ellerini pencereye dayayarak, "Bir sorun mu var?" dedi sert sert. Niyazi Amca'nın mahalleli tarafından çok iyi korunduğu belliydi. Serdar kimliğini çıkardı, kadının yüzüne doğru uzattı.

"Polisiz! Şimdi kadın hâlinle racon kesmeyi bırak da, şu Niyazi'nin evini göster."

Kadın hiç tınmadı bile. "Biz burada polisleri sevmeyiz" dedi.

Serdar, Mustafa Kemal Mahallesi'nde olduklarını hatırladı; şimdi burada kadına diklenip polis muamelesi çekerse, değil Niyazi Kaya'yı görmek, bir daha bu mahalleye ancak çevik kuvvetle girebileceklerini bildiği için, alttan almaya karar verdi. Bu öfkeli insanları daha da öfkelendirmenin âlemi yoktu. Burası Mustafa Kemal Mahallesi'ydi. Dikkatli olmak gerekiyordu. "Bacım biz Cinayet Büro'dan geliyoruz. Bir cinayet soruşturması için Niyazi Amca'nın bilgisine başvuracağız" dedi sevimli bir ifadeyle, alttan alarak.

Kadının kuşkulu bakışları Serdar'ın üzerinde dolaştıktan sonra eğilerek aynı bakışlarla yan koltukta oturan

Mustafa'yı da taradı. Bir karar veriyormuş gibi, dudaklarını önce büzdü, sonra ısırdıktan sonra, "Şu ilerdeki dört katlı binanın ikinci katı" dedi eliyle binayı göstererek. Otomobilden birkaç adım uzaklaştı.

"Sağ ol bacım. Çok yardımcı oldun."

Otomobili park ettikten sonra iki polis dışarı çıktıklarında, kadınların bakışları hâlâ üzerlerindeydi. Serdar, "Yürü lan çabuk, başımız belaya girmeden işimizi bitirip siktirip gidelim buradan" dedi. Çok eski, yıkık dökük binaya girdiler. Apartmanın içi leş gibi kokuyordu. Ağır bir soğan kokusu apartmanın girişine kadar ulaşmıştı. Birinci kattaki daireden çocuk viyaklaması geliyordu. Hemen ardından da bir kadının, "Kes sesini, bıktım artık be!" diye bağırmasını ve onu da izleyen gür bir tokat sesini işittiler. Tokattan sonra korkunç bir viyaklama başladı. Her daire kapısının önünde eski püskü kirli ayakkabılar duruyordu. İkinci kata çıktılar. Niyazi Kaya'nın kapısını çaldılar. Birkaç saniye sessizlikten sonra içeriden ayak sürüme sesi duyuldu, kapı aralandı, esmer, bıyıklı bir adamın yüzü belirdi. "Buyurun?" dedi dik dik.

"Niyazi Kaya?" dedi Serdar.

Adamın bakışlarında kuşku arttı.

"Benim, ne istiyorsunuz?"

Serdar kimliğini çıkardı.

"Polis."

Niyazi Kaya'nın gözlerindeki kuşku yerini öfkeye bıraktı. "Ne vardı?" dedi sert sert.

"Oğlunuz Hüseyin Kaya'nın öldürülmesiyle ilgili geliyoruz. İçeri girebilir miyiz?" dedi Serdar.

"Giremezsiniz!"

"Sebep?"

"Giremezsiniz de ondan."

"Bak birader. Oğlunun katiliyle ilgili konuşacağız."

"Ne konuşacaksınız benimle?"

Sokak kapısını biraz daha aralamıştı. Tıknaz, kalın boyunlu, enine bir adamdı. Zeytin karası gözleri çok hain bakıyordu. Yetmiş yaşlarındaydı. Yüzü çok buruşmuştu.

Serdar son bir cesaretle, "Ya birader, amma uzun ettin ha! Biz cinayetçiyiz, dedik ya!" diyerek kapıyı itip içeri girdi.

"Hop, ayakkabılarınızı çıkarın!"

"Çıkarırız."

Serdar ve Mustafa küçücük salona geçtiler. Yayları çıkmış, kumaşları yırtık pırtık eski divana oturdular. Divana iki tane eski püskü koltuk, yere serilmiş kirli bir halı, köşede televizyon, içinde birkaç din kitabının olduğu kırık bir dolap, pencerelerde rengi griye dönmüş asılı perdeler eşlik ediyordu. Tavandan bir ampul sarkıyordu. Ayakkabıları boşuna çıkarmışlardı. Ayakkabıları evden daha temizdi.

Niyazi Kaya karşılarına oturdu. Polisleri önemsemediğini belirten bir tavırla, bacak bacak üstüne attı.

"Oğlum öldü gitti ama siz hâlâ katili yakalayamadınız!"

Serdar bu yaşlı adamın oğlunun intikamını almak için kalkıp da Cahit gibi birini öldürebileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de bu işler belli olmazdı. Bu memlekette herkes cinayet işleyebilirdi. Niyazi Kaya'yı öttürebilmek için adamın suyuna gitmek en iyi yoldu.

Serdar, "Oğlunun kaybına üzüldük. Başın sağ olsun. Olay nasıl oldu?" diye sordu.

Yaşlı adam kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı polislere. "Sanki bilmiyorsunuz!" dedi.

İçeri odadan, "Ahhh, Niyazi gel buraya" diye yaşlı bir kadının inleme sesi duyuldu.

Niyazi önemsemez ve bıkkın bir tavırla, "Önemli değil. Annem, hasta, yatıyor" dedi.

"Siz annenize bakın, biz bekleriz" dedi Mustafa.

"Doksan beş yaşında. Baksam ne olacak, bakmasam ne olacak."

Adamın bu umursamaz tavırları karşısında Mustafa çok rahatsız oldu. "Annenizin kıymetini bilin amca. Allah ona uzun ömür versin. Ben annesiz büyüdüm. Annesizliğin ne demek olduğunu iyi bilirim. Yarın öbür gün göçüp gidince, bu bıkkınlıkların sana vicdan azabı olarak kalır, haberin olsun. Seni bu yaşa kadar büyütmüş. Daha ne istiyorsun."

Mustafa'nın gözleri yaşarınca Niyazi Kaya'nın o sert tavrı birden yumuşadı. Üzülerek baktı Mustafa'ya. "Doğru söylüyorsun evlat, dur ben bir bakıp geleyim" diyerek içeri gitti. İçeriden kapı açılma, ayak sürtme, inleme, tekrar kapı açılma, kapanma, yine inleme sesleri geldi. Beş dakika sonra Niyazi Kaya geri döndü. "Tuvalete götürdüm" dedi otururken.

Serdar karşısındaki adamın yumuşadığını, duygusal bir tarafı olduğunu görünce bilgi alabileceğine inandı. "Niyazi Amca, oğlun neden vuruldu, bana olanları anlatır mısın?" dedi.

"Bunları niye soruyorsunuz, yoksa katili yakaladınız mı?"

"Önce sen bir anlat."

Niyazi Kaya'nın o sert tavırları gitmişti.

"Bizim, memlekette durumumuz iyiydi. Tarlamız vardı. Ekip biçiyorduk. Geçinip gidiyorduk. Sonra bizim amca çocukları geldiler, bu topraklar bizim, dediler. Eğer, gözümün önünde tarlamı ekselerdi, onları tek tek çekip vurmam gerekecekti. Ben mahpusa girince çocuklar perişan olacaktı. Kan çıkmasını istemediğim için, ailecek kalkıp İstanbul'a Gebze'ye bizim marabaların yanına geldik. Ayrıca, terör davaları da vardı bizim köyde. Rahat değildik. Örgüt sürekli kapıya dayanıp çocuklarımı dağa çıkarmak için tehdit edip duruyordu.

Neyse, İstanbul'a geldik, bir gecekonduya yerleştik. Annem, ben, bizim karı, üç çocuk. Sağ olsunlar bizim marabalar bana inşaatlarda iş buldular. Üç kuruş kaza-

nıyordum ama yetiyordu. Kira da vermiyorduk. Geçinip gidiyorduk. Sonra, çocuklar büyüdü, hepsinin eli ekmek tutmaya başladı. Rahmetli Hüseyin'imi sanayide oto tamircisinin yanına, diğer oğlum Dursun'u da bir ekmek fırınına soktum. Kızım Zehra'yı da baş göz ettim. Bir torunum oldu. Ben de çok yorulmuştum artık, bıraktım işi. Oğlanlar eve bakmaya başladı.

Tam her şey yoluna girmişken, birileri gelip kaçak oturduğumuzu, hemen evlerimizden çıkmamızı söyledi. Elimize üç kuruş sıkıştırıp kış kıyamette bizi evlerimizden atacaklardı. İlk başta devletin adamları sandık bunları. Meğerse, bir inşaat firması bizim evlerin üzerine büyük site yapacakmış. Bu yüzden bu itleri üzerimize salmışlar. Devlet bunlara araziyi vermiş, üzerinde oturanları ne yaparsanız yapın, demiş. Zaten ne oluyorsa, bizim gibi garibanlara oluyor. Zenginler devletin parasını çalıyor, vergi vermiyor, lüks otomobillere biniyor, oraya buraya lüks binalar yapıyorlar; bir gecede eğlencede harcadığı parayla bu mahallenin karnı doyar; bizim garibanların evlerine göz dikiyorlar."

Niyazi Kaya öfke kusuyordu.

"Devlet devlet olsa, biz garibanların sokakta kalmasına müsaade etmez. Bebelerimiz sokaklarda ölüyor. Hastaneye götürüyoruz, adam yerine koymadıkları için hastanede ölüyor. Ölen, horlanan, dışlanan hep bizleriz."

Niyazi Kaya'nın anlattıkları Serdar'ın ruhunu sıkmıştı. Bunlar Serdar'ın bilmediği şeyler değildi. Onlar da azıcık polis maaşlarıyla sosyal adaletsizliğin başkentinde yaşayarak ay sonunu güç bela getiriyorlardı. Şu anda, yurdum insanının yoksulluk manzaralarına tanık oluyorlardı. Bir an önce asıl konuya gelmek istiyordu ama bunu belli ederse, bu ters adamın ağzından başka laf alamayacağını da iyi biliyordu.

"Önce polise gittik. Böyle böyle dedik. Tehdit edildiğimizi anlattık. Yardım istedik. Polis hiç oralı olmadı. Kıllarını bile kıpırdatmadılar. Biz de kendimizi bu zorbalara karşı korumaya karar verdik. Evlerimizden çıkmayacağımızı söyledik. Bunlar gittiler, kalabalık olarak bir akşam geri geldiler. Tehditlerin bini bir para. Zaten oğlanları zor zapt ediyordum, bu itleri karşımızda görünce birbirimize girdik. Bizim Hüseyin haksızlığa gelemezdi. En önde o vardı. Kargaşada o katil oğlumu vurdu. Sonra da tüydüler. Bugüne kadar da yakalanmadı. Ben polisin onu aradığını bile sanmıyorum. Ölen zengin birinin oğlu olmuş olsaydı, memleketi ayağa kaldırırlardı. Bizim gibi gariban ölmüş, kimin umurunda! Sözde birkaç kişiyi göstermelik sorguya aldılar. O kadar. Sonradan saldılar zaten. Bir daha da kimse arayıp sormadı."

"Hangi inşaat firması bu?" dedi Mustafa.

"Öztürkler İnşaat."

"Biliyorum o firmayı" dedi Mustafa, Serdar'a bakarak. "Büyük bir firma. Fikirtepe'ye de girdiler."

"Ben de biliyorum, Adnan Öztürk zırt vırt televizyona çıkıp duruyor" dedi Serdar. "Ama Gebze'de iş yaptıklarını bilmiyordum."

"Sonra ne oldu, evlerinizden nasıl çıkardılar sizi?" dedi Serdar.

"Nasıl olacak, işin içine cinayet filan girince firmanın köpekleri toz oldu, yerine polis ve belediye geldi. Gözümüzün yaşına bakmadan, bizi zorla kapının önüne koydular. Kepçelerle evlerimizi yıktılar. Benim hanım verem; tedavi görüyor. Annem çok yaşlı; kalp var, şeker var, tansiyon var, bir tarafı felçli, kendi başına yürüyemiyor. Zavallı kadın, bu yaştan sonra hasta hasta sokağa atıldı. Neyse ki, benim küçük oğlan Dursun'un çalıştığı fırının sahibi Sadık Bey; dünya iyisi bir insandır kendisi,

bize bu evi kiraya verdi de, sokakta kalmaktan kurtulduk, az bir kiraya oturuyoruz."

"Senin oğlan nerede şimdi?" dedi Serdar.

"İstanbul'a gelmedi o. Sadık Bey onu bırakmadı. Fırının müdürü yaptı. Maaşını da artırdı. Bir de gecekondu buldular. Yaşayıp gidiyor."

"Nasıl geçiniyorsunuz?" dedi Mustafa.

"Eş dost da yardımcı oluyor. Kızla oğlan da yardım ediyor."

"Niyazi Amca sana sevineceğin bir haber vereceğim. Belki, içindeki acına biraz merhem olur" dedi Serdar.

"Yoksa Halil'imin katilini mi yakaladınız, yakaladınız, değil mi?" dedi sevinçle Niyazi Kaya.

"Hayır, yakalayamadık" dedi Serdar. Niyazi Kaya'nın kaşları düştü, yüzü asıldı.

"Beni mutlu edecek başka ne haber verebilirsin ki?"

"Katili yakalayamadık, çünkü öldürüldü."

Niyazi Kaya'nın yüzü ışıldadı, aydınlandı.

"Sahi mi söylüyorsun? Cidden, geberttiler mi o iti?" dedi bir Serdar'a bir Mustafa'ya inanmamış gibi bakarak.

"Bu sabah Sarıyer ormanlarında bulduk cesedini."

"Kim yapmışsa ellerine sağlık. Elleri dert görmesin!"

Niyazi Kaya'nın bakışlarında kuşkular belirmeye başladı. Yüzü biraz endişeli bir hâl aldı.

"Siz benden şüphelendiğiniz için buraya geldiniz, beni götüreceksiniz, değil mi?"

"Açık konuşacağım amca" dedi Serdar. "Ben bu cinayeti senin işlemediğine adım gibi eminim. Ama oğlun Dursun ya da bir yakının işlemiş olabilir. Olmayabilir de. Gerçeğin bir an önce ortaya çıkması için oğlunla da konuşmalıyız. Şu andaki tek şüpheli sizlersiniz. Bu yüzden, sen ve oğlun bizimle Emniyet'e gelmelisiniz. Eğer masumsanız suçsuz olduğunuz anlaşılsın."

"Biz katil değiliz."

Mustafa, "Amca, seni buradan almadan gidemeyiz. Oğlana da haber ver, Gebze şurası, atlayıp gelsin Emniyet'e" dedi.

Niyazi Kaya ayağa kalkınca Serdar, yaşlı adamın kendilerini evden kovacağını zannetti ama yaşlı adam hiç de beklediği tepkiyi vermedi. "Önemli olan oğlumun katilinin gebermesiydi. O da oldu! Kanı yerde kalmadı. Daha ne isteyeyim. Gerisi önemli değil" diyerek telefonla oğlunu aradı, Emniyet'e gelmesini söyledi.

Hep birlikte evden çıktıklarında mahalleli apartmanın önünde birikmişti. En ön sırada da racon kesen iri kıyım Ayfer Abla vardı. Niyazi Amca oğlunun katilinin öldüğünü söyleyerek mahalleliyi biraz olsun sakinleştirmeye çalıştı.

"Sen bir şey yapmadın ki Niyazi Amca, seni niye alıyorlar?"

"Bu mahalleden adam almak öyle kolay mı Niyazi Amca?"

Niyazi Kaya bizimkilerin otomobiline binerken, "Sakin olun. Memur arkadaşlar görevlerini yapıyorlar. Gerçek anlaşılınca döneceğim. Ayfer kızım, Kudret Ablan hastaneden gelinceye kadar annemin başında durur musun?"

"Dururum tabii Niyazi Amca. Sen merak etme. Şimdi ona hemen bir çorba kaynatırım. Sıcak sıcak."

"Eksik olma kızım. Al şu evin anahtarlarını."

Niyazi Kaya anahtarları verdikten sonra arka koltuğa oturdu. Serdar ve Mustafa da mahallede bir kazaya kurban gitmeden hemencecik otomobile binip mahalleden uzaklaştılar.

14

Akşam yine meşhur dinci beyaz gömleğimi giyip yine yaka düğmesini ilikledim. Tespihimi alıp evden çıktım. Elde tespih dolaşmak hoşuma gitmeye bile başlamıştı. Yürüyerek Kadıköy'e indim. Bu sefer Altıyol'daki Kadı Sofrası'nda ezogelin çorba, patlıcan oturtma, az bulgur yedim. Yemekten sonra ara sokaklardan iskeleye indim, dolmuşa atlayarak Üsküdar'a geçtim. Denizden gelen sert poyraz çok üşütüyordu. İnceden yağmur da atıştırıyordu. Her akşam olduğu gibi, yine vapurlardan, motorlardan, metrodan insan seli Üsküdar'a akıyordu. Üsküdar'ın ara sokaklarına girdim. Yemeği hazmetmek için biraz dolaştıktan sonra dergâhın bulunduğu sokağa geldim. Dergâhın önünde arka arkaya park etmiş siyah bir BMW ve Mercedes duruyordu. Müritler akın akın cübbeleriyle, sarıklarıyla dergâha giriyorlardı. Avluda Celil'i gördüm.

"Bu akşam zengin misafirleriniz var galiba" dedim dışarıda duran lüks otomobilleri ima ederek.

"Öztürkler İnşaat firmasının sahipleri Adnan Öztürk ve oğlu Ali Öztürk burada, şeyhimizin yanındalar. Dergâhın en eski üyesidirler. Bu gece onlar için zikir töreni yapılacak. Siz de katılın."

Etrafıma bakınarak, "Yasin buralarda mı?" dedim.

"Az önce Recep Hoca'nın dersine girdi."

"Bu herif de amma ders meraklısı çıktı ha!"

"Zikir olduğu için benim biraz işlerim var. Derste size eşlik edemeyeceğim."

"Sen işine bak" dedim omuzuna vurarak.

Recep Hoca'nın sınıfına girdiğimde hoca topluluğun önünde oturmuş, notlarını kontrol ederken Yasin ve arkadaşları yine aynı köşeye yerleşmişler, aralarında fısır fısır konuşuyorlardı. Kalabalığın arasında Yasinleri de göz hapsinde tutacağım bir yere geçtim.

Biraz sonra Recep Hoca ayağa kalkarak ruh konusuna devam edeceğimizi söyledi. Yasin el kaldırarak söz istedi.

"Hocam, biliyorsunuz bazı dinsizler Allah'ın olmadığını iddia ediyorlar. Özellikle bilim adamı sıfatıyla dolaşan dinsizler. Onların hepsinin cehenneme gideceğinden hiç kuşkum yok. Yine de, bu akşam filozofların Allah'ın varlığı konusunda düşüncelerinden bahsetsek."

Dinleyiciler de bu konuyu isteyince Recep Hoca'nın yüzü ışıldadı.

"Dün anlattığımız ruh konusu da Allah'ın varlığıyla ilişkilidir. Dün akşam büyük filozof Platon'un ruhun varlığını ispatlama yöntemlerini konuşmuştuk. Öyleyse, bu akşam da yine Batı dünyasından başka ünlü bir filozof Descartes'ın Allah'ın varlığını nasıl ispatladığını konuşalım."

İnsanlar pür dikkat Recep Hoca'nın ağzından çıkacakları bekliyorlardı. Kendimi Sultanahmet meydanında Nihat Hatipoğlu'nu dinliyor gibi hissettim. Bakalım, Recep Hoca neler yumurtlayacaktı?

Recep Hoca büyük bir iştahla derse başladı.

"Ünlü filozof Descartes açık ve seçik bilgiye ulaşmak için yoğun bir kuşkudan yola çıkar. Etrafındaki her şeyden kuşkulanır. İnsanlardan, masadan, sandalyeden, evlerden, aklınıza gelecek her şeyden. Descartes bu kuşkusu sayesinde düşündüğü gerçeğine varır. Eğer kuşkulanıyorsa düşündüğü çok açık ve seçiktir. Öyleyse, *Cogito ergo sum*, yani; "Düşünüyorum, öyleyse varım" önermesine varır. Kendisinin varlığını kanıtladıktan

sonra birazdan bahsedeceğimiz gibi, Allah'ın varlığını kanıtlar. Allah'ın var olduğundan emin olduktan sonra da etrafındaki, bizleri kuşatan nesnelerin, doğanın gerçek olduğuna inanır. Çünkü, Allah asla aldatıcı değildir ve çevremizdeki her şeyi o yaratmıştır. Böylece, üç temel varlığın gerçekliğini kanıtlamış olur: Ben, Allah ve nesnel varlıklar. Allah her şeyin varlık nedenidir.

Şimdi, Descartes kendi varlığını kanıtladıktan sonra 'ben'in içinde hapis olmamak için Allah'ın varlığını kanıtlamak zorundaydı. Bu bağlamda, Allah'ın varlığını kanıtlayacak argümanlar ortaya sürer."

Recep Hoca, Yasin'in kendisini pür dikkat dinlediğini görünce gülümseyerek anlatmaya devam etti. Doğruyu söylemek gerekirse, bu felsefi konular ve düşünce dünyası ilgimi çekmeye başlamıştı. Hiçbir inancım olmamasına rağmen yine de hayali bir varlığın kanıtlanma çabaları hoşuma gidiyordu.

"Descartes'ın ilk kanıtının adı 'Nedensellik Argümanı'dır. Şöyle örnek vereyim: Bir taş, bir masa, bir ağaç, herhangi bir başka nesne; insanın zihninde bulunuyorsa, bunlar bazı nedenlere bağlıdır. Yani, zihnimizdeki fikirlerin kaynağının da gerçek olması gerekir. Öyle olmasaydı, biz o fikirleri nasıl bilebilirdik, değil mi? Bir masayı, bir ağacı düşündüğümüzde, o masanın, o ağacın gerçekten var olup bizim onları görmemiz gerekir ki, zihnimize girsinler. Zihnimizdeki fikirlerden biri de Allah gibi yüce bir varlık fikridir. Bu Allah fikri edebi, ezeli mutlak iyi, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten bir varlık olarak yer tutar. Zihnimizdeki bütün fikirlerin yaşadığımız dünyada bir gerçekliği varsa, Allah fikrinin de bir gerçekliği vardı. Ama biz etrafımıza baktığımızda, tıpkı diğer nesneler gibi Allah'ı göremeyiz. Öyleyse nasıl oluyor da, Allah fikri zihnimizde yer tutuyor. Çünkü, bu fikri zihnimize koyan

Allah'ın kendisidir. Böylelikle, sonlu bir varlık olarak biz insanlar, sonsuz bir varlığın farkına varabiliyoruz."

Kalabalık hayretle hocayı dinliyor ama kalıbımı basarım ki, hiçbir şey anlamıyorlardı. Çünkü, doğduklarından beri dinin içinde büyüdükleri için, düşünmek yerine yalnızca inanmakla yetişmiş beyinlerin bu ince teorileri anlaması beklenemezdi.

"Descartes başka bir argüman daha ortaya koyar: 'Zorunlu Varoluş Argümanı'. Biraz da bu argümandan bahsedelim: Zihnimizde bir üçgen tasarladığımızda, üçgenin iç açılarının toplamının iki dik açıya eşit olması gerekir. Bu her zaman böyledir. Ya da bir dağ ile vadi nasıl birbirlerinden ayrılmazsa, Allah ile varoluş da birbirinden asla ayrılmaz. Burada, vadi ile dağ tasarlıyor olmamızdan bir dağın ya da vadinin var olduğu sonucu elbette çıkmaz. Aynı biçimde, Allah'ın var olduğunu tasarlayışımızdan da Allah'ın var olduğu sonucuna ulaşamayız. Ama burada söylemek istediğim şey farklı: Dağ ile vadiyi birlikte tasarlayabilmemizden, tasarladığımız dağın ya da vadinin dünyada var olduğu değil, bunların birbirlerinden ayrılmayacağı sonucu çıkar. Aynı biçimde, Allah'ı bir varoluş olarak tasarladığımızda, varoluşun onun özünden ayrılmayacağı ve Allah'ın gerçekten var olduğuna varırız. Burada, şeylere bir zorunluluk yüklemiyoruz, tam tersi, zaten var olan zorunluluk bizi, Allah'ın var olduğu fikrine götürüyor. Bilmem anlatabildim mi?"

Yasin, "Çok iyi anlattınız hocam. Dinsizlere kapak olsun!" diye bağırdı.

Recep Hoca, "Bir diğer argüman da 'Varlık Sebebi Argümanı'dır" dedikten sonra kapıda bir cüppeli belirdi. Eğilip bükülerek zikir töreninin başlamak üzere olduğunu bildirdi. Bunun üzerine Recep Hoca dersi kesip müritlerin zikir törenine katılması için izin verdi. Ben geride kalarak

Yasin ve arkadaşlarını göz hapsinde tutmaya devam ettim. Zikir töreninin yapıldığı salona geçtiler. Celil'i koştururken gördüm. Yanına gittim. Salonun bir köşesinden töreni izleyebileceğimi söyledi. Salona girip kuytu bir köşeye çekildim. Yine bambaşka bir dünyaya girdiğim için biraz tedirgin ve meraklıydım. Salonda hiç kadın yoktu. Zikir törenine katılacak müritler halkalar hâlinde sıra sıra dizilmişlerdi. Şeyh Şemsettin'in yanında beyaz saçlı, yaşlıca bir adam ile otuzlarında siyah saçlı, bıyıklı, yakışıklı, uzun boylu bir genç oturuyordu. Celil ise hemen onların yanında yerini aldı. Adnan Öztürk ve Ali Öztürk bunlar olmalıydı. Yalnız, Ali Öztürk çok üzgün ve neşesiz duruyordu. Kafası başka yerde gibi, dalıp gitmişti. Hayatımda gördüğüm en üzgün ifadeli adamdı. Şeyhin oturduğu yerin hemen yan tarafında davulcular vardı. Aslında, ellerindeki alet davul değildi, tef de değildi ama ne olduğunu bilmediğim için davul diyordum.

Zikir yapacak olan grup üç sıra hâlinde yan yana dizilmiş, halıda oturuyorlardı. Yasin ve arkadaşları da en öndeki sıradaydı. Şeyh, bu akşamki zikir törenini Celil'in yönetmesini istedi. Celil halkanın merkezine girerek dualar okumaya başladı. Dualar bitince halkadan çıkarak kenarda duran tütsüyü alıp tekrar halkanın ortasına geçti. Hep birlikte Fatiha okudular. "Bismillahirrahmanirrahim" halkadakiler tarafından makamla söylenmeye başlandı. Bunu söylerlerken müritler kol kola girip bir sağa bir sola sallanmaya başladılar. "Bismillahirrahmanirrahim" defalarca tekrarlandı. Arkasından "La ilahe illallah" söylendi. Müritlerin sağ ve sola sallanmaları hızlandı.

Yasin huşu içinde kendinden geçmek üzereydi. Davullar vurmaya başladı. "İllallah" seslerine eşlik eden makamla müritler kafalarını sallamaya başladılar. Yasin

ve birkaç mürit sallanarak kontrolden çıktılar, neredeyse vücutları yerden kesilecekti. Ağlama sesleri yükseldi. Davullar daha sert vuruyor, müritler vücutlarını çılgınca sağ sola savururken kafalarını beyin kanaması geçirecek kadar sallıyorlardı. Makamın sesi giderek yükseliyordu. Ömrümde böyle bir şey görmediğim için Yasin'i filan unutarak zikir töreninin büyüleyici atmosferine kaptırdım kendimi. Bir baktım, ben de yerimde zıplıyorum. Zikir bittiğinde, garip ruhani duygular içinde salondan çıktım. Allah'ı kendime öyle yakın hissetmiştim ki, hep söyledikleri gibi, bana şah damarımdan daha yakın geldi.

Zikirden sonra Adnan Öztürk ve Ali Öztürk şeyhle birlikte dışarı çıktılar. Şeyh beni görünce elini göğsüne götürerek selam verdi. Ben de selamına karşılık verdim. Ali Öztürk'ün o üzgün hâli hâlâ devam ediyordu. Yasin ve arkadaşları da kapıda görününce biraz geri durdum. Yasin, "Hakkınızı helal edin hocam" diyerek şeyhin elini öptü. Yanındaki iki arkadaşı da şeyhin elini öptüler. Dikkat çekmemek için yanlarından ayrılıp avluya çıktım, kalabalığa karışarak onları beklemeye başladım. Çok beklemedim. Yasin ve arkadaşları hızlı adımlarla kalabalığın arasından geçerek dergâhtan çıktılar, Doğancılar'daki hücre evine doğru yürümeye başladılar. Her akşam bunların böyle peşine mi takılacaktım? Bu heriflerin aralarına giremeyeceğime göre, bunların peşinde koşturup durmanın soruşturmaya bir yararı olmayacaktı! Nasılsa hücre evininin yerini öğrenmiştim. Topla tüfekle bir baskına bakardı. Evde kim var kim yok, hepsini toplayıp Emniyet'te öttürürdük. Başka seçeneğim de yoktu.

Serdar, Niyazi Kaya'nın sorgusunu bitirip sorgu odasından çıktığında Dursun Kaya'nın geldiğini haber verdiler. Dursun'u diğer sorgu odasına aldılar. Dursun yürürken

aksıyordu. Esmer, kısa boylu, tıknazdı. Hatırı sayılır bir göbeği vardı. Babasının modeliydi. Tedirgin gözlerle Serdar'a bakıyordu. Karşılıklı oturdular.

"Anlat bakalım Dursun, Cahit Aydın'ı nasıl öldürdün? Dikkat edersen, niye öldürdüğünü sormuyorum, çünkü nedenini biliyorum. Nasıl öldürdüğünü merak ediyorum."

"Ben o katili öldürmedim komiserim, ama kim öldürmüşse ellerine sağlık. Yakalarsanız bana da haber verin, gelip ellerini öpeceğim."

"Anlamadın galiba, cinayeti senin işlediğini söylüyorum!"

"Anladım, anlamaz olur muyum, bal gibi anladım. Ben de elleri dert görmesin, diyorum." Ellerini havaya kaldırıp, "Allah'ıma şükürler olsun. İlahi adalet buna derler" dedi.

"Bırak şimdi ilahi adalet madalet ayaklarını da, şu cinayeti nasıl işlediğini anlatmaya başla."

"Komiserim beni suçlamanız bile, şu anki sevincimi bozamaz. Artık, bugünden sonra rahat ve huzurlu uyuyacağız."

"Bacağına ne oldu senin?"

"Küçükken olmuş komiserim. Babam beni örgüte vermeyince, onlar da bacağıma sıkmışlar."

"Vay canavarlar vay, küçücük bir çocuğun bacağına sıkmışlar, ha!"

"Öldürebilirlerdi de amirim."

Serdar ellerini masada birleştirdi.

"Bak Dursun. Sen iyi bir adama benziyorsun. Ama iyi olman, abin Hüseyin'in katilini öldürmeyeceğin anlamına gelmez, değil mi? Bu cinayeti senden başka işleyecek kimse yok. Bu yüzden, cinayeti işlediğini itiraf et, ben de az ceza almana yardımcı olayım. Sonuçta, cinayeti

işlemen için önemli bir nedenin vardı. Savcıyla konuşuruz, durumu anlatırız. Sabıka kaydın da yok. Az yatar, çıkarsın. Bak, baban buralarda perişan oldu. Adam evine gitsin, dinlensin. Hadi, itiraf et."

"Komiserim ben kimseyi öldürmedim ki, itiraf edeyim" dedi gülerek.

"İllaki işi zora sokacaksın. Senin otomobilin var mı, bakiyim?"

"Ne otomobili komiserim. Bu bacakla ehliyet vermezler ki bana. Hem ayrıca, otomobil alacak para ne gezer bende."

"Kiralamışsındır, bir arkadaşından almışsındır belki."

"Yok komiserim, kiralamadım. Hiçbir arkadaşımın otomobili yoktur. Araştırabilirsiniz."

"Cuma gecesi neredeydin?"

"Fırındaydım."

"Kaça kadar çalışıyorsun?"

"Her gece bire kadar çalışıyoruz komiserim. Cuma gecesi de o saate kadar çalıştım. Şahitlerim de var. Fırından çıkınca doğru eve gidip hemen yattım. Sabah beş buçukta da işbaşı yapıyoruz."

"Eğer bu cinayeti sen işlemedinse, demek ki baban işledi."

Dursun duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı.

"Babamı görmediniz mi komiserim, bir ayağı çukurda. Nasıl cinayet minayet işlesin?"

"O yapmaz, bu yapmaz, sen benimle dalga mı geçiyorsun!" diye bağırdı Serdar. "Cinayeti sizden başka işleyecek kim var? Yoksa kız kardeşin mi işledi?"

"Bacım yapmaz öyle şey komiserim."

"Yapar mı yapmaz mı, ona ben karar vereceğim."

"Niye bize sarıyorsunuz komiserim. Bu Cahit gibi itlerin düşmanı çoktur. Mafya bozuntusu bunlar. Bu itler

kime köpeklik yapıyorsa, siz asıl onlara gidin, bırakın biz garibanların yakasını."

"Fakir edebiyatı burada sökmez oğlum! Fırında müdür olmuşsun, maaşın artmış, altına gecekondu vermişler, su parası yok, elektrik parası yok, sana sahip çıkan, melek gibi patrona sahipsin; hâlâ garibanım ayaklarına yatıyorsunuz lan. Hayat size güzel! Ulan ben sizden daha zor durumdayım. Ay sonunu getireceğim diye götümün açıldığından haberin var mı? Bir daha garibanım filan dersen, ağzının ortasına çakacağım!"

"Yok komiserim, öyle söylemek istemedim. Yani, Kürt olduğumuz için sürekli şüphe altında olmaktan, hor görülmekten bıktık."

"Bırak şimdi bu etnik ayrılık ayaklarını ulan. Ben cinayeti işleyeni bulmaya çalışıyorum. Senin Kürt mürt olmanın ne ilgisi var! Ben de Kars'lıyım."

Dursun utanarak gözlerini yere indirdi. Serdar masadan kalkıp kapıyı çarpıp sorgu odasından çıktı.

Yasin ve arkadaşları eve girdiklerinde ben de az ileride kaldırımda durarak bir sigara yaktım. Bu gece merkezden destek alıp evi basmaktan başka çare yoktu. Her akşam dergâha gidip boşa zaman kaybetmenin de bir anlamı yoktu. Yasin'in radikal örgütle ilişkisi olduğu çok açıktı. Eğer cinayeti bunlar işledilerse nasıl olsa öttürürdük.

"Kimi bekliyorsun kardeş?" diye çok tanıdığım bir ses işittim tam arkamdan.

Yine de, elimi belimdeki silahıma atarak arkamı döndüm. Mümtaz ve Haydar sırıtarak bana bakıyorlardı.

"Ne işin var senin burada Galip?"

"Asıl sizin ne işiniz var?"

Mümtaz kolumdan tutarak beni kenara çekti.

"Dikkat çekmeyelim."

"Senin saldığın heriflerin peşindeyim" dedim.

"Ben kimseyi salmadım, iş bildiğin gibi değil Galip."

"Anlat da, bilelim öyleyse."

"Burada bir terör yapılanması var. Uzun zamandır bu hücre evini gözetim altında tutuyoruz. Her an bir saldırı eylemi gerçekleştirebilirler. Bu yüzden, sorguda o sakallıyı hemen saldık. Seni sorguya sokarak heriflerin pirelenmesini istemedik."

"Öyleyse niye dergâhın adını verdin?"

"Açıkçası, senin dergâha gizli görevle gireceğini tahmin etmedik. Ne anasının gözüymüşsün sen!"

"Gizli görevde olduğumu nereden biliyorsun, Ahmet Saygun mu söyledi?"

"Bizim de kendi kaynaklarımız var Galip."

"Kesin Ahmet Saygun söylemiştir, ondan başka kimse bilmiyordu ki!"

"Celil söyledi."

"Celil mi?"

"Celil tabii ya. Celil bizim dergâhtaki muhbirimiz."

"Vay çakallar vay!"

"Bu dergâh fikrinin yalnızca senin aklına mı geldiğini zannettin?"

"Ne yalan söyleyeyim; öyle zannettim."

"Çok safmışsın be Galip'cim!"

"Şeyh durumu biliyor mu?"

"Bilmiyor. Biz işimizi Celil'le hallediyoruz. Sizin gibi üst makamlara çıkmıyoruz."

"Öyle ya da böyle, sonuçta yollarımız aynı yerde kesişti mi, kesişti. Nokta."

"Bir şey daha söyleyeceğim sana Galip. Ben kimsenin adamı değilim. Benim de başım senin gibi dik. Anladın mı!"

"Bırak şimdi bunları Mümtaz. Sözüm ona, aynı gemideyiz. Olan biteni en baştan anlatsaydın, işinize köstek olmayı bırak, yardım bile ederdim. Bu saatten sonra işin peşini bırakmayacağımı bilmiyor musun? Bu herifler bir profesörü ve karısını katlettiler. Eylem hazırlığı içinde olmaları umurumda değil, bu herifleri almadan şuradan şuraya gitmeyeceğim."

"Tehlikeli adam bunlar Galip. Öyle paldır küldür giremezsin. Zaten, girsen de alamazsın! Evde ne kadar silah olduğunu bilmiyoruz. Kendini tahtalıköyde bulursun."

"Umurumda değil. Bizimkileri çağırıp eve gireceğiz."

"Bu herifler senin peşinde koştuğun adi suçlulara benzemezler. Bu heriflerin beyinleri yıkanmıştır. Kaybedecek hiçbir şeyleri yok."

"Benim de yok."

"Bak kardeşim, biz bu grubun uzun zamandır peşindeyiz. Bu grup kendi kendini idare eden, radikal örgütün ideolojisine kendini adamış ama onlarla organik bağı bulunmayan teröristlerden oluşuyor. Bu ne demek biliyor musun? Yani bir emir komuta zincirine göre hareket etmiyorlar. Tamamen kendi iradeleriyle eylem koyuyorlar. Görev bildikleri şeye odaklanmış, ideolojilerine sıkı sıkıya bağlı, kendilerini örgüte adamış insan bunlar. Kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Kanlı eylemlerini Allah'a hizmet ve fedakârlık olarak düşünen bu teröristlerin inine mi dalacaksın? Bunlar ölümsüzlüğe inanıyor Galip. Seni de yanlarında götürürler."

Mümtaz bana radikallerin psikolojilerini anlatırken, Haydar heyecanla, "Amirim, apartmandan birileri çıkıyor" dedi. Kendimizi iyice kuytuya çektik. Yasin ve iki arkadaşı apartmanın kapısının önünde birbirlerine sarıldılar. Yasin iki arkadaşından ayrılarak bizim olduğumuz tarafa doğru yürümeye başladı. Otomobilin arkasına eğilerek görülmekten son anda kurtulduk.

"Siz ne yapacaksınız bilmem ama ben Yasin'in peşinden gideceğim" dedim.

"Galip sen karışma, biz yakalarız bunları."

"Kusura bakma kardeş!"

Mümtaz burnundan sert bir soluk çıkardı.

"Keçi gibi inatçısın ha! Öyleyse, sürekli irtibatta kalalım."

"Tamam."

"Yürü Haydar, biz de diğer ikisinin peşine düşelim."

Haydar ve Mümtaz uzaklaşırken ben de uygun bir mesafeden Yasin'in peşine takıldım. Yasin yine hızlı adımlarla yokuş aşağı Üsküdar iskelesine indi. Eminönü motoruna atladı. Ben de arkasından. Motorun içinde az yolcu vardı. En arkaya, cam kenarına geçti. Ben de fark edilmemek için en kalabalık sıraya oturdum. Yasin pencereden etrafı seyretmeye başladı. Motor bir süre sonra hareket etti. On beş dakikada Galata Köprüsü'ne geldik. Balıkçılar oltalarını sallıyorlardı. Köprünün altında geçerek ilk önce Karaköy'e yanaştık. Motordan indik. Yasin alt geçide girdi, Tünel yönünden çıktık. Tünele girdi. Turnikelerden geçti, tıka basa dolu kırmızı vagona bindi. Ben de cebimden İstanbul kartımı çıkararak turnikeye bastım, "yetersiz bakiye" sesi yankılandı. Şimdi turnikenin üzerinden atlasam, görevliler peşimden gelecek, Yasin'in dikkatini çekecektim. Kimliğimi görevliye gösterip polis olduğumu söylesem, Yasin benim olduğum tarafa bakıyordu, peşinde bir polisin olduğunu anlayabilirdi. Cüzdanımı çıkararak bir onluğu alıp kart makinesine sokarak kartımı doldurdum. Turnikelerden geçerken zil çaldı. Koştum, kapılar kapanırken kendimi vagona atmayı zor da olsa başardım.

Yasin vagonun en önünde boş boş dışarıya bakıyordu. Vagon hareket etti. İstiklal Caddesi'ne gidiyorduk.

Niye oraya gidiyorduk ki? Önce Recep Hoca'ya Allah'ın varlığı hakkında sorular, ardından Şeyhten helallik almalar, hücre evinin kapısında arkadaşlarıyla bir daha hiç karşılaşmayacaklarmış gibi sarılmalar... Bu hiç hoşuma gitmemişti. Cumartesi akşamı İstiklal Caddesi hınca hınç kalabalık olurdu. Bu da hiç hoşuma gitmemişti. İki dakika sonra dünyanın ilk yeraltı ve en kısa mesafeli metrosundan indik. Tünel Meydanı'na çıktık. Tünel Meydanı Cumartesi gecesinin kalabalığını yaşıyordu. Hava soğuktu ama bu soğuk kimseyi etkilemiyordu. Kalabalığın içinde yürümeye başladık. Yasin'in hemen arkasından yürümemi sürdürerek, Galatasaray Meydanı'na, Yapı Kredi Yayınları'nın önüne kadar geldik. Galatasaray Lisesi'nin önünde randevulaşanlar üşüyerek bekliyorlardı. Bir polis otosu yavaş yavaş tramvay yolunun üzerinden geçerek gitti. Yasin, Taksim'e doğru yürümesini sürdürdü.

Cadde çok kalabalıklaşmıştı. Neredeyse kimseye dokunmadan yürümenin imkânı kalmamıştı. Yasin'in ensesine kadar sokuldum. Birkaç adım daha yürüdükten sonra Yasin durdu. Birden, kabanının içinden tabancasını çıkardı, mermiyi namluya sürdü, rastgele insanlara doğrulttu, silah patladı. Çığlıklar koptu, insanlar etrafa kaçıştı. Hayır, kimse vurulmadı. Çünkü, silah sesi benim tabancamdan gelmişti. Yasin bacağını tutarak acı içinde yere yığıldı. Tabancası elinden fırladı. Tabancayı yerden aldım. Beretta'ydı. Kimliğimi çıkarıp korkmuş insanlara doğru göstererek biraz olsun sakinleşmelerini sağladım. Yasin'in silahını ve kendiminkini belime yerleştirdim. Yasin yerde kıvranıyordu. "Rahat dur" dedim. Kalabalıktan iki sivil polis çıktı, yanıma geldiler. Kendimi tanıtıp durumu anlattım. Telsizle yardım istediler. Beş dakika sonra olay yerine polis otoları doluştu. Olay Yeri çemberine alındı. Yasin'in cebinden küçük bir telefon

defteri çıktı. Defteri aldım. Ambulans geldi. Yasin ambulansa konularak hastaneye doğru yola çıktı. Telefonu çıkarıp Mümtaz'ı aradım. Olan biteni anlattım. Onlar da diğer ikisini kazasız belasız enselemişlerdi.

İstiklal Caddesi'nde işim bitince Emniyet'e döndüm. Yasin'in silahını ve cebindeki defteri kriminal laboratuvara teslim ettim. Serdar, Niyazi Kaya ve oğlu Dursun Kaya'nın sorgusunu bitirmişti. Odama geçtik. İkimiz de çok yorgunduk. Bu akşam olanları anlattım.

"Yasin'in silahının kurşunları, profesör ve karısından çıkarılan çekirdeklerle uyuşunca, dosya kapanacak. Sen yapacağını fazlasıyla yapmışsın. Onca insanı kurtardın" dedi Serdar.

Kapı pat diye açılıp odaya gecenin bu saati Ahmet Saygun girmez mi!

Ayağa kalktık. Ahmet Saygun yanıma gelip elimi sıktı, sonra beni kendine çekerek kemiklerimi kırarcasına sarıldı.

"Tebrikler Galip Başkomiser'im. Büyük bir katliamı önledin. Bu millet sana çok şey borçlu."

"Yok efendim ne demek! Ben görevimi yaptım."

Omuzuma vurdu. "Türk milleti adına sana teşekkür ediyorum" dedikten sonra Serdar'a döndü. "Galip Başkomiser'le çalıştığın için çok şanslısın evlat."

Sonra neşeyle, "Haa, unutmadan. Sizin bölümün aracına dokunmuyoruz. Rahat rahat kullanın" dedi.

"Teşekkür ederim amirim ama başka bölümlerin ihtiyacı varsa seve seve verebiliriz. Sonuçta, anamızın karnından otomobille doğmadık."

"Samimi olduğuna eminim. Sizin otomobiliniz kalıyor. Biz bir yolunu buluruz. Kahramanların araçlarını alırsak, sonra millet bize ne der?"

"Acaba, Yasin'i ne zaman sorgulayabilirim amirim?"

"Ne sorgusu! Boş ver sorguyu morguyu. Silahını almadınız mı?"

"Aldık."

"Tamam işte. Sorguya ne gerek var. Balistik raporunda silah eşleşince dosya kapanır."

"Öyle bile olsa, Yasin'in profesörü niye öldürdüğünü tam olarak öğrenmemiz gerekiyor."

"Bak Galip. Senin Yasin'i sorgulaman imkânsız. Biliyorsun Yasin ve arkadaşları uzun zamandır TEM'in takibindeydiler. Bunlar radikal örgüt oldukları için diğer hücrelerin ortaya çıkarılmasında önemli bilgilere ulaşabiliriz. Bu yüzden, senin sorgulamana izin veremeyiz. Dosyaya TEM bakacak."

"Ama efendim..."

"Mahkemeye senin cinayet dosyanı da göndeririz, dosyaları birleştirir, iki suçtan yargılanmasını sağlarız. Yeter ki, cinayette kullanılan silahlar eşleşsin."

Ne söylesem boş olacağını bildiğim için fazla üstelemedim. Sonuçta, profesör ve karısının katil zanlısı yakalanmıştı. Cinayetin de nedeni aşağı yukarı belliydi. Sorgu da sorgu diyerek Ahmet Saygun'la kurduğumuz iyi ilişkileri bozmaya değmezdi.

"Ha! Bu arada, Serhat Engin, Hakkı Olcay ve Hasan tutuklanarak Silivri'ye gönderilmişler."

"Tahmin ediyordum."

Ahmet Saygun gittikten sonra Serdar, "Yakında bir ödül verirler sana" dedi koltuğuna otururken. "Adam zaten seni seviyordu, şimdi iyice gözüne girdin. Pek yakında, Emniyet Müdür Yardımcısı olursun abi. Ben de senin yerine başkomiser inşallah."

"Sen roman yazmayı denesene, hayal gücün müthiş! Çok satarsın. Asıl sen anlat bakalım şu Cahit meselesini. ne aşamadayız?"

"Hüseyin Kaya'nın babasının ve kardeşinin sorgusu az önce bitti. Bana kalırsa, cinayeti bunlar işlemedi. O kadar gariban insanlar ki, bırak birini öldürmeyi, kendi-

leri bile doğru dürüst ölmeyi beceremiyorlar. Bu garibanlardan bir iş çıkmaz."

"Eee, başka şüpheli var mı?"

"Şimdilik yok. Şu inşaat firmasına bakacağım. Hakikaten, zorla insanların evlerini gasp edip çıkarıyorlarsa, başka birileri de Cahit Aydın'a husumet beslemiş olabilir. Yarın firmanın Gebze'deki şantiyesine gidip bir konuşacağım, başka nerelerde inşaatları olduğunu öğreneceğim."

"Hangi inşaat firması bu?"

"Öztürkler İnşaat'mış."

"Öztürkler İnşaat mı!" dedim ağzım açık kalarak. İnanamıyordum. Bu kadar büyük bir rastlantı olabilir miydi ya?

"Oğlum ben bu akşam onlarla tanıştım lan!"

"Kiminle?"

"Öztürkler İnşaat'la. Firmanın patronu Adnan ve oğlu Ali Öztürk bu akşam dergâhtaydı. Dergâhın müritlerindenmişler."

"Rastlantıya bak be! Bilseydin birkaç soru sorardın Cahit hakkında."

"Bok sorardım! Dergâhta polis olduğumu şeyh ve Celil'den başka kimse bilmiyor. Hem kendimi ele verirdim hem de dergâh için iyi olmazdı. Şeyh soruşturmayı çok gizli yürütmemi rica etmişti benden. Hoş, Celil zaten bizim TEM'in muhbiriymiş ya neyse. Ruhumuz duymadı. Meğerse, attığımız her adımdan TEM'in haberi varmış."

"Biz ne yapacağız şimdi?"

"Önce şu şantiyeye git, bak bakalım. Oradan bir şey çıkmazsa, Celil'den yardım isteriz. Nasılsa, polis için muhbirlik yapmaya alışık" dedim gülerek.

Sabaha karşı üçe doğru eve dönebildim. Yarının Pazar olması hızır gibi imdadıma yetişmişti. Akşama kadar zıbaracaktım. Pazar sabahı apartman toplantısı olduğunu çoktan unutmuştum bile.

15

Zırrrr... zırrr... zırrrr! Feryat figan çalan kapının ziliyle gözlerimi Pazar sabahına açtım. Kış gününün solgun güneşi perdelerin arasından sızarak odayı loşa boğarken, kımıldamadan, külçe gibi hareketsiz yatıyordum. Yalnızca gözlerimi açabildim, sabırla zili çalanın, ki bu Murat olmalıydı, uyuduğumu anlayarak siktirip gitmesini bekledim, ama ısrarla çalmaya sürdürünce de, "Hay zile basan parmağını sikeyim Murat!" diye anırdım. Zil sesi kesildi. Sessizlik. Yoksa küfrü duymuş muydu? Tam güzel uykumun derinliklerine yeniden yuvarlanmak üzereyken, zil yeniden zırlamaya başladı. Zırrrr... zırrrrr... zırrrr! yetmezmiş gibi, kapı da güm güm yumruklanıyordu. Birileri kapının önünde yüksek sesle konuşuyordu. Yorganı üzerimden atıp yataktan nasıl fırladığımı, koşarak kapıya nasıl gittiğimi, kapıyı nasıl açtığımı hatırlamıyorum. Ama bunların hepsini topu topu birkaç saniyede yaptım. Karşımda kimlerin olduğuna hiç bakmadan, "Ulan rahat verin ya, huzur verin ya, ne var be, ne var be!" diye anırdım.

Şevket Abi ve Murat bir iki adım geri çekildiler. Şevket Abi, "Uyandırdığımız için kusura bakma Galip oğlum, toplantıyı unuttun mu, seni bekliyoruz" dedi. Biraz utanmış biraz da korkmuştu. Murat'sa, Şevket Abi'nin arkasına sinmişti. Karşımda yaşlı adamı böyle görünce öfkem geçti.

"Ya Şevket Abi, bağırdığım için kusura bakma, dün gece çok geç geldim. Çok yorgunum. Ben toplantıya gelemeyeceğim."

Şevket Abi'nin yüz kasları gerildi. Dudaklarını belli belirsiz bir gülüşe zorlasa da kendi yandaşından bir oy alamayacak olmanın yaşattığı hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Galip oğlum, biz seninle ne konuştuk. Bu toplantının çok önemli olduğunu biliyorsun. Apartmanımızın yenilenmesi için firma seçimi yapacağız. Her kat malikinin katılması gerekiyor."

"Abi ben oyumu sonra veririm."

"Olur mu öyle şey, bugün seçim yapılacak, sen gel oyunu ver, hemen döner, yatarsın."

"Abi ben düşündüm, hiçbir firmaya oy vermemeye karar verdim. Ben apartmanın yenilenmesini istemiyorum."

Şevket Abi çalan bir çanın yanındaymış gibi titredi. Yüzü düştü ve asıldı.

"Nasıl olur! Galip biz seninle ne konuşmuştuk?"

"Abi, ben 'bakarız', dedim. Kusura bakma. Ben apartmanımın yıkılmasını istemiyorum."

"Deprem çok yakında geliyor Galip. Binayı yenilemezsek altında kalırız valla."

"Kalırsak kalalım abi. Şimdi, müsaade ederseniz gidip yatacağım. Size iyi günler" diyerek kapıyı suratlarına kapattım. Belki, biraz saygısızlık etmiştim ama uykumu böldükleri için de aldığım bu küçük intikam beni rahatlatmıştı. Yatağa dönerek uykuma kaldığım yerden devam ettim.

Uyandığımda akşamüstü olmuştu. Karnım acayip acıkmıştı. Mutfağa gidip bayatlamış ekmekten iki dilim kesip arasına taze kaşar koyarak tost yaptım. Bir de çay koydum. İyi gitti. Parka bakarak yedim tostumu. Yağmur zırıl zırıl yağıyordu. Gökyüzü ruhumu kapatıyordu. Sıcaktan ve nemden hiç hazzetmememe rağmen yazı özlemiştim. Tost açlığımı gidermeyince aynısından

bir tane daha yaptım. Bir bardak daha çay koydum. Bu sefer televizyonu açtım, karşısındaki divana yayıldım. Kumandayla gelişi güzel kanal gezintisine çıktım, CNN Türk'te durdum. Konu ilgimi çekmedi. Habertürk'e zıpladım. Spiker dün İstanbul'da bir facianın eşiğinden dönüldüğünü, polisin dikkati ve titiz çalışması sayesinde İstanbul'un üç ayrı noktasında eylem gerçekleştirmek üzere olan üç terör örgütü mensubunun kıskıvrak yakalandığını anlatıyordu. Bakırköy, Kadıköy ve İstiklal Caddesi'ydi bu noktalar. Üsküdar'daki hücre evi baskınından da bahsediyordu. Serdar'ı aradım hemen.

"Yeni mi kalktın abi, sesin boru gibi. Günaydın" dedi sırıtarak.

"Kes zevzekliği be! Yasin'in silahı balistiğe gitti mi?"

"Bilmem, gitmiştir herhalde."

"Pazartesi kriminal laboratuvarı sıkıştır. Ben de Necati'nin kafasının etini yerim. Olmazsa, Ahmet Saygun'dan rica ederim. Bana bak! Aklıma ne geldi. Bu senin Cahit Aydın'ı Öztürkler İnşaat öldürtmüş olmasın?"

"Niye öldürtsünler ki? Herif onların pis işlerini hallediyordu."

"Aralarında bir anlaşmazlık çıkmıştır, Cahit fazla para istemiştir, firmanın yaptığı bu usulsüz işleri ortalığa dökeceğini söyleyerek şantaj yapmaya kalkmıştır. Bunlar olmayacak şeyler değil. Bu heriflerin dini imanı paradır. Firma da herifi susturmak için işini bitirmiştir."

"Ne yapacağız, firmanın üzerine mi gidelim?"

"Öncelikle, Cahit Aydın'ın bu adamlar için çalıştığından iyice emin olmamız, hatta aralarındaki ilişkiyi kanıtlamamız gerekiyor. Kanıtsız kimseyi suçlayamayız. Bu heriflerin din min ayaklarına iktidarla aralarından su sızmıyor. Başımıza bela alırız. Cahit Aydın'ın evine gittiniz mi?"

"Sultanbeyli'deymiş evi ama adres göstermelik. Kimse oturmuyor."

"Tahmin etmiştim. Bu herif profesyonel. İş sandığımızdan çok daha büyük olabilir Serdar. Gecekonducuların işleyeceği bir cinayet değil bu! Araştırmanı derinleştir."

Telefonu kapatınca aklıma Oya geldi. Yoğunluktan kızı hepten unutmuştum. Giyinip otomobile atladım. Yol açık olduğu için on dakikada Oya'nın Bostancı'daki evinin önüne ışınlandım. Oturduğu apartmanın köşesindeki Ulviye adlı pastanede bir kahve söyledikten sonra Oya'yı aradım. Epeyce bir çaldıktan sonra Oya'nın o soğuk sesi duyuldu.

"Alo."

"Merhaba Oya, nasılsın?"

Sana ne der gibi, "İyiyim" dedi.

"Ben sizin buradayım."

"Olabilir"

"Seni görmek istiyorum. Ulviye'de oturuyorum. Gelsene."

Ses yok.

"Bak, seni çok merak ediyorum."

Yine ses yok.

Ben de artık sabrımın sonuna gelmiştim. Fazla naz kaldıracak durumda değildim.

"Senin için buralara kadar geldim. Yemeyeceğiz seni. Biraz konuşacağım."

"Ne konuşacağız?"

"Ya geliyor musun gelmiyor musun sen Oya?"

"Geliyorum."

Tak kapattı telefonu.

Kahve gelince bir sigara yaktım. Bu kadar işin gücün arasında bir de bu kadınlarla uğraşacak enerjim tükenmişti. Tek istediğim biraz huzurdu. Artık, ne Semra

ne de Oya umurumdaydı. Buraya da şu içimdeki lanet olası vicdan azabımın peşine takılarak gelmiştim. Kahve ve sigaramı bitirdiğimde, Oya kapıda göründü. İntihar ettiği gece giydiği yeşil renkli parka ve altında eşofman vardı. Ayağında spor ayakkabılar. Saçlarını yine arkadan toplamıştı. Çok solgun görünüyordu. Bileğindeki beyaz sargı parkanın kolunun içinden belli oluyordu. Masama gelince ayağa kalkıp öpmek için hamle yaptığımda kendini geri çekti, oturdu. Bakışları buz gibiydi. Bana karşı duyduğu öfkenin gelip geçici bir şey olmadığı belliydi. Mutsuz ve sinirli hâlini görünce bu kadının gerçekten benden nefret ettiğini anladım.

"Ne içersin?"

"Bir şey içmem. Çok oturmayacağım."

"Bana olan sinirin hâlâ geçmemiş!"

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Kendini hâlâ önemsiyorsun. Komik" dedi alayla dudaklarını gererek.

Öyleyse niye intihar ettin? demek geldi içimden ama işin büyümemesi için söylemekten vazgeçtim. Son zamanlarda ne çok geriliyordum kadınların yanında. Oysa, kadınlar yumuşaktır, sevecendir, güzeldir, dişidir, sekstir, insanın stresini alırlar... Neredeydi bütün bunlar!

"İşin buralara gelmesini istemezdim. Ben kendi yaptıklarım adına senden özür diliyorum ama affedip etmemek sana kalmış" dedim biraz da müdanasız bir tavır takınarak. Gerçekten bu durumdan sıkılmıştım. Sonuçta, karşımda yanıp ölüp bittiğim bir kadın oturmuyordu. Ona âşık da değildim.

"Galip, sen benden ne istiyorsun?" dedi.

"Seninle ilişkimize devam etmek istiyorum" diyemedim. "Senden ayrılmak istiyorum ama vicdanımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum da" diyemedim!

"Sen bu olan bitenden sonra ilişkimizin süreceğini mi

düşünüyorsun? Hiçbir şey olmamış gibi mi yapacağız? Tamam, yaptık diyelim. Sana bir şans daha verdim. Beni aldattığın sevgilin ne olacak? Onu da bana yaptığın gibi sepetlemeye mi kalkacaksın?"

Yalnızca yüzüne bakıyordum. Ağzımı açacak, karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum. Bıraktım konuşsun. Böylesi daha iyiydi. Benimle sert ve acımasız konuştukça ona karşı içimdeki vicdan kırıntıları da yok oluyordu.

"Sepetlersin" dedi bilmiş bir tavırla. Bir kaşını kaldırınca yüzü şeytanlaştı. "Senin için bu tip meseleler problem değil. Sen istersen beraber olursun, istemezsen gönderirsin. Biri gelir, biri gider. Bu kadar basit! Karşındaki kadının duyguları, neler hissettikleri senin için önemli değildir. Sen hayatımda gördüğüm en bencil, en kendini düşünen adamsın!"

Burun kanatları öfkeyle açıldı.

"Ben bir daha senin yüzünü görmek istemiyorum Galip!"

Bu kadınlar her şeyi affederler ama aldatılmayı asla affetmezler. Eğer bir kere aldattıysan, en mülayim kadın bile, ki şu karşımdaki kadın bir zamanlar öyleydi, kinlenebiliyordu.

Ayağa kalktı. "Sana bundan sonraki hayatında mutluluklar dilemiyorum, çünkü hiç umurumda değilsin" diyerek arkasına bile bakmadan pastaneden çıktı, gitti. Arkasından bakakaldım.

Oya'dan sonra Kadıköy'e indim. Garip bir ruh hâli içindeydim. Özgür olduğum için mutlu olup olmadığımı bile anlayamıyordum. Yalnız hayatıma geri dönmek, her akşam beni bekleyen birinin olmadığı sessiz bir eve gelmek çok mu matah bir şeydi? Kimseyi doğru dürüst sevemiyordum, kimseye bağlanamıyordum! Semra'ya bile cinsellikten başka doğru dürüst bir şey hissetmiyordum.

Kadını düşündüğümde aklıma yalnızca büyük göğüsleri ve o koca kıçı geliyordu. Semra'nın başı biraz sıkışınca, destek olacağım yerde hemen kaçacak delik aramıştım, aradığı o yardım elini uzatamamıştım.

Hava kararıyordu. Pazar olduğu için vapurlar, motorlar tenhaydı. Gazete bayileri ellerinde kalan gazeteleri iade etmek için iple bağlıyorlardı. İki sokak köpeği uyuz uyuz yatıyordu. Kadıköy çarşısından geçerek Semra'nın evinin olduğu sokağa çıktım. Sokağın başına gelince apartmanına baktım. Işığı yanıyordu. Kapısına dayanıp onu kazanmak için savaşacak gücüm yoktu. En doğru şeyi yaparak eve döndüm. Şevket Abi'ye yakalanmamak için apartmana sessizce girdim. Merdivenlerin başında Şevket Abi kapıyı açtı. Meğerse beni bekliyormuş. Apartmanın ışığını yaktı.

"Galip sana çok kırıldım" dedi.

"Yaa, bu sabahki davranışlarım için özür dilerim. Kötü bir akşam geçirdim. Sabaha kadar Emniyet'teydik. Gerçekten, kusura bakma Şevket Abi."

Beni kolumdan tutup yine içeri çekti.

"Bir oyla, yönetici olacak o karının getirdiği firmaya verdiler işi. Sen gelseydin biz kazanacaktık."

"Eh, hayırlısı Şevket Abi. Ben apartmanın yıkılmasını istemiyorum. Bu yüzden hangi firmanın almasının benim için bir önemi yok."

"Üçte iki çoğunluk sağlanınca, istesen de istemesen de binayı yıkarlar, bilmiyor musun?"

"Olabilir. Ben yine de itiraz edeceğim."

"Bu, zaman kaybından başka işe yaramaz. Sen gel, bizim firmaya vereceğini söyle."

Salondan bir sürü koca koca kâğıtlarla, raporlarla, projelerle geri döndü. Heyecanla, "Bak bunlar bizim firmanın projeleri. Adamlarda para bol. Sıranızdaki

bütün evleri yıkıp çok lüks büyük bir site yapmayı düşünüyorlardı. Havuzlu mavuzlu. Dairelerimizin değerinin ne kadar artacağını bir düşünsene Galip. Böyle lüks bir sitede oturmak istemez misin?"

"İstemem abi. Ben evimden memnunum."

"Amma dik kafalısın be Galip. Sana lüks site diyorum, asansörlü, havuzlu daire, diyorum. Bak, adamların diğer projelerine."

"Abi, bu projeler beni hiç ilgilendirmiyor. Ben evimin bu hâlini seviyorum. İsterse klozeti som altından olsun! Haydi, sana iyi geceler" diyerek ayrıldım.

"Çok pişman olacaksın Galip" dedi arkamdan kapıyı sertçe kapatarak.

Şevket Abi'nin inşaat firmasından alamayacak olduğu avantasının bir tepkisi olduğu için bu tehdit kokan sözleri üzerinde fazla durmadım.

16

Haftanın ilk iş gününde kapı çalındı, Melike içeri girdi. "Günaydın amirim" dedi buruk bir gülümsemeyle. Yüzünde hâlâ yaşadığı acının izlerini taşıyordu.

"Melike hoş geldin" diyerek birbirimize sarıldık. Yine geçen seferki gibi, öyle sıkı sarıldı ki, bu sefer kemiklerimin kesin kırılacağını zannettim. Bir süre bırakmadı beni. Amma güçlü, kuvvetli kızdı bu!

"Otursana."

Ben de karşısındaki sandalyeye iliştim.

"Nasıl oldun, iyi misin?"

"Daha iyi olacağım."

"İşe başlamakla çok iyi bir karar verdin. İşte oyalanırsın. Kafan dağılır."

"Umarım."

"Öyle öyle. Sokakları özlemişsindir. Canın cinayet minayet çözmek isterse, kapımız sana her zaman açık, istediğin zaman gelebilirsin."

"Aramızda kalsın ama cinayeti çok özledim."

"Aramızda kalsın ama biz de seni çok özledik."

"Olanları biliyorsunuz. O zaman gitmem gerekiyordu. Başka ne yapabilirdim?"

"Kalıp savaşabilirdin. Sen kolay yolu seçtin. Neyse, boş ver şimdi bunları, olan oldu. Ne içersin?"

"Arkadaşlar sağ olsunlar, buraya gelene kadar her bölümde çay kahve ikram ettiler."

Biraz sohbet ettikten sonra, "Söylediğim gibi, kapımız sana her zaman açık" dedim yeniden sıkı sıkıya sarıla-

rak. Bu kıza sarılmak bünyeme, sinir sistemime, ruhuma merhem gibi gelmişti.

Serdar, Pazartesi sabahı Öztürkler İnşaat'ın Gebze'deki şantiyesine vardığında, şantiye alanı yağmurdan çamur deryasına dönmüştü. Hafriyat kamyonlarının biri gidiyor, biri geliyordu. En az on metrelik üç tane temel kazılmıştı. Temelin içinde çalışan bir sürü işçi, tepeden bakılınca karıncalar gibi görünüyordu. Beton mikserleri peş peşe sıralanmıştı; beton dökerken büyük bir uğultu çıkıyordu. En az otuz metre boyundaki iki kule vinç, kamyonlardaki uzun demirleri şantiye alanına naklediyordu. Şantiyenin ofisi bir karavanın içindeydi. Serdar ofise girdiğinde iki adam oturuyordu. Daha doğrusu tartışıyordu.

"Sen hangi firmayla çalıştığını unuttun galiba. Bir kalemde çizerim sizi!" diye öfkesini kusuyordu masanın ardında oturan.

"Mikser arızalandı Asım Bey, çocuklar ellerinden geleni yapıyorlar. Bugünlük, mevcut on mikserle idare edeceğiz."

"Beni ilgilendirmez kardeşim, benim beton dökme işim aksadı mı, aksadı. Arıza marıza umurumda değil. Akşam saat yediden sonraya kalırsak yediğimiz her cezayı size keseceğim."

"Kesin Asım Bey, öderiz."

"Ödeyeceksiniz tabii. Haydi sana güle güle."

Adam çıktıktan sonra Asım arkasından, "Sorumsuz herifler" dedi. Sonra gözlerini Serdar'a çevirdi ve hor bir edayla dik dik baktı. Serdar'ı da tedarikçilerden biri zannettiği belliydi.

"Evet, ne istemiştin?" dedi sinirli bir tavırla.

Serdar kimliğini çıkarıp gösterdi.

"Polis."

Asım tedarikçi sandığı adamın polis çıktığını görünce şaşırdı.

"Şikâyet mi var memur bey, biz gerekli bütün izinleri aldık."

"Memur değil, komiser. Cinayet Büro."

Asım daha da şaşırdı. Karşısındaki adamın tedarikçi yerine polis çıkması yetmezmiş gibi, bir de üstüne Cinayet Büro'dan geldiğini söylüyordu. Hızla düşündü. Son zamanlarda şantiyede hiçbir işçisi iş kazasına kurban gitmemişti. Öyleyse, bu cinayet polisinin burada ne işi vardı?

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Serdar.

"Ellişer katlı üç binadan oluşan bir site kuruyoruz. Alışveriş merkezi de olacak. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cahit Aydın'ı tanıyor musun?"

"Cahit Aydın mı? Tanımıyorum."

Serdar bu cevabı alacağını zaten tahmin etmişti.

"Sizin göreviniz nedir?"

"Şantiye mühendisiyim ben. Komiser Bey, bu soruları niye soruyorsunuz, yoksa bu şantiyede bilmediğimiz bir cinayet mi işlendi, biri mi öldürüldü?" dedi gülerek. Serdar, şantiye mühendisinin bu alaycı tavrına sinirlenerek sesini yükseltti.

"Öztürkler firmasının bu şantiye alanındaki gecekonduculari zorla evlerinden attığını biliyor musun?"

"Nereden bileyim. Söylediğim gibi, ben mühendisim. Biz buraya geldiğimizde arazi boştu, etrafta hiç gecekondu filan yoktu."

"Öztürkler'in başka nerelerde şantiyeleri var?"

"Çok var" dedi gururla. "Hangi birini sayayım?"

"Sen saymaya başla."

"Maslak Ayazağa Mahallesi'nde Yeni İstanbul Sitesi kuruluyor. Binaların kabaları bitti. Sonra, Tarabya'daki lüks site yeni tamamlandı. Daireler satışta. Beylikdüzü'nde ve Bakırköy'de iki tane AVM inşaatı devam ediyor. Ataköy sahilde de iki rezidans var. Zekeriyaköy'de de villa projesi var. "

"Bu inşaatların arazilerin nasıl alındı?"

"İhaleyle. Başka nasıl olacak ki!"

"Burada olduğu gibi, gecekonducular evlerinden zorla çıkarılmış olmasın?"

"Bilmiyorum. Benim ne burada ne de diğer arazilerde olanlardan haberim var."

Serdar'ın bu adamdan öğrenebileceği fazla bir şey yoktu. Otomobile bindiğinde Öztürkler İnşaat'ın diğer şantiyelerine bu İstanbul trafiğinde gitmeyi gözü yemedi. Serdar, Cahit Aydın'ın gecekonducular tarafından öldürüldüğüne hiç ihtimal vermiyordu. Eğer evlerinden atılmış başka gecekonducular varsa bile, onları bulmak, onlarla tek tek konuşmak çok zaman kaybı olacaktı ve hiç de mantıklı değildi. Gecekonducular arasında, Cahit Aydın'a husumet besleyecek ve cinayet zanlısı olabilecek en kuvvetli şüpheli Niyazi Kaya ve oğlu Dursun Kaya olmasına rağmen, onların bile bu cinayete karışmadıkları belliydi. Samanlıkta iğne arayacağına, Galip'in söylediği gibi, Öztürkler İnşaat'ın üzerinde yoğunlaşmak daha mantıklıydı. Ama firmayı didiklemek hiç de öyle kolay değildi. Herifler neredeyse İstanbul'un yarısında inşaat yapıyorlardı. İktidar partisiyle aralarından su sızmadığı çok belliydi. Elde delil, kanıt filan olmadan soruşturma açmak çok zordu. Cahit Aydın ile Öztürkler İnşaat arasındaki ilişkisini nasıl kanıtlayacaklardı?

Öğlene doğru Tevfik beni arayıp acilen sorgu odasına inmemi söyledi. Beni niye çağırdığını az çok tahmin ettiğim için ve şu aralar bu tip şeylere ayıracak enerjim olmamasına rağmen yine de erkeklik içgüdüsüyle ayaklarım beni alt kata götürdü. Sorgu odasının aynalı camından odada oturan boylu poslu üç güzel hatunu göstererek, "Seç birini, akşama sana göndereyim" dedi sırıtarak.

"Nereden buldun bu afetleri?"

"Bu aralar, zengin semtlerdeki zengin heriflere VIP hizmet veren butik randevu evlerine baskın yapıyoruz. Bunlar Nişantaşı'nın ganimetleri. Kaçırma derim. Böylesini bulamazsın."

"Yabancı mı bunlar?"

"İkisi Ukraynalı, şu esmer güzeli de Türk. Türk de fena değil ama biraz zayıf. Sen iri kıyım, etli butlu seversin. Bence Ukraynalılar tam sana göre."

"Ulan Tevfik, iyi ki diğer örgütçü değilsin de, seni de içeri tıkmadılar. Yoksa, biz senin gibi bir pezevenk nereden bulacaktık!"

"Biliyorsun Galip, seni severim ve bu güzelliği de senden başka kimseye yapmam!"

"Eksik olma ama bu aralar canım istemiyor."

"Kulaklarıma inanamıyorum. Ne oldu yine? Ne zaman sana hatun göstersem, bir bahane bulup yan çiziyorsun ulan! Semra'yı götürdüğünü bilmesem, harbi ibne olduğunu düşüneceğim."

"Şu sıralar özel hayatım bombok Tevfik. Oya'yla ayrıldık. Semra'yla da aynı vaziyetteyiz."

"Al götür bunlardan birini eve, bak aklında Semra, Oya kalır mı! Kardeşinin bu iyiliğini de unutma sakın!"

"Bana çok güzel bir hediye sunduğunun farkındayım, hakkını asla ödeyemem ama gerçekten kafam iyi değil. Şu sıkıntılarımı atlatayım, hayatımı yoluna koyayım, kapını çalacağım."

"O zaman elimde böyle güzel hatunlar olur mu bilemem! Ne bulursan onunla yetinirsin."

"Tamam, yetinirim."

Odama çıktığımda hemen telefona sarılıp Necati'yi aradım. "Yasin'in silahının balistik sonuçları ne zaman çıkacak Necati?"

"Sana da merhaba Galip. İyiyim, sen nasılsın?" dedi manidar.

"Kusura bakma arkadaş, aklım başımda değil. Profesörü ve karısını kimin öldürdüğünü bu örgütün silahları, özellikle Yasin'in üzerinden çıkan silah çözecek."

"Hiç faili meçhul bırakmayarak Ahmet Saygun'un gözüne girmeye çalışıyorsun, değil mi?" dedi Necati gülerek.

"Oğlum, ben onun gözüne çoktan girdim."

"Tamam tamam, rapor balistikten çıkınca sana haber veririm büyük kahraman!"

"Eyvallah."

Profesör ve karısının katilinin Yasin olduğundan emindim ve bunu kanıtlamak için Yasin'in üzerinden çıkan silahın balistik raporunu beklemekten başka seçeneğimiz kalmamıştı. Cahit Aydın cinayetindeyse Serdar'ın getireceği bilgilere göre ilerleyecektik.

Akşama doğru Serdar odama geldi. Koltuğa çöktüğünde ve kollarını iki yana açtığında çok bitkin görünüyordu. Ayrıca, canı da çok sıkkındı.

"Bu İstanbul trafiği bir gün öldürecek beni."

"Niye otomobilden kurtulmak istediğimi şimdi anladın, değil mi?"

"Anladım. Çay söyler misin abi?"

"Gel kantine inelim. Odada çok bunaldım."

Kantinde boş bir masaya oturdum. Serdar iki bardak çay ve bir simitle geldi.

Simidi ortadan ikiye bölüp paylaştık. Serdar bugünkü

yaptığı ziyareti anlattı. Gecekonducular hakkında düşüncelerine ben de katılıyordum. Gecekonducularla uğraşmak boşa zaman kaybıydı. O işten bir şey çıkmayacağı belliydi. Enerjimizi Öztürkler İnşaat'ın üzerinde yoğunlaştırmalıydık. Cahit Aydın'ın ölüm şekli, bir infazdı. Bu yüzden, firmanın üzerine gitmeliydik. Gerçi, dergâhta gördüğüm kadarıyla, Adnan ve oğlu Ali Öztürk pek cinayete azmettirecek insanlara benzemiyorlardı. Ayrıca, dindardılar. Bendeki izlenimleri iyiydi ama yine de bu işler belli olmazdı. Araştırmak lazımdı. Aklıma gazeteci arkadaşım Çetin geldi. Öztürkler İnşaat hakkında bilse bilse o bir şeyler biliyordur. Gerçekten, firma mafyavari metotlarla insanları evlerinden zorla çıkarıp araziye konuyorsa, firmanın kapısını çalmamız için bir nedenimiz vardı. Telefonu çıkarıp Çetin'in kayıtlı numarasını buldum, aradım. İkinci çalışta açtı Çetin telefonunu.

"N'aber Çetin?"

"İyilik Galip. Ne zamandır yoksun ortalarda. Nasıl gidiyor?"

"Bizde işler aynı. Cinayetten cinayete koşturup duruyoruz. Sana bir işim düştü."

"Başka bir şey için aramazsın ki zaten!"

"Söyleyene bak! Sanki kendi çok farklı!"

"Haklısın Galip. Ben de arayamıyorum işlerin yoğunluğundan. Memlekette saat başı gündem değiştiği için yetişemiyoruz. Senin bu diğer örgüt dalgasında başın ağrımadı, değil mi?"

"Sıkıntı yok. İşimizin başındayız."

"Sevindim."

"Bir cinayet soruşturmasında karşımıza Öztürkler İnşaat firması çıktı. Adamların büyük işler peşinde koştuklarını herkes gibi basından biliyorum ama işin detaylarını, iktidar partisiyle yakınlıklarını, aldığı ihaleleri,

projeleri filan öğrenmeye ihtiyacım var. Herifler usulsüz birtakım işler yapıyor olabilirler. Bana firma hakkında detaylı bilgi verebilir misin?"

"Bildiğim kadarıyla, bu heriflerde cukka sağlam Galip. Bunlarla uğraşacaksan, yukarıda birilerinden destek almalısın. Başka türlü yanlarına yaklaşamazsın."

"Geçen akşam dergâhta tanıştım bile."

"Ne dergâhı, sen dergâha mı gidiyorsun?" dedi hayretle.

"Gizli görev mevzuları."

"Bu vesileyle, belki ilahi yolu bulursun" dedi kahkaha atarak.

"Söyleyene bak, önce kendin bul!"

"Ben çoktan buldum. Yetmişlik aslan sütü."

"Evet, gerçekten bulmuşsun. Cennette yerin garanti."

Yine kahkaha.

"En kısa zamanda sana döneceğim Galip."

Serdar, Çiçekçi'deki evine dönerken canı çok sıkkındı. Melike'nin ona karşı soğuk tutumunu devam ettirmesi moralini bozmuştu. Yüzüne hiç bakmadan göstermelik elini sıkması, Serdar'ın ilk defa Melike'yi sonsuza kadar kaybedeceği korkusunu duymasına neden olmuştu. Cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Fulya'ydı. Serdar homurdanarak açtı telefonunu.

"Aramasam arayacağın yok beyefendi" dedi Fulya.

"Hiç keyfim yok."

"Sesinden belli. Bana gelsene, keyfini yerine getireyim."

"Eve gidip hemen yatmak istiyorum."

"Sana bir sürprizim var. Bütün yorgunluğunu alacağım. Haydi."

"Gerçekten çok yorgunum."

"Kırma beni Serdar, pişman olmayacaksın."

Serdar evde tek başına, zihnini Melike işgal etmişken uyuyamayacağını iyi bildiği için otomobilin istikametini Fulya'nın evine doğru çevirdi.

Serdar, Fulya'nın sokağına girdiğinde kadın onu apartmanın önünde bekliyordu. Otomobile binip Serdar'ın dudağına sıkı bir öpücük kondurdu. Parfüm kokusu saniyesinde aracı sardı.

"Gece gece bu enerjine hayran olamamak elde değil" dedi Serdar otomobili hareket ettirirken. Fenerbahçe'nin antrenman sahasını geride bırakıp Kalamış Caddesi'ne çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Serdar.

"Fenerbahçe parkına."

"Gece bu soğukta ne işimiz var Fenerbahçe parkında?"

"Sana heyecan aşısı yapacağım" dedi Fulya muzip muzip gülerek.

Serdar çok yorgun olsa da, aklının bir köşesinde Melike her zaman yer etse de, Fulya'nın seksiliği, parfümünün çekiciliği başını döndürmüştü.

Bu soğuk kış gecesinde Fenerbahçe tenhaydı. Belediyenin otoparkına, denize karşı park ettiler. Adalar ışıl ışıldı.

"Liseliler gibi otomobilde sevişmek için mi beni buralara kadar getirdin, bu mu yaşatacağın heyecan?" dedi Serdar yüzünü ekşiterek. Hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı.

"Otomobilde sevişmek mi! Çok klişe! Yürü."

Araçtan indiler. Deniz kenarında hava daha da soğuktu. Rüzgâr donduruyordu. Birbirlerine sarıldılar. Parkın en ucuna kadar yürüdüler. Etrafta kimsecikler yoktu. Kayalıklardan deniz kıyısına indiler. Yaz mevsiminde mil-

let buradan denize girerdi. Yosun kokuyordu. Karanlık deniz ürkütücü görünüyordu. Dalgalar kıyıya vuruyordu.

"Burada mı öpüşeceğiz?" dedi Serdar.

"Soyun!"

"Ne?"

Fulya önce kabanını, sonra kazağına çıkardı, siyah sutyenle kaldı. Rüzgâr çıplak vücuda vurdukça, siyah sutyenin sardığı büyük göğüsleri titriyordu.

"Denize girmeyi düşünmüyorsun herhalde" dedi Serdar şaşkın vaziyette.

Fulya pantolonunu da çıkarınca siyah dantelli külotu ortaya çıktı, iç çamaşırlarıyla kalakaldı.

"Hastalanacaksın kızım!"

"Hastalanmamı istemiyorsan çabuk soyun!"

Fulya iç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra kayanın üzerine çırılçıplak uzandı. "Çabuk ol."

Kayanın üzerinde yatan çıplak vücut; Serdar'ın bir şehvet dalgasına tutulmasına neden oldu. O da bir çırpıda soyunup Fulya'nın üzerine yattı.

"Bir gören olacak kızım!"

"Umurumda değil!"

"Sen harbi manyaksın ha!"

Gece ayazında iki çıplak beden birbirine değdiğinde, Serdar, bu çılgın kadının bir özelliğine daha tanık oluyordu. Vücutlarının ısısı yükseliverdi.

Fulya fısıltıyla, "Silahını ver" dedi.

"Neden?"

"Şimdi görürsün, silahını ver."

Serdar kayanın yanına bıraktığı silahına uzandı, emniyetini kapatıp kadına uzattı.

"Emniyetini aç!"

"Niye?"

"Korkma, kimseyi vurmayacağım. Yalnızca, seni daha da kudurtacağım."

Serdar silahın emniyetini açıp Fulya'ya uzattı. Fulya silahı eline aldı. Silahı memelerinin arasında sürtmeye başladı. Sonra silahın namlusunu boynunun kıvrımlarından çenesine ve dudaklarına getirdi. Namluyu ağzına sokup emmeye başladı. Namlunun tamamı ağzındaydı. Parmağı tetiğin üzerinde geziniyordu. Serdar bu tahrik edici hareketler karşısında daha fazla dayanamadı, altında şehvetle inleyen kadının içine girdi. Şimdi tabanca ve Serdar aynı anda Fulya'nın içindeydiler. Bir süre böyle devam ettikten sonra Serdar boşaldı. Serdar bu çılgın kadının ona yaşattığı devasa orgazmın mutluluğuyla gevşerken, Fulya da, Serdar'ın aklının bir köşesinde ev sahipliği yapan Melike'yi kovmuş olmanın mutluluğuyla birbirlerine sarıldılar.

17

Sabah evden çıkarken Şevket Abi'nin duymaması için kapıyı yavaşça çektim, ses yapmadan kilitledim, merdivenlerden aşağıya sessizce süzüldüm. Yaşlı adam olduğu için, saygımdan sert konuşup kalbini kırmak istemiyordum. Şurada yıllardır komşuyuz ve yüz yüze bakıyoruz. Apartmandan çıktığımda çok güzel serin bir havayla karşılaştım. Yağmur yağmış, toprak kokuyordu. Canım parkta yürümeyi çekince otomobile hiç yüz vermeden parka girdim. Eşofmanlarını, spor kabanlarını sıkı sıkıya giyip yürüyüş yapan komşular vardı. Birkaçıyla selamlaştık. Köprünün oraya kadar yürüdüm. Kendimi çok zinde hissediyordum. Derenin bok kokusuna bile aldırmadım. Kadıköylüyseniz ve Kurbağlıdere civarında oturuyorsanız, bu bok kokusunu öyle bir kanıksarsınız ki, koku kesilse bile, kokunun eksikliğini duyarsınız. Uzun zamandır kendimle baş başa kalmamıştım. Hoşuma gitti. Yürümeyi sürdürdüm. Hayır, sürdüremedim! Arkamdan bana seslenen kaba bir erkek homurtusunun yalnız kalma hayallerimi engellemek niyetinde olduğunu anladım.

"Bir baksana birader!"

Baktım. Biri esmer, diğeri sarışın iki tip, hiç de arkadaş canlısı olmayan ifadelerle bana doğru geliyorlardı. Üzerlerindeki siyah pardösüler sabah sporuyla pek ilgilenmediklerini gösteriyordu. Adres filan sormayacaklarına da emindim.

Yanıma geldiler. İkisi de çam yarması gibi iri kıyımdı. Düşmanca ve hain bakışlarını üzerimde gezdirdiler.

Esmer olan, "Buralarda Dost Apartmanı varmış" dedi. Ağzı leş gibi içki kokuyordu.

"Evet var. Benim oturduğum apartman, kime baktın?"

"Galip denilen bir puşt varmış, onu arıyoruz" dedi sarışın olan pis pis sırıtarak. Yavaşça arkama doğru geçti. İstanbul'da belanın sizi bulması ne kadar kolaydı! Hiçbir şey yapmanıza gerek yoktu. O sizi bulurdu.

"Eh, buldunuz o puştu, sizin için ne yapabilirim?" dedim dişlerimi sıkıp gülerek.

"Amcam pek de espriliymiş" dedi arkamdaki sarışın. Onun da ağzı bok gibi içki kokuyordu.

"Gülelim bari" dedi esmer. İkisi birden, "Hahahha!" diye anırdılar.

"Sana buralarda dolaşma demedik mi?" dedi esmer yarma, bir kafa atma mesafesi kadar suratıma yaklaşarak.

"Yoo, demediniz."

"Öyleyse şimdi diyoruz. Haa, bir de, o imzayı atacaksın koçum, anladın mı!"

Anlamıştım ama yine de sorayım, dedim.

"Hangi imzayı?"

Arkamdaki, "Sen bizimle dalga mı geçiyorsun lan! Apartmanın yenilenme imzası, anladın mı?"

"Haa, o mesele."

"Yaa, o mesele" dedi esmer.

Sarışın, "Amcam bir seferde anladı. Çok zeki!"

Esmer yine sözü aldı.

"Hele bir atma o imzayı. Belanı siker, götten işetiriz, anladın mı mankafa!"

"Çok iyi anladım. Prostat sorununu kökten çözüyorsunuz!"

"Amcam pek esprili çıktı!" dedi esmer yine anırarak.

Şimdi, bu iki ızbandutla uğraşacak ne hâlim ne de zamanım vardı. Gerçi, istesem de uğraşamazdım.

Herifler neredeyse benim iki katımdı. İki yumruk sallasam, beş tane yerdim. Hastanede başıma gelenleri hâlâ unutmamıştım. Polis olduğumu biliyorlar mıydı acaba? Bu ızbandutları üzerime kim saldıysa, polis olduğumu da söylemiştir mutlaka diye tahmin ediyordum. Buna rağmen, karşımda racon kesebildiklerine göre, sırtları sağlamdı. Ne yapabileceğimi birkaç saniye düşündüm. Ben bir kahraman değil miydim? Nasıl kahraman olduğumu hatırlayarak, aynı şeyi yeniden yapabilirdim. Çok yapmıştım, yine yapardım. Önce, iki yarmanın arasından çevik bir hareketle sıyrıldım, ikisini tam karşıma aldım.

"Hop, nereye?" dedi esmer olan. Sarışın bön bön yüzüme bakıyordu. Esmere göre biraz daha tırsak görünüyordu.

"Korkmayın ya, bir yere gitmiyorum" dedikten sonra hızla silahımı çektim, bacaklarına, diz kapaklarının hemen altına birer kere sıktım. İki el silah sesi parkta yankılandı. Dallardaki kuşlar uçuştular. İki ızbandut anırarak yere kapaklandı. Bacaklarını tutarak öküz gibi bağırmaya başladılar. Birkaç dakika sonra parkın karşısındaki karakoldan polisler elleri bellerindeki silahları tutarak, koşup yanımıza geldiler. Beni tanıdılar.

Esmer olan yüzünü buruşturarak yeni gelen üniformalı meslektaşlarıma, "Şikâyetçiyim bu adamdan memur bey, durup dururken bize sıktı" demez mi!

Üniformalı polis, "Öyle mi oldu amirim!" diye sordu bana.

"Demek durup dururken ha!" dedim. Ayağımı esmerin yarasının üzerine koyarak bütün gücümle bastırdım. Bu hareketi daha önce yine bu parkta tecrübe ettiğimden, büyük keyif verdiğini biliyordum. Hayatımda işittiğim en acı inleme sesi parka yayıldı. İki sokak köpeği acı bağırışı duyunca voltalarını aldılar.

Memurlardan biri "Aman başkomiserim!" dedi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sıkıntı yok" dedim.

Ayağımı yaranın üzerinden çektiğimde herifin kumaş pantolonunun neredeyse tamamı kandan sırılsıklam olmuştu. Sarışın olana yöneldim. Korkulu gözlerle bana, ayağıma ve bacağındaki yarasına bakıyordu. "Sana da mı durup dururken sıktım?" deyip ayağımı yaraya doğru kaldırdım.

"Dur dur, amirim, tamam, sıkmadın" dedi feryat figan.

Esmer olan ıstırap içinde, "Ulan Süleyman konuşma sakın, belanı sikerim!" diye arkadaşına bağırdı.

Süleyman, "Abi, senin gibi canımın yanmasını istemiyorum!" dedi.

"Konuşursan can yanması neymiş, o zaman görürsün!" dedi acıyla. Herif hem kıvranıyor hem de laf yetiştiriyordu.

Süleyman, esmerin tehdidine umursamadan, "Konuşacağım amirim ama hastaneye gidelim. Çok kan kaybettim. Ben vatanını, milletini seven biriyim, gözünün yağını yiyeyim amirim, yarama basma!" dedi panik içinde.

"Kim gönderdi ulan sizi üzerime?"

"Bize yalnızca seni korkutmamızı söylediler. Yoksa bizim, polisimize bir yamuğumuz olmaz amirim. Ben vatanını seven milliyetçiyim. Pis işlerle hiç işim olmaz. Amirim ambulans çağırsak" dedi tırsak Süleyman.

"Süleyman amına koyayım senin!" dedi esmer. "Ahh, bacağım!"

"Bırak lan hikâyeyi, kim gönderdi sizi?"

"Has Öztürkler!" dedi inleyerek. "Amirim ambulans. Ahhh!"

"Has Öztürkler mi? Otobüs firması değil mi onlar?"

"Yok amirim. İnşaat firması. Ahhh!"

"Öztürkler firmasıyla bir ilişkisi var mı bunların?"

"Var amirim. Kardeş firmalar. Ahhh!"

Kulaklarıma inanamıyordum. Rastlantıya bak sen! Eğer bu herifler, Cahit Aydın'ı tanıyorlarsa, Cahit Aydın'la Öztürkler İnşaat arasındaki ilişkiyi kanıtlayabilirdim.

Memur arkadaşlara ambulans çağırmalarını söyledim. Zaten çağırmışlar. Ambulansın siren sesi işitildi. İki dakika sonra sağlık memurları sedyeleriyle yanımıza geldiler. Her zamanki gibi Numune Hastanesi'ne götürüleceklerdi. Yanlarına karakoldan bir polis takarak hastaneye gönderdim.

Öğleden sonra Kadıköy Numune Hastanesi'ne geçtim. Doktorla konuştum. Kurşunları çıkarmışlar. Durumları iyiymiş. İkisini ayrı ayrı odalara almışlar. Görebileceğimi söyledi. Esmer yarmanın yattığı odanın kapısında bekleyen meslektaşımla selamlaştıktan sonra odaya girdim. Oda iki kişilikti. Diğer yatakta yatan çok yaşlı bir amcanın dünyayla ilişkisi kesilmiş görünüyordu. Yarma beni görünce gözleri nefretle parladı. Bacağı sargılıydı. Yattığı yerde kıpırdanmaya çalışırken acıdan yüzünü buruşturdu.

"Şimdi sana birkaç soru soracağım" dedim elimi sargının üzerinde gezdirerek. "Acı çekip çekmeyeceğin sana bağlı" diyerek elimi sargının üzerinde tuttum.

"Ağzımdan laf alamazsın komiser! Ben Süleyman değilim. Bir kalkayım, senin de, Süleyman'ın da amına koyacağım!" dedi.

"Hımmm!" dedim.

Sargının üzerindeki elim atmaca gibi kapandı ve var gücümle yarayı sıkmaya başladım. Anırmaya başladığında, elimi ağzını götürerek karga sesinin odanın sınırlarından çıkmasını önledim. Yarayı sıkmayı sürdürdüm. Ne yalan söyleyeyim, bu iş hoşuma gidiyordu. Beyaz sargı kızıl

renge döndü. Yaşlı amca patırtı nedeniyle gözlerini açarak ölüm uykusundan hayata geri döndü. Yarmanın yüzü acıdan öylesine kötü çarpıldı ki, yüzünden boncuk boncuk terler süzülmeye başladı. Bayılmaması için elimi yaradan çektim. Yüzü biraz rahatladı. Elimi ağzından da çektim.

"Şimdi sana bir isim soracağım. Sonra gideceğim."

"Ne sorarsan sor, sana bir bok söylemeyeceğim! Ahhh!"

"Cahit Aydın'ı tanıyor musun?"

"Kim o, seni siken mi?

"Kalbimi kırıyorsun. Beni çok yanlış tanımışsın."

"Şuradan bir çıkayım, bağırttıra bağırttıra sikeceğim seni!"

"Böyle mi bağırttıracaksın" diyerek sargıyı yeniden, bu sefer daha kuvvetli sıktım. Bu herifin ağzından küfürden başka laf alamayacağımı anlayınca, Süleyman'ın yattığı odaya geçtim. Odada üç kişi yatıyordu. Süleyman beni görünce yatakta kıvranmaya başladı. Yatağının başına yanaştım. Az önceki ufak işkenceden elime bulaşmış kanı silmek için başucundaki çelik dolabın üzerinde duran ıslak mendil paketinden birkaç tane mendil çekerek, ellerimi sildim. Şaşkın gözlerle bana bakarken çenesinin titrediğini fark ettim.

"Arkadaşın amma dik kafalı çıktı ha! Nasıl anlaşıyorsun onunla" dedim gülerek.

"Canımı yakmayın" dedi. Dokunsam ağlayacaktı. Gözleri yalvararak bakıyordu.

"Öyleyse anlat."

"Neyi anlatayım?"

"Oğlum anlat!"

Salak gibi yüzüme bakıyordu.

"Anlatsana."

"1975'de Rize'de doğdum. Babam..."

"Kes ulan!"

Yatan diğer hastalara, "Arkadaşlar, bu tarafa bakmayın, yaraya ufak bir pansuman yapacağım, mideniz bulanmasın!" dedim.

"Kalıbının adamı değilmişsin be Süleyman, canın çok kıymetliymiş!" dedim.

Sandalyeyi çekip yatağın başına oturdum.

"Madem öyle, anlat bakalım?"

Çaresiz bakışları âdeta yalvarıyordu.

"Ne anlatayım başkomiserim?"

"İnşaatta çevirdiğiniz dalavereleri anlatacaksın. Sen Cahit Aydın'ı tanıyor musun?"

"Tanımam."

"Yalan söyleme" dedim elimi sargının üzerinde gezdirirken. Hafifçe sıktım. Kan çıkmadı ama. Süleyman'ın gözleri büyüdü.

O sırada, komodinin üzerinde duran cep telefonu çalmaya başladı. Süleyman telefona baktı, bana baktı izin isteyen bakışlarla. Başımla telefonu açmasını söyledim. Süleyman uzanıp telefonu aldı, arayana baktı. "Muzaffer Abi arıyor" dedi.

"Aç bakalım, ne diyecek?" dedim.

Açtı.

"Buyur Muzaffer Abi?"

Telefonu Süleyman'ın elinden kaptım, kulağıma götürdüm.

"Ulan Süleyman, o ibneye bir ötersen, seni sabaha kadar düzerim, geri zekâlı!" diye tehditler savurdu.

"Anladım, çok iyi anladım Muzaffer'cim" diyerek telefonu kapadım komodinin üzerine bıraktım.

"Anlatmaya devam" dedim.

Bugün benden yüz defa işittiği bu "anlat" sözcüğünün karşılığında ne istediğimi öğrendiği için paniklemedi.

"Tamam anlatacağım. Cahit Abi, Öztürkler için çalışırdı. Firmanın inşaat yapacağı arazilerde direnen gecekonducular varsa, onları korkutarak, gitmelerini sağlıyorduk."

"Altı ay önce Gebze'de bir arazi kavgasında bu Cahit birini vurup öldürmüş, sen de orada mıydın?"

"Ben yoktum. Sonradan öğrendik olan biteni."

"Cahit'in zımbalandığını biliyor musun?"

Gözleri şaşkınlıktan açıldı.

"Cahit Abi öldü mü?"

"Öldü ya! Cahit'in bir düşmanı var mıydı?"

"Ben bilmem."

"Doğru söyle ulan!" dedim bağırarak elimi yine sargının üzerinde dolaştırdım.

"Doğru söylüyorum. Cahit Abi'yle birkaç kez birlikte çalışmıştık. Hepsi o. Kim ona düşman kim değil, gerçekten bilmiyorum."

"Cahit'i Öztürkler öldürtmüş olabilir mi?"

"Niye öldürtsünler ki? Cahit Abi onların her işine koşuyordu."

"Sen bu firmanın patronu Adnan Öztürk'ü ve Ali Öztürk'ü tanıyor musun?"

"Ben tanımam. Bizim patronumuz Osman Abi'dir. Emirleri ondan alırız."

"Bu ifadeni yazılı olarak da vereceksin! Cahit Aydın'ın Öztürkler firmasının pis işlerine baktığını anlatacaksın. Kıvırtırsan, Muzaffer'den önce seni ben sikerim!"

"Muzaffer Abi beni öldürür!"

"Ben de öldürürüm" diyerek sargıyı sıktım. Bağırmasıyla birlikte sargı kızıla döndü. "Eğer ifadeni değiştirirsen, bu çektiğin acı, sana yapacaklarım yanında arı sokması gibi kalır!"

"Değiştirmem abi."

"Bu Osman'ı nerede buluruz?"

"Kendisi Dubai'de."

"Oh ne güzel hayat!"

Hastaneden çıkınca Emniyet'e döndüm. Cahit Aydın'ın Öztürkler İnşaat'la ilişkisini kanıtlamıştım. Şimdi sırada, Cahit Aydın cinayetinin arkasında Öztürkler'in olduğunun kanıtlanması kalmıştı. Serdar'ı çağırıp olan biteni anlattım. O sırada telefonum çaldı. Arayan gazeteci Çetin'di."

"Bu senin Öztürkleri biraz araştırdım Galip."

Serdar'ın da duyması için Çetin'in sesini mikrofona verdim.

"Serdar da burada. Dinliyoruz seni."

"N'aber Serdar."

"İyiyim Çetin."

"Öztürkler firmasını Adnan Öztürk yönetiyor. Ali Öztürk işlerle pek ilgili değil. Eski bir firma. 1999'daki Marmara depreminden sonra, o zamanın iktidar partisiyle araları iyi olduğu için, özellikle Kocaeli ve Gölcük'ün yeniden inşasında büyük bir rant elde ederek büyümüşler. Yeni iktidarla, dergâh, din min ayaklarına ilişkileri daha da kuvvetlenmiş. Bütün büyük ihalelerde Adnan Öztürk'ü görebilirsin. Arazilerle ilgili devlet ihalelerinin çoğuna katılıyor. Eğer, Adnan Öztürk bir ihale yapıldıktan sonra o ihale ona cazip gelip girmeye karar verirse, ne yapıp ediyor, bir nedenden ötürü o ihale geçersiz sayılıyor ve yeni ihaleye dahil edilerek ihale tekrarlanıyor. Bakanlarla arası çok iyi. Her Cuma Ankara'da. Cuma namazını mutlaka bir bakanla beraber kılıyor. Beraber yemek yiyorlar. Birkaç bakana daire hediye ettiği de söyleniyor."

"Arazilerdeki gecekonduculari zorla çıkardığını biliyor musun?"

"Bunu duymadım. Aslına bakarsan, mafyavari metotlara başvurmasının bir anlamı yok. Çünkü, iktidar partisi kolluk kuvvetlerini zaten emrine verecektir. Niye böyle usulsüz bir işe kalkışsın ki?"

"Belki fazla göze batmamak için polisin gücüne başvurmuyordur. O bölgenin belediyesi de ana muhalefet partisinin belediyesiyse, istediği desteği alamadığı için işi kendi halletme yoluna gidiyordur. Böyle büyük bir firma için, gecekonduculari evlerinden çıkarmak kadar kolay ne var?"

Serdar, "Geçen gün Sarıyer ormanlarında öldürülen Cahit Aydın'ın, Öztürkler firmasının bu tarz işlerine baktığını tespit ettik. Şahitler var" dedi.

"İşin polisiye kısmını bilemem, ona siz bakarsınız. Benim bildiklerim bunlar. Eğer, firmayı cinayetle mina-yetle suçlayacaksanız, işinizin zor olduğunu söyleyebilirim. Dikkatli ol Galip. Bu anlattıklarım buz dağının görünen kısmı. Suyun altında görülmeyen büyük bir kütle olduğunu tahmin ediyorsundur."

"Tahmin ediyorum. Bütün işlerle yalnızca Adnan Öztürk mü ilgileniyor?"

"Ali Öztürk de şirketin yönetiminde ama söz sahibi olan Adnan Öztürk. Nasıl desem, Ali biraz havai bir genç. Kadın kıza zaafı var. Magazin haberlerini takip etsen, sık sık magazin sayfalarında boy gösterdiğini bilirdin. Bu yüzden, babası şirketin yetkilerini ona vermiyor. Adnan Öztürk'le görüşmek için haftalar önce randevu alman gerekir. Seni tanırım Galip. Gidip adama sert yapmaya kalkarsın, hatta tutup Emniyet'e getirmeye çalışırsın. Bunu sakın yapma! Bir arkadaş tavsiyesi."

"Sağ ol Çetin. Bu uyarını aklımda tutacağım."

Telefonu kapattıktan sonra Serdar'a, "Elimizdekilerle hiçbir şey kanıtlayamayız. Ben bu akşam dergâha gidip

Adnan Öztürk ve Ali Öztürk'ün ne zaman geleceklerini muhbir Celil'den öğreneceğim. Belki bir şey çıkar."

Serdar hapşırdı.

"Çok yaşa."

"Sen de gör abi."

Mendilini çıkarıp burnunu sildi. Bir kez daha hapşırdı.

"Üşüttün mü lan, yoksa gece dışarıda mı yattın?"

Utangaç bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Şu ara sakın hastalanma ha! C vitamini al, sıkı giyin, soğukta da kalma."

"Alırım abi."

"Melike'yi görüyor musun, aranız nasıl?"

"Aynı abi. Yüzüme bakmıyor."

"Bana kalırsa, bu kızdan vazgeçmen ikiniz için de en hayırlısı olacak. Bırak artık kızın peşini. Affetmiyor seni. Üsteleme artık. Fulya'yla aran nasıl?"

Fulya'dan bahsedince Serdar'ın gözleri ışıldadı. "Galiba sen haklısın. Fazla naz âşık usandırırmış. Yoruldum. Bundan sonra bütün ilgi ve alakamı Fulya'ya vereceğim."

"Başına saksı mı düştü senin?"

"Yok abi, soğuk kaya."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama espri yaptığına yorumlayarak laf olsun diye güldüm.

"Sen ne yaptın abi Oya'yla?"

"Senle aynı durumdayız. Yüzüme bakmaya tahammül edemiyor."

"Sen de Semra'yla takıl."

"O da evlenmekle kafayı bozmuş. Siktir etti beni. Şu aralar, bir kadına verecek hiç enerjim yok Serdar. Böyle yalnız başına, tek tabanca iyiyim. Mustafa'ya da söyle, o da Tülay'ın peşinde koşturup kendini perişan etmesin.

Gidip sokak köpekleri gibi kızın evinin önünde yatmasın. Bunu bir daha yaptığını duyarsam, yeminle onu bölümden gönderirim."

Bu akşam elemanlarımın ilişkilerinde neler yapmaları gerektiği konusunda yeterince bilgiçlik taslamıştım. Kendimi kadınlarla ilişki uzmanı gibi hissetmiştim. Oysa, işin söylediğim kadar kolay olmadığını bu gece anlayacaktım.

18

Bir an önce eve dönmek ve içimdeki engin denizlere sığmayan öfkemi yatıştırmak için akşamın olmasını iple çektim. Köprü trafiğinde dur kalk, dur kalk harcadığım saatlerin farkına bile varmadan Anadolu yakasında buldum kendimi. Otomobilimi park edip Şevket Abi'nin kapısına dayandım. Şevket Abi'nin yaşından ötürü kapının hemen açılmayacağını bildiğim hâlde, elimi zilden çekmedim.

İçeride holün kapısı açıldı, ayak sürüme tıkırtılarından sonra ses geldi.

"Geliyorum, patlama!"

Kilit döndü, kapı açıldı, Şevket Abi pijamalarıyla karşıma dikildi. "Aaa, Galip!" dedi biraz şaşırarak, "Hayırdır?"

"Pek hayır değil Şevket Abi. Pek hayır değil! Abi, senin bu yaptığın komşuluğa sığar mı?" dedim sesimi yükselterek.

Yüz kasları gerilerek yüzü asıldı. Hayret dolu gözlerle bana bakıyordu. Apartmana rezil olmak istemediğinden, kolumdan tutup her zamanki gibi beni içeri çekti. Kapıyı kapattı. Şevket Abi beni içeriye çekme işini âdet hâline getirmeye başlamıştı. Bir gün, ben onu içeriye çekecektim.

"Sen neden bahsediyorsun Galip, ne yapmışım ben, hiçbir şey anlamadım."

"Abi, bırak şimdi bu ayakları! Sen yaptığını çok iyi biliyorsun! Bu yaşında mafyacılık oynamak sana yakışıyor mu, beni korkutacağını mı sanıyordun?"

Anlamsızca yüzüme bakarken bir elini duvara dayayarak destek almaya çalıştı. Eli zangır zangır titriyordu. Gözleri hayretle bakıyordu.

"Galip sen ne demeye çalışıyorsun, ne mafyası, ne yapmışım, şunu açık açık söylesene."

"Bu sabah o iki yarmayı üzerime salmandan bahsediyorum abi. Gerçekten, o iki salağın beni korkutacağını, paşa paşa imza atacağımı mı sandın!"

"Kim saldırdı sana? Hiçbir şeyden haberim yok benim!"

"Abi, bu sabah parkta iki mafya bozuntusu önümü kesip akıllarınca beni korkutarak bu sizin inşaat firması için imza atmamı söylediler."

"Galip sen ne söylediğinin farkında mısın? Böyle ahlaksız bir şeyi benim yaptırdığımı nasıl düşünürsün, sana teessüf ederim! Bunca yıllık komşuyuz, benden nasıl kuşkulanırsın?" derken gözleri sulandı. Ellerinin ardından gövdesi de titremeye başlamıştı.

"Çok kırdın beni Galip. Çok kırdın oğlum! Beni hiç tanımamışsın."

Bu yaşlı adamın karşımdaki hâlini görünce işin içinde başka bir iş olduğu kuşkusuna kapıldım. "Abi, sen öyle diyorsun da; ben apartmanın yenilenme işini senden başka kimseyle konuşmadım ki."

Birkaç saniye dalgın bir ifadeyle bana bakarak düşündükten sonra, "Biliyorsun, sana gösterdiğim o proje, yalnızca bizim apartmanı değil, yanımızdaki iki apartmanı da kapsıyordu. Dün senden sonra yan apartmanın yöneticisi Taner Bey beni aradı, toplantıdan ne karar çıktığını sordu. Ben de senin imzalamadığını söyledim. Sinirlenerek, 'Ben o işi hallederim.' dedi. Şimdi senin başına gelenleri duyunca, ne demek istediği anlaşıldı. Demek, o herifleri Taner Bey üzerine salmış. Yaptığı çok

ayıp. Şurada hepimiz komşuyuz. Yüz yüze bakıyoruz. Bu insanların gözünü para hırsı bürümüş. Çok üzgünüm Galip oğlum."

"Abi, bu Taner Bey hangi apartmanda, kaç numarada oturuyor?"

"Oğlum akşam akşam başını derde sokma"

"Abi, bir şey yapmayacağım, yalnızca konuşacağım."

"Hemen bitişikteki Fırat Apartmanı, beş numaralı dairede oturuyor. Aman oğlum, yine söylüyorum, başını derde sokma, yaptığını Allah'ından bulsun!" diye arkamdan beni ikaz ederken ben çoktan bahçeye çıkmıştım bile. Fırat Apartmanı'nın sokak kapısına dikildim. Kapı aralıktı. Girdim. Merdivenlere saldırdım. Bir çırpıda yukarı çıkarak beş numaralı dairenin önüne geldim. Zile alacaklı gibi bastım. İçeriden televizyon sesi geliyordu. Kısa bir süre sonra, "Kim o?" dedi Taner Bey.

"Polis!" diye bağırdım.

Kapı açılınca karşımda duran herifi tanıdım. Parkta, sokakta defalarca karşılaşıyorduk. Beni karşısında görünce gözleri korkuyla büyüdü; kapıyı yüzüme kapatmaya kalkışınca, kapıyı öyle sert ittim ki, kapının kenarı suratına çarptı. "Ahhh!" diye inledi, elini yüzüne götürerek birkaç adım geriledi.

"Ne istiyorsun?" dedi cılız bir sesle.

Bütün gücümle yumruğu burnuna indirdim. Taner yumruğun etkisiyle geri geri sendeleyip yere kapaklandı. Burnundan kan boşalıyordu. İçeriden aynı yaşlarda saçları bigudili çirkin suratlı karısı yanımıza koştu.

"Taner, Taner..." diyerek çığlıklar atarak kocasının başına çöktü. Başını kaldırarak bana öfkeyle, "Seni tanıyorum polis bozuntusu. Alçak, şerefsiz; kocamı ne hâle getirdin, hepiniz mafyasınız!" diye kulaklarımı çınlatırcasına bağırmaya başladı kadın.

"Asıl mafya sizsiniz hanımefendi. Bu sabah o herifleri üzerime saldığınız için ufak bir bedel" dedim ikisine birden. "Dua edin ki, o herifler sayesinde, bir cinayet soruşturmasında değerli bilgilere ulaştık. Bu yüzden, yalnızca bir yumrukla yetindim. Yoksa, kocanızı bir polisi yaralamaya azmettirmekten içeri tıkar, sittinsene de çıkarmazdım!" dedim. Tabii ki, bu söylediklerim karşısında kadın daha da öfkelendi. Merdivenlerden aşağıya inerken arkamdan çığlığı bastı. Bıraktım bağırsın. Seslere diğer daire sakinleri de apartmana çıkmıştı.

Kadın arkamdan, "Bunun hesabını vereceksin, alçak!" diye bağırıyordu.

Kuş gibi hafiflemiştim. Nereden aklıma geldiyse Erol Evgin'in "Ateşle Oynama" melodisini mırıldanmaya başladım. Şarkının sözleri bu akşama ne kadar da uymuştu. Kendi apartmanıma girdiğimde asıl ateşle oynayacak olanın ben olacağımı birazdan anlayacaktım. Semra apartmanın kapısında durmuş, gergin bir yüzle, gülümsemeden bana bakıyordu.

Serdar akşam eve uğramadan doğruca Fulya'ya ışınlandı. Dün gece Fenerbahçe parkındaki manyakça sevişmelerini düşündükçe, küçük Serdar kafayı kaldırarak pantolonunu zorluyordu. Fulya bu akşam da bir sürprizi olduğunu söyleyince, Serdar heyecandan çılgına dönmüştü.

Fulya'nın oturduğu sokağa girdi, az ileride aracını park etti, koşarak eve çıktı. Kapıdan girer girmez öpüşmeye başladılar. Öpüşerek yatak odasına gittiler, öpüşerek üzerlerindekileri çıkardılar. Fulya, şehvet dolu bir sesle, Serdar'dan kendisini yatağa bağlamasını istedi. İpler başucu komodininin içindeymiş. Serdar kırmızı ipleri aldı.

Kadın yine şehvet kokan sesle, "Çok sıkı bağla beni" diyerek kollarını geriye, başının arkasına, yatağın pirinç başlığına doğru uzattı. Serdar kırmızı ipleri Fulya'nın bileklerine geçirip yatağın başlığına bağladı.

"Daha sıkı, daha sıkı!"

"Sıkıyorum ya, deli!"

Yatağa bağlanmış dolgun vücut Serdar'ı şahlandırdı. Büyük memeler yanlara doğru yayıldılar. Serdar yatakta hareketsiz kalan vücudun her yerini büyük bir iştahla öpmeye, yalamaya başladı. Kadının inlemeleri giderek yükseliyordu. "Yastığın altına bak!" dedi Fulya mırıltıyla. Serdar söyleneni yaptı, yastığın altında duran koca ekmek bıçağını gördü.

"Al onu."

Serdar şaşırarak bıçağı eline aldı. Çeliği parlıyordu.

"Şimdi bıçağı göğüslerimin arasına sürt!"

Serdar bıçağın çeliğini kadının tenine değdirince, Fulya'nın inlemeleri bağırmaya dönüştü

"Beni zorla sadist yapacaksın ha!" dedi Serdar.

"Kapa çeneni ve bıçağı sürtmeye devam et. Karnıma doğru in."

Serdar bıçağı göğüslerinin arasından geçirerek gergin karnının üzerinde dolaştırdı. Bu sırada penisi Galata Kulesi kadar büyümüştü. Serdar meslek hayatında bıçaklanmış çok insan görmüştü ama bu işten böyle zevk alındığına ilk defa şahit oluyordu.

"Kes beni!"

"Ne?"

"Durma, kes beni, hadi, kes beni!"

"Kesersem hapse girerim."

"Salak! Öldür demiyorum, hafifçe kes diyorum. Fulya'nın vücudu iplerin izin verdiğince kalkıp iniyordu. Serdar söyleneni yaptı ve gergin karna ince bir çizik attı.

Çizik anında kızıla dönüştü. "Ahhh!" diye inledi Fulya.

Bu sırada Serdar'ın Galata Kulesi kadının içine girmişti.

"Bir kez daha, bir kez daha!"

"Başıma iş açacaksın ha!"

"Kapa çeneni ve kes!"

Serdar orgazm olmak üzere olduğundan, bu sefer daha uzun ve daha derin bir çizik attı. "Ahhh!" diye yeniden inledi Fulya.

Kadının içinden şeytan çıkarılıyormuş gibi hem inliyor hem de sağ sola, yukarıya aşağıya hareket etmeye çalışıyor ama ipler hareketlerini sınırlandırıyordu. Bilekleri morarmıştı.

"Yala, kanı em!"

Dudaklarını kesikten çıkan kana değdirdi, sonra da kendinden geçerek vampir gibi emmeye başladı. Yüzü gözü kana bulandı ve bir süre sonra her ikisi de orgazm doruklarında birleştiler.

"Ağaç oldum burada, bir dayak bu kadar sürer mi ya, formunu kaybediyorsun!" dedi Semra gayet ciddi bir ifadeyle. Yüzünde espri yaptığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Kim söyledi sana adam dövmeye gittiğimi?"

"Yaşlı komşun."

Eve çıktık.

"Bir şey içer misin?"

"Biran var mı?"

"Yok."

"Rakı?"

"Olmadığını biliyorsun."

"Öyleyse boş ver."

"Sen keyfine bak. Ben bir işeyip geleyim. Televizyonu aç istersen."

Mesanemi güzelce bir boşalttıktan sonra fermuarımı çekerek salona geçtim, Semra'nın yanına divana oturdum.

"Eee, anlat bakalım, Çocuk Büro'da işler nasıl, alıştın mı?"

"Galiba emekliliğime kadar dayanabileceğim."

"Ben sana söylemiştim: Orası Asayiş Büro'dan daha rahattır. Karşıya geçme derdin de yok. Üsküdar şurası. Geç kalkarsın."

Başını salladı. Bizimle ilgili asıl başka şeylerle kafasının meşgul olduğunu biliyordum. Yalnızca, asıl mevzuya girmeden önce, ısınarak ortamı yumuşatmaya ve ilişkimizin geleceği hakkında ne karar vereceğime dair zaman kazanmaya çalışıyordum. Hoş, bu evlilik mevlilik meselelerini fazla düşünecek bir şey yoktu. Ben kararımı vermiştim, evlenmek istemiyordum ama Semra'yla ilişkimizi de bitirmek, ondan vazgeçmek de istemiyordum.

Bir sigara yaktı. Bana da tuttu incecik bir dal. Ben kendiminkinden yaktım.

"Galip ben o geceden sonra epeyce bir düşündüm. Galiba sen haklısın. Siktir et evlenmeyi mevlenmeyi. Böyle devam edelim."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu laflar Semra'dan mı çıkıyordu? Geçen gece evlenmek istemediğim için beni evinden kovan kadın mıydı bu?

"İşin gerçeği, bu evlilik meselesini Tuğçe'ye de açtım. Ana-kız epey bir konuştuk. Tuğçe yeni bir baba istemiyor Galip. Eğer evlenirsem, babasının yanına taşınacağını söyledi. Haklı. Babasını çok seviyor ve baba kız çok iyi anlaşıyorlar. Hiç kimsenin babasının yerini doldurmasını istemiyor."

"Ben asla babası yerine geçmeyi düşünmedim ki. Ona babalık yapmak, aklımın ucundan bile geçmedi. Biliyorsun, bu mevzular bana uzak şeyler. Bu yaştan

sonra bir çocukla ilgilenmek, hele senin kızın gibi ergenlik çağındaki bir kızın hayatına temas etmek, yapmak istediğim en son şey Semra. Yanlış anlama. Konu senin kızın değil. Genel söylüyorum. Konu benim hayata bakışım. Çocukların, gençlerin varlıkları beni çok sıkıyor. Onların dünyalarına girmekten, onları anlamaya çalışmaktan nefret ediyorum. Bu saatten sonra böyle bir mecburiyet altına girmek istemiyorum. Ben böyle iyiyim."

"Sorumluluk altına girmek istememeni anlıyorum Galip. Kaldı ki, öz kızın olmayan bir insanın niye yükünü çekesin ki! Sıkıntı yok. Yıllarca yalnız yaşayan biri için bunlar doğal şeyler. Kızmıyorum sana. Sen böyle bir adamsın. Bazı insanlar için aile kurmak kutsal bir meseledir. Bazı insanlar için de hiçbir anlamı yoktur. Aslına bakarsan, bu durum benim de işime geliyor. Sürekli beni takip eden, hesap soran bir adamla yaşamaktansa, özgürce bir ilişkiyi sürdürmek daha mantıklı. Ayrıca, donlarını ve çoraplarını yıkama derdinden de kurtulmuş olacağım" dedi gülerek.

"Merak etme, kendi donlarımı kendim yıkarım."

Sigarasını dumanını suratıma gelmeyecek biçimde savuruyordu. Eğer, bu düşüncelerini içten söylememiş olsaydı, dumanı doğrudan suratıma boca ederdi. Semra'yı iyi tanıyordum. Bunu yapardı. Sigaraları bitirip söndürdük.

"Değişik bir herifsin Galip. Âşık olunacak bir adam değilsin. Sağın solun hiç belli değil. Bazen hayat dolu, sevecen; bazen acayip depresif ve karamsarsın. Şu mavi gözlerine dua et, yoksa sana katlanacak kadını zor bulurdun!"

"Doğru söze ne denir."

"Ama özünde iyi bir adamsın. İnsan senin yanında kendini güvende hissediyor. Polis olsam da, silah taşısam da, yanında güvenebileceğin birine ihtiyaç duyuyorsun. Bu duyguyu sen bana veriyorsun Galip. Senin

yanında mutluyum. Açıkçası, evlilik konusuyla seni kaybetmek istemiyorum."

O anda, Semra'yı içime sokasım geldi. Sarılıp kokusunu içime çekerek yanağına, dudağına, boynuna öpücükler kondurdum.

"Öyleyse, yatak odasına gidelim."

Hafifçe yanağıma tokat attı. Gülümseyerek, "Çok ahlaksızsın Galip. Aklın fikrin sekste. Yüz vermeye gelmiyorsun!"

"Asla gelmem. Yürü" diyerek elinden tutup kaldırdım, yatak odasına doğru sürüklerken kapı çaldı.

"Allah Allah kim bu saatte?" dedim.

"Sen kapıya bak, ben banyodayım" diyerek elimden kurtulup içeriye geçti Semra.

Sevişmemizi birkaç dakika bile olsa geciktiren bu münasebetsizin kim olduğunu öğrenmek için öfkeyle kapıyı açtım ve donup kaldım!

Serdar, yatağın içinde Fulya'nın karnındaki çizikleri gazlı bezle temizledi, tentürdiyot sürdü, bantla kapattı.

"Canın çok yanıyor mu?"

"Yanıyor ama keyif veriyor."

"Bir daha bana böyle çılgın bir şey yaptıramazsın manyak karı."

"Sen öyle zannet sevgilim."

Fulya yataktan çırılçıplak çıktı, geceliğini giyerken, "Daha sana neler neler yaptıracağım!" dedi.

"Ben bu sadistliklerden zevk alacak bir adam değildim!"

Fulya, Serdar'ın yatakta yanına oturarak boynunu okşadı.

"İçinde gizli kalmış, bastırılmış şeytani zevkleri uyandırıyorum."

"Sana doğruyu söyleyeceğim. Yalan yok. Dün gece o ayazda kayalara yattığında ve bu gece de seni keserken acayip zevk duydum, heyecanlandım. Böyle şeylerin erkekleri heyecanlandırdığını biliyordum, ama benim de bu işten zevk alacağım aklımın ucuna gelmezdi. Acaba, benim içimde gizli bir seri katil mi yatıyor? Beni zorla seks katili mi yapmak istiyorsun?"

"Ben yalnızca cinsel hayatımızı rutinden çıkararak renk katıyorum!"

"Yine de, kendimi bir sadist gibi hissettim."

"Sadistsin zaten, bu gerçeği boşuna inkâr etmeye kalkma sevgilim. Ben bunun böyle olduğunu geçen sabah fark ettim."

Serdar, Fulya'nın geceliğini yırtarak çıkarttı, çıplak vücuda sarıldı. Yeniden sevişmeye başladılar.

Normal şartlar altında, bu saatte kapıma apartman görevlimiz Murat aidat parası ya da Şevket Abi apartmanın yenilenme meselesini konuşmak için gelirdi. Oya kanlı canlı karşımda duruyordu. Gözlerini tuhaf bir donuklukla bana dikmişti.

"Merhaba Galip. İçeri girebilir miyim?"

"Anahtarın yok muydu senin?"

"Var ama senin açmanı istedim."

Kendimi toparlamam ve içine düştüğüm bu berbat durumdan kurtulmam için birkaç saniye düşünmeye ihtiyacım vardı. Ama buna gerek kalmadı. Oya çoktan içeri girmişti. Spor ayakkabısını çıkararak salona geçti, az önce Semra'nın oturduğu koltuğa yerleşti. Ben de karşısındaki berjere yığıldım. Şu içinde bulunduğum durum, gerçekten cenabet bir herif olduğumu gösteriyordu. Bu su götürmez bir gerçekti! Birkaç dakika önce Semra'yla sevişmeyi hayal ederken şimdi düştüğüm duruma bak!

"Niye geldin Oya, ne istiyorsun?" derken gözüm içeride, banyonun kapısındaydı.

"Bilmiyorum Galip ama buradayım işte!"

Birazdan çıkacak çıngarla nasıl başa çıkacağımı düşünmeye çalışıyordum. Oya'nın, Semra'yı görmesinde sorun yoktu. Zaten ona hayatımda başka bir kadın olduğumu söylemiştim. Ama Semra'ya Oya'yı nasıl anlatacaktım? Ona Oya'dan hiç bahsetmemiştim ki! Banyonun kapısı açıldı, Semra seslendi.

"Kimmiş Galip?"

"Hiç kimse. Sen geç, geliyorum."

Oya gözlerini bana dikti.

"Ben hiç kimse mi oldum! Vicdan azabını çabuk atlatmışsın?"

Gözleri meraktan kıvranıyordu.

"Rahipler gibi manastıra kapanmamı mı bekliyordun?" diye fısıldadım.

"Beni aldattığın kadınla tanışacak olmaktan çok mutluyum."

Semra yine seslendi, "Sen kiminle konuşuyorsun kuzum?" diyerek yanımıza geldi. Semra önce Oya'ya sonra bana baktı. Bense Semra'ya bakıyordum. Bakıyordum ve nasıl kıvıracağımı düşünüyordum. Aklıma atacak bir yalan gelmiyordu. Oya elini Semra'ya uzatarak, "Merhaba, ben Oya. Galip'in yan apartmandan komşusuyum" dedi içten bir gülümsemeyle. Semra'nın gözlerindeki kuşku bulutları tam dağılmasa da biraz olsun rahatladığını belli eden bir ifadeyle Oya'nın elini sıktı. "Ben de Semra" dedi.

"Galip sizden çok bahsetti" dedi Oya gülümseyerek ve içten bir tavırla. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ufak bir sorunum vardı, eski sevgilim başıma bela oldu, ne yapmam gerektiği konusunda Galip'ten fikir alacaktım. Ama yarın da konuşabiliriz."

"Olur mu öyle şey, geçmiş olsun, gelmişsiniz bu kadar, siz konuşun, ben size kahve yapayım, kahve içersiniz, değil mi?"

"Ne olur, hiç zahmet etmeyin" diyerek ayağa kalktı Oya, sokak kapısına doğru yürüdü.

Geçirmek için ben de kalktım. Oya bana dönerek, "Öyleyse, yarın sizi tekrar rahatsız ederim" dedi.

Ayakkabısını giydi, önce Semra'nın sonra da benim elimi sıktı, tekrar özür dileyerek gitti.

Oya bankada çalışmak yerine niye tiyatrocu olmuyordu?

Kapıyı kapatınca kaldığımız yerden devam etmek için Semra'ya sarılmak istedim ama kendini geri çekti. Soğuk bakıyordu. Çantasını aldı, kabanını giydi. "Bu gece çok yorgunum Galip. Başım da ağrıyor. Sonra konuşuruz. İyi geceler" diyerek o da ellerimin arasından kayıp gitti.

Mustafa eve dönerken kafası çok karışıktı. Canı sıkılıyordu. Melike Cinayet Büro'dan gittiğinden beri, bölümün bütün evrak işleri onun omuzlarına binmişti. Artık, eskisi gibi dışarıya çıkamıyordu ve bundan ötürü çok mutsuzdu. Ayrıca, hem Serdar hem de Galip tarafından hâlâ çaylak muamelesi görmesine de içerliyordu. Tamam, bu muameleyi hak etmişti. Bunu inkâr etmiyordu. Geçen yıl gidip Tülay'a cinayet soruşturmasıyla ilgili bilgileri sızdırmıştı. Hele, o akşam Tülay'ın evinin önünde yaşadıklarını düşününce, neden kendisine karşı önyargılı tavır sergilediklerini anlıyordu. Adın çıkacağına canın çıksın daha iyi, derler. Çok doğru bir sözdü! Bu saatten sonra ne Galip'in ne de Serdar'ın gözüne girebileceğine, tekrar güvenlerini kazanacağına inanmıyordu. Cinayet Büro'da kaldıkça sittinsene komiser yardımcılığından terfi edemeyecekti.

Evinin bulunduğu mahalledeki kahveye girdi. Masalar doluydu ve duman altıydı. Millet hayatın dertlerini unutmuş, kendilerini okeye, elli bire vermişti. Kenardaki bir masaya oturdu. Telefonunu çıkarıp Semra'yı aradı. Semra telefonu açtı.

"Merhaba Semra, nasılsın, müsait miydin?"

Semra'nın sesi üzgün geliyordu.

"İyiyim Mustafa, sen nasılsın?"

"Dışarıda mıydın, müsait değilsen sonra da konuşabiliriz."

"Eve gidiyorum. Sen söyle, dinliyorum?"

Semra'nın soğuk sesi Mustafa'nın cesaretini kırmasına rağmen yine de konuyu açtı.

"Semra senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Semra, aramızda kalsın ama ben Cinayet Büro'dan ayrılıp Çocuk Şube'ye geçmek istiyorum."

"Neden?"

"Cinayet Büro'da artık mutlu değilim Semra. Dışarı çıkamıyorum, getir götür işlerinden başımı kaldıramıyorum. Ben böyle çalışmak istemiyorum. Sokaklarda olmak istiyorum."

"Anlıyorum."

"Başka şeyler de var. Karşılıklı konuşursak anlatırım. Benim burada bir geleceğim yok."

Garson, Mustafa sormadan çayı masaya bıraktı. Mustafa iki şekeri çaya atıp karıştırdı.

"Yarın akşam çıkışta yanına gelsem, müsait misin?"

"Senin için Galip'le konuşmamı ister misin?"

"Galip Amir'imin haberi olmasın. Zaten bana gıcık oluyor, iyice nefret etmesin!"

Semra'nın kafası bozuk olduğu için konuşmayı kısa keserek, "İyi öyleyse, yarın gel, konuşuruz" dedi.

"Çok sağ ol Semra. Teşekkür ederim."

Mustafa rahatlamış bir hâlde çayını içtikten sonra orta şekerli Türk kahvesi söyledi. İçini bir heyecan kapladı. Kararını vermişti. Ne olursa olsun Cinayet Büro'dan ayrılacaktı. Yarın Semra'yla konuştuktan sonra konuyu Galip'e açacaktı. Hayata yeniden başlayacaktı. Tülay'ı da aklından çıkaracaktı. Yeterdi be! Kendine göre güzel bir kız bulacaktı. Sibel tam ona göreydi. Eli ayağı düzgündü, işi gücü vardı. Hem kendisinden de hoşlanıyordu. Mustafa kararını vermişti. Çocuk Büro'ya geçtikten sonra Sibel'e çıkma teklif edecekti. Kim bilir, belki de evlenirlerdi. Sibel tam ev hanımı olacak kızdı. Masumdu, yırtık değildi. Tam kendisine göreydi. Garson kahveyi masaya bıraktı.

Bu planlar Mustafa'yı uzun bir aradan sonra çok mutlu etti. Keyifle kahvesini yudumlarken telefonu çaldı; arayanın Tülay olduğuna görünce, heyecandan kahvesini masaya döktü.

19

Sabah Mustafa'yı çağırıp kantinden çay ve poğaça almasını söyledim. Tam telefonu kaldırıp Necati'ye Yasin'in Beretta'sının balistik raporlarının ne zaman çıkacağını sormak için arayacakken Serdar geldi.

"Günaydın abi, son dakika haberlerini duydun mu?"

"Yoksa Ahmet Saygun da mı diğer örgütçü çıktı?"

"Onu bilmem ama Emniyet'e yeni bir operasyon kapıdaymış. Yeni yazılım kullanıcıları tespit edilmiş."

"Sen kimden duyuyorsun bu haberleri?"

"TEM'den Haydar söyledi."

"Bana bak Serdar. Emniyet oldu cadı kazanı. Ortalarda olur olmaz boşboğazlık etmeyin. Mustafa'ya da söyle. İşin boku çıktı. Hâlâ içimizde bir sürü diğer örgütçü var. Bana sorarsan, bunların hepsinin ayıklanması yıllar sürecek. Belki de hiç ayıklayamayacaklar. Bu yüzden, diğer örgüt hakkında ne menfi ne de aleyhte asla konuşmayın. Başımıza iş almayalım!"

"Konuşmuyorum abi zaten. Bu bilgi Emniyet'e çoktan yayılmış. Herkes biliyor."

"Şimdi sen bunları boş ver. Balistik raporları ne âlemde?"

"Bilmiyorum abi."

"Sen yalnızca Emniyet'teki dalavereleri bilirsin!" diyerek telefona sarıldım. Mustafa çay ve poğaçayı getirdi. Serdar, "Mustafa, sana zahmet bana da bir bardak çay getirir misin?" dedi. Mustafa'nın suratının düşmesi gözümden kaçmadı. Bir şey söylemeden çıktı. Necati'yi aradım.

"N'aber Necati, bizim balistik raporları ne zaman çıkacak?"

"Bir yandan Ahmet Saygun'un, bir yandan senin baskıların yüzünden, bütün kriminal laboratuvar strese girdi, gece gündüz çalışıyor. Sayenizde herkes antidepresan kullanmaya başladı! Yarın sabah elinde olur."

"Bak sen Ahmet Saygun'a! Demek, o da bastırıyor. Hoşuma gitti. Aferin."

"Adam Cinayet Büro diyor başka bir şey demiyor. Büyü müyü mü yaptın sen bu adama oğlum, seni çok seviyor."

"Ben sevilmeyecek adam mıyım? Bunca yıl sonra biri değerimi anladı. Neyse, yarın sabah profesörün dosyasını kapatacağız. Bir ara kahveye beklerim. Haa, unutmadan, şu Cahit Aydın'ın üzerinden çıkan Glock'un da balistiğini rica edeyim. Bakalım, silah başka bir yerde kullanılmış mı?"

"Şansını zorlama istersen."

Telefonu kapattıktan sonra Serdar'a, "Yasin'in silahının balistik raporları yarın sabah hazır olacakmış" dedim.

"Çok güzel. Ben bir haftadan önce çıkmasını beklemiyordum."

"Ahmet Saygun gelir gelmez her yana el attı. Takdir ediyorum bu adamı."

"O da seni takdir ediyor."

"Eksik olmasın" dedim sigara paketimden keyifle bir dal çekerek.

"Hani sigarayı bırakıyordun?"

"Böyle güzel anlar için her zaman birkaç tane kredim var."

"Başka bir değişle, sigarayı bırakamamışsın!"

"Ödül diyelim."

"Diğer bir değişle, sigarayı bırakamamışsın."

"Eeee! Sana hesap mı vereceğim. Bırakmadım, içiyorum ulan! Al işte!"

Dumanı suratına boca ettim.

"Yarın balistik raporunda profesör ve karısını öldüren silahın Yasin Eren'e ait olduğu anlaşılınca dosyayı kapatırız. Nokta. Böylece, şu Cahit Aydın cinayetine iyice eğiliriz. İşin içinde Öztürkler İnşaat'ın olduğu su götürmez bir gerçek! Ama cinayeti aralarındaki bir hesaplaşmadan dolayı işlediklerini kanıtlamak çok zor. Olay yerinde kamera filan olsaydı işimiz kolaylaşırdı. Katile ait cipin lastik izlerinden başka hiç delil yok elimizde. Lastik raporu çıkınca, firmanın araçlarının listesini öğreniriz. Aralarında bir cip varsa, lastik izlerini karşılaştırırız."

"Bu dosyanın faili meçhul olmasını istemiyorum abi."

"Ben de istemiyorum. Tam Ahmet Saygun'un gözüne girmişken hele! Neyse, önce şu profesörün dosyasını kapatalım, sonra Öztürkler İnşaat'la ilgileniriz."

"Başka bir şey yoksa, ben odamdayım."

Serdar çıktığında, telefon çaldı. Sevgi arıyordu. Ahmet Saygun beni görmek istiyormuş. Odadan çıkarken Mustafa çayı getirmişti. "Serdar odasına gitti" dedim.

Ahmet Saygun güler yüzle karşıladı beni.

"Geç otur Galip. Bir şey içer misin?"

Elimi göğsüme götürerek, "Teşekkür ederim" dedim.

"Profesör cinayetini ne yaptın?"

Balistik raporlarının sonucundan adım gibi emin olduğum için, gönül rahatlığıyla, "Yarın sabah balistik raporları elimizde olacak. Rapor gelince dosyayı kapatacağız. Katil büyük bir olasılıkla Yasin Eren çıkacak" dedim.

"Aman ha! Açık dosya filan kalmasın" dedi. "Sen şeyhe bir teşekkür ettin mi?"

"Henüz zaman bulamadım amirim."

"İyi öyleyse, bu akşam dergâhına gidiver. Şeyhin yüce yardımları olmasaydı, katili etkisiz hâle getiremez ve onlarca insanın hayatını kurtaramazdık."

"Doğru söylüyorsunuz amirim. Bu akşam giderim. TEM'in de dergâhta bir adamları olduğunu biliyor muydunuz?"

Gülümsedi.

"Öyleymiş. Mümtaz'la bu konuyu istişare ettik."

"Yasin Eren'i sorgulayamamamız kötü oldu."

"Boş ver. Nasılsa katilin o olduğu kesinleşecek. Bırakalım, TEM işini yapsın."

"Elimiz mahkûm, yapacak bir şey yok. Size teşekkür ederim amirim."

"Neden?"

"Balistik raporlarının çıkması için işleri hızlandırdınız."

"Hepimiz aynı gemideyiz. Senin işin benim işim demek. Yeter ki, faili meçhul kalmasın."

"Başka bir şey var mıydı amirim?"

Koltuğunda öne doğru eğildi, yüzünü bana yaklaştırınca ben de aynısını yaptım.

"Haberin olsun diye söylüyorum, gerçi siz duymuşsunuzdur, bugün Emniyet'in bazı birimlerine yeni operasyonlar yapılacak. Endişelenmeyin. Sizle alakalı bir şey yok. İşinizi yapmaya devam edin."

"Sıkıntı yok amirim. Ben ve ekibim kendimizden eminiz. Yeni yazılımlar mı tespit edildi?"

"Kazıdıkça yenileri çıkıyor. Dibe bir türlü ulaşamadık. Henüz diğer örgüt yapılanmasının belini kıramadık. Kulaklarınızı dört açın Galip. Sen ve ekibin bir şey duyarsa, hemen bana haber vereceksiniz, anlaştık mı?"

"Anlaştık amirim."

"Haydi bakalım, görevinin başına. Haa, aklımdayken, ayarla, bu Cuma namazını birlikte kılalım."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Tokalaşırken Ahmet Saygun bana sevgiyle bakıyordu.

Odama indiğimde Serdar da peşimden geldi.

"Sen benim kokumu mu alıyorsun, sürekli peşimdesin?" dedim odaya girerken.

"Ahmet Saygun ne istiyor abi?"

Masama oturur oturmaz sigara paketini çıkardım ama bu sefer vazgeçerek yakmadım. Kafam bozuk olmadığı için sigaranın dostluğuna ihtiyaç duymadım. Paketi tekrar cebime tıkıştırdım.

"Şeyhe bir teşekkür etmemi rica etti. Haklı. Adama bir teşekkür edemedim. Onun yardımı olmasaydı dergâha giremezdik. Bu akşam dergâha gideceğim. Belki biraz da ders dinlerim."

"Abi, bu dergâh mergah işleri seni dindar yapacak galiba?"

"Cuma günü namazımızı da eda edeceğiz."

"Kiminle?"

"Ahmet Saygun'la."

"Şaka yapıyorsun?"

"Gayet ciddiyim. Beni Cuma namazına davet etti."

"Sen namaz kılmayı bilmezsin ki."

"Cuma'ya kadar öğreneceğiz."

"Hiç sure biliyor musun?"

"Fatiha biliyorum."

"O yetmez!"

"Nasıl yetmez?"

"Başka sureler de okuman lazım."

"Başka sure bilmiyorum ki! Yalnızca Fatiha okusak, olmuyor mu?"

"Namazın kabul olmayabilir. Abi, sen İhlas suresini de mi bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ortaokuldayken din dersinde ezberlemiştim ama unuttum."

"İhlas suresi çok kolay. Bu akşam başla, Cuma'ya kadar ezberlersin."

"Sen biliyor musun?"

"Biliyorum tabii. Her gün mezarlıkta yatanlar için okuyorum."

"Ne okuyorsun?"

"Fatiha, Nas, Kureyş, Tebbet, Maun surelerini okuyorum."

Serdar'ın cep telefonu çalmaya başladı. Numaraya baktı, tanımadı, açtı.

"Benim... Hatırladım sizi Esra Hanım... Öyle mi... tamam, haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Telefonu kapattı.

"Abi, bu profesörün asistanı vardı ya, Seyfi Bulut. Ortalarda yoktu hani."

"Evet."

"Arayan kız arkadaşıydı, Esra. Seyfi aramış. Yarın akşam bir kafede buluşacaklarmış. Ne yapalım, biz de gidelim mi?"

"Siktir et şimdi. Nasılsa, yarın profesör ve karısının katilinin Yasin Eren olduğu ortaya çıkacak. Seyfi'den öğreneceğimiz bir şey kalmadı."

"Bence de."

Öğleden sonra Çevik Kuvvet polisleri yine Emniyet'e girdi. TEM, İstihbarat, Narkotik Bilişim ve Organize'den dört komiser, altı komiser yardımcısı, on iki memur gözaltına alındı. Bu sefer hiçbir tantanayla karşılaşmadılar. İstihbarat Şube'ye de tutuklanan Hakkı Olcay'ın yerine Ankara İstihbarat Şube'den Münip Aydoslu adlı bir başkomiser atandı.

Mustafa, Bağlarbaşı'nda bulunan Çocuk Şube'de, Semra'nın yanına geldiğinde, Semra da toparlanıyordu.

"Hoş geldin Mustafa, beş dakika dur sen, çıkarız şimdi, yemek yemedin, değil mi?"

"Yok, yemedim. Kanaat Lokantası'na mı gideceğiz?"

"Pahalıdır oğlum orası, kredi kartı da geçmiyor. Ben seni çarşı içinde güzel bir esnaf lokantasına götüreceğim."

"Olur."

"Üsküdar'a yürüyelim mi?"

"Yürüyelim. Temiz hava alırız."

Semra kabanını giydi, kaşkolünü boynuna doladı, çantasını alıp şubeden çıktılar. Eski evlerin, dar sokakların ve mahallelerin arasından geçerek Üsküdar'a indiler. Çarşının içindeki küçük lokantaya girdiler. Pencere kenarındaki masaya oturdular. İçerisi sıcaktı. Garson geldi. Karnıyarık, bulgur pilavı, kızartma, cacık ve su söylediler.

"Galip nasıl?" dedi Semra.

"İyi."

"O hep iyidir zaten."

"Bu diğer örgüt yapılanmalarında sizde bir şey var mı?"

"Çocuk Şube'yi kim ne yapsın ayol! En temizi biz çıktık. Şimdiye kadar bu diğer örgüt yapılanması için bir kişi bile alınmamış. İllaki vardır, ama kendilerini iyi saklıyorlar."

"Sen memnun musun oradan?"

"Burada rahat ve huzurluyum Mustafa. Önyargılı olmamak lazımmış. Çalıştığım amirim şeker gibi bir insan çıktı. İyi anlaşıyoruz."

"Senin adına sevindim."

"Beni boş ver şimdi, anlat bakalım, seni dinliyorum?"

Garson yemekleri getirip tabakları masaya koydu. Birkaç lokma aldılar.

"Bu konuştuklarımız aramızda Semra, tamam mı?"

"Yok hemen gidip Galip'e yetiştireceğim" dedi Semra alaycı bir ifadeyle. "Herhalde aramızda."

"Semra, ben Cinayet'te çok mutsuzum. Eğer imkânı varsa, Çocuk Şube'ye geçmek istiyorum."

"Galip'le bozuştunuz mu yoksa?"

"Bozuşmadık ama bana çok çömez muamelesi yapıyorlar. Kaç yıldır Cinayet Büro'dayım, hâlâ çay getir, tost yaptır işlerine koşturuyorlar. Son zamanlarda soruşturmalara da götürmüyorlar. Ben böyle çalışmak istemiyorum."

"Bu konuyu Galip'le hiç konuşmadın mı?"

"Konuşmadım."

"Niye?"

"Ne konuşayım Allah aşkına. Bilmiyorlar mı sanki. Bilerek yapıyorlar."

Yemeklerinden birer lokma daha aldılar, Mustafa su şişesinin kapağını açtı, suyu bardaklara doldurdu.

"Niye yapsınlar bunu, sana ne garezleri var?"

"Galip geçen yıl Ekrem'in soruşturma bilgilerini Tülay'a uçurduğum için beni hâlâ affetmiyor."

"O dosya senin sayende kapandı. Ekrem senin sayende yakalandı."

"Biliyorum. Ama yine de affetmiyor beni!"

"Galip biraz sinirlidir, tamam; işinde titizdir, tamam; ama asla kinci değildir. Bilgi sızdırma meselesinden dolayı sana taktığını zannetmiyorum."

"Gerçi, ben de bazen salak salak işler yapıyorum. Geçen akşam başıma gelenleri bir bilsen, bazen bu muameleyi hak ettiğimi düşünüyorum. Tabii, bu olaylar üst üste gelince, adamın gözünde bir değerim kalmıyor."

Mustafa, Tülay'ın evine yapılan baskını anlatınca, Semra kahkahalara boğuldu.

"Güldüğüm için kusura bakma Mustafa, gerçekten çok komikmiş! Allah iyiliğini versin!"

"Bu saatten sonra Galip'in gözüne girebilir miyim?"

"Böyle düşünme. Galip sever seni."

"Ben kafamda Cinayet Büro'yu bitirdim. Orada bana bir gelecek yok. Çocuk Şube'ye geçmem için bana yardım eder misin?"

"Galip senin gitmene izin verecek mi bakalım?"

"Onunla da konuşacağım. Ne diyorsun, sizin oraya geçebilir miyim?"

"Bence geçebilirsin. Amirimle konuşurum. Önemli olan, senin bunu gerçekten isteyip istememen. Geldikten iki gün sonra sıkılmandan korkuyorum."

"Sıkılmam."

"Bence, kendine biraz daha zaman ver. İyice bir düşün."

"Ben kararımı verdim Semra. Çocuk Şube'ye geçmek istiyorum."

"Madem bu kadar kararlısın, öyle olsun."

"Çok teşekkür ederim Semra. Bu iyiliğini unutmayacağım."

O sırada, Mustafa'nın telefonuna Tülay'dan mesaj geldi. İşten çıkmış, yoldaymış, Kalamış'ta bulaşalım diyordu. Mustafa'nın eli ayağına dolanınca Semra olayı çakozladı, "Haydi afiyet olsun, kalkalım mı?" dedi.

Lokantadan çıktılar, bir dolmuşa atlayıp Kadıköy'e geçtiler. Beşiktaş vapur iskelesinin önünde dolmuştan indiler. Vedalaştıktan sonra Semra eve gitmek üzere Kadıköy çarşısına girerken Mustafa, Tülay'la buluşmak için Bostancı dolmuşuna bindi.

Bu sefer dergâha otomobille gittim. Yine de şeyhi zor durumda bırakmamak için aracı dergâhın iki sokak ötesine park ettim. Dergâhın kapısında siyah bir cip duruyordu. Birkaç cüppeliye ve sarıklıya selam verdikten sonra Celil'i sordum, yemekhanedeymiş. Yanına gittim. Akşam yemeğini beraber yedik. Kuru fasulye, pilav, yoğurt, iki parça baklava. Mümtazlar için çalıştığı konusunu hiç açmadım. Yemekten sonra birlikte Şeyhin yanına çıktık.

Şeyh aynı koltukta oturuyordu. Rahlesinde yine *Kur'an* açıktı.

"Hoş geldin Galip oğlum."

"Hoş bulduk Hocam. Nasılsınız, iyisinizdir inşallah?"

"Sağlığına duacıyız. Yüce Rabbim ne öngörmüşse onu yaşarız. Sağlık da ondan ölüm de ondan. Geç otur, ne içersin?"

"Hiçbir şey içmeyeyim, ben size bir teşekkür etmek istedim. Sizin sayenizde Yasin ve arkadaşlarını kıskıvrak yakaladık."

"Duydum. Ben teşekkür ederim size. Onca masum insanın hayatını kurtardınız. Bundan sonra dergâhımıza yeni müritler alırken, daha dikkatli olacağız, değil mi Celil?" dedi Celil'e sert bakarak. Dergâhtaki bu çürük elmaların sorumlusu olarak Celil'i gördüğü belliydi.

Celil mahcup bir tavırla eğilip bükülerek şeyhin eteklerini öptükten sonra, "Kesinlikle" dedi,

"Burası Yüce Rabbimin evi. Burada insanlara güzel dinimizi yaymak için uğraşıyoruz. İlim irfan yuvası burası. Dinimiz asla insanların öldürülmesini, hele hele masum, günahsız insanların katledilmesini hoş görmez. Bu düşüncede olanlar bizden değildir. Aramızda barındırmayız."

"İnanıyorum. Sizleri tanıdığıma çok memnun oldum hocam."

"Kapımız sana her zaman açık Galip oğlum. Allah'ın kapısı inanan herkese açıktır. Sen ona bir adım gidersen o sana on adım gelir. Yine gel oğlum."

"Gelirim hocam. Her zaman."

Şeyhle vedalaştıktan sonra Celil'le aşağıya inerken, "Bu akşam yine zikir töreni var galiba" dedim Celil'e.

Şeyhten yediği zılgıt yüzünden Celil'in yüzü asılsa da, canının sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu. "Evet. Zikir var. Ali Öztürk burada."

"Celil, beni şu Ali Öztürk'le tanıştırır mısın?"

Kuşkuyla yüzüme baktı.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok yahu, yalnızca adamı çok sevdim."

"Şimdi içerisi çok kalabalık. Beklerseniz, zikirden sonra tanıştırırım."

"Olur."

Hazırlıkları için izin istedi. Avlunun köşesindeki bir banka oturdum. Cüppeli ve şalvarlı erkekler zikir töreninin yapılacağı salona gidiyordu. Dergâhın kapısında Recep Hoca göründü. Ders vereceği diğer salona gidiyordu. Bankın önünden geçerken, "Recep Hocam" diye seslendim. Dönüp baktı, derslerine girdiğim için göz aşinalığıyla tanıdı beni. Yanıma geldi. Ayağa kalktım, elini sıktım. "Nasılsınız Recep Hocam?" dedim.

"Pardon, isim neydi?"

"Galip."

"Merhaba Galip Bey."

"Merhaba Hocam."

Beraber ders salonuna doğru yürümeye başladık.

"Bu akşam ders olacak mı hocam, zikir var."

"Evet, zikir varmış. Dersi zikirden sonra yaparız."

"Hocam, size birkaç soru sorabilir miyim, kafama takılan bazı şeyler var."

"Ne hakkında?"

"Allah hakkında hocam."

Salona girdiğimizde birkaç sarıklı, hocaya içten selam vererek yanımızdan geçtiler. Hoca çantasını masaya bıraktı. Üç sarıklı köşeye oturmuş, ellerinde tespih sohbet ediyorlardı. Hocayla selamlaştılar.

"Siz katılmıyor musunuz törene?" diye sordu Recep Hoca oturanlara.

"Yok hocam, içerisi çok kalabalık. Yer kalmamış."

"Gelin, şöyle oturalım" diyerek üç kişiden uzak, pencerenin kenarını gösterdi. Oturduk.

"Evet, sorun bakalım."

"Recep Hocam, Allah iyi, değil mi?"

"Tabii ki."

"Her şeyi de bilir."

"Şüphesiz."

"Belki klasik bir soru olacak ama bu kadar iyi ve her şeyi bilen bir yaratıcı niye dünyada kötülüğe izin veriyor? Dünya kötülüklerle tohumlanmış gibi. Depremler, volkanlar, seller, iklim değişikliği, virüsler. Dünyanın her yerinde insanlar birbirlerini öldürüyor, masumlar katlediliyor. Suriye'deki masum sivillerin üzerine bomba yağıyor. Çoluk çocuk katlediliyor. Sizce Allah bunları niye yapıyor?"

Recep Hoca beni inançlı ve hiçbir şeyi sorgulamadan körü körüne inanan bir mümin zannettiği için, böyle bir soruyla karşılaşınca şaşırdığını belli ettiyse de, gülümsedi.

"Tabii ki bu acıları hiçbirimiz inkâr edemeyiz. Ama Allah bize sabretmemizi ve öbür dünyada ödüllendirileceğimizi söylüyor."

"Peki, insanların bir kısmı ferah içinde yaşarken diğer bir kısmı açlıkla, sefaletle boğuşuyor, savaştan kaçarak yerlerinden yurtlarından oluyorlar? Niye bazı insan-

lar sabretmek zorunda kalırken, bazı insanlar rahat ve huzurlu yaşıyor?"

"Herkes bir sınavdan geçer. O sınavın ne olacağını bilemeyiz ki."

"Bir canlı bomba şehrin göbeğinde kendini patlatıyor. Onlarca masum insan katlediliyor. Birkaç kişiyse kurtuluyor. O birkaç kişi, Allah'ın kendilerini koruduğunu söylüyor. Demek oluyor ki, Allah yalnızca hayatta kalanların Allah'ı. Ölenlerin değil."

Recep Hoca'nın yüzü asıldı. Bir müminin isyan ederek, böyle şeyler düşünmesine anlam veremiyordu.

"Allah hiçbir şeyi karşılıksız bırakmaz. Öbür dünyada her şey dengelenecek. Uğradığımız kötülükler için ödüllendirileceğiz."

"Hocam, derslerinizde filozoflardan örnekler vererek ruhun ve Allah'ın varlığını kanıtlamaya çalışıyordunuz. Yani, nasıl desem, bir felsefeci gibi, delilleri temellendiriyordunuz. Şimdiyse, farklı konuşuyorsunuz. Sorularıma temellendirmeden uzak dinsel açıklama getiriyorsunuz. Kanıt göstermiyorsunuz."

"Galip Bey, kötülüğün kaynağını niye Allah'ta arıyorsunuz? Kötülüğün kaynağı insanın kendi seçimindedir! Özgür irade diye bir şey vardır."

"Hocam, Suriye'deki onca masum çoluk çocuğun başına gelenler kendi suçları mı? Başkasının günahlarının bedelini kendi özgür iradeleriyle mi ödüyorlar? Yapmayın Allah aşkına!"

"Adem'in yasak elmayı yediği için cennetten kovulduğunu unutmayın sakın. Niye Allah ona karışmadı? Çünkü, ona özgür irade verdi. İnsanlar özgür iradelerinden sorumludur ve bunun sonucunda öbür dünyada hesap vereceklerdir. Ayrıca, kötülüksüz bir dünya olmasaydı, ahlaksal bir dünya hiç olmazdı!"

"Nasıl, anlamadım?"

"Kötülüğün olmadığı bir dünyada iyiliğe ve erdeme gerek olmazdı. Oysa, iyilik, kötülüğün karşıtıdır. İyiliğin önemini kötülük varken anlayabiliriz. İnsanların özgür irade sahibi olması demek, hatalı eylemleri de özgürce yapmaları demektir. İnsanın kötüyü seçme iradesi olmamasını beklemek çelişki yaratır. Bu dünya bir sınav dünyası olduğu için, iyilik kadar kötülük de var olacaktır. Herkes eninde sonunda seçimlerinin bedelini ödeyecektir."

Bir sakallı salona girerek yanımıza geldi. "Recep Hocam, sizi zikir törenine bekliyorlar" dedi.

"Ben katılmayacağımı söylemiştim."

"Ali Bey sizin de katılmanızı rica etti."

"Öyle mi, tamam, birazdan geliyorum."

Ayağa kalktık, kapıya doğru yürürken, "Özgür iradeye sahip olmak, bazı insanların onu yanlış kullanmasına ve doğal olarak, bir miktar kötülüğünün ortaya çıkmasına neden olabilir. Ancak, özgür irade, kötülüğün sonuçlarına rağmen varlığı tercih edilecek kadar iyi bir şeydir ve Allah bunu görmüştür. Galip Bey, Allah'ın yaptıklarını sorgulamak bize düşmez. Bizim görevimiz koşulsuz itaat etmektir. Siz de böyle yapın."

"O iş öyle kolay değil hocam. Neyse, sizi tutmayayım, inşallah başka bir zaman yine konuşuruz. Değerli vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim."

Recep Hoca zikir töreninin olduğu salona geçerken ben de yeniden banka oturdum. Bir sigara yaktım. Kendimi çok hafiflemiş hissediyordum. İçimdekileri dökerek rahatlamıştım. Ve de en önemlisi, bu konuşmadan sonra, çok bilgili Recep Hoca'nın yüzeysel, her türlü temellendirmeden uzak cevapları, neye inanacağımı netleştirmişti. Araf'ta kalmaktan kurtulmuştum.

Mustafa, Kalamış parkındaki Kalkedon Kafe'nin gürültülü salonunda Tülay'ı ararken kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Tülay henüz gelmemişti. Gençler sohbet ediyorlar, gülüyorlar, cep telefonlarıyla ilgileniyorlar, yiyip içiyorlardı. Boş bir masaya oturdu. Çay söyledi. Otururken heyecandan dizlerini sallıyordu. O korkunç geceden sonra Tülay'la ilk defa yüz yüze gelecek olması gerginlik yaratıyordu. Bu zamana kadar bir telefon açma cesaretini gösterip özür dileyememişti. Şimdi kız dövse, sövse, hatta öldürse yeriydi. Bunu çoktan hak etmişti. Garson çayı masaya bıraktı. Tülay'a ne söylese, ne anlatsa kendini bağışlatabilirdi? Her zamanki gibi, yine aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gelse şaşardı zaten.

O sırada, Tülay kafeye girdi. Siyah saçları, uzun ve ince fiziğiyle yine güzellik saçıyordu. Bazı masalardaki erkekler dönüp ona baktı. Mustafa elini kaldırınca Tülay onu görüp masaya geldi. Mustafa kalktı, ama kalkarken koca gövdesi masaya çarptı, masa sallandı, çay döküldü; toparlamaya çalıştı; beceremedi, garson koştu, bardağı aldı, elindeki bezle masayı hemencecik sildi. Mustafa yerin dibine geçerken, yaptığı sakarlık Tülay'ın sert ifadesini yumuşattı, gülümsetti. Bundan güç alan Mustafa çekine çekine elini uzattı. "Hoş geldin" dedi. O anda Mustafa, ne yaparsa yapsın, Tülay'ın etkisinden ölünceye kadar kurtulamayacağını anladı. Onun için tek kurtuluş, bu kız uğruna hayatına son vermekti. Kurtulması için başka bir yol yoktu! Bu aşk acısıyla yaşamasına imkân yoktu. Ne yaparsa yapsın, isterse şu salondaki bütün kızlar ona yazsın, isterse Sibel kollarını açıp ona koşsun, yine de hiçbiri Tülay'ın yerini alamazdı. Tülay'ın soğuk ve cansız eli Mustafa'nın elinin içinde bir

saniye durduktan sonra oturdular. Genç kadın kabanını çıkardı, sandalyesinin arkasına astı. Göğüs dekoltesi olan koyu renk, şık bir buluz vardı üzerinde. Göğüsleri büyük olmamasına rağmen göğüs yarığı belirgindi. Simsiyah gözlerindeki donuk ifadeyse, duygularını fazlasıyla belli ediyordu. Mustafa masanın altında bacaklarını zangır zangır sallıyordu. Garson elinde çayla geri döndü. Çayı Mustafa'nın önüne koydu.

"Aç mısın, bir şey yiyecek misin?" diye sordu Mustafa.

Tülay, tok olduğunu söyleyerek garsona filtre kahve söyledi.

"Nasılsın Tülay?"

O sırada, Tülay'ın cep telefonu çalmaya başladı. Numaraya bakınca gülümseyerek açtı telefonu. Donuk gözler ışıldadı. Telefon kulağında masadan kalkıp dışarıya çıktı. Mustafa ne yapacağını şaşırdı. Yakın masalardan gözucuyla onu süzdüklerini görünce umursamaz bir tavır takınmaya çalışsa da yerin dibin geçti. Garson kahveyi getirdi, masaya bırakırken, "Abla nerede?" diye sordu.

"Sana ne!"

"Yok, kahvesi soğumasın diye söylüyorum abi."

"Bu kadar ince düşünürsen başına iş alırsın. Hadi, yaylan."

"Kusura bakma abi."

Mustafa'nın sinirleri allak bullak olmuştu. Tülay kiminle konuşuyordu şimdi? Masadan kalkıp dışarıda konuştuğuna göre, Mustafa'nın konuştuklarını duymasını istemiyordu. Demek ki, erkek arkadaşıyla konuşuyordu. Ne konuşuyorlardı acaba? Beş dakika sonra Tülay kapıda belirdi, ellerini ovuşturarak masaya döndü, sandalyesine oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı.

"Üzerin çok ince. Üşüteceksin. İnşallah hastalanmazsın."

"İnşallah."

Bu sefer telefona mesaj geldi, mesaja baktı, güldü, bir şeyler yazdı, yolladı. Mustafa bu kıza asla sahip olmayacağını anlıyordu, ama yine de beslediği umudu kaybetmemek için kendi kendine nedenler üretiyordu: Tülay onunla niye yüz yüze görüşmek istesin ki? Fırça atmak isteyen insan telefonda da bunu yapardı. Kalkıp buralara kadar zahmet edip gelmezdi. Geldiğine göre o da kendisine karşı bir şeyler hissediyordu. Eskiden az mı zaman geçirmişlerdi! Ama bir yandan da, Tülay'ın gözünde bir böcekten farksız olduğunu hissediyordu.

"Mustafa sen benden ne istiyorsun?" diye lafı yapıştırdı Tülay.

Az önce telefonda konuşurken o cana yakın ifadesinin yerine kocaman bir buzdağı gelmişti. Gözleri yine donuk ve ifadesiz bakıyordu.

"O gece yaptıkların için seni şikâyet etsem, işin peşini bırakmasam, mesleğini yakarlardı. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Şikâyetçi olmadığın için teşekkür ederim. Yaptıklarımdan çok utanıyorum."

"Utanmalısın zaten. Sana hiç yakışıyor mu sokaklarda durup ev gözetlemek!"

Tülay'ın tavrı Mustafa'ya ağır geldi. Galip ve Serdar'dan sonra şimdi de Tülay onu adamdan saymıyordu, yerin dibine sokuyordu.

"Seni unutamıyorum Tülay. Başaramıyorum bunu."

Tülay'ın yüzündeki öfkeli ifade acımaya dönüştü.

"Ben seni sevmiyorum Mustafa. Niye bunu anlamak istemiyorsun, niye hâlâ peşimde dolaşıp duruyorsun?"

"Elimde değil Tülay. Senin büyünün etkisindeyim. Kurtulamıyorum."

Bu sefer, Tülay'ın ifadesi sevecen bir hâl aldı. Mustafa'nın polis olduğunu ve belinde de bir silah taşı-

dığını hatırlayarak, sayısız kadın gibi, bir aşk cinayetine kurban giderek haber kanallarına çıkmak istemediğinden, Mustafa'ya öfkelenmekten vazgeçti. Üzerine gitmemeye, onu incitmemeye özen göstererek, "Bak Mustafa, seni sevmeyen birini seversen çok acı çekersin. Böyle hayatı kendine zehir etme. İyi bir bölümde çalışıyorsun. Yükseleceğine eminim. Kendine göre bir kız bul, evlen onunla. Mutlu olmaya çalış. Boş umutların, gerçekleşmeyecek hayallerin peşinde koşup hayatı kendine zindan etme, boşu boşuna da umutlanma. Ben seninle asla birlikte olmam."

"Ama daha önce öyle değildi...

"Değildi, çünkü, o sıralar sana iş için ihtiyacım vardı. Sakın seni kullandığımı zannetme. Bunu kastetmiyorum. Senden hoşlandım. Doğru. Ama arkadaş olarak. Çünkü, iyi bir insansın. Belki biraz yakınlaşmış olabilirim. Ben sevdiğim insanlara her zaman yakın olurum. Bazıları bunu yanlış anlayarak onlara yazdığımı zannederler. Sonra da hayal kırıklığına uğrarlar. Senin de aynı şeyleri yaşamanı istemiyorum."

Mustafa, Tülay'ın ağzından çıkan her sözcükte biraz daha yıkılıyor, bir kuyunun içine yuvarlanıyordu. Zayıf da olsa beslediği umutları tükeniyordu. Mustafa bir daha asla sahip olmayacağı Tülay'ın güzel yüzüne, zarif ellerine hasretle baktı. Bu akşam, Tülay'ı sonsuza kadar kaybettiğini anladı. Ama diğer yandan da, günlerce süren belirsizlik artık sona ermişti. Artık her şey siyah ve beyaz kadar netti. Kuşku yoktu, "acaba?" yoktu. Tülay kendisini sevmiyordu. Nokta. Bir yandan Tülay'ın, yüreğine sapladığı hançerin acısını duyarken, diğer yandan bir şeyi kabullenmenin rahatlığı, o hançerin açtığı yaranın acısına dayanmasını sağlıyordu.

"Suratını asma. Beni kaybetmiyorsun. Yine görü-

şürüz. Sohbet ederiz. İş için seni ararım. Ama arkadaş olarak, anlaştık mı Mustafa?"

Mustafa cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Hem ayrıca, seni olası büyük bir masraftan kurtarıyorum. Bunun için bana teşekkür etmelisin. Ben akşamları dışarıda olmayı çok severim. Çok sık alışveriş yaparım. Harcadığım paranın haddi hesabı yoktur. Benimle takılırsan hem maddi hem de bedensel çökerdin."

"Akşamları pek dışarı çıktığını görmedim ama."

"Sen ne zamandan beri beni takip ediyorsun?"

"İki aydır."

"Her akşam mı?"

"Her akşam değil ama haftada üç gece geliyordum."

Tülay yine acıyarak baktı karşısındaki aptal âşığa.

"Son zamanlarda işler yoğun olduğu için çok yoruldum. Eve gelip erkenden yatıyordum. Havalar da soğuk zaten. Dışarının keyfi yok. Sen asıl havalar ısınınca gör beni."

Tülay kahvesini eline alıp arkasına yaslandı, bir süre Mustafa'nın gözlerinin içine yine acıyarak baktıktan sonra bakışlarını etrafa kaydırdı. O sırada, yine Tülay'ın telefonu çaldı. Bu sefer masadan kalkıp dışarı çıkmadan konuşmaya başladı.

"Selam canım, n'aber... En geç yarım saat sonra evdeyim... tamam bekliyorum. Gel gel, sana anlatacaklarım var. O iş oluyor galiba. Aynı şeyleri hissediyormuşuz. Hadi gel, daha detaylı konuşuruz. Gelirken birkaç şişe bira alsana. Bye."

"Mustafa benim kalkmam lazım, bir arkadaşım gelecek" dedikten sonra ayağa kalktığında Mustafa uzanıp Tülay'ın koluna yapıştı.

"Otur şuraya!"

"Ne oluyor Mustafa?"

"Otur şuraya, dedim."

Mustafa'nın deli gibi bakışları karşısında Tülay tırsmıştı. Bir rezillik çıkmasın diye oturdu.

"Sen ne acımasız bir insanmışsın be!" dedi Mustafa sesini yükselterek.

Tülay yine etrafına bakarak, "Rezil oluyoruz" dedi.

Mustafa elini sallayarak, "Olursak olalım" dedi yine bağırarak.

Yan masalardan bakıyorlardı. Garsonlar da bakıyordu.

"Haydi, kalkalım, dışarıda konuşuruz" dedi Tülay.

"Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Sen bana emir veremezsin."

Mustafa belindeki silahı gösterdi.

"Çıldırtma beni Tülay. Çeker vururum seni. Bir tane de kendime sıkarım."

Tülay'ın az önce korktuğu şey başına gelmişti. Memleketteki kadın cinayeti furyasına eklenmek üzereydi.

"Tamam tamam. Sakin ol. Konuşalım. Ne istiyorsun benden?"

Mustafa sesini biraz alçaltarak, "Yok, arkadaşlarına yakın davranırmış, yok herkes onu yanlış anlarmış, benden arkadaş olarak hoşlanmış, yok o yok bu... Kızım sen bana baksana! Sen beni enayi mi zannettin. Beni kendine âşık ederek bilgileri toplamasını, sonra işin bitince tekmeyi atmasını iyi biliyorsun. Çöp gibi fırlatın beni!"

"Ben sana hiç ümit vermedim Mustafa."

Mustafa sırtını sandalyesine yaslayarak gözlerini Tülay'a dikti. Tülay'sa kontrolden çıkmak üzere olan bu adama ne diyeceğini, onu nasıl yumuşatacağını bilmiyordu.

"Şimdi sen buradan çıkıp hayatına geri dönecek-sin. Yolda arkadaşlarını arayacaksın. Belki, bir bara gidip erkekler hakkında konuşacaksınız. Sana âşık olan salak bir polisten bahsedip güleceksiniz. Bense, mora-

lim bozuk olarak boktan hayatıma, eve döneceğim. Seni aklımdan çıkaramayacağım. Odama kapanacağım. Şimdi bu adalet mi?"

"Hayat böyle Mustafa. Her istediğimizi elde edemeyiz ki!"

"Beni niye kendine âşık ettin Tülay, niye yaptın bunu?"

"Suçu biraz da kendinde ara. Seninle yattım mı? Hayır. Sana hiç ümit verdim mi? Hayır. Sen bana âşık oldun."

"Sen de bu zaafımı iyi kullandın. Çok tebrik ederim seni."

"Benim hiç öyle bir niyetim olmadı."

"Tabii tabii, eminim olmamıştır."

"Sen benim tipim değilsin ki."

"Polisim ya ondan. Az maaş aldığım için bunlar."

"Ne diyorsun sen Mustafa ya? Ne saçmalıyorsun? Bunun polislikle, maaşla ne ilgisi var. Anlasana, tipim değilsin."

"Mutlaka öyledir."

"Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değilim" diyerek kalktı Tülay. Kabanını giydi. "Ben gidiyorum. İstersen vur beni. Ama seninle konuşmamız burada bitti. Bana âşık olduğun için yapabileceğim bir şey yok. Üzgünüm. Hoşça kal."

"Kaçarsın tabii. Git bakalım."

Tülay masaların arasından geçerek arkasına bakmadan kafeden çıktı. Garsonlar ve bazı masalar Mustafa'ya merakla bakıyorlardı. Mustafa garsonu çağırarak hesabı ödedi. Bakışlar altında dışarı çıktı. Tülay çoktan gitmişti. Kendini daha huzurlu hissetti. Rahatlamıştı.

Recep Hoca'ya eteğimdeki taşları döktükten sonra acayip rahatlamıştım. Bahçeye çıkıp banka oturdum. Bir sigara daha yaktım. İçeriden ilahi sesleri geliyordu. Bir süre sonra Ali Öztürk zikir yapılan salonun kapısında belirdi. Ayakkabılarını giydi. Hemen peşinden Celil de dışarı çıktı, Ali Öztürk'ün yanına ilişti. Konuşarak avlunun kapısına kadar yürüdüler. Ali Öztürk hâlâ çok üzgün duruyordu. Omuzları düşmüş, kamburu çıkmıştı. Bu adamı ilk birkaç gün önce gördüğümde de, böyle üzgündü. Yüzü hiç gülmüyordu. Hayata boş vermiş gibi bir hâli vardı. Sigaramı söndürüp peşlerinden kapıya doğru yürümeye başladım. Yanlarına vardığımda Celil beni görünce, Ali Öztürk'le tanıştırdı. Tabii ki, polis olduğumu söylemedi. Tokalaştık. Kenan İmirzalıoğlu'na çok benziyordu. Ali Öztürk'le konuşmak niyetindeydim ama adam buna izin vermeyerek aceleyle yanımızdan ayrıldı. Celil'i kolundan tutup kenara çekerek, "Bu adamın niye bu kadar üzgün olduğunu biliyor musun?" dedim.

Ali Öztürk kapıdaki cipe bindi.

Celil, Ali Öztürk hakkında sorduğum ve beni hiç mi hiç ilgilendirmeyen bu soru karşısında şaşırarak, kaşlarını kaldırdı.

"Nereden çıkardınız üzgün olduğunu?"

"Mutsuz bir adam o. Hani, bu kadar mal mülke, para pula rağmen çok mutsuz görünmesi garibime gitti."

Celil kafasını kaşıyarak, "Valla bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim" dedi.

Omuzuna vurarak, "Neyse, boş ver. Öylesine sormuştum zaten. Haydi, eyvallah. Mümtaz'a selam" diyerek yanından ayrıldım. Arkamdan bakakaldı. Bu sırada, Recep Hoca'nın, Celil'in yanına geldiğini, bana bakarak Celil'e hararetli hararetli bir şeyler anlattığını gördüm. Dergâhın kapısına çıktığımda, siyah cip homurdanarak

önümden geçti. Ben de otomobilime atlayıp cipin peşine takıldım. Ara sokaklardan iskele caddesine, oradan da düz devam ederek Kuzguncuk'a doğru sahil yoluna çıktık. Siyah cip yaklaşık otuz metre önümde ilerliyordu. Yol tenhaydı. Kuzguncuk'a gelince cip sağ sinyal vererek İcadiye Caddesi'ne döndü. Ben de arkasından. Kuzguncuk çarşısında dükkânlar yavaş yavaş kepenkleri indiriyorlardı. Bu soğuk kış gecesinde sokaklarda pek insan kalmamıştı. Sağdaki kilisenin yanından dik bir yokuş olan Behlül Sokak'a girdik ve yokuşu tırmanmaya başladık. Cip dev cüssesine rağmen yokuşu hiç zorlanmadan tırmanıyordu. Benim otomobilse, ikinci viteste yokuşu alamayacağını bağırarak haber verince, daha fazla acı çekmemesi için vitesi bire alarak yokuşla savaşmasına destek oldum. Yokuşun sonunda Berberoğlu Sokak'a ulaştığımızda, altımızda bütün Boğaz kuşbakışı görünüyordu. Cip iki katlı müstakil bir evin bahçesine girdi. Açığa çıkmamak için evin önünde durmayarak, az ileriye park ettim. Dönüp arkaya baktım. Ali Öztürk'ün eve girdiğini gördüm. Önce giriş katının, iki dakika sonra üst kattaki pencerelerin ışıkları yandı.

Ertesi sabah Emniyet'in kapısında Ahmet Saygun'la karşılaştım. Gülümseyerek, "Günaydın amirim" dememe rağmen, sert bir yüz ifadesiyle ve gülümsemeden başını sallamakla yetindi. Hiç yüz vermeden, önümden geçip gitti. Bu diğer örgüt davalarından ötürü soruşturmalar canını sıkıyordu mutlaka. Sıkılmakta haklıydı. Göreve başladığından beri onlarca personel soruşturma geçirdi, gözaltına alındı, tutuklandı. Buna rağmen Teşkilat içinde hâlâ diğer örgütün personeli olduğunu, kök saldıklarını hepimiz biliyoruz. Bu işlerle hiç ilgisi olmayanlar

bile huzursuzluk içindeydi. Kimse haksız yere suçlanmak, hatta hüküm giymek istemiyordu. Odama çıktım. Kabanımı asıp koltuğa çöktüm. Bir sigara yaktım. Bu mereti azaltmam gerekiyordu ama bir türlü bunu başaramıyordum. Bu kadar iradesiz olduğuma ben bile şaşıyordum. Kapı tıkladı, Mustafa odaya girdi.

"Amirim, müsaitseniz biraz konuşabilir miyiz?"

"Gel Mustafa."

Tedirgindi. Huzursuzdu. Karşıma oturdu.

"Amirim" dedi ama cümlesini bitiremeden Necati paldır küldür odaya daldı.

Mustafa'nın karşısına oturarak iki dosyayı önüme koydu.

"Al sana balistik raporları" dedi.

Raporları alıp koltuğuma yaslandım.

"N'aber Mustafa?" dedi Necati.

"İyiyim."

"Bir şey içer misin?" diye sordum Necati'ye.

"Eh, bir çayını alayım bari"

"İşittin Mustafa, bize üç çay. Hadi bakalım."

Mustafa depresyondaymış gibi bir ruh hâliyle yerinden kalkarken omuzları düşmüştü. O çıkarken ben de raporu elime aldım, okumaya başladım. Okumaz olaydım! Yasin'in Beretta'sının dokuz milimetrelik mermileri, profesör ve karısından çıkarılan mermi çekirdekleriyle eşleşmemişti. Yasin'in silahı cinayette kullanılmamıştı!

"Bu rapor bir şey kanıtlamaz ki. Yasin cinayette başka bir silah kullanmıştır. Hücre evlerine yapılan baskında bir kamyon dolusu silah ele geçirmedik mi? Cinayeti onlardan biriyle işlemiştir. Hücre evinden toplanan diğer silahların da balistik sonuçlarını beklemeliyiz."

"Buna hiç gerek olduğunu sanmıyorum" dedi Necati sırıtarak.

"Niye?"

"Diğer raporu da okusana."

Cahit Aydın'ın ruhsatsız silahına ait olan balistik raporu elime aldım ve okumaya başladım. Okudum ve dondum!

Cahit Aydın'ın silahı çok yakın bir zamanda kullanılmıştı. Doğrudur. Kullanmıştır. Herifin tetikçi olduğunu zaten biliyorduk. Cahit Aydın'ın üzerinden çıkan Glock marka tabancanın dokuz milimetrelik mermileri sistemde profesör ve karısının vücutlarından çıkarılan çekirdeklerle eşleşmişti.

Profesör ve karısını Cahit Aydın öldürmüştü!

Ağzım açık Necati'ye bakakaldım. Telefona sarılıp Serdar'ı çağırdım. Serdar ile Mustafa aynı anda odaya girdiler. Mustafa çayları masaya bıraktı. Necati çayını içerken benim çay may içecek hâlim kalmamıştı. Rapor sonuçlarını Serdar'a gösterdim.

Serdar koltuğa oturup raporları inceledi ve hayretle, "Profesörü ve karısını Cahit Aydın mı öldürmüş, ne alaka?" dedi. Rapora inanmamış gözlerle, ağzı açık bakıyordu.

"Bakış açısını değiştirmemiz gerekiyor. Cinayetlerden dinciler sorumlu olmayabilir. İşin içinde Öztürkler İnşaat olmasın?" dedim.

"Öztürkler İnşaat'la profesörün ne ilişkisi olabilir ki, anlamadım?"

"Hatırlasana, sen profesörün üzerinde çalıştığı bir projeden bahsetmiyor muydun? Ne projesiydi o?"

"Ne bileyim abi. Seyfi yok ki ortalarda. Dur dur! Ulan, demek bu Seyfi birilerinden korktuğu için ortadan kayboldu! Haklı olabilirsin abi. Bu proje her neyse, profesör ve karısını bunun için öldürmüş olabilirler. Seyfi bunu biliyordu."

"Sen okula gittin. Bu proje hakkında kimse bir şey bilmiyor mu?"

"Aytekin Hoca da projenin detaylarını bilmiyormuş. Seyfi de o günden beri ortalarda yokmuş. Sonra, işin içine Yasin, örgüt mörgüt girince, proje olayını unuttuk. Peki, öyleyse, profesörünün cesedini niye namaz kılar pozisyonda bıraktılar?"

"Cinayeti dincilerin üzerine yıkmak için."

"Profesörün okulda dincilerle olan husumetini nereden biliyorlardı?"

"Ne bileyim Serdar. Bilsem, cinayeti çözerdik zaten!"

Necati, "İş çok gizemli bir hâl aldı" dedi.

"Şu kızın adı neydi, Esra mıydı, Seyfi'nin kız arkadaşı, hemen ara kızı."

Serdar ayağa kalkıp odada dolaşırken cepten kızı aradı.

Serdar kızla konuşurken Necati çayını bitirdi, kalktı. "Size kolay gelsin kardeş, ben gidiyorum" dedi. "Beni bekleyen bir sürü rapor var. Haydi eyvallah."

"Lastik izlerinin raporu ne oldu?" diye seslendim arkasından.

"Sıkboğaz etme adamı."

Necati çıktı. Serdar telefon görüşmesini bitirerek koltuğa oturdu.

"Bu akşam saat sekizde Kadıköy'de RocknRolla Pub'da bulaşacaklarmış."

Telefona sarılıp Sevgi'yi aradım. Ahmet Saygun'a son bilgileri iletmek için konuşmak istediğimi söyledim. İki dakika sonra geri döndü. Meşgulmüş. Görüşemezmiş. Allah Allah. Bu adamda ters giden bir şeyler vardı ya, anlamamıştım. Üstelemedim. Nasıl olsa kokusu çıkardı.

Mustafa, Tülay'la konuştuğundan beri kendini çok kötü hissediyordu. Üstüne, Galip'in kendisini dışlayan tavırları

eklenince, üzüntüsü katlanarak büyümüştü. Dün akşam Tülay'a sert yaparak rahatlamıştı. Ama bu rahatlama hissi, kızın yanından ayrılıp eve varıncaya kadar sürmüş, eve girdiğinde yine o eski kötü ruh hâline bürünmüştü. Artık, Tülay'ı tamamen kaybetmişti. Mustafa'yı ayakta tutan o ufacık umut kırıntıları da yok olmuştu. Sonucunu düşünmeden öfkelenip sinirlerine hakim olamamanın cezasını çekiyordu ve daha da çekecekti. Telefonunu çıkararak Semra'nın numarasını buldu, tuşladı. Üç-beş çalış sonra Semra, "Alo?" dedi.

"Semra merhaba."

"Ne oldu Mustafa?"

"Konuştun mu diye soracaktım."

Birkaç saniye ses gelmedi.

"Ya Mustafa, şu anda bizim burada yeni bir elemana ihtiyacımız yokmuş. Hatta, eleman fazlası bile varmış. Geçmen biraz zaman alabilir. Bence sen, yerinden hiç hareket etme. Çok iyi bir bölümde çalışıyorsun. Bak, söylediğim gibi, gerekirse senin için Galip'le konuşurum."

"Anladım Semra. Tamam. Sonra görüşürüz. Her şey için sağ ol."

"Sen sağ ol."

Mustafa çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Özel hayatında da iş hayatında da işler kötü gidiyordu. Çok bunalmıştı. Ne yapıp ne etse Tülay'ı zihninden söküp atamıyordu. Bütün ilgisini ve enerjisini işine verse, o da olmuyordu. Burada kendisini adam yerine koymuyorlardı. Bu boktan durumdan kendini nasıl kurtaracaktı? Bahçedeki banka oturup öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına alıp kukumav kuşu gibi düşünmeye başladı. Kendisini Bakırköy Hastanesi'nin bahçesindeki Düşünen Adam'a benzetti.

Akşam yürüyerek Boğa'dan Bahariye'ye çıktık. Barların olduğu sokağa girdik. Bütün kafeler, *pub*'lar tıka basa doluydu. Sigara içenler kapıların önlerine çıkmışlar, alkolün de etkisiyle yüksek sesle sohbet ediyorlar, gülüyorlardı. Bir Tekel mağazasının raflarında bir orduya yetecek kadar çeşit çeşit içkiler sıralanmıştı. Çalgı ve müzik sesleri birbirine karışıyordu. Bu soğuk havaya rağmen mini etekli hatunlar barlara girip çıkıyorlardı. Normal bir vatandaşın göz göze gelmeye çekineceği tipler kaldırımlarda, sert bakışlarla etrafı kesiyorlardı. Serdar, Google Maps'ten RocknRolla'nın yerini şıp diye buldu. Pub'dan içeri girdiğimizde ortamın çok ferah olduğunu gördük. Kocaman bir bar karşıladı bizi. Çalan müzik kulakları rahatsız etmiyordu. Barmen garsonların siparişlerini hazırlıyordu. Boş masa yoktu. Serdar bütün masalara baktıktan sonra Esra'yı göremediğini söyledi. Üst kata çıktık. Serdar yine masalara bakarken, gözleri bir masada sabitlendi. Duvarın dibinde en kuytu köşedeki masada tek başına oturan bir kızı işaret etti. Masanın yanına geldiğimizde, Esra, bizi fark etti. Tokalaştık. Çok gergin görünüyordu.

"Seyfi beni az önce aradı. Yoldaymış" dedi.

Elleri titriyordu ve ellerini koyacak yer bulamıyordu.

"Sakin olun, hiçbir şey olmayacak" dedi Serdar.

Esra yan masayı bize ayırdığı için, bu kalabalık mekânda boş masa bulma sorunu yaşamadık. İskemleleri çekip oturduk. Serdar sırtı merdivenlere gelecek biçimde iskemleye yerleşti. İçerisi çok sıcaktı. Kabanlarımızı çıkardık. Garson yanımıza geldi. İki bira söyledik. Ücret peşinmiş. Serdar ödedi. Garson gitti. Esra telefonunu karıştırırken, iki saniyede bir de endişeli gözlerle merdivenlere bakıyordu. Heyecanlıydı. Gergindi. Mutsuzdu.

Serdar kızın bu hâlini görünce masasına uzanarak, "Söylediğimiz gibi, yalnızca bilgisine başvuracağız. Hem başı dertteyse, onu kurtaracağız" diyerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Esra'nın hiç azalmayan gergin ifadesinden yardımcımın pek başarılı olduğunu söyleyemem. Ben de başımla onaylayarak Serdar'a destek verdim.

Biraz sonra garson iki şişe birayla geri döndü. Küçük bir çerez tabağını masaya bıraktı. Biralardan birer yudum aldık. Birer koca yudum daha aldık. Seyfi yoktu. Birer koca yudum daha aldık. Seyfi hâlâ yoktu. Sonunda biralar bitti. Seyfi hâlâ yoktu. İkinci biraları söyledik. Bu sefer biraların parasını ben ödedim.

"Gelmeyecek galiba" dedi Serdar, Esra'ya. "Sizi ekti."

Esra başıyla bize bir işaret çaktı. Kafamı merdivenlere çevirdim. İnce, uzun boylu, top sakallı, gözlüklü biri kapıda durmuş, masalara bakıyordu. Serdar sırtını iyice dikleştirdi. Esra elini kaldırarak Seyfi'ye işaret etti. Seyfi, Esra'yı görüp yanına geldi, hızlıca öpüştüler, Seyfi otururken etrafına iyice baktı. Kabanının fermuarını açtı.

"Haydi" dedim Serdar'a. "Kuş kafese girdi."

Serdar, "Öyleyse kafesin kapağını kapatalım" diyerek kalktı.

Serdar, Seyfi'nin masasına doğru dönünce, Seyfi, yardımcımı hemen tanıdı, ayaklanınca Serdar omuzuna bastırarak sandalyesine oturtturdu.

"Merhaba Seyfi. Günlerdir nerelerdesin yahu?"

Seyfi ve Esra'yla birlikte Emniyet'e geçtik. Sorgu odası yerine benim odama çıktık. Çay söyledik, Seyfi'nin şüpheli değil, cinayeti aydınlatacak en önemli tanık olduğunu kendisine hissettirmek için elimizden geleni yaptık.

"Niye günlerdir ortalarda yoktun Seyfi?" dedim.

"Saklanıyordum. Beni de öldürecekler!"

"Artık güvendesin, korkmana gerek yok. Sana yirmi dört saat koruma da vereceğim."

Korumayı duyunca biraz rahatlamış göründü.

"Seni öldürecek olan Öztürkler İnşaat mı?"

"Evet. Alçaklar. Aziz Hoca'yı öldürdüler."

"Şu olan biteni en baştan bir anlatsana."

Seyfi derin bir nefes aldı. Esra sevgilisinin elinden tutarak ona cesaret vermeye çalıştı.

"Bizim üniversiteden Aziz Hoca ve ben, İstanbul'un su problemine çözüm olacak Melen projesinde görevliydik. Saha etütleri yapıyorduk. Su, Melen Çayı'ndan dev borularla taşınarak Terkos Gölü'ne boşaltılacak. Bu çalışmada, İstanbul Boğazı geçişinde ortamın jeolojik özelliklerinden kaynaklı sorunları önceden belirlemek için derin sismik araştırmalarını da yapıyorduk. Veriler gelmeye başlayınca, Hoca derin sismik kesitlerinde altımızdan çok önemli bir fayın geçtiğini fark etti. İlerleyen süreçte birtakım jeolojik ve jeoteknik araştırmalarla bu fayın varlığından emin olduk. Bu fay, Boğazköy civarlarından başlayıp Boğaz'ın altından geçerek Polenezköy'e kadar uzanıyordu."

Serdar, "Bu yeni bir şey değil ki, kardeş. Yıllardır deprem ha oldu ha olacak diye beklediğimiz fay değil mi bu?" dedi bilmiş bir edayla.

"Kuzey Anadolu fayı" dedim çok anlıyormuş gibi.

"Bu çok küçük bir fay. Vücudumuzda atardamara ya da toplardamara Kuzey Anadolu fay hattı dersek, bu fayı, kılcal damarlara benzetmek daha doğru olur. Başlangıçta bu fayın Kuzey Anadolu fayından daha yaşlı ve günümüzde de ölü olduğunu düşündük" diye açıkladı Seyfi.

"Arazi ve büro çalışmalarının ilerleyen aşamasında, bu fayın Kuzey Anadolu fayının bir kolu olduğunu fark

ettik" diyerek anlatmayı sürdürdü. "Bu fay literatürde bilinmiyordu. Doğu-Batı yönünde ilerleyen küçük bir faydı. Bu nedenle Aziz Hoca çalışmalarını Boğaz'ın karşı tarafında, Polenezköy'de sürdürdü. Bu fayın Gölcük ve Düzce depremlerini yaratan fayla yerin çok derinlerinde bağlantılı olup olmadığını araştırdık ve fayın Kuzey Anadolu fayıyla yapısal bir bağlantısının olduğu yönünde çok ciddi bulgular elde ettik."

Konu teknik olduğu için anlamakta zorlanıyordum.

Seyfi'nin, "Bulgumuza çok fazla sevinemedik" demesiyle irkildim. "Bu fay yüz-iki yüz yılda bir deprem üretiyordu. Yani aktif bir faydı."

"Bunun anlamı ne peki?"

"Bu tür bir fay en az yedi büyüklüğünde bir depreme neden olabilir" deyince ürperdim.

"Anladığım kadarıyla, keşfettiğiniz bu fay bölgesel ve küçük olduğu için deprem üretse bile İstanbul'u pek etkilemeyecek. Zaten, küçük bir fayın yaratacağı depremden ne çıkar, hem bu fayın geçtiği bölgeler ormanlık alan değil mi, bildiğim kadarıyla yerleşim de çok yok oralarda, yedi büyüklüğündeki deprem bir yıkıma yol açmaz ki! Kimsenin burnu bile kanamaz" diye yumurtladım. "Benim anlayamadığım, bu anlattıklarının Öztürkler İnşaat'la ne ilgisi var?"

"Fayın varlığını ortaya çıkardıktan sonra Hoca, yetkili mercileri bilgilendirdi. Ertesi gün, Öztürkler İnşaat Hoca'yı arayarak, bu fayın varlığını duyurmamamızı, kimseye bahsetmememizi istemişler. Hoca'ya yüklü bir para teklif etmişler. Tabii Hoca kabul etmemiş. Meğerse, bu Öztürkler İnşaat Polenezköy'de dev bir site kuracakmış. Tam da fayın geçtiği alanın üzerine inşa edeceklermiş. Bunun üzerine Hoca, bu projeyi durdurmak için harekete geçti. Ancak Öztürkler firması sandığımızdan

dişli çıktı. Çok kuvvetli bağlantıları olduğu ve iktidar partisiyle ilişkileri iyi olduğu için sesimizi duyuramadık. Ölüm tehditleri almaya başladık. Hoca da, çalışmalarını kamuoyuyla paylaşmaya karar verdi ama ömrü yetmedi. Sonunda öldürdüler onu" derken gözleri yaşardı.

"Benim anlayamadığım, o projede bir sürü insan çalışmıyor muydu?" dedim.

"Çalışıyordu."

"O kadar adam arasında bu fayın varlığını başka kimse duymadı mı yahu, yalnızca ikiniz mi biliyordunuz?"

"Dünyada milyonlarca fizikçi var. Hangisi bir Hawking olabildi!" dedi bilmiş bilmiş gülümseyerek.

"Her yerbilimci aynı veriyi aynı biçimde okuyamaz, onu mu anlıyorum?" dedim.

"Aziz Hoca fay çözümlemelerini çok iyi yapardı. Ayrıca, arazi gözlemleri de çok kuvvetli ve isabetli bir jeologdu. Fayın deprem yaratma riskini de çok iyi hesaplayabilirdi."

Serdar, "Yani, yerbilimcilerin Hawking'i kimdir işte, odur diyorsun, öyle mi!" dedi.

Serdar'a bu kez kınayan bakışlarla baktım.

"Cahil, aç biraz kitap oku. Ben bile herifin astrofizikçi olduğunu biliyorum. Bilmem kaç yıl sonra dünya yok olacak, başka dünyalar bulmalıyız deyip duruyordu."

"Ne zaman yok olacakmış dünya abi?" dedi heyecanla.

"Merak etme, biz daha beş-on kere gider geliriz."

Seyfi acı acı gülümseyerek, "O süreç sandığınızdan daha kısa olabilir" dedi.

Seyfi ile Esra'yı yanlarına polis memuru takıp evlerine gönderdikten sonra bir sigara yakarak koltuğumda kaykıldım.

"Öztürkler için bir tutuklama kararı çıkartacak mıyız?" dedi Serdar.

"Dur bakalım, yarın sabah önce Ahmet Saygun'la bir konuşayım. Onu bilgilendirmeden harekete geçmek doğru olmaz. Sonra başımıza iş almayalım. Topu Ahmet Saygun'a atalım. Hoş, bu aralar pek yüz vermiyor ya, neyse."

"Neden ki abi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedim. "Sen şu Öztürkler'in merkezinin yerini öğrensene."

"Orası kolay."

Telefonum çalmaya başladı. Semra arıyordu.

"N'aber Galip, işte misin hâlâ?"

"Birazdan çıkacağım."

"Yarın akşam bana gelsene."

Biraz tereddüt etmeme rağmen ağzımdan, "Olur" sözcüğü istemsizce çıkıverdi.

Telefonu kapattıktan sonra, "Sen çık" dedim Serdar'a.

"Sen gelmiyor musun?"

"Yaa, şimdi otomobil kullanasım, boş eve gidesim yok. Şurada kıvrılırım."

"Saçmalama abi, senin araç parkta kalsın, ben seni bırakırım."

Serdar'ın teklifi koltukta sabahlamaya göre çok daha cazip geldiği için kabanımı giyip çıktık. Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki, eve girer girmez, üzerimdekileri çıkarmadan salondaki divanda sızmışım.

Serdar, Galip'i eve bıraktıktan sonra soluğu Fulya'da aldı. Son zamanlarda Melike'nin aklına bile gelmemesini artık umursamıyordu. Tek düşündüğü, bu çılgın kadının ona yaşatacağı yeni cinsel fanteziydi. Her zamanki gibi içi içene sığmıyordu, koşarak merdivenlerden çıktı, Fulya kapıyı açtığında kadının dudaklarına yapıştı.

Antrede başlayan öpüşme yatak odasına kadar sürdü. Bir çırpıda soyundular. Fulya'nın koca memeleri karanlık odaya dışarıdan vuran sokak lambasının ışığıyla kusursuz duruyordu. Kesiklerin üzerindeki bandı çıkarmıştı. Kesikler hâlâ belirgindi.

"Bu akşam yeni oyunu bekliyorum" dedi Serdar heyecandan titreyen bir sesle.

Fulya, "Seni bu gece orgazmın zirvesine çıkaracağım" dedikten sonra yataktan indi, dolabı açtı, içinden yine kırmızı renkli ipler çıkarıp Serdar'a gösterdi. "Bu sefer ben seni bağlayacağım!"

Serdar kollarını geriye doğru uzattı. Fulya ipi Serdar'ın bileğine geçirip ustaca düğümledikten sonra ipin diğer ucunu yatağın başlığına bağladı. Aynı şeyi diğer bilek için de yaptıktan sonra Serdar'ın ayak bileklerini bağladı. Serdar bileklerini iplerden kurtarıp kurtaramayacağını anlamak için elini hareket ettirmek istedi ama başaramadı. Çok ustaca bağlanmıştı yatağa. Bir yandan heyecandan kudururken diğer yandan da içinde ufaktan bir endişe peydahlanıyor, ama Fulya'ya olan güveni sayesinde bu endişesinin üstesinden gelebiliyordu.

"Beni kesmeyeceksin, değil mi?" dedi Serdar. "Eğer geçen akşam sana yaptıklarımın intikamını alacaksan, hiç heyecanlı bir oyun değil, haberin olsun."

Fulya'nın çok sert tokadı Serdar'ın yanağında patladı.

"Kes sesini!"

Serdar biraz endişeye kapılsa da, içinden bir ses hâlâ Fulya'ya güvenmesini söylüyordu. Onun canını yakmayacağına inanıyordu. Bu tokat oyunun bir parçasıydı. Fulya, Serdar'ı öpmeye başladı. Serdar sertleşince üzerinden indi, çırılçıplak içeri gitti. "Hey, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Serdar. Mutfaktan bıçak mı alacaktı yoksa? Serdar şimdi biraz endişelenmeye başlamıştı.

Bileklerini kurtarmaya çalıştı ama bu çabası nafileydi. Fulya odaya geri döndüğünde elinde bıçak yerine naylon şeffaf bir poşet vardı. Yeniden Serdar'ın üzerine oturdu, "Derin nefes al" dedi.

Serdar panikle, "Bana bak, ne yapmak istediğini anladım, sakın o şeyi kafama geçirme!"

"Merak etme aşkım, ölmene izin vermeyeceğim. Ölümün sınırından çekip alacağım seni. Güven bana."

"O naylonu kafama geçirirsen bak sonra çok kötü olur!"

"Çok heyecanlandıracağım seni. Sakın korkma. Sen heyecanını yaşa. Gerisini bana bırak" diyerek poşeti, Serdar kafasını sallayarak engel olmaya çalışsa da, başına geçirmeyi başardı. Elleriyle Serdar'ın boğazını kavradı, hem onu boğuyor hem de poşetten hava almasını engelliyordu. Serdar poşetin içindeki bir gram oksijeni tüketince nefessiz kaldı. Ciğerlerindeki kalan oksijeni idare etmeye çalışmalıydı ama kadının içinde olduğundan dolayı oksijen çabucak tükendi. Nefessiz kalırken orgazm olmak üzereydi. Fulya'nın elleri giderek boğazını daha sert sıkıyordu ve onu ölümün sınırlarına yaklaştırıyordu. Ama diğer yandan, hayatında ilk defa böyle zirvede bir orgazm yaşıyordu. Havasızlıktan dayanamayacak duruma gelip gözleri kararmaya başladığında Fulya'nın içinde boşaldı. Fulya'nın elleri gevşedi, poşet başından çıktı. Ciğerleri tekrar oksijenle doldu, bilinci yerine geldi, dünyaya geri döndü. Fulya ipleri çözdü. Serdar öksürerek yatağın kenarına oturdu. Birkaç kere daha öksürdü. Fulya ona sarılarak, "Bu deneyimi asla unutmayacaksın" dedi.

"Sen ne çılgın bir kadınmışsın be!"

"Evlen benimle, seni orgazmın zirvelerinde yaşatayım."

"Manyaksın sen."

"Sen çok normalsin sanki!"

"Evleneceğim seninle."

"Biliyorum."

"Bak sen?"

"Çoğu erkeğin aklından bile geçiremeyeceği şeyleri yaşıyorsun benimle. Tabii evleneceksin. Bende daha neler var. Evlenelim, göstereceğim sana."

"Merakla bekliyorum."

Serdar ayağa kalktı, tuvalete giderken, "Kahve yapsana içelim" dedi.

Kahveleri pencerenin önünde yudumlarken Fulya, "Ben bir ofis kiralamak istiyorum Serdar" dedi.

"Ne ofisi?"

"Mesleğime geri dönmeye karar verdim. Evde oturmaktan sıkıldım. Paralar da suyunu çekiyor."

"Senin mesleğin ne ki?"

"Evleneceğin kadın hakkında ne çok şey biliyorsun, gözlerim yaşardı!"

"Cidden ya, senin mesleğin ne?"

"Ben psikoloğum."

"Cidden mi?"

"Evet. Niye şaşırdın?"

"Ne bileyim; seni hiç psikolog olarak hayal etmemiştim."

"Evde oturan, seks fantezileri kuran bir kadın mı zannettin beni?"

"Yalan yok. Öyle zannettim. Sen de mesleğinden hiç bahsetmedin ki be güzelim."

"Ben Boğaziçi mezunuyum."

"Vay be. Ne kadar kültürlü bir sevgilim varmış benim. Akıllı olduğunu bu yaratıcı seks oyunlarından anlamıştım zaten."

Fulya sehpada duran sigara paketine uzandı, bir tane kendine bir tane de Serdar'a uzattı.

"Okulu bitirdikten sonra hastanelerde klinik psikolog olarak yedi yıl çalıştım. Sonra hastalarla uğraşmaktan sıkıldım, işi bıraktım."

"İşe dönersen yine hastalarla uğraşmayacak mısın?"

"Uğraşacağım tabii ama muayyene hastaları hastanedeki gibi olmaz. Hastanede ucuz diye, her cinsten adam karşına geliyor."

"Muayyene ücreti ne kadar?"

"Değişiyor ama üç yüz-dört yüz lira civarı."

"İyi paraymış be. Günde üç hasta gelse, üç yüzden dokuz yüz. Haftada beş gün, dört bin beş yüz. Ayda on sekiz bin! Deli para. Ulan ben de polis olacağıma psikolog olsaymışım."

"Kim kaybetmiş de ben bulacağım günde üç hasta."

"Bu memlekette rahat bulursun. Hastasız kalmazsın."

"İnşallah."

Sigaralar, kahveler bitti.

"Senin kardeşin mardeşin yok mu hiç? Anne baban sağ mı?" dedi Serdar

"Canım sevgilim, ne kadar da ilgili benimle? Daha yeni aklına geldi ailemi sormak!"

"N'apayım kızım, seks yapmaktan iki kelime konuşmaya fırsatımız mı oldu?"

"Ben tek çocuğum. Anlayacağın biraz şımarığım. Annemle babam İzmir'de yaşıyor. Boğaziçi'ni kazanınca İstanbul'a geldim, bir daha da dönmedim."

"Sizinkilerin durumu iyi galiba."

"Babam demir tüccarı. Annem ev kadını."

"Vay be. Sen gerçekten zenginmişsin."

"Babamdan para almam. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. Bugüne kadar çalışıp biriktirdikle-

rimle idare ediyordum ama para suyunu çekmeye başladı. O yüzden, artık çalışmam lazım."

"Bir de yaşını söylersen hakkındaki bilgilerim tamamlanır."

"Sen polissin, kendin öğrenirsin."

"Yorma beni."

"Otuz üç yaşındayım."

"O kadar gösteriyorsun."

"Daha genç gösteriyorsun, diyebilirdin."

"Daha genç gösteriyorsun."

"Yalancı."

"Bu kadar bilgi yeter. Daha fazlası bünyeme fazla gelebilir. Sevişelim mi?"

"Poşeti özledin galiba?"

"Bu sefer normal insanlar gibi sevişelim."

Birbirlerine sarılarak yatak odasına geçtiler.

20

Sabah Serdar'ın otomobilinin yolcu koltuğuna kurulurken, akşam Seyfi'nin anlattıkları üzerine Emniyet'e bir an önce gidip Ahmet Saygun'a son yirmi dört saatte bütün olan biteni anlatmak istiyordum.

"Abi, ben sana bir şey söyleyeceğim."

"Söyle" derken paketi çıkarıp bir sigara yaktım. Camı araladım. Çevreyoluna girip Fikirtepe'nin az ilerisinde her sabahki köprü yoğunluğundan dolayı yavaşladık ve durduk. Metrobüsler yanımızdan vızır vızır geçiyordu.

"Abi, ben evleniyorum."

"Ciddi misin? Ne aralık Melike'ye kendini affettirdin, seni çakal seni?"

"Abi, ben Fulya'yla evleniyorum."

"Hoppala! Hani senin gözün Melike'den başka kimseyi görmezdi?"

"Fazla naz âşık usandırır. Peşinde koşmaktan bıktım."

"Doğru karar vermişsin. Ben sana bunu daha önce söyledim. Melike'den sana hayır yok. Şu üç günlük dünyada zaman kaybetmeye değmez. Canın kimi istiyorsa, onunla birlikte ol."

"Çok haklısın abi. Melike'nin bana döneceği filan yok. Hayatımda bu kadar kinci bir kadın görmedim."

"Daha yeni annesini kaybetti. Zor günler geçiriyor. Ama sana yeşil ışık yakacağını hiç zannetmiyorum."

"Ben onun zor günlerinde yanında olmak istedim, ama o bana tahammül edemediğini her fırsatta belli ediyor. Ben daha ne yapayım?"

"Git, Fulya'yla evlen. Seni sonuna kadar destekliyorum. Arkandayım."

"Desteğin için sağ ol abi."

"Hayat senin hayatın."

Emniyet'e gelir gelmez Sevgi'yi aramadan doğruca Ahmet Saygun'un yanına çıktım. Nefes nefese kalmama bile aldırmadım.

"Günaydın Sevgi, amirim müsait mi?"

"Günaydın Galip Amir'im. Hemen geldiğinizi bildiriyorum."

Ahizeyi kaldırıp numarayı tuşladı, birkaç saniye bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"Galip Amir'im burada, sizinle görüşmek istiyor."

Bir süre dinledi.

"Anladım amirim. Tamam, ileteceğim."

Telefonu kapattıktan sonra üzgün gözlerle bana baktı ve şunları söyledi:

"Amirim çok yoğun olduğu için şimdi sizinle görüşemezmiş. *Mail* atsın, dedi."

Ahmet Saygun'un bana karşı değiştiğini fark ediyordum, ama işin buralara kadar geleceğini tahmin etmiyordum.

"Mutlaka görüşmem lazım, üzerinde çalıştığımız profesör cinayetiyle ilgili."

Sevgi yine üzgün gözlerle yapabileceği bir şey olmadığını ifade edince, ben de üstelemeden yanından ayrıldım. Neler oluyordu? Düne kadar beni yere göğe sığdıramayan bu adam, şimdi ne olmuştu da bana tavır alıyordu? Geçen sabah bana yüzüme bakmadan soğuk bir "günaydın" demesi boşuna değilmiş. O soğuk tavırlarında benden kaynaklanan bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. Birileri hakkımda ileri geri mi konuşmuştu acaba? Kim buna cesaret edebilirdi ki? Ulan, içimizdeki

henüz ortaya çıkmamış diğer örgütçülerin işi olmasındı bu? Canım çok sıkılmıştı. Şimdi ne yapmalıydım? Adnan Öztürk'ü bir an önce almalıydım ama heriflerin arkası sağlam olduğu için başıma bir iş gelebilirdi. Kendi ayağıma mı sıkıyordum acaba?

Neyse, nasılsa yakında işin kokusu çıkardı. Odamdan kabanımı alarak Serdar ve Mustafa'nın odasına girdim. Kabanımı giyerken, "Yürü, Öztürkler İnşaat'a gidiyoruz" dedim Serdar'a. Mustafa da ayağa kalkıp, "Ben de sizinle geleyim mi amirim?" dedi. "Sen buradaki işlerle ilgilen. Bizden haber bekle" dedim. Yüzüne yapışan hayal kırıklığı ifadesiyle yerine oturdu. "Öztürkler İnşaat'ın nerede olduğunu öğrendin mi?" dedim Serdar'a.

"Ahh, unuttum abi. Hemen bakıyorum" diyerek cep telefonuna saldırdı.

"Yolda bakarsın."

Serdar'ın otomobiline atlayıp yola koyulduk. Öztürkler İnşaat'ın merkezi Nakkaştepe'de, Koç Holding'in yan sokağındaymış.

"Bu işe Ahmet Saygun ne dedi abi?"

"Bir şey demedi. Çünkü, söyleyemedim."

"Neden?"

"Anlayamadığım bir nedenden ötürü adam bana trip atıyor. Konuşmadı benimle."

"Adnan Öztürk'ü alınca başımız derde girmesin?"

"Valla girerse girsin. Ben işimi yapıyorum."

"Tutuklama emri ne olacak? Bu adamları elimizi kolumuzu sallayarak gidip alamayız ki?"

"Önce bir ortamı görelim. Sonra bakarız."

Birinci köprüde Anadolu geçişine bizden bir şerit tahsis ettikleri için trafik adım adım ilerliyordu. Sonunda köprüyü geçmeyi başardık, Beylerbeyi sapağından Nakkaştepe'ye döndük, Koç Holding'in yanındaki sokak-

tan, az ileride Öztürkler İnşaat'ın olduğu villayı gördük. Boğaza nazır üç katlı bir villaydı. Kimliğimizi kapıdaki güvenlik görevlisine göstererek bahçeye girdik, villanın giriş kapısının tam önüne park ettik. Otomobilden indik. Boğaz sırtlarında olduğumuz için rüzgâr sert ve ıslak esiyordu. Lobide başörtülü tombulca bir kızın oturduğu danışma bankosuna yanaştık. Bankonun arkasında Adnan Öztürk'ün yağlı boya dev portresi asılmıştı. Narsisizm kural tanımıyordu! Bankonun sol tarafına misafirler için büyük bir siyah deri kanepe konmuştu. Önündeki sehpanın üzerinde bir sürü inşaat dergileri vardı. Polis olduğumuzu ve Adnan Öztürk'le görüşmek istediğimizi söyledim. "Randevunuz var mıydı?" deyince bir cinayet soruşturması için burada olduğumuzu belirttim. Kız endişelenek, "Adnan Bey henüz gelmedi, bir şey mi oldu?" dedi. Ne zaman geleceğini sorduk. Genelde şirkete öğlene doğru gelirmiş. Ehh, patron adam, o kadar ayrıcalığı olsun.

"Ali Öztürk burada mı?" dedim.

"Ali Öztürk firmaya pek gelmez."

Adnan Öztürk'ü bekleyeceğimizi söyledim.

"Sizi genel müdürümüz İbrahim Bey'le görüştüreyim isterseniz, o size yardımcı olur" dedi kız.

Kabul ettim. Genel müdürü biraz sıkıştırabilirdim.

"Siz oturun, ben İbrahim Bey'e haber veriyorum" derken telefon ahizesini kaldırdı.

İki dakika sonra kırk beş-elli yaşlarında, uzun boylu, kel kafalı, badem bıyıklı bir adam yanımıza geldi. Üzerinde gri takım elbise vardı ama kravat takmamıştı. Yüzünde tedirgin, zoraki bir gülümseme vardı. Tokalaştık. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Burada mı konuşacağız?" dedim.

"Odama geçelim" diyerek eliyle bankonun arkasın-

daki koridoru işaret etti. Koridoru geçerken etraftan çıt yoktu. Nasıl bir işyeriydi burası? Bizim Emniyet'in hengamesini, gürültü ve patırtısını düşününce, bu villada çalışanları kıskandım. Odaya girdik. Büyük bir oda. Pencerede boğaz manzarası. Duvarlarda içinde Arapça sözlerin olduğu tablolar. Geniş bir masa, iki deri koltuk. Masanın üzerinde laptop. Telefon, kâğıtlar, dosyalar. İnşaat dergileri. Odanın diğer köşesinde duran büyük masanın üzerinde konut maketleri.

"Buyurun, oturun" diyerek koltukları gösterdi. "Ne içersiniz?"

"Bir şey içmeyiz."

"Biz genelde burada polisleri görmeye pek alışık değilizdir. Konunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Parmağında koca bir gümüş yüzük. Masasında duran küçük bir tespihi eline aldı.

"Tabii sorabilirsin, ama önce bizim sorularımıza cevap verdikten sonra."

Bakışlarında düşmanca dokunuşları fark ettim.

"Sizin bu Polenezköy'de başlayacağınız bir projeniz varmış" dedim.

"Siz böyle bir proje olduğunu nereden öğrendiniz?" dedi renksiz, kuru bir sesle.

Serdar, "Emniyet Müdürlüğü'nün Polenezköy'de polisler ve aileleri için sosyal ve moral tesisleri kurmak gibi bir niyeti var. Yer bulma görevini bize verdiler. Gittik, baktık, beğendiğimiz arazinin sizin firmaya ait olduğunu öğrenince, Adnan Bey'le pazarlığa geldik" dedi son derece ciddi tavırla. "Kaç para istiyorsunuz oraya, bize bir kolaylık sağlarsınız, değil mi?"

İbrahim'in yüzü aptallaştı. Kararsız bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Benim pazarlık konusunda yetkim yok. Bu işlerle Adnan Bey bizzat kendi ilgilenir. Kaldı ki, o arazinin..."

Elimi sallayarak lafını kestim.

"Ya kardeşim sen buna bakma! Seninle taşak geçiyor! Sen bize şu projeyi bir anlatsana."

Taşak lafına çok bozulmuş olacak ki İbrahim, Serdar'a ve bana nefretle baktı.

Burnundan bir soluk çıkardı. "Bu projeyi nereden öğrendiğinizi bilmiyorum ama madem öğrendiniz, kısaca anlatayım: Yeşil Cennet Projesi. Değeri tam beş yüz milyon dolar." Bunu söylerken övünen bir tavır takındı.

Serdar, "Detaylar?" dedi.

"Toplam bin beş yüz konut. Kat yükseklikleri dört ile on iki arasında değişen kırk blok."

"Kaç dönüm arazi üzerine kurulacak bu site?" dedim.

"Sosyal tesisler, alışveriş merkeziyle birlikte yüz dönüm. Toplam beş bin kişilik bir yaşam alanı kurulacaktı."

"Ne kadar kâr hedefliyorsunuz?" dedim.

"Onu tam bilmiyorum."

"Aşağı yukarı bir şey söyle."

"Yüz elli milyon dolar civarı bir şey herhalde."

Serdar bir ıslık çaldı. Sonra bana doğru eğilerek, "Fayın üzerinde beş bin kişi oturtacak bu orospu çocukları!" diye fısıldadı.

"Bu herifler yüz elli milyon dolar için değil profesörü temizlemek, ülkeyi katlederler."

"Az önce, kurulacaktı, dedin; niye böyle söyledin?" diye sordum.

"Her şeyi biliyorsunuz da, bu bilgiyi bilmiyor musunuz?" dedi ters ters.

"Söyle de öğrenelim."

"Yeşil Cennet projesi iptal edildi."

"Nasıl iptal edildi?"

"Basbayağı."

"Kim iptal etti?"

"Devlet bize araziyi satmaktan vazgeçti."

"Sebep?" dedi Serdar.

"Bilmiyoruz."

"Bu bilgi kesin mi?"

"Kesin."

"Ne zaman oldu bu gelişme?"

"Geçen ay."

Serdar'la bakıştık. Adnan Öztürk yüz elli milyon dolar kâr elde edeceği projesini hayata geçiremeyecekse, deprem profesörünü ve karısını öldürmekle eline ne geçecekti? Ama diğer yandan, cinayetlerle ilişkili olduklarını Cahit Aydın sayesinde kanıtlamıştık. Cahit Aydın'ın da bunların adamı olduğunu biliyorduk. Ayrıca, profesör tarafından keşfedilmiş aktif bir fay da vardı.

"Bu Has Öztürkler firması neyin nesi?" dedim.

"Has Öztürkler, Adnan Bey'in kardeşi Osman Bey'in firmasıdır. Ama onların bu projeyle ilgileri yok. Onlar daha çok şehir içinde küçük çaplı işlere yoğunlaşıyorlar."

"Cahit Aydın'ı tanıyor musun?"

Bir an tereddütten sonra, "Tanımıyorum" dedi.

"Bence tanıyorsun."

"Tanımıyorum."

Yerimden kalkıp yanına gittim, başında dikilerek gülümsedim. O da gülümsememe karşılık verdi ama niye yanına geldiğimi anlayamadı. Onu merakta bırakmayarak, boğazına sarıldım. Bu hareketi beklemediği için gözleri şaşkınlık ve korkuyla büyüdü. "Ulan, Cahit Aydın sizin firmanın tetikçisi değil mi? Konut yapacağınız arazilerdeki zavallı gecekonducuların üzerine onu salmıyor musunuz ha?" diye bağırdım. "Profesörü ve karısını ona öldürtmediniz mi!"

Yüzü pancar gibi kızardı. Korku yüzüne maske gibi

yerleşti. Serdar, olayın büyümemesi için yanıma fırladı, kolumdan yakalayarak beni heriften uzaklaştırmaya çalıştı. İbrahim'in boyun damarları belirginleşti. Zor nefes alıyordu. Sıkmaya devam edersem, herif birazdan geberecekti. Ellerimi boğazından çektim. Öne eğilerek öksürük krizine girdi. Bu sırada, koridordan gürültüler patırtılar, bağrışmalar işittik. Az sonra da, TEM Mümtaz arkasında bir düzine polisle odaya daldı. Bizi görünce, "Galip, Serdar ne işiniz var oğlum sizin burada?" dedi hayretle.

"Asıl senin ne işin var?" dedim ben de hayretle.

İbrahim öksürmekten olan biteni henüz algılayamamıştı. Mümtaz, İbrahim'i göstererek, "Ne yaptın lan herife?" dedi.

"Arkadaş konuşmamakta biraz inat etti."

"Allah'tan öldürmemişsin herifi. Diğer örgüt soruşturması kapsamında Öztürkler İnşaat'ın üst düzey yöneticilerini gözaltına alıyoruz. Haberin yok mu?"

"Nereden olsun. Kimse bize bir bok söylemiyor ki! Adnan Öztürk'ü arıyorsan, boşuna arama, henüz teşrif etmedi."

"Oooo, onu evinden aldık bile. Ama Ali Öztürk tüymüş."

Mümtaz'ın yakasına yapışarak, "Bana bak Mümtaz. Bu Adnan Öztürk bizim profesör cinayetinin bir numaralı şüphelisi. Onu ben de sorgulayacağım. Bu sefer beni sorgudan uzak tutarsanız kıyameti koparırım. "

Mümtaz dostça ve sevecen gülümsedi.

"O iş zor Galip. İşin içinde MİT, İstihbarat var. Ankara'ya gönderilecekler."

İbrahim'in öksürüğü geçip hayata dönünce koltuğundan kaldırılıp duvara dayandı, üstü arandı, ters kelepçe takılarak götürüldü.

Polisler bilgisayarları toplamaya başladılar. Koridora

çıktık. Villada o sessizlikten eser kalmamıştı. Polisler karıncalar gibi her yanı sarmıştı. Bilgisayarları götürüyor, düzine düzine dosyaları kolilerle araçlara yüklüyorlardı. Başörtülü kız kanepede oturmuş, hüngür hüngür ağlıyordu. Bir polis danışma bankosunun çekmecelerini karıştırıyordu. Kapıya çıktık. Bahçe polis otosu kaynıyordu. Bir sigara yaktım.

"Bizi bunlar Adnan Öztürk'ten uzak tutacaklar. Yasin olayında yaptıklarının aynısını yine yapacaklar. Sorgulatmayacaklar bize."

Serdar, "Sorgulatmazlarsa sorgulatmasınlar abi. Profesörü ve karısını bunların öldürttüğü kesin. Dosyayı kapatırız, olur biter."

"Yasin Eren için de aynı şeyi söylüyorduk. Sonuç ne oldu peki!"

"O başka."

"Nasıl başka, İbrahim'in dediğini duymadın mı, projenin geçen ay iptal edildiğini söylüyor. Proje iptal edildiyse bu heriflerin profesörü öldürmek için bir nedenleri kalmıyor ki?"

Sigaradan derin bir nefes çektim. Temiz havada iyi gidiyordu meret.

"Bu işte başka bir iş var" dedim.

"Başka ne olabilir ki, kafana takılan nedir?"

"Bilmiyorum. Ama bir an önce Ahmet Saygun'la konuşup Adnan Öztürk'ün sorgusuna girmeliyim."

Villadan ayrıldık, Emniyet'e geçtik. Doğruca Ahmet Saygun'un odasına çıktım. Hayret! Bu sefer beni görmeyi kabul etti. Yine de odaya girerken biraz gerildim. Bir dosyayı okuyordu. Yüzüme bakmadan koltuğu işaret etti. Oturdum. Yaydığı negatif enerjiden ve tavırlarından gerginliğim bir misli daha arttı. O beni yere göğe sığdıramayan adam nereye gitmişti? Başını dosyadan kaldırdı,

"Hiç zamanım yok Galip, ne diyeceksen çabuk söyle" dedi. O sevgiyle bana bakan gözlere şimdi neredeydi?

"Amirim" dedim. "Üzerinde çalıştığımız şu profesör cinayeti..."

"Biliyorum" dedi ters ters.

"Davayı çözdüğümüzü bildirmek istiyorum."

"Nasıl çözdün? Balistik raporları uyuşmamış ki."

Bu umursamaz ve anlam veremediğim tavırları iyice gerdi beni. "Cinayetin baş şüphelisi Öztürkler İnşaat'ın sahibi Adnan Öztürk'tür" diyerek vereceği tepkiyi merakla bekledim.

"Dincilerden bir şey çıkmayınca şimdi de Adnan Öztürk'e mi sardın? Senin son gelişmelerden haberin yok galiba?" dedi alaycı bir ses tonunda.

"Adnan Öztürk'ün diğer örgüt üyeliğinden gözaltına alındığını biliyorum. Biz oradayken TEM baskın yaptı. Profesör cinayetinin azmettiricisi Adnan Öztürk'ü sorguya çekip cinayeti itiraf ettirmek istiyorum."

"Sen kime sordun da Adnan Öztürk'ü almaya gittin oraya?"

"Size söyleyecektim ama benimle görüşmediniz."

"Mail atsana kardeşim. Galip öyle kafana göre gidip adam alamazsın!"

"Alamadım zaten."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırladı.

"Sizinle dalga geçmek gibi bir amacım yok. Yalnızca, elimizdeki kanıtlar doğrultusunda cinayeti itiraf ettirip Adnan Öztürk'ün diğer örgüt üyeliğiyle beraber cinayetten de yargılanmasını istiyorum."

"Kusura bakma ama diğer cemaat üyeliğinden yargılanması senin cinayetinden daha önemli. Hayır, Adnan Öztürk'ü sorgulayamazsın. Hem söylesene sen, elinde ne kanıt var da, adamı sorgulayacaksın?"

Ahmet Saygun'la aynı saflarda savaştığımızdan kuşku duymaya başlamıştım. Cahit Aydın'ın üzerinden çıkan silahın profesörün cinayetinde kullanıldığını, Cahit Aydın'ın Öztürkler İnşaat'ın pis işlerini yaptığını kanıtladığımızı anlatarak, fikrini değiştirip sorguya girmeme izin vereceğini umut etmekle hata ettiğimi şu sözleriyle anladım:

"Elindeki kanıtların hepsi ikinci derece deliller. Cinayeti doğrudan Adnan Öztürk'ü bağlamıyor. Tanıkların sağlam değil. Oğlu öldürülen acılı bir babanın ve seni tehdit eden bir serserinin sözleri, Cahit Aydın'ın Öztürkler İnşaat için çalıştığını kanıtlamıyor. Acılı baba tabii ki her durumda Öztürkler İnşaat'ı suçlayacak, onlara bok atacaktır."

"Onun farkındayım zaten. Bu yüzden sorguya girmek istiyorum."

"Söylediğim gibi, senin cinayetinden daha önemli bir mesele bu diğer örgüt üyeliği."

Saatine baktı, "Başka bir şey yoksa, çok işim var"

Son kozumu oynamaya karar verdim.

"Bir de, bu Cuma namazına beraber gitmeyi teklif etmiştiniz. Bugün gidecekseniz size katılmak isterim."

O hiddetli gözler şaşkınlığa dönüştü, sonra da yumuşadı.

"Sen benimle Cuma namazına mı gelmek istiyorsun?"

"İşler güçlerden çok uzun zaman oldu namazı eda etmeyeli. Siz de uygun görürseniz gelmek isterim."

Sakin ve mutlu bir ses tonuyla, "Madem gelmek istiyorsun, çıkarken seni ararım."

Ahmet Saygun'un yanından ayrılınca koşarak odama indim, bilgisayardan Cuma namazının kaç rekat olduğuna ve nasıl namaz kılınacağını öğrenmeye koyuldum.

Öğlen olunca Ahmet Saygun'un namaz ekibine katı-

larak Fatih Camii'nin yolunu tuttuk. Ekipte Mümtaz da vardı. Mümtaz'ın yanına yanaşarak, Adnan Öztürk'ün sorgusunun ne zaman başlayacağını sordum. Adnan Öztürk ve üst düzey yöneticilerini götürmek için Ankara TEM'den bir ekibin geldiğini, sorgunun Ankara Emniyeti'nde yapılacağını söyledi. Ali Öztürk'ün durumunu sordum. Henüz yakalayamamışlar. Bulunabileceği her adrese bakmışlar; Çamlıca'daki villasına, amcasının Salacak sırtlarındaki evine, yakın arkadaşlarına. Ama herif sanki duman olup uçmuş. Anladığıma göre, Mümtaz'ın Kuzguncuk'taki evden haberi yoktu. Bu bilgiyi onunla paylaşmayı aklımdan bile geçirmedim. Eğer Ali Öztürk Kuzguncuk'taki evde saklanıyorsa, onu yakalayarak cinayetleri itiraf ettirebilirdim. Eğer benim şüphelilerimi benimle görüştürmüyorlarsa, ben de kendi şüphelimi kendim bulurdum.

Fatih Camii'ne girdiğimizde içerisi ana-baba günüydü. Hoca hutbe okuyordu. Arkalarda bir yere sakallıların arasına sıkıştık. Çalışmama rağmen yeterince zaman olmadığı için namaz hakkında öğrendiklerim birbirine girmişti. Millet ne yaparsa ben de aynısını yapacaktım. Yine de biraz tedirgindim. Ancak ezan okunmaya başlayınca, bütün sıkıntımın uçup gitmesine çok şaşırdım. Ezan sesi çok iyi geldi. Ruhuma kadar işledi. Ezan bitince cemaat namazı kılmaya başladı. Ben de önümdeki amcayı takip etmeye çalışarak, o ne yaparsa, ben de aynısını yapmaya başladım. Kafama göre de Fatiha suresini okuyordum. İhlas suresini öğrenecek zaman bulamamıştım ne yazık ki. Elleri önünde bağlanmış ayaktayken ben de ayaktaydım, eğilince ben de eğiliyordum, yere oturunca ben de aynısını yapıyordum. İki rekatta bir oturulduğunu, dört rekatta bir sağa, sola selam verildiğini tecrübeyle öğrendim. Ahmet Saygun namazını kıldıktan sonra bana

başıyla işaret etti. Ben de namazımı bitirdim, birlikte kapıya yöneldik. Biz çıkarken cemaatin bir kısmı namaz kılmaya devam ediyordu. Bizim niye erken çıktığımızı anlamadım. Kapıda ayakkabılarımızı giydikten sonra birbirimize, "Allah kabul etsin" dedik. Ne yalan söyleyeyim, kendimi hiç bu kadar iyi ve huzurlu hissetmemiştim. Emniyet'e geldiğimizde namaz ekibi gidince Ahmet Saygun beni kenara çekti. "Senin inançların hakkında bana yanlış bilgi vermişler Galip. Beni şaşırttın. Kusura bakma" dedi babacan bir tavırla.

Elimdeki son kartlarımı iyi kullanarak masadan kazançlı kalkmıştım.

"Hiç önemli değil amirim. Size kimlerin benim hakkımda konuştuklarını tahmin ediyorum. Ama şunu söylememe izin verin: Eğer inançlarımızı akılla temellendirmezsek ve yalnızca körü körüne inanırsak, bu inancın Allah katında makbulü olmadığını düşünüyorum. Benim yaptığım inancımı sağlam bir zemine oturtmak."

Ahmet Saygun'un bana dikkatle bakan gözlerinde bir hayranlık görebiliyordum. "Hep bu yolda böyle devam et Galip" diyerek sırtımı sıvazladı.

Emniyet'in kapısından girerken Adnan Öztürk, müdürü İbrahim ve birkaç kişiyle birlikte polislerin arasında, elleri kelepçeli dışarı çıkarılıyordu. Yaka paça yanımızdan geçerek kapının önünde bekleyen minibüse sokuldular.

"Madem Adnan Öztürk'ü sorgulama şansım olmadı, sizden bir şey rica edebilir miyim amirim?" dedim.

"Söyle bakalım?"

Ona Polenezköy'deki proje hakkında bilgi verdikten sonra projenin geçen ay iptal edilip edilmediğini öğrenmesini rica ettim. Babacan babacan gülümseyerek, "Bakarız" dedi.

Odama girdiğimde heyheylerim üzerimdeydi. Bir sigara yaktım, koltuğuma oturdum, telefona sarılıp Mustafa'yı çağırdım. Gelir gelmez de, Öztürkler İnşaat'a baskın yapılacağından nasıl haberi olmadığı konusunda bağırıp çağırdım. Mustafa'ya fırça atmam iyi geldi, sinirim geçti. Telefonum çaldı. Semra arıyordu. Akşamki buluşmayı hatırlattı. Unutmadığımı söyleyerek kısa kestim. Koltuğuma yaslanıp düşünmeye başladım.

Bir; Cahit Aydın'ın üzerindeki silahın profesör ve karısını öldüren silah olduğu ortaya çıkmıştı. İki; Cahit Aydın'ın da Öztürkler İnşaat adına yasadışı pis işlere baktığını hemen hemen doğruladık.

Üç; Seyfi'nin anlattıklarına göre de, Polenezköy'deki altından fay hattı geçen araziye yapılacak konut projesi, Öztürkler İnşaat'ı profesöre bağlıyordu. Profesör bu projeye karşı çıkıyordu. Öztürkler İnşaat konuşmaması için profesörü ölümle tehdit ediyordu.

Dört; Polenezköy projesi Öztürkler İnşaat diğer örgüt üyesi oldukları için bir ay önce iptal edilmişti.

Geçen ay iptal edilmiş bir proje için profesörü ve karısını öldürmelerini hâlâ aklım almıyordu. Niye böyle bir cinayete kalkışsınlar? Yoksa, bu işi sahiden dinciler mi yapmıştı? Cahit Aydın radikallerin de mi tetikçiliğini yapıyordu? Kafam iyice karışmıştı. Kimseyi sorgulayamadığım için kendi kendime teoriler üretip duruyordum. Telefon çaldı. Necati arıyordu. Cahit Aydın'ın olay yeri raporunun çıktığını söyledi. Cahit Aydın'ın ağzından paspas kılı çıkmış. Otomobil paspasına aitmiş. Eğer şüpheli bir cip bulursam hem paspaslarını hem de teker izlerini kontrol edebileceklerini söyledi. Şu an için bu bilgi hiçbir işime yaramıyordu ne yazık ki. Çünkü, elimde ne paspasını ne de teker izlerini karşılaştırabileceğim bir cip yoktu.

Bazen, insan burnunun dibindekileri bile görmezmiş!

21

Akşam Emniyet'ten Serdar ve Mustafa'yla birlikte çıktık. Otomobillere atlayıp peş peşe doğruca Kuzguncuk'a gittik. Kilisenin önünden dik yokuşu tırmanarak Ali Öztürk'ün iki katlı müstakil evinin biraz ilerisinde park ettik. Evin ışıkları yanmıyordu ama cip bahçede duruyordu. Evin kapısına gidip zile bastım. Kapıyı kimse açmadı. Bizimkilerin aracına geçtim. "Mustafa, sen benim otomobile geç, burada nöbet bekleyeceksin. Ali Öztürk evde saklanıyor olabilir, olmayabilir de. Eve giren çıkan biri olursa, hemen bize haber veriyorsun."

Mustafa'nın yine yüzü düştü. Bu görevin canını sıktığı belliydi. "Anladım amirim" diyebildi zorlukla. Serdar, Mustafa'nın omuzuna vurarak, "Haydi, göreyim seni, Ali Öztürk'ü getir bize" diyerek kendince gaz vermeye çalışsa da, Mustafa'nın bu gazı alacak ne hâli, ne de morali kalmıştı. Mustafa benim araca geçerken, ben de Serdar'ın yanına oturdum.

"Gazla, Semra bekliyor" dedim.

Yokuştan aşağıya inip İcadiye Caddesi'nden tekrar sahil yönüne çıktık. Trafiğe takılmadan Üsküdar, Doğancılar ve Karacaahmet Mezarlığı'nı geçip Kadıköy'e vardık. Çarşıda otomobilden indim. Aybaşı olduğu için bankamatikten para çekerek biraz maaştan tırtıkladım. Serdar'a üç yüz lira olan borcumu da çektim. İnegöl köftecisine girdim, köfte ve piyaz yedim. Fazıl Bey'de ısıtıcıların altında sigara eşliğinde bir Türk kahvesi içtim. Ellerim cebimde yürüyerek çarşının içinden geçerken

meyhanelerin birinde, ısıtıcının altında, dışarıya konmuş bir masada Recep Hoca'yı görmez miyim! Önünde duran rakı kadehini görünce, yanılıp yanılmadığımı anlamak için daha dikkatli baktım. Doğru görmüştüm. Düpedüz Recep Hoca'ydı oturan adam. Tek başına demleniyordu. Hemen cep telefonumu çıkarıp kamerayı ayarladım, kimse kuşkulanmasın diye, sanki mekânı çekiyormuş gibi davranarak Recep Hoca'nın rakı kadehini dudaklarına götürüşünü, kallavi bir yudum alışını çektim. Recep Hoca'yı böyle yakalamak bana çok büyük bir keyfi verdi. Mekânın önünde fazla oyalanmadan, hocaya görünmemek için kalabalığın arasına karıştım. Moda Caddesi'ne çıktım, Semra'nın evine geldim. Apartmanın kapısına gelince başımı kaldırıp Semra'nın penceresine baktım. Işığı yanıyordu. Aşağıdan zili çaldım. Kapı açılınca, merdivenleri tırmandım. Semra beni kapıda bekliyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk" diyerek dudağına bir öpücük kondurdum. Salona geçtik. Koltuğa çöktüm.

"Ne içersin?"

"Bir bira alırım."

"Sen içkiye mi başladın?"

"Yoo, nereden çıkardın?"

"Ne bileyim, ne zaman görsem bira içiyorsun da."

"Yok be, kırk yılda bir."

Koca kıçını sallayarak mutfağa gitti, iki şişe birayla geri döndü. Uzattığı şişeyi aldım, "Şerefe" diyerek şişeleri tokuşturduktan sonra diktim. Güzel gitti. Bir dikişte şişeyi yarıladım.

"Mustafa nasıl?"

"Ne anlamda?"

"Yani, morali filan nasıl?"

"Bu gece onu nöbete bıraktığımız için çok bozuldu."

"Aramızda kalsın, Mustafa geçen gün bana geldi, bizim şubeye geçmek istediğini söyledi."

"Sahi mi söylüyorsun?"

"Canı çok sıkkındı. Cinayet Büro'da mutlu değilmiş. Sizin yanınızda bir kariyer yapamayacağına inanıyor."

"Sen ne dedin?"

"Şu sıralar Çocuk Büro'ya kimsenin alınmadığını söyleyerek yalan attım. Önce senin haberin olmasını istedim. Mustafa'nın durumu iyi değil Galip. Çocuğa biraz ilgi gösterin."

"Bazen çok salaklık yapıp kızdırıyor beni."

Şişenin kalanını bir dikişte bitirdim.

"Sen hâlâ onun gazeteci kıza bilgi sızdırmasını unutamadın gitti!"

"Zaman zaman aklıma geliyor tabii. Neyse canım, bu akşam Mustafa'yı konuşmak için çağırmadın herhalde beni buraya" dedim. Bira şişesini sehpanın üzerine bırakarak sırnaşmaya başladım, ellerinden öperek kalın kollarına kadar çıktım. Kollarda fazla zaman kaybetmeyip ensesine atladım, boynundan geçerek dudaklara ulaştım. Elimle de memelerini avuçluyordum. Bir dakika sonra yataktaydık. Uzun zamandır sevişmediğimiz için Semra bana büyük memelerini, güçlü baldırlarını, geniş kıçını ustaca hatırlattı. Birkaç dakika içinde beni çılgınlığın ötesine geçirdi.

Neredeyse, sabaha kadar seviştik. Sabaha karşı yorgunluktan sızmışım. Telefonun alarmının çalmasıyla gözlerimi güçlükle açtım, yataktan zar zor çıkabildim. Semra kalkmıştı. Mutfaktan sesler geliyordu. "Günaydın" diye bağırdım. "Günaydın" diye karşılık verdi. "Kahvaltı seni bekliyor."

Bana mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Sofrada pek konuşmadık. Semra dün geceye nazaran mesafeli

duruyordu. Gözleri gece yaşadıklarımızdan sonra sıcak olacağı yerde sert ve soğuktu. Üzerinde durmayarak kahvaltımı sürdürdüm. Bir dilim ekmeğin üzerine önce tereyağ sürüp üzerine bir dilim eski kaşarı yatırdıktan sonra ağzıma attım.

"Galip ben senden ayrılmak istiyorum" dedi.

Kaşar peynir boğazımda kalıyordu.

"Ne?"

"Seni bir daha görmek istemiyorum!"

"Nasıl ya? Dün gece yaşadıklarımız..."

"O benden sana son bir hediyeydi!"

"Ne oldu, bir şey mi yaptım sana?"

Kaşarı bıraktım. Kahvaltıyı bıraktım.

Bir sigara yaktı.

"Sen tam olarak ne istediğini bilmiyorsun. Önceleri, evlenelim diyorsun, sonra evlilik sözcüğünü duyunca kaçacak delik arıyorsun. Gelip burada benimle hiçbir şey olmamış gibi sevişiyorsun. Sanki ben insan değil, bir robotum. Senin canın ne çekerse onu yerine getirmek için programlanmışım! Ben liseli kızlar gibi bir hayat yaşayamayacağımı sana defalarca söyledim. Bu işler ciddi işler Galip. Benimle gönül eğlendiremezsin."

Gönül eğlendiremeyeceğimi Oya bana acı ve sert bir biçimde hatırlatmıştı.

Sigara dumanını havaya üfledi.

"Bir akşam evine geliyorum, başka bir kadınla karşılaşıyorum."

"O kadının komşum olduğunu ve bana bir şey danışmak için geldiğini söylemiştim."

Alaylı bir ifadeyle, "Mutlaka öyledir!" dedi.

Semra'nın kül yutmayacağını zaten biliyordum.

"Çok yanlış düşünüyorsun" diyerek yalana devam ettim. Bir kadınla yatakta karına basılsan bile, inkâr edeceksin! Şimdi ben de son çare olarak bunu deniyordum.

"Ayrıca" dedi sigarayı tuttuğu iki parmağını bana doğru uzatarak, "O kadına dikkat et. Psikolojisi ciddi bozuk. Sonradan başına dert olmasın. Herkes benim gibi yakandan kolay düşmez."

"Nasıl anladın psikolojisinin bozuk olduğunu?"

"İntihara kalkışmış. Umarım bu intihar meselesi seninle ilgili değildir."

"Niye benim yüzümden olsun canım, ne alaka! Hem nereden biliyorsun intihar ettiğini?"

Sigarasını tabağa söndürdü. "Öyle olsun bakalım" dedi manalı manalı gülümseyerek.

"Kafası karışık bir kadınla birlikte olmak zordur. Kendimden iyi biliyorum. Ama kafası karışık erkek daha zordur. Çünkü aldatır. Ben artık rahat ve huzurlu bir hayat yaşamak istiyorum. Zaten, kötü bir evlilik geçirdim, aynı sıkıntıları, acıları yeniden yaşamak istemiyorum. Bütün ilgimi ve alakamı kızıma vereceğim. Onun iyi bir tahsil yapması için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Sen beni çok yanlış tanımışsın Semra."

"Yanlış tanımadım. Seni tanımaktan çok mutluyum. Sen iyi bir adamsın Galip. Ama söylediğim gibi, kafanın karışıklığının düzelmesi gerek. Dün gece birlikte olduk, keyif aldık, çok güzeldi ama bitti. Bir daha olmayacak!"

"Daha geçen gün hayatımızı dilediğimiz gibi yaşamamız gerektiğini kendin söyledin. Bütün mesele Oya mı?"

"Oya düşünmeme ve gerçekleri görmeme yardımcı oldu."

Sert bir yumruk yemiştim.

"Yine söylüyorum, senin iyi bir insan olduğundan yana hiçbir kuşkum yok. Ama dengesizsin. Evlenilecek en son erkeksin. Benden buraya kadar! Bu günden sonra hayatımda yalnızca iyi bir arkadaşsın Galip. Tek istediğim özel hayatımda kocaman bir huzur. İlk başlarda

Çocuk Büro'ya geçtiğimde çok üzülsem de, amirim, iş arkadaşlarım sayesinde huzuru yakaladım. Aynı huzuru özel hayatımda da istiyorum."

Semra ellerimin arasından kayıp gitmişti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gitmişti.

"Her zaman iyi bir dostum olacaksın ama buraya kadar!"

Semra'dan çıktığımda sersem gibiydim. Başım hem dönüyor, hem uğulduyordu. Semra'dan ayrılmayı defalarca düşünmeme rağmen, böyle noktalanacağı hiç aklıma gelmemişti. Telefonum çaldı. Mustafa arıyordu. Açtım.

"Amirim günaydın" dedi uykulu bir sesle.

"Günaydın."

"Eve girip çıkan kimse olmadı. Döneyim mi artık?"

"Beklemeye devam et" diyerek telefonu suratına kapattım. Moda Caddesi'ne çıktığımda bacaklarımın dermanı kesilmişti, garip bir hüzün bulutu da zihnimi ele geçirmişti. Semra'nın sözleri kafama balyoz gibi inmişti. Moda Caddesi'nden Kadıköy'e indiğimin bile farkına varmadım. Kendimi Kadıköy İlçe Emniyeti'nin önünde buldum. Yürüyecek takatim kalmadığı için kendimi Cengiz'in yanına attım. Cengiz beni karşısında görünce gerçek bir dost gibi sarıldı.

"Vay Galip'cim hoş geldin ya, bu ne güzel sürpriz, gel otur, orta kahveni söylüyorum."

Memuru çağırıp iki orta kahve söyledi. Sigara ikram etti.

"Hangi rüzgâr attı seni?" dedi.

Suratımdan düşen bin parça olduğu içi, "Senin canın mı sıkkın?" dedi merakla.

"Ben kötüyüm Cengiz."

Masasından kalkarak karşımdaki koltuğa oturdu.

"Anlatmak ister misin?"

"Aslında, bir dostla konuşmaya çok ihtiyacım var."

"O dost benim."

Derin bir nefes aldım. Canım sigara istemediği için birkaç fırt alıp söndürdüm.

"Sigarayı bile içmediğine bakılırsa, canın gerçekten sıkkın senin."

"Ben hiçbir haltı beceremeyen herifin tekiyim!"

"Dur bakalım ya, önce ne oldu, bir anlat."

"Ne işte ne de özel hayatımda bir işi doğru dürüst becerebiliyorum!"

"Kendine haksızlık ediyorsun!"

"Yok yok, öyle. Geçen hafta Moda'da öldürülen profesör ve karısını biliyorsun."

"Biliyorum."

"Olayı çözmeye çok yaklaşmıştık, azmettiriciyi tam yakalamışken, elimden aldılar. Diğer örgütçü diyerek sorguya bile girmeme izin vermediler. Adamı gözümün önünde Ankara'ya götürdüler."

"Bunda senin yapabileceğin bir şey yok ki. Kendini niye suçluyorsun?"

Kapı çalındı, memur elindeki tepside iki kahveyle odaya girdi. Kahveleri masaya bırakıp çıktı.

"Masaya yumruğumu vurup 'bu benim şüphelim, onu sorgulamadan hiçbir yere götüremezsiniz, diyemiyorum."

"Diyemezsin, dedirtmezler kardeş! Sen de biliyorsun, darbe girişiminden sonra hükümet diğer örgüt konusunda çok hassas. İçimizdeki bütün diğer örgütçüleri ayıklamaya, onların yardakçılarını ve finansörlerini ortaya çıkarmaya çok kararlı. Bu konuda yapabileceği her şeyi yapıyor. Emniyet hâlâ cadı kazanı. Aramızda daha kaç tane diğer örgütçü olduğunu bilemiyoruz. Silahlı Kuvvetler aynı. MİT desen öyle. İstihbarat cadı kazanı. Sen işin merkezindesin, olan biteni benden daha

iyi biliyorsun. Bu yüzden, adi suçlarmış, cinayetmiş, profesörü kimin öldürdüğü, kimsenin sikinde değil! Duymuşsundur, geçen gün Caddebostan'da bir hafriyat kamyonu kaldırımda bir anne ile oğlunu ezdi.

"Duydum."

"Anneyle oğlu olay yerinde hayatlarını kaybettiler. Soruşturma açtık. Rapor hazırlayacağız. Galip, inanır mısın, telefon trafiği durmadı. Meğerse, o hafriyat kamyonu, yandaş bir inşaat firmasının kamyonuymuş. Ankara'dan bir emir, hazırladığımız raporu değiştirdiler, kendilerine göre yeniden tertiplediler, dosya savcılığa gitti ama firma hiç ceza almadı. Şoför de üç beş ay yatıp çıkar. Bu memleket böyle Galip."

"Benim canımı sıkan, bunlara karşı elimin kolumun bağlı kalışı. Herifi beş dakika bile sorgulayamadım."

"Sen Emniyet müdürü müsün arkadaş! Alt tarafı bir başkomisersin! Kim takar senin cinayetini, sorgunu, benim raporumu!"

"Kimsenin taktığı yok."

"Haydi, kahveni soğutma."

"Sağ ol Cengiz. İyi geldin valla."

"Arkadaşız biz. Senin derdin benim derdim, benim derdim senin derdin."

"Eyvallah."

Kahvelerimizi bitirdikten sonra tekrar sigaraları yaktık.

Kapı çaldı, iki polis memuru içeri girdi.

"Cengiz amirim, ihbar geldi, Kızıltoprak'ta hırsızlık olayı var. Yeni bir binaya girmişler. Biz olay yerine intikal ediyoruz."

"İyi, gidin. Güvenlik kameraları vardır, bakmayı unutmayın."

"Tamam amirim."

Saygıyla selam verip çıktılar.

"Ahmet Saygun'la konuşup Adnan Öztürk'ün bizdeki dosyasını terör dosyasına ekleteyim bari" dedim.

"O kadar! Hem suçluları yakalayıp hem de onları cezalandıramayız. Bırak, herkes kendi işini yapsın. Sen yakala, teslim et. Gerisini boş ver."

Kendimi biraz iyi hissedince, Semra konusunu açmaktan vazgeçtim. Arkadaşımın beni o kadar da güçsüz görmesini istemiyordum. Geçen hafta Numune hastanesindeki kavganın yazılı ifadesini verdikten ve doktoru ve beni haşat eden Hüseyin'den şikâyetçi olduktan sonra vedalaşarak karakoldan ayrıldım.

Emniyet'te Serdar'la oturup Adnan Öztürk'ün dosyasını tamamladık. Dosyaya Niyazi Kaya'nın ve mafya bozuntusu Süleyman'ın da ifadelerini de ekleyerek, Cahit Aydın'ın Öztürkler İnşaat'la olan bağlantısını gösterdik. Cahit Aydın'ın üzerinden çıkan silahın da profesör ve karısının öldürülmesinde kullanıldığının balistik raporunu dosyaya ekleyerek cinayetin Cahit Aydın tarafından işlendiğini kanıtladık. Cinayetin azmettiricisi olarak da, Polenezköy projesinin sahibi Öztürkler İnşaat'ı gösterdik. Gerçi, Polenezköy projesi geçen ay iptal edilmişti; buna rağmen Öztürkler İnşaat profesör ve karısını niye öldürmüştü hâlâ çözememiştim, ama elimizdeki deliller bize cinayetin tek zanlısının bu firma olduğunu gösterdiği için bu konuyu fazla eşelemedim. Eninde sonunda cinayeti itiraf ettiklerinde, zaten bu sorunun cevabını alacaktık. Yine de, içimde Adnan Öztürk'ü sorgulayamamanın ve görevimi layığıyla yerine getirememenin rahatsızlığı vardı. Hiç değilse, şu Ali Öztürk'ü yakalayabilseydik, cinayeti ona itiraf ettirebilirdim. Dosyayı hafta başı Ankara'ya gönderecektik. Eğer şansımız varsa, Ali Öztürk'ü, koca Emniyet Teşkilatı'nın bihaber olduğu Kuzguncuk'taki evinde enseleyebilirdim. Raporu bitir-

dikten sonra Serdar odasına gitti, ben de boş boş oturmaya başladım. Ahlak Büro'dan Tevfik elinde bir CD'yle otuz iki dişi ortada, sırıtarak odaya daldı.

"Kapı vurma âdetin yok mu senin arkadaş, belki otuz bir çekiyorduk!" dedim.

"Asıl otuz biri bunları seyredince çekeceksin. Mavi haplardan birkaç tane alsan iyi olur."

"Neymiş o?"

"Sana hatun buluyoruz istemiyorsun, bari gözün şenlensin, otuz bir çekersin!" diyerek CD'yi masaya bıraktı.

"Eyvallah" diyerek CD'yi aldım, kutusunu açıp bilgisayara takacakken Tevfik mani oldu.

"Bence evde seyret. Çünkü, tuvalete sık sık gideceğini garanti ederim."

"Yapma yahu! Nereden buldun bunları?"

"Üzümünü ye, bağını sorma!"

"Akşama yerim. Sağ ol."

Akşam Mustafa sinirli, canı sıkkın ve morali bozuk bir hâlde eve döndüğünde kapıyı babası açtı. Mustafa, Ali Öztürk'ün kapısından ayrılamadığı için, ancak mahalle bakkalından yaptırdığı ekmek arası kaşar ve salamlı sandviçle karnını doyurmuştu. Son zamanlardaki bozuk ruh hâline, birkaç gün doğru dürüst yemek yiyememesi de eklenince tam bir sinir küpüne dönmüştü. Babasına selam vermeden eve girdi, ayakkabılarını çıkarıp salondaki çekyata oturdu. Televizyonda dinî bir sohbet kanalı açıktı.

Şu anda, Mustafa'nın tek ihtiyacı olan şey sessizlikti.

"Akşam gelmedin, görevde miydin oğlum?" dedi yaşlı adam karşısına otururak. Mustafa eve gelmediği zamanlarda, telefonla oğlunu rahatsız etmekten çekindiği için aramamayı huy edinmişti. Nasılsa, birkaç gün

içinde oğlu çıkar gelirdi. Eğer kendi gelmezse, birileri şehit haberini mutlaka getirildi.

"Evet, görevdeydim. Sikim bir görev! Senin elektrikçi işi ne oldu baba?" diye sordu aksi bir ifadeyle. Yaşlı adam oğlunun bu akşam heyheylerinin üzerinde olduğunu gördüğü için işe alınmadığını söylemek istemese de, Mustafa babasının hâl ve tavırlarından durumu hemen çaktı. Yerinden fırlayarak, "O şerefsiz imam bir bok yapmadı, değil mi!" diye kükredi.

"Tövbe tövbe oğlum, o nasıl söz!"

Mustafa bir hışımla kabanını aldı, ayakkabılarını giydi, kapıyı çarparak çıktı. Anacaddeye yürüdü, bir minibüs onu yolcu zannederek korna çaldı, Mustafa eliyle 'geç geç' işareti yaparak minibüsün arkasından karşıya geçti, caminin bahçesine girdi. İmam caminin müştemilatında oturuyordu. İmamın kapısına dayandı, kapıyı yumrukladı. İmam "Kim o?" dedi. Sesi tedirgindi.

"Aç hocam kapıyı, ben Mustafa. Polis!"

İmam kapıyı açtı, hocanın sakallı yüzü aralıkta belirdi. Üzerinde beyaz yün bir fanila vardı. Başında takke.

"Hocam iki dakika dışarıya gelsene, seninle bir şey konuşacağım."

"Hayırdır, akşam akşam ne konuşacaksın benimle?"

"Hocam uzun etme işte, iki dakika gel, dedik."

Hoca kuşkuyla bakıp kapıyı örttü. Mustafa musalla taşının önüne giderek beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı, hoca kabanını giymiş olarak dışarı çıktı, arkasından yaşlıca başörtülü bir kadının başı gözüktü. "Gir sen içeri" dedi kadına. Kapıyı kapatıp Mustafa'nın yanına geldi.

"Buyur?"

Mustafa hırlayarak hocanın üzerine yürüdü.

"Hocam, senin yaptığının Allah katında yeri var mı? Bir de Allah'ın adamı olacaksın!"

"Sen bizim Hamdi Efendi'nin oğlu Mustafa değil misin?"

"Ta kendisi."

"Ne yapmışım ben Mustafa?" dedi sesini o da yükselterek ve kendi çapında bir miktar diklenerek.

"Sen yaşlı adama umut verip sonra niye yan çiziyorsun hocam?"

"Hangi yaşlı adam, babandan mı bahsediyorsun?"

"Tabii ki babamdan bahsediyorum. Niye o siktiğimin elektrikçi işini babama ayarlamadın hocam, yoksa mühendis mi arıyordunuz?" dedi alayla.

"Ne mühendisi Mustafa. Baban söylemedi mi sana, çok fakir bir aile vardı. Onları yerleştirdik."

"Biz fakir değil miyiz hocam?"

"Sen benim gibi devlet memuru değil misin, kapı gibi maaşın yok mu senin?"

"Tabii ya, kapı gibi devlet maaşı. Harca harca bitmiyor!"

"Orasını bilemem. O ailenin sizden daha çok ihtiyacı vardı o işe. Allah'ın adaleti de böyle davranmamı isterdi."

"Başlarım adalete hocam."

Mustafa birden hiç yapmaması gereken bir şey yaptı ve silahını çekerek hocanın kafasına dayadı. Hocanın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun oğlum, affı yok, günaha giriyorsun."

"Bana bak hoca efendi. Bu aralar iyi bir ruh hâlinde değilim. Elimden bir kaza çıkıp şu musalla taşına sen yatmak istemiyorsan, yarın ilk iş o yeğenin olacak puşt İsmail'e gidip babamı işe aldıracaksın. Anladın mı ulan!"

Hoca kekeleyerek, "Nasıl söyleyeyim o garibanı işten çıkarmasını?"

"Babamı işe alsın, isterse o herifi de çalıştırsın."

"İsmail dükkânda iki kişi çalıştıracak kadar kazanmıyor ki!"

Mustafa gözlerini deli gibi açarak, tabancanın namlusunu hocanın kafasına bastırdı. Adam korkudan tir tir titriyordu.

"Hocam, bu aralar iyi bir ruh hâlinde olmadığımı söyledim. Eğer yarın babam işe girmezse, önce İsmail'i, sonra seni gebertirim. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Sizi geberttikten sonra da kafama sıkarım! Anladın mı lan!"

"Ama..."

"Allah'a benden selam" diyerek tabancayı hocanın başından çekti, beline yerleştirdi. "Akıllı ol hoca efendi. Daha yaşayacak günün olsun! Haydi eyvallah."

Mustafa caminin bahçesinden çıkarken hoca arkasından bakakalmıştı. Mustafa eve dönerken birden fikir değiştirdi, önünden geçen Göztepe minibüsünü durdurup atladı. Göztepe benzincisinin önünden İstasyon Caddesi'nden yürüyerek Tülay'ın evinin bulunduğu sokağın başına geldi. Tülay'ın apartmanına bakarken o gece polislerle yaşanan rezillik aklına gelince ve bu rezilliğe neden olan o köpekli herifi düşününce intikam hırsıyla kudurdu. Tülay'ın apartmanının önüne geldi, her zaman durduğu yerde beklemeye başladı. Gözlerini Tülay'ın penceresine dikti. Kalamış'ta Tülay'a söylediği bir kamyon dolusu laftan dolayı, tabancasını kıza göstererek onu korkutması tam bir akıl tutulmasıydı. Ama şimdi bu yaptıklarından dolayı özür dilemek için gelmemişti buraya. Sokağın başında bir çift far belirince Mustafa kendini geriye çekti. Spor otomobil apartmanın önünde durdu, Tülay'ın salon ışığı söndü. Genç kadın iki dakika sonra apartmanın sokak kapısında göründü. Yine çok güzeldi. Saçlarını tepesine toplamıştı. Otomobile bindi, aracın ışığı yanınca, Mustafa ikisinin dudak dudağa öpüştüğünü gördü. Otomobil homurdanarak kalktı, iki saniye sonra gözden kayboldu. Az önce gördüklerini

sindirmeye çalışırken, önünden o geceki köpekli adam geçti. Adamın peşinden gitti.

"Bir baksana birader" diye bağırdı arkasından. Adam durdu, asık bir yüzle başını Mustafa'ya doğru çevirdi. Küçük köpek de Mustafa'ya bakıyordu. Köpek ve sahibi tedirginleşmişti.

"Geçen akşam polisi arayınca başın göğe erdi mi lan!" diye çıkıştı Mustafa.

Adamın gözleri daha da endişeli bir hâl aldı.

"Ne diyorsun kardeşim, yürü git işine."

"Bu gece işim sensin. Şansına küs" diyerek adamın suratına, sanki Tülay'dan ayrılma nedeni bu adammış gibi hırsla yumruğu yapıştırdı. Öyle sert vurdu ki, yumruğun etkisiyle adam havalanıp iki metre öteye uçtu. Tasması serbest kalan köpek korkudan toz oldu. Mustafa yerde yatan adamı hırsla, bütün gücüyle tekmelemeye başladı. Adam kendini korumak için kıvrılarak cenin pozisyonu aldı. Mustafa hırsını alınca adamı dövmeyi kesti. "Akıllı ol!" diyerek oradan uzaklaştı.

Fulya ilk defa Serdar'ın Çiçekçi'deki evine gelmişti. Pencereden mezarlığı görünce, "Ben mezarlıktan korkarım, hayatta bu evde oturamam!" dedi. "Sen korkmuyor musun kuzum!"

"Mezarda yatanlardan tehlike gelmez. Sen canlılarından kork!"

"Kusura bakma ama benim eve taşınmak zorundasın. Hiçbir güç beni bu evde oturtamaz!"

"Mezarlar iyidir. Bu sayede, hayatın faniliğini unutmazsın. Boş şeylerle zaman harcamazsın."

"Bu konuda sana katılıyorum büyük felsefeci. Hiç zaman kaybetmeden yatağa girmeliyiz."

"Aklın fikrin seks senin ha! Seks üzerine kurulu bir evliliğin uzun ömürlü ve sağlıklı olacağına inanıyor musun?"

"İnanıyorum, ya sen?" dedi şehvetli bir sesle. Dudaklarını Serdar'ın boynunda gezdirmeye başladı.

"Hımmm" dedi beriki. "Evlilik için beni nasıl tava getirdiğini anlamadım sanma!"

"Nasıl getirmişim?"

"Psikolojimi çözerek..."

"Nasıl çözmüşüm psikolojini?"

"Şiddet dürtülerimi harekete geçirerek."

"Başarılı olmuş muyum?"

"Olmuşsun."

Ayaküstü öpüşmeye başladılar. Serdar kadının sırtını sertçe duvara çarptı. Dudakları birleşti. Serdar elini kadının boynuna götürdü ve sıkmaya başladı. Sıkarken sertleşiyordu. Sıktıkça Fulya'nın gözleri büyüyordu ama erkeğin aldığı zevki bozmamak için dayanmaya çalışıyordu. Kadının acı eşiği yüksek olmasına rağmen, canı çok yanıyordu ve nefes almakta güçlük çekiyordu. "Senin yüzünden içimdeki sadist ve mazoşist dürtülerim ortaya çıktı" diye mırıldandı Serdar.

Serdar elinin baskısını daha da artırınca Fulya, dayanma gücünün sonuna gelerek, Serdar'ın elini tuttu, boynunu kurtarmaya çalıştı. Ancak Serdar'ın eli kadının boynunu âdeta mengene gibi kavramıştı ve o kadar güçlü sıkıyordu ki, boynunu kurtarmasına imkân yoktu. Serdar'ın gözlerindeki sadistlik pırıltıları artmıştı. Sıktıkça sertleşiyordu, sertleştikçe sıkıyordu. Fulya hiç nefes alamayınca yüzü morarmaya başladı. Gözlerinde büyük bir panik vardı. "Gözlerinden canının çıkışını izleyeceğim" dedi Serdar sırıtarak. Sonra, aniden kadının boğazını bıraktı. Fulya öksürerek yere kapaklandı. Serdar

kadının kafasını severek, "Geçen gece kafama poşeti geçirdiğinde neler yaşadığımı anladın mı şimdi!" dedi. "Poşet başımdayken son ana kadar beni öldürebileceğini aklıma getirmedim. Umarım, sen de getirmemişsindir. Eğer, seni öldüreceğimi düşündünse, çok gücenirim!" dedi. Fulya yerde hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Gözlerinde şaşkınlık ve korku vardı.

"İçimdeki canavarı uyandırdın, o canavarla yaşayabilecek misin?"

Fulya güçlükle "evet" anlamında başını salladı.

"Geri dönebilir, vazgeçebilirsin."

Fulya "hayır" anlamında yine başını salladı. Nefesi düzelmişti. Birkaç kere daha öksürdükten sonra kendini toparlayarak ayağa kalktı. Yüzünün rengi yerine gelmişti ama boynu kıpkırmızıydı.

"Fulya, benimle evlenir misin?"

Kadın elini kızarmış boğazında gezdirirken canının yandığı yüzünü buruşturmasından belli oluyordu. "Evet" dedi. "Evlenirim."

Serdar kadını kendine çekip öpmeye başladı. Bu sefer sakince öpüştüler.

Eve dönerken yolda Oya aklıma düştü. Semra'yla karşılaştığı o geceden beri ortalarda yoktu. Telefonu çıkarıp numarasını çevirdim. Karşı taraftan bu numaranın geçici olarak kullanılmadığını söyleyen operatörün sesini işitince şaşırdım. On beş dakika sonra Oya'nın Bostancı'daki evinin önündeydim. Oturduğu apartmanın karşısına park ettim. Kafamı kaldırıp Oya'nın salon penceresine baktım. Işık yanıyordu. Otomobilden inip karşıya geçtim, apartmanın kapısına geldim. Ancak elim bir türlü zile gitmiyordu. Yukarı çıktığımda annesine ne diyecektim?

Oya'ya ne söyleyecektim? Benimle konuşmak istemediği için telefon numarasını değiştirdiğine göre, konuşacak ne kalmıştı? Ayrıca, gerçekten Oya'yı hayatımda istiyor muydum? Son zamanlarda ona duyduğumu sandığım yakınlık, intiharından dolayı hissettiğim vicdanımın sesi değil miydi? Eğer, Oya'yı gerçekten sevmiş olsaydım, dün gece Semra'nın kollarında ne işim vardı? Artık, insanlara dert anlatmaktan, kendimi ifade etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Oya'nın kaprislerini, soğuk tavırlarını çekemeyecektim. Zili çalmaktan vazgeçtim, ayaklarım beni otomobile geri götürdü. Direksiyona geçip son bir defa Oya'nın penceresine baktıktan sonra motoru çalıştırdım, bir daha gelmemek üzere semtten ayrıldım.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Minibüs yolundan Kadıköy'e doğru yollandım. Radyoyu açtım. Erol Evgin'in "Ben İmkânsız Aşkların Adamıyım" şarkısı çalıyordu. Sesi biraz daha açtım. Evin önüne gelince park yeri bulamadığım için arka sokaktaki caminin karşısındaki arsaya park ettim. Yine yalnız hayatına döndün başkomiser Galip. Yalnızlık sana kucak açıyor. Cami sessizliğe gömülmüştü. Keşke inançlı olabilseydim. Kim bilir, belki de Recep Hoca'nın söylediklerinde doğruluk payı vardı. Kim bilir, belki gerçekten bizi gözeten, koruyan Allah vardı. Bu sefer ayaklarım beni ev yerine Semra'nın mahallesine getirmişti. Semra'nın apartmanının önüne geldim. Başımı kaldırıp penceresine baktım. Onun da ışığı yanıyordu. Zile basacakken durdum. Semra'ya ne söyleyecektim? Beni affetmesi, hayatına tekrar alması için yalvaracak mıydım? Semra'yı sahici bir aşkla seviyor muydum, yoksa ona olan düşkünlüğüm yalnızca seksten mi kaynaklanıyordu? Seksten hevesimi alınca, böyle baskın karakterli bir kadına katlanabilecek miydim? Ayrıca, uğraşmam gereken ve henüz hiç tanıma

fırsatı bulamadığım ergen bir kızı vardı. Eski koca da ortalardaydı. Ne çok savaşacak cephe vardı. Parmağımı zilden çektim. Yukarıya, penceresine son bir defa baktıktan sonra sokaktan çıktım, Kadıköy çarşısına indim. Böylece, hayatımdaki iki kadın da buharlaşarak yok oldu. Fazıl Bey'de ısıtıcının altındaki mermer masaya oturdum, bir kahve söyledim kendime. Bir sigara yaktım.

"Merhaba amirim."

"Melike, ne güzel sürpriz! Otursana."

Sandalyeyi çekip karşıma oturdu.

"Nasılsın Galip?"

Melike'nin son zamanlarda bana adımla hitap etmesi hoşuma gidiyordu.

"Canım eve girmek istemedi, biraz zaman geçiriyorum. Sen ne yapıyorsun bu saatte buralarda?"

"İşten sonra bir arkadaşımla buluştum, bir şeyler atıştırdık, sohbet ettik, minibüslere giderken seni gördüm."

"İyi ki geldin. Ne içersin?"

"Ben bir orta kahve alayım."

Garsona kahveleri söyledim.

"Narkotik'te işler nasıl, hâlâ Cinayet'i özlüyor musun?"

Ellerini kaldırarak, "Narkotik'te çok mutluyum. Sakın üzerine alma, seninle ilgisi yok bunun."

"Biliyorum. Toparlandığına sevindim. Melike, ben her zaman senin mutlu olmanı isterim. Serdar'la olmadıysa olmadı."

"Ben çok inanmıştım ona Galip. Beni sırtımdan vurdu."

"Çok pişman oldu."

"O senin gibi değil. Aşkın arkasında duramadı. Çok sevdiği kadınla evlenmekten korkarak sıçan gibi kaçacak delik aradı."

"Benim da ondan farklı bir yanım yok."

"Sen başkasın Galip. Sen iyisin, sevecensin. Sevdiğini koruyorsun. Güven veriyorsun. Annemin ölümünde hep yanımda olman bana öyle bir manevi güç verdi ki, acılarımı sayende atlattım diyebilirim."

Ben neler yapmışım da haberim yokmuş.

"Serdar da çok üzüldü."

"Mutlaka üzülmüştür. Ama onun varlığı bana seninki kadar dayanma gücü vermedi."

"Faydam dokunduysa sevindim."

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar!"

Gözleri o kadar yumuşak bakıyor, sesi o kadar tatlı çıkıyordu ki, dünyanın en güzel melodisini dinliyor gibiydim. Melike beni çok rahatlatmıştı. Kendimi onun kollarına teslim edesim geldi.

"Hepimiz zaman zaman hatalar yaparız Melike. Önemli olan bundan pişman olup alacağımız derslerdir."

"Serdar ders almadı Galip. Alacağı da yok."

Yakışıklı yardımcımın şu aralar Fulya'ya karşı hissettiği duygularını bildiğim için Melike'nin bu konuda çok haklı olduğunu kabul ettim. İlk defa Melike'yi bir elemanım olarak değil de, bir kadın olarak görüyordum. Onu hep Serdar'ın sevgilisi olarak gördüğüm için güzelliğinin farkına varmamıştım. Şimdi karşımda oturan bu kadına alıcı gözüyle baktığımda, gerçekten çok hoş ve çekici bir kadın olduğunu fark ediyordum. Ve bu kadın bana amirim yerine "sen" diye hitap etmeye başlamıştı. Gözleri de pek sıcak bakıyordu.

Kahvelerimiz bitti. Hesabı ödeyerek kalktık. Beyaz Fırın'ın meydanından aşağıya, Yapı Kredi Yayınları'nın önüne geldik. Vedalaştık. Dudakları dudağıma yakın bir yerinden öptü yanağımı. Benim ufaklık hareketlendi. Melike, Koşuyolu minibüsüne binmek için rıhtıma doğru giderken, ben de ellerim cebimde, aklım karışık, Altıyol'a doğru yürüdüm.

Uykum kaçmıştı. Eve girince, kabanımın cebinden Tevfik'in verdiği CD'yi çıkarıp yıllardır açmadığım DVD'ye taktım. Perdeleri sıkı sıkıya kapattıktan sonra divana kuruldum. Birkaç tane güzel hatun izlemenin kimseye zararı olmazdı! Bakalım, yurdum insanı nasıl sevişiyor, nasıl fanteziler yaşıyordu?

İlk görüntüde, son derece şık döşenmiş yatak odasında uzun boylu esmer bir hatunla koca göbekli tipsiz bir herif yiyişiyordu. Kadının göğüsleri küçük olmasına rağmen çok seksiydi. Bacakları uzundu. Ayak bilekleri tay gibiydi. Herifin iğrenç vücudu midemi bulandırdı. Kadının güzelliği bile herifin dal taşak hâlini görünce kusmamak için kumandayla görüntüyü ileriye sarmamı engelleyemedi.

Yine aynı yatak odası, yine aynı kadın; bu seferki herif biraz daha düzgün bir tipti. Göğsünde hiç kıl mıl yoktu. Kadın dolabı açtı, içinden kocaman bir vibratör çıkardı. Herif yatağın üzerine çıkarak domaldı. Kadın vibratörün kemerini beline taktı, sonra vibratörü bir erkekmiş gibi herifin kıçına sokup çıkarmaya başladı. Acayip midem bulandı. Kumandanın ileri tuşuna basarak onları baş başa bıraktım.

Bu sefer, biraz daha yapılı, kızıl saçlı bir kadın, herifi ters kelepçeliyordu. Adam kadının önüne eğilip kırmızı topuklu ayakkabılarını öpmeye, kadının ayaklarını yalamaya başladı. Kadın, adama yere yatmasını emretti. Adam kelepçelerinin izin verdiği kadar sırtüstü yere uzandı. Kadın topuklu ayakkabısını adamın kamışının üzerine koyarak bastırdı. Sonra adamın göğsüne çıkarak onu ezdi. Bu sırada, herifin yüzü acı ve zevkten iğrenç bir biçimde çarpılıyordu. Fantezilerde sınır yoktu.

Yine aynı kızıl dilber, bu sefer banyo küvetinde köpükler içindeydi. Başında çıplak bir herif usturasıyla

kadını tıraş eder gibi, bütün vücudundaki köpükleri alıyordu. Bir süre sonra kamışı sertleşti ve boşaldı. İğrençti! Şu memlekette doğru dürüst sevişen aklı başında bir tane bile insan yok muydu? Herkes mi sapıktı be kardeşim? Uykum da gelmişti. Son bir tane daha izleyip DVD'yi kapatmaya karar verdim. Biraz ileri sardım.

Yeni görüntüde herifin teki yatakta oturuyordu. Ben bu herifi bir yerden tanıyordum. Herifin üzeri çıplaktı ama pantolonu altındaydı. Evet, kesin bir yerden tanıyordum. Televizyonun başına giderek, ekrana yakından baktım, ama görüntü çok net olmadığı için herifi nereden tanıdığımı hatırlayamadım. Yatak odasının kapısı açıldı ve bir kadın odaya girdi. Sırtı kameraya dönük olduğu için kadının yüzünü göremedim. Bizim kızıl dilber değildi ama. Bu kadın sarışındı. Boy pos endam yerindeydi. Kadın yatağın ucunda oturan adamın başına geldi, adam kadının beline sarıldı, bir süre öylece durdular. Sonra adam ayağa kalktı, birbirlerine daha sıkıca sarıldılar. Öpüştüler. Kadının sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Kadın üzerini çıkarmak için kameraya döndüğü anda, hayatımın şokunu yaşadım! Ben bu kadını tanıyordum. Karşımda kanlı canlı, profesörün güzel eşi Pelin Aksoy duruyordu. O anda, kafamda hızla bir şimşek çaktı ve başroldeki erkek oyuncuyu da hatırlayıverdim. Deminden beri Ali Öztürk'ü nasıl tanıyamamıştım ben!

22

Sabah Emniyet'e gider gitmez Serdar'ı ve Necati'yi yanıma çağırdım. Bilgisayarı açıp CD'yi taktım. Görüntüler peşi sıra ekranda akmaya başladı.

"Sabah sabah niye bu hatunları gösterip bizi azdırıyorsun?" dedi Necati, pür dikkat ekrana kilitlenmiş bir hâlde. "Tevfik mi verdi bu CD'yi sana?"

"Üzümünü ye, bağını sorma!"

"Ben bu kızıl hatuna bayıldım" dedi Serdar. "Fulya'ya söyleyeyim de, o da saçlarını kızıla boyatsın. Çok seksi duruyor."

"Asıl film şimdi başlıyor" dedikten sonra Pelin Aksoy ve Ali Öztürk ekrana girdi. Pelin'in suratı ekrana doğru döndüğünde görüntüyü dondurdum. "Sizce, bu kadın Pelin Aksoy mu, yoksa ona çok benzeyen biri mi?" diye sordum.

Serdar ve Necati monitöre iyice yaklaştılar. "Abi, ne alaka?" dedi Serdar.

Necati, "Çok benziyor ama Pelin Aksoy'un randevuevinde ne işi var?" dedi.

"Bence o" dedim. "Adam da Ali Öztürk. Öztürkler İnşaat'ın varisi."

"Sahi mi?" dedi Serdar.

"Görüntüdeki adamın Ali Öztürk olması, bu kadının Pelin Aksoy'a çok benzeyen biri olduğunu düşünmemi engelliyor."

"Adam kesin Ali Öztürk mü?"

"Herifi dün akşam yakından gördüm. Kesin o."

Necati burnunu ekrana değdirecek kadar yaklaştırdı, sonra bir adım geri çekilerek uzaktan bakmayı denedi. "Kesin emin olmamakla birlikte, bu kadın Pelin Aksoy. Eğer oysa, vay anasını!"

Telefona sarıldım. "Alo, Tevfik, bana dün verdiğin CD'deki randevuevi nerede?"

"Seni çakal seni, gördün tabii muhteşem hatunları, CD'den seyretmek yetmedi, değil mi?"

"Oğlum iş bildiğin gibi değil. Bu randevuevi nerede?"

"Teşvikiye'de. Niye sordun?"

"Kadınlar nezaretteler mi hâlâ?"

"Söyle haydi, hangisi hoşuna gittiyse hemen ayarlarım sana. Kızıl olanı beğendin, değil mi? Hatunda her yol var tabii."

"Ben sarışını istiyorum."

"Bana sorarsan kızılı al, etli butlu, tam senlik!"

"Bana sarışın lazım."

"Onu yakalayamadık. Baskın sırasında evde yoktu. Alırız ama biraz sabret."

"Bok alırsınız! Kadın öldü oğlum."

"Öldü mü?"

"O kadın büyük bir ihtimalle geçen hafta öldürülen profesörün karısı."

"Ne diyorsun, ciddi misin sen?"

"Çok ciddiyim. Benim acilen hemen o evin patroniçesiyle konuşmam lazım. Aldınız mı onu?"

"Aldık tabii. Üç tane hatun getirdik. İkisi yabancı uyruklu olduklarından sınır dışı edilmeleri için Yabancılar Şubesi'ne postaladık. Patroniçe hâlâ nezarette. Bugün savcıya ifade verecek. Tutuklanır."

"Kadının adı?"

"Sevda."

Nezarete indim. Nezaret hücresinde ondan başka

kimse yoktu. Üzerinde battaniyeyle duvara doğru dönmüş, bankta uyuyordu. Memura odama getirmelerini söyledim. Beş dakika sonra kadını karşıma getirdiler. Apar topar kaldırdıkları için henüz kendine gelememişti. Göz kapaklarını zor açıyordu. Karşıma oturdu. Orta boylu, toplu, sarışın, zeytin karası gözlü bir kadındı. Elli beş civarında gözüküyordu. Güzel değildi ama garip bir çekiciliği vardı. "Günaydın" dedim.

"Günaydın" dedi. Sesi boru gibiydi. "Sorguya sabahın köründe mi başlıyorsunuz ayol?"

Kadını getiren memurdan bir bardak çay istedim. Çay gelinceye kadar kendine gelmesi için soru sormadan oturdum. Memur çayı getirince sigara uzattım. Sigarasını yaktım.

"Ben de işkenceden geçirileceğimi zannediyordum" dedi. "Çaylar, sigaralar, yakışıklı polisler... şaşırtıyorsunuz beni."

"Polisi çok yanlış tanıyorsun. Bizde işkence diye bir şey asla olmaz. İnsan haklarına saygılıyızdır. Konuşmak istemiyorsan konuşmazsın, konuşmak istiyorsan konuşursun. Zorlama yok."

Şaşırmış gibi başını salladı, çayından yudum aldı, sigarasından koca bir nefes çekti. Sigarayı tutuşu, dumanı içine çekişi, sonra da dışarıya salışı çok ustacaydı. Geçen hafta Oya'nın benim evde acemice sigara içişi aklıma gelince, iki kadının ne kadar uç yaşamlarda olduğunu düşündüm. Sigara içişi bile bir kadının hayata bakışı, yaşayışı hakkında yeterli ipucu veriyordu.

"Benim adım Galip. Cinayet Büro amiriyim" dedikten sonra en ılımlı sesimle, "Yanında çalışan biri hakkında bilgi istiyorum. Pelin Aksoy. Geçen hafta profesör olan kocasıyla birlikte evinde öldürüldü. Mutlaka olayı duymuşsundur."

Sigarayı küllüğe koydu.

"Duymaz olur muyum, duydum tabii. Çok üzüldüm. Adının Pelin olduğunu da gazetelerden öğrendim. Biz ona tavşan derdik."

"Neden?"

Küllükteki sigarasını aldı, peş peşe dumanı çekerek sigarayı söndürdü.

"Benim durumum ne olacak?" dedi.

"Bildiğim kadarıyla evi sen işlettiğin için mahkemeye çıkacaksın. Senin bunları iyi bilmen lazım!"

"Nereden bileyim ayol. İlk defa Emniyet'e geliyorum. Hiç başıma böyle bir şey gelmedi."

"Fuhuşun suç olduğunu bilmiyor musun?"

"Ayol ben kimseye zorla fuhuş yaptırmıyorum ki. Yalnızca hizmet sunuyorum. Alan memnun, satan memnun. Tayland'da, Rusya'da, her yer böyle."

"Alan memnun olabilir de, bizi satan kısmı ilgilendiriyor. Pelin Aksoy'a dönebilir miyiz? Niye tavşan dediğini anlatıyordun?"

"Ön dişleri biraz çıkık olduğu için. O çıkık dişler ona ayrı bir seksilik katıyordu."

Böylece, görüntülerdeki sarışının Pelin Aksoy olduğundan emin oldum.

"Tavşan'ın öldürülmesinin benim yanımda çalışmasıyla bir ilgisi yok ki! Onu kocası yüzünden öldürdüler. Niye beni sorguya çekiyorsunuz, anlamadım!"

"Sorguya çekmiyorum. Bilgi istiyorum. Neden bir randevuevinde çalıştığını merak ediyorum."

"Bir sigara daha ver bakalım."

Uzattım ve yaktım.

Dumanı üflerken, "Şöyle bir Türk kahvesi de iyi giderdi. Açılırdık."

"Şansını fazla zorlama istersen."

"Tamam kahveden vazgeçtim. Bari, buradan çıkmam için yardımcı ol ayol."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Sana boşuna mı bilgi vereceğim?"

Pelin Aksoy'un hayatını öyle merak ediyordum ki, yalan söylemekten çekinmedim.

"Ahlak Büro'yla konuşurum. Gerekirse savcıya çıkıp çok az ceza almanı sağlarım. Olmazsa, ilk suçun olduğu için cezanı para cezasına çevirirız. Sabıka kaydın olmadığı için de cezan ötelenir. Anlaştık mı?"

Eğer yalandan insanlar ölmüş olsaydı, şu anda dünya nüfusunun üçte ikisi gebermişti.

Sigarasını tüttürürken keyifle gülümsedi.

"Pelin Aksoy gibi bir kadın neden randevuevinde çalışıyor?" diye sorumu tekrarladım.

"Fantezi. Başka ne olabilir ki! Tavşan çok özel bir kadındı. Gizemliydi. Bu işi para karşılığı yapmak onu heyecanlandırıyordu."

Koca ağzını açarak esnedi.

"Tavşan yanıma ilk geldiğinde çok çekingendi. Hatta, bu işi yapamayacağını zannederek birkaç müşterinin yanından kaçtı. Ancak daha sonra gelerek yeniden denemek istediğini söyledi. Her gün saat iki ile altı arası çalışıyordu. Gelirken tanınmamak için siyah başörtü, siyah kaban ve siyah güneş gözlüğü takıyordu. Bu yüzden ona, "Gece Güzeli" de diyorduk. Diğer kızlarsa, siyah giydiği için 'Maça Kızı' adını takmışlardı. Bir sigara daha?"

Cebimdekini yine uzattım.

"Amma içiyorsun ha!"

Bitmekte olan sigarasıyla yenisini yaktı, eskisini söndürdü.

"Tavşan özel hayatı hakkında fazla konuşmazdı. Kızlarla da çok samimi olmazdı. Her geleni de kabul etmezdi."

"Ali Öztürk'ü tanıyor musun?"

"Tanımıyorum. Kim o, bize gelen müşterilerden biri mi?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Genelde bizim müşterilerimiz toplumda saygın yeri olan, zengin insanlardır. Bu yüzden, adlarını söylemezler."

"O yüzden mi kameraya alıyorsunuz, ileride şantaj yapmak için mi?"

"Katiyen. Bugüne kadar hiçbir müşterimize şantaj yapmaya kalkmadık. O kamera kayıtları yalnızca kızlarımızın güvenliği için."

Bilgisayarımdaki CD'nin görüntülerini yeniden oynatmaya başladım. Pelin Aksoy'un başrol oynadığı görüntülere gelince, monitörü kadına doğru çevirdim. Sevda, Ali Öztürk'ü hemen tanıdı.

"Bizim en iyi müşterimizdir. Tavşan'ı gördükten sonra hiçbir kızı istemez oldu. Geldiğinde bir tek Tavşan'la birlikte oluyordu. Bir süre sonra bana çok yüklü para vererek, Tavşan'ın başka erkeklerle birlikte olmasını istemediğini söyledi. Çok iyi para verdiği için kabul ettim. Bizim Tavşan da ondan hoşlanıyordu. Bir süre böyle devam ettikten sonra Tavşan artık yanımda çalışmayacağını, bu işleri bıraktığı söyledi. Bir ay sonra da öldürüldüğünü öğrendik."

Pelin'in öldürüldüğüne üzülüp üzülmediğini, yüzünde hiçbir duygu okuyamadığım için anlayamadım. Ya duygularını çok iyi saklıyordu ya da gerçekten Pelin'in ölmesi onun için yalnızca bir sermaye kaybıydı. Yenisini bulurdu.

"Sermayenin gitmesini nasıl kabul ettin?"

"Ayol hâlâ anlamadın mı? Biz öyle sokaklarda iş gören seks işçileri barındırmıyoruz. Üst düzey hizmet veriyoruz. Bu yüzden, çalışanlarımızın mutluluğu, kendi

rızalarıyla çalışmak istemeleri önem verdiğim şeydir. Kimseyi zorla çalıştırmam. Çalışmak istemeyen gider. İsteyen kalır. Kapımız açık."

"Tavşan'ını serbest bırakmak için para almışsın ama."

"Ne yapsaydım yani. Adamın verdiği yüklü parayı geri mi çevirseydim? O verdi, ben de aldım."

"Pelin Aksoy size nasıl geldi?"

"Bir arkadaş getirdi."

"Kim bu arkadaş?"

"Söyleyemem."

"Bu bir cinayet soruşturması olduğu için ne yazık ki öyle bir seçenek yok."

"Söylemek istemiyorum."

"Sen bilirsin. Az önce konuştuğumuz anlaşmayı unutabilirsin. Farkındaysan, şu ana kadar bana işime yarayacak bir bok söylemedin. Söylememeye devam edersen başın daha da büyük derde girecek."

Gözlerindeki umutsuzluğu görebiliyordum.

"Arzu getirdi Tavşan'ı."

"Soyadı nedir Arzu'nun?"

"Soyadını bilmiyorum."

"Telefonu numarası?"

"Numarası telefonumda kayıtlı. Arzu'nun da görüntüleri var orada" dedi bilgisayarı işaret ederek.

"Kızıl saçlıdan mı bahsediyorsun, Arzu o mu?"

"Evet."

Kadını nezarete gönderdim. Bu sabah neler neler öğrenmiştim! Kırk yıl düşünsem, Pelin Aksoy'un bir randevuevinde çalıştığı aklıma gelmezdi. Ve günün birinde orada Ali Öztürk'le karşılaşacağı ve onun müşterisi olacağı! Vay vay vay!

Bence olay şöyle oldu: Baba Adnan Öztürk, profesör Aziz Aksoy ve Pelin Aksoy'u öldürtmek için Cahit

Aydın'ı ayarladı. Oğlunun randevu evi maceralarını ve Pelin Aksoy'la sevgili olduklarını bilmiyordu tabii. Cahit Aydın işi bitirdi. Hem profesörü hem de karısını öldürdü. Bunun üzerine de, Ali Öztürk, Cahit Aydın'ı temizledi. İyi de, Öztürkler İnşaat'ın diğer örgütçü olduğu ortaya çıkınca, Polenezköy'deki arazi işi bir ay önce iptal edilmişti. Yine aynı noktaya geliyordum. Adnan Öztürk'ün profesörü öldürtmesi için bir neden kalmıyordu. Hâlâ, cinayeti niye işlettiğini anlamış değilim.

Eğer azmettirici Adnan Öztürk değil de, Ali Öztürk'se ve cinayet arsa yüzünden değil de, aşk yüzünden işlenmişse, Ali Öztürk'ün profesörü öldürtmesini anlayabiliyordum ama niye sevgilisini öldürtsün ki? Yine bir noktada tıkanıyordum.

Ali Öztürk'ün evine gitmek için Serdar'la yola koyulduk. Yol tenhaydı, birinci köprüyü geçer geçmez Beylerbeyi sapağından girerek tünelden geçip sahile indik. Sahilde balık tutanlar, yürüyüş yapanlar vardı.

Bu sıralar Kuzguncuk'a çok gelip gittiğimiz için bu semti sevmeye başlamıştım. Yine İcadiye Caddesi'ne döndük, yine dik rampayı tırmandık, Ali Öztürk'ün müstakil evinin önüne geldik. Evde hayat yoktu ama cip hâlâ bahçedeydi. Otomobilden indik. Etrafta çıt yoktu. Köprünün uğultusunu saymazsak, şehrin gürültüsü buraya ulaşmıyordu. Hava serin ve temizdi. Boğaz manzarası enfesti. Evin bahçesine girdik. Pencerelerden içeriye baktım. Evde kimsenin olmadığı belliydi. Aradığımız cipin günlerdir gözümüzün önünde durduğunu düşününce kendime çok kızdım. "Olay Yeri'ni çağır" dedim Serdar'a. Olay Yeri gelince bu evin varlığı ortaya çıkacağı için Emniyet'te yer yerinden oynayacaktı. Mümtaz, bu ev hakkında bir şey söylemediğim için kuduracaktı.

Yarım saat sonra Olay Yeri gelince mahalleden ayrıldık.

Emniyet'e döndüğümüzde Ahmet Saygun'un beni çağırdığını söylediler. Sevgili Asayiş Müdürü'm Mümtaz'la birlikte öfke soluyarak bana bakıyorlardı. Başlıyorduk.

"Geç otur Galip."

"N'aber Mümtaz?"

"Sayende kötüyüz Galip!"

Ahmet Saygun, "Galip sen bu Ali Öztürk'ün Kuzguncuk'ta bir evi olduğunu biliyordun da bize niye söylemedin?" diye çıkıştı öfkeyle.

"Senin bu yaptığın dostluğa sığar mı Galip?" diye ayrı bir cepheden saldırıya geçti Mümtaz.

"Söylemedim kardeş. Söylemedim. Çünkü sayenizde profesör cinayetini bir türlü aydınlatamıyorum. Şüphelileri ne sorguya çektiriyorsunuz ne de yanlarına yanaştırıyorsunuz. Olanaksızlıklar içinde olanaklar üretip cinayeti çözmeye çalışıyoruz."

"Bu yaptığın yanlış Galip" dedi Ahmet Saygun. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Emniyet'in içindeki diğer örgüt yapılanmasının ve bunlara destek olan firmaların teşhir edilmesi, yakalanması ve hak ettikleri cezaya çarptırılmaları devletimiz için çok önemli. Hepimiz için önemli. Elinde ne bilgi varsa bizimle paylaşmalıydın. Yanlış yaptın."

"Amirim, siz zaten firmanın başı Adnan Öztürk'ü yakalamadınız mı? Yakaladınız. Sorguda mı? Sorguda. Bırakın, adamın oğlu da bana kalsın. Kalsın ki, şu lanet cinayeti aydınlatalım! Herkes kendi işini yapsın."

Mümtaz öne doğru eğilerek, "Bütün aile fertlerini toplamalıyız Galip. Yalnızca, babayı aldık diye dosyayı kapatamayız."

"Valla Mümtaz, şayet yakaladığım adamlarla boş dakika sorguya inmeme izin verseydiniz, Ali Öztürk'ün

evini sana seve seve söylerdim. Herifleri göstere göstere Ankara'ya gönderdiniz. Kusura bakma. Faili meçhul dosyaları sevmediğimi biliyorsun. Profesör cinayetinin de faili meçhul kalmasını istemiyorum."

"Emir, en tepeden geldi Galip. Ne yapsaydık."

"Tamam kardeş, emir en tepeden geldi, bir şey demedim. Ama sen de benim işime karışamazsın."

"Biz bile nerede oturduğunu bilmezken, sen adamın evini nasıl öğrendin?" diye sordu Ahmet Saygun merakla ama yumuşak bir sesle. Kaşları düzelmişti. Gülümsüyordu bile.

"Yüce Rabbimin işi işte amirim. Şu dergâh çok nurlu bir yermiş."

Mümtaz, "Herifin adresini bizden saklamanın sana da faydası dokunmadı. Herif yok ortalarda" dedi.

"Hiç değilse cipe ulaştık. Aşağıda lastiklerini kontrol ettiriyoruz. Eğer lastikler Cahit Aydın'ın cesedinin yanındaki lastik izlerine uyarsa, adamımız Ali Öztürk demektir. Böylece, hem diğer örgüt üyeliğinden hem de Cahit Aydın cinayetinden yargılanacak."

Ahmet Saygun yumuşamış gözüküyordu. Onunla din kardeşliği yaptığımızdan beri bana karşı tavırları ilk tanıştığımız zamanlardaki gibi yumuşaktı. Özellikle, Yüce Rabbim filan demem aramızdaki buzları iyice eritti. "Neyse arkadaşlar, olan olmuş. Şimdi, bütün gücümüzle Ali Öztürk'ün yakalanmasına odaklanalım" dedi. "Ne durumdayız Mümtaz?"

Mümtaz ekiplerini seferber ettiğini açıkladı. Bütün havalimanları, otobüs terminalleri kontrol altına alınmış, şehirlerarası yollarda denetim artırılmıştı.

Çıkarken, Ahmet Saygun arkamdan, "Galip, gözün aydın! Sen ve ekibin yarın Gayrettepe'ye dönüyorsunuz. Tadilat bitmiş" dedi. "Birkaç hafta içinde ben ve bütün asayiş birimleri Gayrettepe'ye geleceğiz."

"Şu sıralar taşınma telaşıyla mı uğraşacağız amirim! Hiç değilse, cinayeti çözdükten sonra taşınsaydık."

"Mümkün değil. Senin işgal ettiğin büro başka bir ekibe verilecek. Yarın gidiyorsunuz. Pılınızı pırtınızı toplamaya başlayın. Yarın sizi burada görmek istemiyorum."

Akşama doğru kriminal laboratuvardan Cahit Aydın'ın olay yerindeki lastik izlerinin sonuçları geldi. Olay yerindeki lastik izleriyle Ali Öztürk'ün cipinin lastik izleri birbiriyle örtüşmüyordu. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Bu nasıl olur ya! İzlerin eşleşeceğinden o kadar emindim ki, sonucu görünce tren çarpmış gibi oldum. Bu sonuca göre, ya Ali Öztürk, Cahit Aydın'ı öldürmek için başka bir ciple Sarıyer ormanlarına gitmişti ya da bu işi başka bir tetikçiye havale etmişti. Bu saatten sonra yeni bir tetikçi mi arayacaktık? Ama CD'yi izledikten sonra Cahit Aydın'ın katilinin Ali Öztürk olduğundan öyle emindim ki! Ya Ali Öztürk hiç bu işlere bulaşmadıysa? Aradığımız adam o değilse? Öyleyse kimdi? Gerçekleri öğrenmek için, Ali Öztürk'ü yakalamaktan başka çarem yoktu.

Mümtaz odaya geldi.

"Kusura bakma Galip, biraz sert yaptım sana."

"Önemli değil ama benim durumumu da anlamalısın."

"Anlıyorum."

Önüme bir makbuz koydu.

"Bu ne?"

"Bugün savcılıktan Ali Öztürk'ün evi için arama emri çıkardık. Gardıroptaki takım elbiselerin birinin iç cebinde lastikçiden alınmış bu makbuzu bulduk. Sen Ali Öztürk'ün cipiyle ilgilenmiyor muydun? Bu belki işini görür."

Mümtaz'ın neredeyse boynuna sarılacaktım. "Görmez olur mu hiç! Allah razı olsun kardeş!" dedikten sonra

Serdar'la yola çıktık. Maslak Oto Sanayi Sitesi'nde bulunan Özgür Lastik adlı bir lastikçiden dört adet lastik alınmıştı. Plaka Ali Öztürk'ün cipinin plakasıydı. Sanayi Sitesi'ne geldiğimizde Serdar Google Maps'den adresi eliyle koymuş gibi buldu. Lastikçinin önünde bir otomobilin lastikleri değişiyordu. Tulumlu bir genç yanımıza geldi. "Kış lastiği mi takacağız abi, lastiklerde indirim var" dedi.

"Önce şunların havasına bak bakayım" dedim.

Lastikçiye girdik. Tavana kadar her yer lastik kaynıyordu. Tezgâhta oturan sakallı adam telefonla konuşuyordu. Dibine bir elektrikli ısıtıcı koymuştu. Havanın kar yapmadığından, kış lastiklerinin elinde patladığından dert yanıyordu. Fiyatların çok düştüğünü söylüyordu. Bizi görünce müşteri zannederek aceleyle telefonu kapattı.

Kimliğimi çıkarıp gösterdim. Polis olduğumuzu görünce yüzü ışıldadı, anında pazarlama taktiğine girişti; elinde kalmış stokları tüketmek umuduyla, "Kış lastiği için Emniyet'in bütün otolarına iyi bir indirim yaparım amirim" dedi.

"Sen önce şu makbuza bir bakıver."

Hayal kırıklığıyla makbuzu aldı.

"Evet, baktım."

"Lastikleri burada mı tutuyorsun?"

"Evet."

"Gösteriver bakalım."

Elektrikli ısıtıcının yanından uzaklaşınca, üşümeye başladık. Lastikçinin içi dışarıdan daha soğuktu be! Genişçe bir bölüme girdik. Lastikler raflara istiflenmişti. Lastikçi elinde makbuz, raflara istiflenmiş lastiklere baka baka bizi odanın en sonuna kadar götürdü. İçerisi soğuk ve lastik kokuyordu. Bir rafın önünde durduk. Kafasını kaldırıp yukarıya baktı.

"Burada. Dört tane."

Serdar'a, Olay Yeri İnceleme'yi çağırmasını söyledim.

Elemanlar gelince Emniyet'e döndük. Sonuçları beklerken, Cahit Aydın'ın Olay Yeri raporunu inceliyordum. Cahit Aydın'ın balistik raporunu, ağzından çıkan kıl raporunu okudum. Ulan, bunu nasıl atlamıştım. Adamda kafa mı bırakmışlardı! Hemen Necati'yi aradım. Cipin bütün paspaslarının kontrol edilmesini, Cahit Aydın'ın ağzından çıkan kılla karşılaştırılmasını istedim. Eğer Cahit Aydın'ın ağzından çıkan kılın paspaslardan geldiği kanıtlanırsa, lastiklere bile bakmaya gerek olmayabilirdi. İhtiyaç duyduğum delillere kavuşmuş olacaktım. Ama araştırmam gereken bir şey daha vardı. Çok merak ettiğim bir şey. Arzu'yu aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra çok duru bir ses, "Alo" dedi.

"Arzu Hanım?"

Birkaç saniye cevap gelmedi. "Kim soruyor?" dedi sonunda.

"Asayiş Şube Cinayet Büro'dan başkomiser Galip."

"Benim" çekimser bir sesti.

"Arzu Hanım, sizinle arkadaşınız Pelin Aksoy hakkında konuşmak istiyorum."

"Telefonumu nereden buldunuz?"

Sorusunu duymazlıktan geldim.

"Bugün sizi Vatan Caddesi'ndeki Emniyet binasına bekliyorum."

"Ben gelemem."

"Neden?"

"Ben bir şey bilmiyorum ki!"

"Sevda Hanım Emniyet'te. Bütün kamera kayıtları elimizde. Her şeyden haberimiz var. Derdim sizinle değil. Yalnızca, cinayet soruşturması kapsamında arkadaşınız Pelin Aksoy hakkında konuşmak istiyorum. Şimdi, siz

mi geliyorsunuz Emniyet'e, yoksa zorla mı getirttireyim sizi?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Alo, orada mısınız?" dedim.

"Düşünüyorum."

"Kainatın sırlarını sormadım size."

"Siz gelebilir misiniz?"

"Adresi verin."

"Dışarıda buluşalım. Fenerbahçe Midpoint'i biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Orada buluşalım."

Sözleştikten sonra otomobile atladığım gibi karşıya geçtim.

Bu kış günü Fenerbahçe tenhaydı. Otomobili Midpoint'in parkındaki valeye verdim. İçeri girdim. Dışarının aksine, kafe yükünü almıştı. Müşterilerin çoğu kadındı. Şu memlekette çalışmayan ne çok kadın vardı! Fenerbahçe kadınları Midpoint'i seviyorlardı. Sohbet eden kadınlar da vardı, tek başına oturup bilgisayarıyla ilgilenenler de. Tek başına oturan kadınlara dikkatimi vererek, aradığım kızıl saçlıyı görmeye çalıştım. Kimi kadınlar bana baktı, kimi bakmadı. Bakmayanlar için dert etmedim. Sonunda, en kuytu köşedeki masada tek başına oturan kızıl saçlıyı gördüm. O da benim olduğumu tahmin etmiş olmalıydı ki, gözlerini benden ayırmıyordu. Yanına gittim. Önünde filtre kahve duruyordu. "Arzu Hanım?" dedim. Dudak kıvrımları zoraki ve tedirgin bir gülümseme belirtisi gösterdikten sonra eliyle oturmamı işaret etti. Yüzüne baktım. Hayatımda bu kadar seksi ağız görmemiştim. Büyük ağzı ve etli dudakları insanı hemen oracıkta yiyişmeye davet ediyordu. Ufak ve kalkık burnuna *piercing* takmıştı. Gözleri

açık elaydı. Göğüsleri iri vücuduna rağmen balkon gibi öndeydiler. Mavi kot montun içine beyaz tişört giymişti. İri bir kadındı. Ayaklarında o seksi ayakkabılar yerine spor ayakkabılar vardı.

Garson elinde menüyle gülümseyerek yanımıza geldi. Menüyü masaya bırakmadan bir Türk kahvesi söyledim. Gitti.

"Arkadaşınız için üzgünüm. Başınız sağ olsun" dedim.

"Dostlar sağ olsun."

"Telefonda söylediğim gibi, arkadaşınız Pelin Aksoy hakkında birkaç soru soracağım."

"Ben bir şey bilmiyorum."

"Ben bildiğinize çok eminim."

"Kamera görüntüleri başıma dert açar mı?"

"Sizin cinsel tercihlerinizle ilgilenmiyorum. Tek amacım, cinayete kurban giden arkadaşınızın katilini yakalamak. Şu anda, arkadaşınızın özel hayatı konusunda bana bilgi verebilecek tek insan sizsiniz. Ayrıca, içiniz rahat edecekse söyleyeyim, o kamera görüntüleri başınıza iş açmaz. Randevuevini işletmediğiniz, yalnızca orada çalıştığınız için para cezasıyla kurtulursunuz."

Yüzündeki tedirgin ifade yumuşamaya başlamıştı.

"Sigara içmem gerekiyor, dışarıda otursak üşür müsünüz?" dedi.

"Üşümem, oturabiliriz."

Masadan kalkarken garsona elimle dışarı çıktığımızı işaret ettim. Arzu montunu giydi, kahvesini alıp ısıtıcılardan birinin altındaki bir masaya geçtik. Bizim gibi sigara tiryakisi birkaç kişi daha ısıtıcılara sığınmıştı. Denizden esen soğuk rüzgâr, ısıtıcılara rağmen üşütüyordu. Paketi çıkarıp uzattım. Sigaraları yaktım.

"Sevda Hanım, arkadaşınız Pelin Aksoy'u kendisiyle sizin tanıştırdığınızı söyledi."

"Ben her şeyi onun iyiliği için yaptım."

"Nasıl bir iyilik bu?" dedim şaşırarak.

Garson bir bardak suyla birlikte kahvemi masaya bıraktı.

"Pelin hastaydı. Hem de çok hastaydı" dedi kahvesini yudumlarken.

"Ne hastası?" dedim, kadının ölümcül bir hastalığa yakalanmış olmasının verdiği üzüntüyle. Hoş, kadın ölmüştü. Bu yüzden, bir hastalığı olduğuna üzülmenin bir anlamı yoktu. Cahit Aydın ölümcül hastalıktan önce davranmıştı.

"Bu konuları konuşmak istemiyorum. Kendimi arkadaşıma ihanet etmiş gibi hissediyorum."

"Soruşturmanın ilerlemesi için bana bilgi vermek zorundasınız!"

Bir süre kararsız kaldıktan sonra, sözcükler ağzından güçlükle dökülmeye başladı. "Pelin seks bağımlısıydı. Seks yapmadan duramazdı. Seksi de para karşılığı yapmaktan zevk alıyordu."

"Pelin'le nereden arkadaşsınız?"

"Liseden. Üniversiteyi de beraber okuduk."

Derin bir nefes aldı. Denize baktı. Arkadaşının arkasından sırlarını verdiği için vicdan azabıyla savaşıyor olabilirdi. Olmayabilirdi de.

Kahvemden bir yudum aldım.

"Lise yıllarında bile Pelin evli ve orta yaşın üzeri erkeklerle birlikte olmayı tercih ederdi. Yaşıtlarına asla yüz vermezdi. Evli erkekler sizi kısıtlamazlar. En azından, büyük bir çoğunluğu öyledir. Özgürsünüzdür. Hesap sormazlar. Size âşık olmazlar. Olsalar bile, karılarından asla vazgeçemezler."

Yine bir yudum alarak kahvemi bitirdim, suyu içtim. Karşımdaki kadının fal bakmaktan anlayıp anlamadığını sormak aklıma gelmedi.

"Ailesinin kızlarının bu yaptığından haberi yok muydu?"

"Pelin'in annesiyle babası Pelin çok küçükken ayrılmışlar. Pelin liseye giderken annesi yeniden evlendi. Bir gün, üvey babası Pelin'i yaşlıca bir adamla otele girerken görmüş. Tabii, durumu hemen anlamış. Sonraki günlerde, bu sırrını annesine söyleyeceği tehdidiyle yavşamaya başlamış. Bir gün, evde yalnızlarken ona tecavüz etmiş."

Arzu bunları anlatırken yüzü öyle nefretle çarpılıyordu ki, sözcükler ağzından çatallanarak çıkıyordu.

"Eğer aralarında olanları annesine yetiştirirse, o da Pelin'in fahişelik yaptığını dünya âleme yayacağı tehdidini savurmuş. Pelin de mecburen sesini çıkaramamış. Pelin sustukça, aşağılık herif onu daha sık rahatsız etmeye başlamış. Bir gün Pelin'in annesi ikisini yatakta yakalamış. Adamı evden kovmuş. Bunun üzerine, Pelin üvey babasıyla aralarındaki olan biten her şeyi annesine anlatmış. Annesi onu bir psikoloğa götürmüş.

Pelin uzun süre bu seks bağımlılığı yüzünden tedavi gördü. Tedavinin sonunda iyileşti. Yaşlı erkeklerle birlikte olmayı bıraktı. En azından, bir süreliğine. Okuluna geri döndü. Kendini derslerine verdi. O yıl üniversiteye girdik. Ancak tedavinin etkisi fazla uzun sürmedi. Para karşılığı erkeklerle birlikte olmaya tekrar başladı. Hem para biriktiriyor hem de farklı erkeklerle birlikte olmanın zevkini yaşıyordu. Bir gün, annesi, Pelin'in biriktirdiği parayı bulunca, kızının yeniden fahişelik yaptığını anlamış. Bu sefer, Pelin'i zorla hastaneye yatırdı. Pelin hastanede iki ay tedavi gördü."

Pelin Aksoy hakkında yeteri kadar bilgi sahibi olmuştum. Tamam, hayatı kolay geçmemişti. Ahlaksız bir üvey babanın sapık arzularına boyun eğmek kolay değildi. Ama çok daha kötü hayatı olan kadınlar tanımıştım.

"Aziz Aksoy'la olan ilişkisi nasıl başladı?"

Önündeki içi boş kahve kupasını fark edince, "Bir şey daha içer misin?" dedim.

"Ben bir bira alayım."

Garsona işaret ettim. Yanımıza gelince, "Bir şişe bira" dedim. Görevde olduğum için kendime bir bardak çay söyledim."

Garson gidince konuşmaya başladı.

"Aziz, Pelin'le benim üniversitede hocamızdı."

"Pelin ve siz Jeoloji'de mi okudunuz?"

"Evet. Pelin, Aziz Hoca'yı kendisine âşık etmek için her şeyi yaptı ve sonunda hocanın aklını çeldi. Hoca, Pelin'e karşı koyamadı. Pelin'e kimse karşı koyamazdı."

"Pelin, para karşılığı mı Aziz Hoca'yla birlikte oluyordu?"

"Hayır. Çünkü, Aziz, Pelin'e öyle tutulmuştu ki, onu paraya boğuyordu. Her istediğini alıyor, bir dediğini iki etmiyordu. Kısa zamanda o seks düşkünü arkadaşım gitti, yerine bir erkeğe bağlanmış ve durulmuş başka bir kadın geldi. Kısa bir süre sonra, Aziz, Pelin'le evlenmek için karısını boşadı. Pelin'in annesi de bu evliliğe karşı çıkmadı. Ne de olsa, kızının hayatı bir düzene girmişti. Ayrıca, damadı ünlü ve saygın bir profesördü. Havasını atıyordu. Daha ne olsun!"

Garson elinde tepsiyle masaya geldi. Tepsideki bira şişesini, bardağı, ufak tabaktaki çerezi Arzu'nun, çayı da benim önüme bıraktı.

"Birayı bardağa dökeyim mi?" diye sordu Arzu'ya.

"Teşekkür ederim, bardağı alabilirsiniz."

Garson bardağı tepsiye geri koyarak gitti. Arzu şişeden bir yudum aldı.

"Aziz boşanınca, hemen evlendiler. Aziz şaşaalı bir düğün yaptı. Bir süre her şey iyi gitti. İyi anlaşıyorlardı.

Pelin yeni hayatından çok memnundu. Aziz sık sık yurtdışına sempozyumlara gidiyordu. Ama bir süre sonra bu düzenli hayat onu sıktı. Eski bağımlılığı yeniden hortlamıştı. Bu sefer, eskisi gibi seçici olmadan, kim karşısına çıksa, onunla yatmaya başladı. Ona telkinlerim hiç sonuç vermedi."

"Annesinin haberi olmadı mı?"

"Olmadı. Yaptıklarını annesinden gizliyordu. Benim de söylememem için yemin ettirdi. Böyle giderse, bir gün başına kötü bir şey geleceği kesindi. Bu yüzden, onu sokaklardan kurtarmak için mecburen randevuevine götürdüm. Madem bu işi yapıyordu ve ben bunu engelleyemiyordum, öyleyse, tehlikeden uzak yapmasının daha doğru olacağını düşündüm. Hiç değilse randevuevinde, kimin gelip gittiği belliydi. Müşterileri zengin, kalburüstü kimselerdi. Pelin orada daha güvende olacaktı.

"Merakımdan soruyorum, sizin gibi iyi tahsil görmüş biri bu işlere nasıl bulaştı?"

"Yalnızca Pelin'i konuşacağız sanıyordum, benden bahsedeceksek, kalkar giderim."

"Peki. Aziz Aksoy, karısının bu gizli hayatından hiç şüphelenmedi mi?"

"Şüphelenmedi. Pelin'e olan aşkı gözlerini kör etmişti."

"Ali Öztürk'ü tanıyor musun?"

Başını evet anlamında salladı. Birasından koca bir yudum daha alarak şişeyi yarıladı. Ben de soğuyan çayımı bitirdim.

"Ali randevuevinin müdavimiydi. Pelin'den önce de sık sık gelirdi. Pelin'den sonra daha sık gelmeye başladı. Geldiğinde, yalnızca Pelin'le birlikte olmaya başladı. Sevda durumdan memnundu. Her seferinde Ali bir servet bırakıyordu. Pelin'in başkalarıyla birlikte olmasını çok kıskanıyormuş. Sevda'ya yüklü bir ödeme yaparak,

Pelin'in yalnızca kendisiyle olmasına razı etmişti. Pelin de durumdan memnundu, çünkü, o da Ali'ye âşık olmuştu. Arkadaşımın uzun zamandan beri ilk defa çok mutlu olduğunu, yüzünün güldüğünü görüyordum. Ama bir yandan da Pelin, Aziz'in, bu ilişkiyi öğrendiği zaman yıkılacağını biliyordu. Onu asla kırmak, üzmek istemiyordu, çünkü, Aziz, Pelin'e tapıyordu. Pelin iki erkek arasında kalmıştı. Bir yanda, âşık olduğu genç ve zengin bir sevgili, diğer yanda parası suyunu çekmeye başlayan ama ünlü ve kendini güvende hissettiği yaşlı kocası."

"Babasız büyüdüğü için kocası onun için bir baba figürüydü. Bu yüzden, vicdan yapması çok normal" dedim. "Pelin'in kocasına karşı duyduğu bu hislerinden Ali Öztürk'ün haberi var mıydı?"

"Bilmiyorum."

"Sizce cinayetleri Ali Öztürk işlemiş olabilir mi?"

"Ali mi? Ama bu çok saçma. Ali'nin, Aziz'i öldürmesini anlarım ama Pelin'i niye öldürsün ki?"

"Eğer Pelin, kocasına olan hislerini Ali Öztürk'e anlatmışsa ve kocasından ayrılamayacağını söylemişse, Ali Öztürk pekâlâ intikam almak isteyebilir ve ikisini de öldürtmüş olabilir."

"Hiç zannetmiyorum. Söylediğim gibi, Ali, Pelin'e sırılsıklam âşıktı."

Bir süre konuşmadan oturduk, denizi seyrettik.

"Polis evime gelmez, değil mi?" dedi endişeyle.

"Sabıkanız var mı?"

"Yok."

"Sizin peşinize düşeceklerini zannetmiyorum."

"Ama o görüntüler ne olacak?"

"Bir şey olmayacak. Arşive kalkacak. Sevda Hanım yakalandı. Cezasını çekecek. Siz baskında yakalansaydınız, para cezasına çarptırılacaktınız, ama yakalanmadı-

ğınız için sıkıntı yok. Kaldı ki, bu kadar iş güç arasında kimse sizin peşinize düşmez. Endişelenmeyin."

"Siz bir şey söylemezsiniz, değil mi?"

"Benim daha büyük dertlerim var" dedim kalkarken. Elini sıkarken bu güzel kadının kim olduğunu ve ailesini merak etmiştim. Ama söylediğim gibi, daha büyük dertlerim vardı!

Arzu'dan ayrıldıktan sonra Emniyet'e döndüm. Serdar elinde kriminal raporlarıyla karşıma çıktı.

"Katil belli oldu."

"Katil zaten belliydi oğlum. Ver bakayım şunları."

Masaya oturup dosyaları açtım. Ali Öztürk'ün cipinin lastikçiden getirdiğimiz teker izleri ile Cahit Aydın'ın olay yerindeki teker izleri örtüşüyordu. Ayrıca, lastiklerdeki çamur kalıntılarının, olay yerindeki çamurdan bulaştığı kesindi. Diğer rapora da göz gezdirdim. Cahit Aydın'ın ağzından çıkan paspas kılı, Ali Öztürk'ün cipinin bagajındaki paspastan gelmişti. Cipin cinayette kullanıldığı kesinleşmişti. Geriye Ali Öztürk'ü yakalamak kalıyordu. Eh, yakalardık herhalde. Nasılsa bütün TEM adamın peşindeydi. Yine de, onlardan önce yakalayıp bizzat sorguya çekmek hiç fena olmazdı. Çünkü, TEM benden önce yakalarsa, Pelin Aksoy'u niye öldürttüğünü sittinsene öğrenemezdim. Telefonum çaldı. Melike arıyordu. Serdar'a çıkmasını söyledim. Serdar gidince telefonu açtım.

"N'aber Melike?"

"İyiyim Galip. Bu akşam bir kahve içelim mi?"

"Olur, içelim. İstersen bir şeyler de atıştırırız."

"Tamam. Saat yedide Kadıköy Postanesi'nin önünde."

"Anlaştık."

Telefonu kapattığımda kendimi mutlu hissetmiyordum.

23

Bir medyum olup bu akşam başıma gelecekleri görebilseydim, eve gidip kapıyı kilitlemem, hatta yatağın altına girip saklanmam gerekirdi. Ama medyum değildim ne yazık ki. Melike sözleştiğimiz gibi, PTT'nin önünde dikiliyordu. İri kıyım olduğu için erkeklerin dikkatine maruz kalıyordu. Arkasından yaklaşıp omuzuna dokunacakken, sanki ensesinde gözleri varmış gibi bana dönüverdi.

"Bakıyorum radarlar açık!" dedim.

"Polisiz de ondan!"

Öpüştük.

"N'aber?"

"İyiyim Galip. Geldiğin için sağ ol."

"Kurt gibi acıktım. Ne yiyelim?"

"Bira, kokoreç yapalım mı?"

"Uyar. Mercan'a gidelim."

En dip köşedeki masaya geçtik. Garson geldi. Bira, midye, kokoreç, patates kızartması söyledik. Biraz sonra garson nevaleyi getirince yumulduk.

"Gayrettepe'ye gidiyor muşsunuz" dedi Melike ağzı dolu dolu.

"Gidelim valla. Burada ayak altında olmaktan çok sıkıldım."

"Ahmet Saygun da geliyor mu?"

"Onlar sonra gelecekmiş."

"Önce sizi sepetliyor."

"Öyle. Serdar seni arıyor mu?" dedim. Çapkın yardımcımın Fulya'yla verdiği evlilik kararına ne derece

sadık kaldığını Melike'nin vereceği tepkiden anlamak istedim. Serdar'ın adını duyunca gözleri huzursuzlaştı.

"Boş ver onu Allah'ını seversen. O kendi yoluna, ben kendi yoluma."

"Amma kindar çıktın ha! Çocuğu bir türlü affetmedin."

"Nasıl affedeyim Galip. Evlenmek istediğim için adam bunalıma girdi. Haydi girdi, anladık, aldatması şart mıydı?"

"O konuda haklısın ama yine de bir şans verebilirdin."

"Verememem Galip. O beni nasıl yok saydıysa, şimdi ben ona aynı şeyi yapıyorum."

"Sonra üzülme."

"Üzülmem. Niye böyle söyledin?"

"Hiç."

"O kadınla ilişkisi devam ediyor, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Hiç umurumda değil. Ne hâli varsa görsün."

Serdar doğru bir karar vermişti. Melike'den ona ekmek çıkmayacaktı.

"Galip, asıl ben sana bir şey söyleyeceğim."

"Söyle bakalım."

"Annemin hastalığı sürecinde hep bana destek oldun."

"Aşk olsun. Ne yaptım ki? Doğru dürüst yanında bile olamadım."

"Yanımda olman şart değildi. Varlığın bile yetti. Senin desteğini hissetmek bana güç verdi. Yoksa, bu acıların altından zor kalkardım."

"Daha çok yanında olmak isterdim."

"Sen güvenilecek bir adamsın Galip. İnsan arkasında senin gibi birine her zaman ihtiyaç duyuyor. Sen bunu çok iyi hissettiriyorsun."

Konunun nereye varacağı belli olduğu için ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

"Ama ne yazık ki kendime bir türlü yararım dokunmuyor."

"Doğru insan karşına çıkmadığı için."

"Belki."

"Galip, senin yanımda olmandan çok güven duyuyorum. Mutlu oluyorum."

Elini uzatıp elimi tutunca içim bir garip oldu.

"Galip, ben senin yanında olmak istiyorum."

"Melike, ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim hakkımda bu düşüncelerin için gurur duydum. Doğruyu söylemek gerekirse, sen de bana iyi geliyorsun. Hele, şu zamanlarda, öyle ihtiyacım var ki, bilemezsin."

Bunun üzerine bana daha bir coşkuyla bakmaya başladı. Gözlerinin içi gülüyordu.

"Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, benim tam tipimsin. Uzun boy, yapılı bir vücut, büyük eller, kalın bacaklar..."

"Terbiyesiz" dedi elime vurarak, utangaç bir ifadeyle. Elini dudaklarıma götürerek öptüm. "Bana çok iyi geleceğini biliyorum Melike. Seninle birlikte olmak dünyanın en harika şeyi olsa gerek!"

"Seninle de öyle."

"Melike" dedim. "Yapamam. Seninle bir ilişkiye başlayamam."

Yüzü kızardı, eli gevşedi ve elimi bıraktı.

"Anlayamıyorum" dedi. "Az önce dedin ki..."

"Az önce söylediklerimin arkasındayım. Hissettiklerim tam da bunlar. Ama yapamam. Serdar'a bunu yapamam."

Yüzünü ekşiterek itiraz etti.

"Allah aşkına bunun Serdar'la ne ilgisi var Galip? Bitmiş gitmiş bir ilişki o!"

"Şu anda ayrı olsanız bile, seninle çıkmam doğru olmaz Melike. Senden ne kadar hoşlansam da bunu yapamam. Bana iyi gelsen bile bunu yapamam."

Gözlerindeki mutsuzluğa yaşadığı şaşkınlık da eklenmişti.

"Senden çok özür dilerim Melike. Bu yüzden çok acı çekeceğimi biliyorum. Seninle çok mutlu olacağımdan adım gibi emindim ama söylediğim gibi, bunu Serdar'a yapamam. O benim dostum. Ayrılsanız bile, onun bir zamanlar çok sevdiği kadınla beraber olamam. Affet beni."

"Çok ince düşünüyorsun. Bu kadarına gerek yok. Hem beni hem de kendini üzüyorsun, farkında mısın?"

"Farkındayım. Ben bu yükün altından kalkamam Melike. Sonra Serdar'ın yüzüne nasıl bakarım?"

"Beni çok kırdın Galip."

Melike'yi utandırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Yaptığımdan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Serdar'dan da nefret ediyordum.

Melike çantasını alarak kalktı. O ayaklanınca ben de ayaklandım. "Galip, ben biraz yalnız kalmak istiyorum. Yalnız yürümek iyi gelecek" dedi. Bir şey söylemedim. Çantasını çıkarınca hesabı ödeyeceğimi söyledim. Teşekkür etti, Bahariye tarafına doğru yürüyüp gitti. Ben de çarşı içine doğru giderken, kendimi kötü hissetmiyordum. Bok gibi hissediyordum.

Osmanağa Camii'nin önünden geçerken gözüm avluya takıldı. Caminin kapısı açıktı ama namaz çoktan bittiği için kimsecikler kalmamıştı. O anda, kafama dank etti. Ulan, ben nasıl düşünememiştim bunu! Telefonu çıkarıp Mümtaz'ı aradım, Ali Öztürk'ün izini bulup bulmadıklarını sordum. Bulamamışlar. Hemen soruşturma ekibiyle Üsküdarlılar Dergâhı'na gelmesini söyledim.

Dergâhın yerini tarif ettikten sonra bir taksiye atlayarak Üsküdar'a gittim. Meydanda taksiden indim. Mümtaz'ı aradım yeniden. Marmaray'ın girişinde beklediğimi söyledim. Biraz sonra yanıma bir Opel yanaştı. Mümtaz üç adamıyla gelmişti. Ali Öztürk'ün dergâhta saklanıyor olabileceğini söyledim. Ama dergâha önce ben girecektim. Mümtazlar dışarıda bekleyeceklerdi. Dergâha paldır küldür girersek ve Ali Öztürk içeriden çıkmazsa, Ahmet Saygun hepimizden kan alırdı. Bu yüzden, benden haber gelmeden harekete geçmeyeceklerdi. Dergâhın sokağına girdiğimizde ilahi seslerini işitmeye başladık. Bahçeye girince cübbelinin tekine Celil'i sordum. Zikir törenindeymiş. Recep Hoca'nın ders anlattığı bölüme gittim. Kafamı uzatıp içeriye baktım. Recep Hoca ders notlarını çantasına yerleştiriyordu.

"Merhaba Hocam" diyerek ayakkabılarımı çıkardım, ders salonuna girdim.

Recep Hoca beni görünce şaşırdı. "Aaa, merhaba" dedi. Bir yandan da notlarını çantaya koymaya devam ediyordu. Yanına gittim. Tokalaştık. "Nasılsın hocam?"

"İyiyim, şey, adın neydi?"

"Galip, hocam."

"Çok öğrenci olunca hatırlamakta zorluk çekiyorum, kusura bakma."

"Önemli değil hocam."

"Uzun zamandır seni derslerde göremiyorum Galip."

"Doğrudur hocam."

"Yoksa, o günkü tartışmamızdan sonra seni kızdırdık mı?"

"Olur mu öyle şey hocam. O akşam söylediklerinizi iyice düşündüm. Siz haklısınız. Allah hepimize özgür irade vermiş. Bu iradeyi kullanmayı bizlere bırakmış. Bu yüzden yaptığımız kötülüklerde onu suçlamak doğru değil."

Recep Hoca memnun bir ifadeyle beni dinliyordu. "Değil mi ya!" dedi.

"Yaptıklarımızın bedelini öbür tarafta hepimiz tek tek ödeyeceğiz hocam."

"O yüzden Yüce Rabbimin emrettiği biçimde yaşamalıyız. Bu dünya imtihan dünyası."

"Çok doğru hocam. İmtihan dünyası. Ama ben kendi adıma bu imtihandan geçemeyeceğim. Zannedersem cehenneme gideceğim."

"Bunu bilemezsin Galip. Kararı Yüce Rabbim verecek."

"Bilirim hocam hem de çok iyi bilirim. Tıpkı, senin de benimle cehenneme geleceğini bildiğim gibi!"

Kaşlarını çatarak omzunu silkti.

"Ne, o ne demek, anlamadım?" diye geveledi.

"Anlamayacak bir şey yok Recep Hocam, birlikte cehennemde zaman geçireceğimizi söylüyorum. Haa, orada ne kadar kalırız, bilemem. İçki içmekten sana ne kadar ceza keseceklerini bilemiyorum!"

Recep Hoca'nın yüzü pancar gibi kızardı. "Ne içkisinden bahsediyorsun, kim içiyormuş içkiyi?" dedi kekeleyerek ve sesine biraz sert, tehditkâr bir ton vermeye çalışarak. Ama bu tavrı gözlerindeki korkuyu kesinlikle engelleyemiyordu.

"Senin içki içtiğini dergâhtakiler biliyor mu?"

"Sen bana iftira atmaya utanmıyor musun?"

"Öyle mi diyorsun? Demek iftira."

Cep telefonumu çıkararak kaydettiğim videoyu açtım, Recep Hoca'ya gösterdim. Adamcağız meyhanede kaldırdığı rakı kadehlerini allak bullak bir yüzle izledi. Tek kelime edemedi. Videoyu kapatınca, "Ne istiyorsun?" dedi bana düşman gibi bakarak.

"Fazla bir şey istemiyorum hocam. Eğer bana istediğim bilgiyi verirsen, bu videoyu gözünün önünde

silerim. Kimsenin de haberi olmaz, ama Allah için bir şey diyemem. O çoktan öğrendi senin ne mal olduğunu" dedim sırıtarak.

İnsanlara şantaj yapmaktan hiç mutlu değildim ama bu geri zekâlıları da başka türlü konuşturmanın imkânı yoktu.

"Ali Öztürk'ü tanıyorsundur sen."

Yüzünde ufaktan bir telaş belirdi.

"Ne oldu, niye arıyorsun onu?"

"Bilmezliğe yatma hocam. Onu niye aradığımızı sağır sultan biliyor. Burada mı saklanıyor?"

"Bilmiyorum."

Yüzümü yüzüne dayayacak kadar yaklaştırdım. "Şimdi şeyhin yanına çıkar, videoyu izletirim. Hayatın kayar. Bir daha hiçbir dergâha sittinsene giremezsin. Herif nerede saklanıyor?"

Kaygı dolu gözlerle etrafa bakıp kimse olmadığını görünce, bir sır verir gibi sesini alçaltarak, "Konuk evinde kalıyor. Altı numaralı odada."

"Eyvallah hocam."

"Ya video?"

"Takdir edersin ki, doğru söyleyip söylemediğini bilmem lazım. Herif oradaysa, söz sileceğim."

"Sana nasıl inanayım?"

"Ya hocam, Allah'ını seversen, senin içki videonu saklayıp da ne yapacağım, içki içip içmemen çok da sikimde!"

Arka avluya çıktım. Misafirlerin kaldıkları yere doğru yürüdüm. Ana binadan ilahi sesleri gelmeye devam ediyordu. Altı numaralı kapının önüne gelince kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra içeriden biri, "Kim o?" dedi.

"Benim, Celil."

Kilit döndü, kapı açıldı. Ali Öztürk kanlı canlı karşımdaydı.

"Kimsin sen?" diyerek kapıyı suratımı kapatırken,

araya ayağımı koyup kapının kapanmasına mani oldum. Var gücümle kapıyı ittim. Ali Öztürk birkaç adım geriye sendeledi, kapı sonuna kadar açıldı. Belinden silahını çıkardı, bana doğrulttu.

"Yaklaşma, vururum. Kimsin sen?"

Tedbirsiz davranarak silahımı çıkarmadığıma pişman olmuştum ama artık iş işten geçmişti. Bana doğrulttuğu silah bir Browning'di. Cahit Aydın'ı bu dünyadan koparan silah olduğuna kalıbımı basardım. Elimi kaldırarak, "Sakin ol" dedim. Birkaç adım atarak odaya girdim.

"Olduğun yerde dur, yoksa vururum."

"Ateş etmeni tavsiye etmem. Zaten başın belada. Bir polisi vurmak iyi olmaz."

"Nereden buldunuz beni?"

"Hatırlasana, daha önce zikir töreninde tanışmıştık."

Ellerim havada birkaç adım daha yaklaştım.

"Olduğun yerde kal. Acımam. Kaybedecek bir şeyim kalmadı benim. Yaklaşma, sıkarım."

"Sıkacağını biliyorum Ali Öztürk. Daha önce de sıktın, yine sıkarsın. Bundan hiç kuşkum yok."

"Sen ne biliyorsun ki?"

"Her şeyi. Her şeyi biliyorum. Profesörün ve eşinin öldürülmesinde senin ya da babanın azmettirici olduğunuzu, Cahit Aydın'ıysa bizzat senin öldürdüğünü biliyorum. Senin için yolun sonu!"

"Babamın bir suçu yok. Onun hiçbir şeyden haberi yok."

Bakışları sert olmasına rağmen, bir caninin acımasız bakışları değildi. Bunca yıllık tecrübeme dayanarak, karşımdaki adamın bana ateş edeceğini sanmıyordum.

"Şimdi sakin ol ve o silahı indir. O silahla zaten bir kişiyi öldürdün, ikincisinin olması için bir neden yok. İndir, konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Her şey bitti."

"Bak, buradan kurtulmayı düşünüyorsan, unut bunu. Dergâhın etrafı polis tarafından sarıldı. Buradan çıkışın yok."

"Yanılıyorsun, buradan çıkışım var."

Gözleri evrenin sırlarını bulmuş gibi parladı. Silahı kendi şakağına dayadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim kaybedecek bir şeyim kalmadı. Diğer örgütten yakalanmak umurumda mı sanıyorsun? Ben Pelin olmadan yaşayamıyorum."

"Öyleyse niye öldürttün lan sevgilini?"

"Ben öldürtmedim" diye bağırdı. Gözleri yaşlarla doldu. Eliyle burnunu silerken silahı şakağına sıkı sıkı dayamayı sürdürüyordu.

"Kim öldürttü peki?"

"Ben Pelin'i çok sevdim. Onu randevuevinden çekip aldım. Ama o, kocası olacak yaşlı moruğa acıyordu. Vicdan yapıyordu. Bir türlü ayrılmak istediğini söyleyemiyordu. İlişkimizin böyle devam etmesini istiyordu. Oysa ben, Pelin'i hep yanımda istiyordum. O herifin yanında olmasına tahammül edemiyordum. Sonunda, onu öldürtmeye karar verdim. Ama bu planımdan Pelin'e hiç bahsetmedim. Bahsetseydim, bana engel olmaya kalkacağını biliyordum."

"Cahit Aydın'a verdin işi."

"Vermez olaydım. Ona Pelin'den hiç bahsetmemiştim. Eve girip yalnızca moruğu öldürecekti. Suç da dinci öğrencilere kalacaktı. Pelin bana adamın okulda dinci öğrenciler tarafından tehdit edildiğini anlatmıştı. O akşam, Cahit'in moruğu öldürmesi için Pelin'i elimden geldiğince oyalayarak eve geç gitmesini sağladım. Ama herif eve geç gelmiş. Cahit, işini bitirdikten sonra evden

çıkmadan Pelin eve gelmiş. Bu sapığın Pelin'i görünce aklı başından gitmiş, ona önce tecavüz etmiş, sonra da tanık bırakmamak için öldürmüş. Bir de yaptıklarını ballandıra ballandıra anlattı."

"Sen de Cahit'i öldürdün."

"Öldürdüm. Parasını vermek için Belgrad ormanlarında buluştuk. Paranın otomobilin bagajında olduğunu söyledim. Bagaja eğilince de kafasına sıktım."

Bu, Cahit Aydın'ın ağzında bulunan bagajdaki paspas kıllarını açıklıyordu.

Ali Öztürk'ün yüzünde çok huzurlu bir ifade vardı şimdi. Bir şeyi itiraf ederek kurtulmanın rahatlığını yaşadığı belliydi. Oysa rahatlığının nedeninin bu olmadığını az sonra anlayacaktım.

"Geçmedi, bir türlü geçmedi" dedi.

"Ne geçmedi?"

"Pelin'nin acısı geçmedi. Benim yüzümden öldü o. O güzel kadın, o harika kadın benim yüzümden öldü. Eğer, moruğu öldürmeye kalkmasaydım, şimdi yaşıyor olacaktı."

"Böyle olacağını bilemezdin. Haydi, indir silahını."

"Her yer bana dar ve sıkıcı gelirken, onsuz nefes bile alamıyorken, hapishanede ne hâllere düşerim ben?"

"Alışırsın. İnsan her şeye alışır."

"Çok haklısın. Alışır. Her şartta yaşamaya alıştığı gibi ölüme de alışır."

"Sakın yapma" diye bağırdım ve üzerine atıldım.

Geç kalmıştım. Silah sesi, Ali Öztürk'ün başının savruluşu, gözlerinde kurtuluşun sevinci, yere yıkılışı film gibi geçti.

Birkaç saniye sonra bütün dergâh başımıza toplandı. Mümtazlar da geldi.

"Ulan Galip, herifi niye öldürdün?"

"Ben öldürmedim. İntihar etti."
"Tüh lan! Sorgulayamayacağız pezevengi."
"Ulan ölüye bir saygın olsun."
Telefonum çaldı. Serdar arıyordu.
"Ne var Serdar?"
"Abi, hemen Mustafa'nın evine gelmelisin!"
"Ne oldu?"
"Mustafa kendini öldürecek."

24

Aklım başımdan gitmişti. Ne Ali Öztürk ne de uğruna hayatına son verdiği güzel Pelin aklımdaydı. Örnek Mahallesi'ne nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Mustafa'nın evini bulamadığım için sora sora camiyi buldum. Yanlış hatırlamıyorsam, Mustafa'nın evi caminin yakınlarındaydı. Sokaklardan geçerken polis otolarını görünce evin önüne park ettim. Apartmanın önü ana baba günüydü. Komşular pencerelere, balkonlara yığılmıştı. Merdivenlere saldırdım. Serdar, merdivenlerin başındaydı; Mustafa'ya bir delilik yapmamasını söylüyordu. Üç üniformalı polis ona eşlik ediyordu. Mustafa, silahı şakağına dayamış, ağlıyordu.

"Mustafa, ne yapıyorsun oğlum, indir o silahı çabuk."

Serdar bir iki adım yaklaşınca, "Dur Serdar, kal orada. Sıkarım kafama. Yaklaşma" diye bağırdı Mustafa.

Az önce Ali Öztürk'ün bir kadın için tetiği çektiğini düşünerek, daha az sert yapmaya karar verdim.

"Mustafa, bir kadın için kendini öldürmeye değmez oğlum. Bana bak! Ben de âşıktım. Geçen akşam Semra beni kapının önüne koydu. Bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledi. Oya'ysa suratıma bile bakmıyor. Sesimi duymamak için telefon numarasını bile değiştirmiş. Bak Serdar'a, Melike'nin götünde koşmasına rağmen, Melike onu affetti mi? Şimdi biz intihar etmeyi mi düşündük Mustafa! Hayat devam ediyor oğlum. Biri gider, yenisi gelir."

Biraz sakinleşir gibi oldu. Gözlerindeki o çılgın ifade yavaş yavaş kayboluyordu.

"Bu acıları bir tek sen yaşamıyorsun."

Serdar, "Kardeş, ben Melike'yi o kadar çok seviyordum ki, biliyorsun, arkasından beş katlı binadan atladım. Var mı bunun üzerine bir sevgi. Ama Melike beni istemedi. Şimdi beni istemedi diye, gidip kendimi mi öldüreyim? Yok ya! Hayat güzel oğlum. Başlarım Melike'ye. Ben hayatıma bakarım. Sen de aynısını yap."

"Mustafa, aslanım, indir o silahı" diyerek elimi uzattım, onlara doğru birkaç adım attım.

"Beni bölümde istemiyorsunuz amirim. Kimse beni istemiyor, sevmiyor."

"Harbi sen geri zekâlısın. Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Artık beni yanınıza almıyorsunuz, ayak işlerini bana veriyorsunuz. Çay getirmekten başka bir şey yapmıyorum. Çok bunaldım. Zaten, Çocuk Büro'ya da geçemedim. Ben böyle yaşayamam!"

"Çocuk Büro seni isteseydi bile ben gitmene izin verir miydim sanıyorsun?"

Bir an gözlerine şaşkın bir ifade geldi.

"Geçen yıl Tülay'a bilgi sızdırmanı tabii ki unutmadım. Biraz burnunu sürttüm. Bunu yapmam gerekiyordu. Yalnızca kuru kuru özürle kurtulabileceğini sanmıyordun, değil mi? Mustafa, sen benim için çok değerlisin. Seni kaybetmek istemiyorum. Bu bölümde yükseleceksin, iyi bir polis olacaksın."

"Kendimi öldürmeyeyim diye böyle söylüyorsunuz. Herkes üzerime geliyor. Her işim ters gidiyor. Kimsenin gözüne giremiyorum."

"Kimsenin gözüne girmene gerek yok. Sen işini yap, yeter. Senin iyi bir polis olacağını söylüyorum."

Serdar, "Oğlum, geçen yıl Ekrem'i senin sayende yakalamadık mı! Senin çizdiğin o karga sayesinde katilin Ekrem olduğunu bulmadık mı!"

"Birlikte daha çok cinayet çözeceğiz Mustafa. Böyle hemen pes edersen olmaz. Güçlü olmalısın. Hayat her zaman istediğimiz gibi olamıyor ne yazık ki. Hemen kafamıza silah dayayarak kaçmak, korkaklara göredir. Sen korkak mısın Mustafa?"

"Ben korkak değilim."

"Olmadığını biliyorum. Ne olmuş çay getirip götürdüysen. Ne olmuş dışarıya çıkmadıysan. Ne olmuş ayak işlerine baktıysan. Ne olmuş bir kadın tarafından terk edildiysen! Sen Cinayet Büro'nun bir elemanısın. Herkesin gıptayla baktığı bir yerde çalışıyorsun. Şimdi, indir o silahı."

Serdar, "Tetiği çekersen, Türk bayrağına sarılı tabutunu Emniyet'in bahçesine koyarız, bir iki konuşma, bir Fatiha, sonra doğru mezarlık. Gömeriz, unutulur gidersin, Tülay'ın aklına bile gelmezsin, değil mi amirim? Hatta, intihar ettiğin için tabutun Türk bayrağına bile sarılmayabilir. "

"Hayat devam ediyor. Ne yani, Mustafa'nın yasını mı tutacağız. Mustafa'nın yerine de yeni birine bakmamız gerekecek. Sence kimi alalım?"

"Cinayet'e gelmek için can atan, cinayet işlemeyi bile göze alan bir sürü eleman var abi. Seçeriz birini."

"Mustafa, ben sıkıldım, bizimle geliyor musun, yoksa mezara mı gidiyorsun?"

Mustafa'nın yüzü iyice aptallaşmıştı. Silahını yavaşça indirdi.

"Ha, şöyle."

Yanına giderek var gücümle sarıldım.

"Bir daha böyle delilik yapma!"

"Çok üzgünüm amirim" dedi ağlayarak.

"Düzelecek, her şey düzelecek."

Serdar da, Mustafa'ya sarılarak, "Bir daha böyle bir şey yaparsan ben vururum seni" dedi.

Hep birlikte dışarıya çıktık.
"Tamam arkadaşlar, her şey yolunda" diye bağırdım.

Bu akşam intihardan birini kurtarmış, birini kurtaramamıştım. Kurtardığım kişi benim için çok daha önemliydi. Serdar'a geçen hafta aldığım üç yüz lirasını da geri ödedikten sonra eve geldim. Yine yalnızdım. Semra beni sepetlemişti. Oya telefon numarasını değiştirmişti. Ben de Melike'yi reddetmiştim. Hayatımdaki kadınlar tek tek hayatımdan çıkıyorlardı. Yorgunluktan kırılıyordum. Saate baktım. Geceyarısını geçmişti. Otomobili park ederek yukarı çıktım. Anahtarı çevirdim, kapı kilitli değildi. Haydaa, yeni bir maceraya atılacak ne hâlim ne de tahammülüm vardı. Silahımı çektim, mermiyi sürdüm. Holün ışığı yanıyordu. Hırsızlar ışık yakmazdı. Yaktıysa da çok pişkin bir hırsızdı. Salondaki kanepenin üzerinde bir kadın uyuyordu. Sessiz adımlarla yanına gittim. Derin uykudaydı. Yatak odasından bir battaniye getirip Oya'nın üzerine örttüm. Geldiğine sevinmiştim.

MACERAPEREST KİTAPLAR

Elvan Sayar Krem Bahane Cinayet Şahane • **Demokan Atasoy** Konuşulmayan • **Erol Üyepazarcı** Korkmayınız Mister Sherlock Holmes! • **Suphi Varım** Sokratis ve Cinler • Sokratis Ölülerin Peşinde • Sokratis'in Oyunları • **Alper Kaya** Bütün Kuralları Yık! • **Nuray Atacık** Fener Balığı • **Deniz Gürsoy** İlk intikam • **Ercan Akbay** Akılçelen Dr. Sinan Us Dosyası • Fotoğrafçılar Kulübü Nadia Groza Dosyası **Armağan Tunaboylu** Karakol Cinayetleri • Konsey Cinayetleri • Resim Cinayetleri • Yıldız Cinayetleri **Çağatay Yaşmut** Moda Cinayetleri • Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? (Başkomiser Galip Hikâyeleri) • Kadıköy Cinayetleri • Beni Yavaş Öldür • Şarkılar Susunca • Beyoğlu Çıkmazı **Kathryn İzgi** Sırdeniz **"Mısır" Polisiyeleri / Elizabeth Peters** Kumsaldaki Timsah • Firavunların Laneti • Mumya Sandukası • Vadideki Aslan • İsis Rahibesinin Esrarı **Jeremiah Healy'nin "John Cuddy Polisiyeleri"** Muhbir • Kuğu Dalışı • Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış **Hazırlayan Lawrence Block** Ustaların Seçtikleri **Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları"** "Gönülçelen" Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız **Lawrence Block'tan "Matthew Scudder" Polisiyeleri** Çiçekler Ölürken • Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezbahada Dans • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları **Lilian Jackson Braun'dan "Jim Qwilleran Maceraları"** Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi • Tersten Okuyan Kedi **John Harvey'in "Charlie Resnick" Polisiyeleri** Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele • "Yalnız Kalpler" Cinayetleri **"Richard North Patterson" Polisiyeleri** Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit **Çağan Dikenelli** Yüreksöken Cinayetleri • Kör Fahişe Bıçağı **Barbara Nadel** Uyuşturucu Kafesi **Julian Rathbone** Bıçak Atmada Üstüme Yoktur • Ölüm İlacı **Lee Child'ın "Jack Reacher" Gerilimleri** Düşman • Öldüren Kumpas **Val McDermid'den "Kate Brannigan" Polisiyeleri** Kadın Genleri • Temiz İş • Kırık Çete • Ters Tepki • Öldürücü Darbe **"Carol Jordan / Tony Hill" Polisiyeleri** Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel **Fantastik / "Clive Barker" Kitapları** Ezelistan • Muhteşem Gizli Gösteri • Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitapları (İkinci Kitap) • Kan Kitapları (Üçüncü Kitap) • Galilee • Kabal • Kutsanma Ayini **Dizi dışı / Lawrence Block** Büyük Kasaba